ANDREW WILSON

"Siz, Bayan Christie,
bir cinayet işleyeceksiniz ama
ondan önce ortadan kaybolacaksınız."

CİNAYET USTASI

ALTIN KİTAPLAR

Agatha Christie, Aralık 1926'da arkasında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolur. Yürütülen geniş çaplı operasyona rağmen ünlü polisiye yazarı bir türlü bulunamaz. On bir gün sonra bir kaplıca otelinde ortaya çıktığında kocasının metresinin adını kullandığı öğrenilir. Ünlü yazar, kayboluşu ve orada ne yaptığıyla ilgili herhangi bir açıklama yapmaz. Bugüne dek bu gizem çözülememiş, o on bir günde yaşananlar hiçbir zaman öğrenilememiştir.

Peki ya Agatha Christie hain bir şantajcının kurbanı olduğu için ortadan kaybolduysa? Amansız bir düşmanla savaşıp onun kıskacından kurtulmak için umutsuzca çabaladıysa? Gizemli cinayetlerin kraliçesi bir cinayet işlemek zorunda kaldıysa?

Andrew Wilson merkezine dünyanın en ünlü polisiye yazarı Agatha Christie'yi alarak gerçek ile kurguyu ustaca harmanlıyor. Zekâ dolu üslubu, tempoyu bir an bile düşürmeyen gerilimli anlatımıyla okuru şaşırtıyor.

Cinayet Ustası gerçek yaşamöyküsüne dayanan, soluk soluğa okunacak bir roman.

• • •

"Gerçekler ışığında yazılmış, elinizden bırakmak istemeyeceğiniz bir polisiye… Ünlü yazarın korkularının ve umutlarının anlatıldığı muhteşem bir eser."

Guardian

"Wilson ele aldığı konuyu derinlemesine bilmekle kalmıyor aynı zamanda ustaca bir hikâye anlatımıyla edebi oyunların sınırlarında dolaşıyor. Ayrıca çok da eğlenceli…"

Observer

altinkitaplar.com.tr

ISBN 978-975-21-2671-8

9 789752 126718

KDV'den muaftır.

KAKTÜSÜN

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ALTIN
KİTAPLAR

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

Kitabın Orijinal Adı

A TALENT FOR MURDER

Yayın Hakları

© ANDREW WILSON, 2016
ANATOLIALIT AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

Kapak Tasarımı

OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

Baskı

1. BASIM/EKİM 2021/İSTANBUL
LARUS YAYINEVİ VE TİCARET AŞ
Bağlar Mah. 62. Sok. Yıldızlar Plaza No: 10/A
34212 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0.212.446 38 88 Sertifika No: 49657

**BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.**

ISBN 978 – 975 – 21 – 2671 - 8

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok.
Maya Han Apt. No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 44011

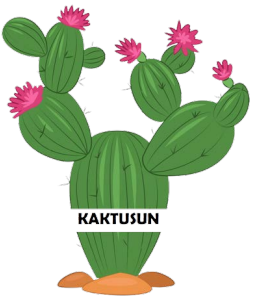
Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ANDREW WILSON

CİNAYET USTASI

Türkçesi
Çiğdem Öztekin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yeryüzündeki tüm Agatha Christie
fanları ve özellikle içlerinden biri için...

Editörün Notu

Agatha Christie 1926 yılındaki kayboluşuyla ilgili hiç konuşmadı ve bu olay günümüzün en büyük gizemlerinden biri olarak kaldı.

Bayan Christie'ye bu kitapla ilgili fikrimi ilk söylediğimde doğal olarak çekimser davrandı. Yine de röportaj vermeyi kabul etti ancak bir koşulu vardı: Kitap en erken, ölümünden kırk yıl sonra yayımlanacaktı. Ben de bu koşulu yerine getirme meselesini avukatlarıma bıraktım.

İtiraf etmem gerekirse, bu kitapta adımın romandaki kahramanlardan biri olarak geçtiğini görmek tuhaf bir duygu. Hikâyedeki katkımın çok küçük olduğunu da dikkate alarak rolümü en aza indirgemeye çalıştım. Sonuçta bu bir Agatha Christie hikâyesi. Dolayısıyla çok büyük bir kısmı benim değil, onun bakış açısından anlatıldı.

Ayrıca olaylara genel, farklı bir bakış açısı katmak için hikâyenin kahramanlarından mümkün olduğunca fazla bahsetmeye çalıştım. Ben de Bayan Christie de tüm olaylara tanık olmadığımız için, belirli sahneleri oluştururken önemli bazı

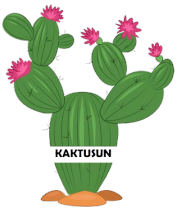
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilgilerden feragat etmek yerine kurgu gücüne başvurmaya karar verdim.

Bu kitap, Aralık 1926'daki karanlık on bir günü atlatmayı başaramayanlara adanmıştır. Huzur içinde uyusunlar.

John Davison

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BİRİNCİ BÖLÜM

Başımı nereye çevirsem onu görecekmişim gibi geliyordu. Bir kadın. İnsanların güzel, hatta göz alıcı diye tarif ettiği bir kadın. Tabii ben asla onun için bu sözcükleri kullanmazdım.

Bir kez daha eldiven tezgâhına, sonra parfüm bölümüne baktım ama orada değildi. Sadece elinden geldiğince iyi görünmeye çalışan koyu saçlı başka bir kadın gördüm. Aslında bu anlık göz atmalar yüreğimde küçük yaralar açıyordu. Onu daha fazla düşünmemeye karar verdim, böyle bir durum sanki hiç yokmuş gibi davranacaktım. Ne var ki gözüm ne zaman soluk tenli bir esmere takılsa göğsümdeki bastırılmış acı yeniden alevleniyor, midem kasılmaya başlıyordu.

Archie'ye âşık olduğumda, bu duyguyu göğsümden kaçıp kurtulmaya çalışan beyaz bir güvercine benzetmiştim. Şimdi, o iğrenç esmer mahlukun Archie'nin aklını başından aldığı bugünlerde, aynı güvercinin dikenli telden bir kolyeyle boğulduğunu ve içimde ağır ağır çürüdüğünü canlandırıyordum gözümde.

Uzaktan, bir bandonun çaldığı Noel şarkıları geliyordu, bu bir anlığına moralimi düzeltti. Noel'i hep çok sevmiştim ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bu yıla, eskiden olduğu kadar canlı, neşeli ve şen bir şekilde girmeye karar vermiştim, en azından Rosalind'in hatırına.

Oyuncak bebeklerin durduğu bölüme doğru ilerledim. Mavi, boş gözlerle bakan, bir dizi beyaz porselen yüz beni süzüyordu sanki. Açık sarı saçlı bir bebeği alıp parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim; solgun, pürüzsüz yanağını okşadım. Kendi kızıma, çocukluğumda çok sevdiğim, değer verdiğim ancak nadiren oynadığım bir oyuncak bebeğimin adını vermem ne tuhaf. Daha o zamanlar bile kendi hikâyelerimi kurgulamaktan hoşlanırdım. Bendeki hayal gücü Rosalind'e hiç geçmemiş, aslında bu muhtemelen iyi bir şey. Çünkü hayal gücü bazı avantajlar sağlasa da, şu sıralar kendimi berbat, perişan hatta acınacak durumda hissetmeme neden oluyor.

Bebeği rafa koyup, siyah saçlı, büyük mürdüm rengi gözleri olan ikizini elime almak istediğim sırada başımın arkasında bir karıncalanma hissettim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, tepeden tırnağa ürperdim. Hızla döndüm, birinin beni izlediğinden emindim, ancak karşımda, şık tüvitler içindeki bir grup yaşlı kadının dostane bakışlarından başka bir şey yoktu. Victoria Caddesi'ndeki Army & Navy Stores[1] adlı bu büyük mağazada kötü, korkunç bir şey olamayacağını düşünerek kendimi teselli ettim.

Buraya çocukluğumdan beri gelirim. Küçük bir kız çocuğuyken büyükannem B., metre ile lastik veya torba ile düğme almak istediğinde onun peşine takılırdım. Alışverişten sonra büyükannem, beni genelde koca bir tabak dolusu, enfes çilekli dondurmayla ödüllendirirdi. Ama şimdi yanlış olan bir şeyler vardı. Bir terslik. Duyduğum korku kesinlikle fizikseldi. Ağzımın kuruduğunu, boğazımın tıkandığını hissediyordum. So-

1 Army & Navy Stores: Ordu ve Donanma Mağazaları. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

luğum hızlanmıştı. Bluzumun yakasını açmak için elimi boynuma götürdüm, bunun da yararı olmadı. Hâlâ birinin beni izlediğini ve bana zarar vermek istediğini hissediyordum.

Küçük bir çocukken rüyalarımda silahlı bir adamın üzerime geldiğini görürdüm. Anneme ve kız kardeşim Madge'e anlattığım bu kâbuslardaki silahlı adam, tüfekli bir Fransız askerine benziyordu. Aslında beni korkutan onun tüfeği değildi. Esas rahatsız edici olan tamamen başka bir şeydi: adamın görüntüsü, karakteri. O, kötülüğün ete kemiğe bürünmüş hali gibiydi ve fazlasıyla gerçekti. Bazen rüyamda Torguay'daki aile evimiz olan Ashfield'de yemek masasında otururken görürdüm kendimi, başımı kaldırıp baktığımda adamın ruhunun sevgili annemin ya da kız kardeşimin vücudunu esir aldığını hissederdim. İşte şimdi de o silahlı adamın sıcak, pis nefesi ensemdeydi sanki.

Eşyalarımı topladım ve yaklaşan tehlikeyi sezen bir kedi gibi ağır, temkinli adımlarla Victoria Caddesi'ne açılan kapıya doğru ilerledim. Yüzüme çarpan soğuk aralık havası beni biraz olsun rahatlattı. Sinirli, gergin bakışlarla etrafıma bakmayı bırakmalıydım. Ellerim titriyordu, ağzım kupkuruydu.

Mağazada ve daha sonra sokakta hissettiğim bu korku yalnızca hayal gücümün oyunu olamazdı. Yine de şu çek olayı aklıma gelince yanaklarım kızardı. Ashfield'deydim, annemin ölümünden sonra evi boşaltıyordum. Her gün yaklaşık on saatimi koliler dolusu aile yadigârı, üzeri güve yeniği dolu giysiler, büyükanneme ait yığınla elbise, beni yeniden geçmişe götürmekle tehdit eden çocukluk anılarının arasında geçirirken bir an kendimi kaybetmiş olmalıyım. O sırada benden bir çek düzenlememem istenmiş ve ben çekin altına kendi adım yerine Thackeray'in romanındaki bir kahramanın –Blanche

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Amory'nin– adını yazarak imzalamışım. O anda ne yaşamış olabilirdim? Şimdi de mi aynı şey oluyordu? Gerçeklik duygumu mu yitiriyordum? Bu korkunç bir duyguydu.

Derin derin soluk almaya çalıştım, ancak göğsüm sıkışıyordu. Her an kötü, korkunç bir şey olacağı hissini üzerimden atamıyordum bir türlü. O sıralar kaldığım Hyde Park'ın köşesindeki Forum Kulüp'ün güvenli, rahat ortamına sığınmak istiyordum, bir an önce kendimi oraya atmalıydım. Ama silahlı adamın beni oraya kadar izlemesini istemiyordum. Kararlı, ağır adımlarla Victoria Caddesi'nde metroya doğru ilerledim. İstasyon girişine yaklaştığımda insan kalabalığı da arttı. Bacaklarımın beni her an yarı yolda bırakacak kadar güçsüz olduğunu hissediyordum, ama korku beni ileri sürüklüyordu. Neyse ki istasyon hareketliydi ve kalabalığın içinde kaybolabildim. İnsanların arasında ilerlemeye çalışırken tekrar tekrar etrafıma bakıyordum. Bir bilet alıp Londra'nın karanlık tünellerine indim. Beni izleyen her kimse onu atlattığımdan emindim. İsli havayı soluduğumda kendimi, bir anlığına, mutlu ve güvende hissettim.

Sunningdale'de yaşayan seçkin dostlarımdan bazıları benim metroyla seyahat etmekten hoşlanmamın epey tuhaf olduğunu düşünüyor. Aslında metrolar benim için oldukça zengin bir esin kaynağı: Tüm bu ilgi çekici yüzlerin, merak uyandıran kuşkulu karakterlerin, romanlarımı kurgularken bana ne kadar muhteşem olanaklar sağladığından söz etmeme gerek bile yok. Bunun en güzel örneği *Kahverengi Elbiseli Adam* adlı romanım. Her ne kadar biraz aptalca bir hikâye olsa da okurların büyük beğenisini kazandı. Bunun nedeni, hiç kuşkusuz, benim dramatik giriş bölümü için Hyde Park'ın köşesindeki metro istasyonunun peronunu seçmiş olmam.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O romanı yazmaktan çok büyük keyif almıştım, sanki kalemimin ucundan kayıp gitti. Son zamanlarda üzerinde çalışmaya çalıştığım ve bir türlü sonuçlandıramadığım romanımdan çok farklıydı. Kim bilir belki de bir tatile ihtiyacım vardı. Beverley'deki kısa tatilin bana –yani ikimize de– çok iyi geleceğini umuyordum. Asla mutsuzluğun yaratıcılığı geliştirdiği kuramına inananlardan olmadım. Geçen yıl yaşamımın belki de en kötü yılıydı, peki ben ne yaratabilmiştim? Bir dizi kısa hikâyeden bir araya getirilmiş bir Frankenstein canavarı: *Büyük Dörtler.* Ayrıca *Mavi Trenin Esrarı* için hiç de akıcı olmayan birkaç ruhsuz bölüm.

Sıcak bir rüzgâr trenin geldiğini haber verdi. Şapkamı tutup peronun kenarına biraz daha yaklaştım, böylece oturacak bir yer bulma şansımı artırmış oldum. Yalnızca bir adım, dengemi kaybedip rayların üzerine düşmem için yeterliydi. Her şeyin, koskoca bir yıl boyunca yaşadığım acıların, bir sonu olmalıydı. Archie yeniden evlenecek, boşanmanın utancı gelip geçecek ve belki Rosalind de yeni annesini sevmeyi öğrenecekti. Kızım bana ne demişti? "Babamın beni sevdiğini ve benimle olmak isteyeceğini biliyorum. Sevmediği *sen* olmalısın." Yalnızca bir çocuk, tüm masumiyeti ve saflığıyla böyle bir şey söyleyebilirdi. Her ne kadar bu evliliğimizin durumuyla ilgili çok doğru bir yorum olsa da yüreğime saplanmış başka bir hançer etkisi yapmıştı.

Tren karanlıkların arasından çıkıp hızla bize doğru gelirken ister istemez geriledim. Motorun gürültüsü kulaklarımda yankılandı, bir an için hiçbir şey duyamadım. İşte tam o anda arkamda hafif bir temas hissettim. Bakmak için başımı çevirdim. Bu arada sırtımdaki baskı yoğunlaştı. Raylara doğru itildiğimi hissediyordum, bağırmak istiyordum, ama boğazım zımpara kâğıdından farksızdı, sesim çıkmıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beceriksizce tutunacak bir yer bulma çabası içinde ellerimle etrafımı yokladım, ama tek erişebildiğim sıcak havaydı. Yanaklarım alev alev yanıyordu, sıcaklık öylesine şiddetli ve acımasızdı ki gözlerimin ferinin söndüğünü, gözyaşlarımın kuruduğunu hissediyordum. Tıpkı mağazadaki bebek gibi başım önde, ileri doğru savrulduğum anda, birden geriye doğru çekildim, hem de düşünemeyeceğim kadar büyük bir güçle. Bu gücün etkisiyle bir an soluğum kesildi. Bilincimi kaybedip bayılmadan önce sadece bacaklarımın gücünü yitirdiğini ve yere yığıldığımı anımsıyorum.

Birinin kulağımdaki sıcak nefesini hissederek kendime geldim. Önce yatağımda Rosalind'le birlikte olduğumu düşündüm. Sonra bir terslik olduğunu fark ettim, rahatsız edici, metalik bir kokuydu bu, ister istemez gözlerimi açtım ve bölük pörçük yüzlerle dolu bir dünyaya uyandım.

Bir ses, "Ben doktorum, lütfen geri çekilin," diyordu.

Konuşmak istedim, ama konuşamıyordum. Yine aynı pis koku yüzümü sıyırdı. Birinin başımı tuttuğunu hissediyordum. Hafif, yumuşak bir tutuştu bu, ancak her nedense vücudum rahatlayacağı yerde geriliyordu. Doğrulup oturmaya çalıştım, ama uzun maharetli parmaklar ipeksi bir dokunuşla beni yeniden yavaşça yere yatırdı.

"Durun, durun, biraz sakin olun, birkaç dakika yatın. Çok kötü bir kaza geçiriyordunuz. Tam tren gelirken fenalık geçirip bayılmış olmalısınız."

"Hayır, birinin beni..."

"Evet, birinin sizi hızla geri çektiğini hissetmiş olmalısınız. Bu bendim. Ben doktorum."

Aslında bu sözcüklerin beni rahatlatması gerekirdi, ama aksine sırtımdan aşağı soğuk terler boşalıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Çok teşekkür ederim, çok iyisiniz. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Eğer artık gitmeme izin verirseniz size minnettar olacağım."

Bu arada etrafımı saran insanlar durumu anladıklarını, her şeyin yolunda olduğunu düşünüyor olmalılardı ki yavaş yavaş dağılmaya başladılar: Bir kadın bayılmıştı ve bir doktor kahramanca davranıp onu rayların üzerine düşmekten son anda kurtarmıştı. Şimdi de onunla yakından ilgileniyordu.

Adam üzerime doğru eğilirken, "Birkaç kez derin soluk almanın size çok iyi geleceğini düşünüyorum," dedi. Metalik kokulu pis soluğu midemi bulandırıyordu, mendilimi çıkarıp burnuma tuttum.

Tam mendili burnumdan çektiğim anda, yalnızca benim duyabileceğim kadar kısık bir sesle ekledi:

"Sizin yerinizde olsam bağırmazdım. Yoksa bütün dünya kocanızı ve metresini öğrenir."

Ne demek istediğini algılayamıyordum. Bu adam, Archie ve o kadın hakkında ne biliyor olabilirdi ki?

"Evet, bunun ilginizi çekeceğini biliyordum. Şimdi size yardımcı olmama izin verin ve birlikte gidip bir fincan çay içelim."

Örümceğe benzeyen parmaklarıyla bileğimi kavradı.

"Sıcak şekerli bir çay, önerim bu," dedi, yeniden yükselttiği sesiyle. "Sizce de en iyisi bu değil mi? Yaşadığınız şoka iyi gelir."

Ne yapacağımı bilemiyordum. Acaba hızla kaçmayı mı denemeliydim? Adamın bana, bize, karşı kullanabileceği şeyler bildiği apaçık ortadaydı. Pis, alçak bir şantajcı olduğu, benden para sızdırmak istediği anlaşılıyordu. Maddi durumumuzun çok kısıtlı olduğunu nereden bilebilirdi ki? Görünüşte parıltılı bir yaşantımız vardı. Evet, altı roman yazmıştım, Po-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

irot hikâyelerinden oluşan bir derlemem vardı, ama yazacağım ilk beş kitabı, çok düşük bir telif oranıyla bağlayan ilk yayımcım Bodley Head yüzünden pek bir şey kazanamamıştım. Tanrı'ya şükür menajerim beni bu anlaşmadan kurtarmayı başarmıştı. Ayrıca yaşadığımız ev de bir servete mal oluyordu ve bunun dışında da öngörülmeyen harcamalarımız vardı.

Aslında bu teklifi doğrudan reddedebilirdim ama ya adam bu iğrenç hikâyeyle basına giderse? Bunun Archie'yi mahvedeceğini biliyordum. Archie'yi bana tüm söylediklerine rağmen seviyordum ve onu korumak için elimden geleni yapacaktım.

"Hemen köşede bildiğim küçük bir kafe var," dedi adam, parmaklarıyla bileğimi biraz daha sıkarak. "Kalkmanıza yardımcı olayım mı?"

"Sanırım kendim kalkabilirim, çok teşekkür ederim," dedim, kendimi rahatlatmaya çabalayarak kalkarken. Eteğimdeki toz ve kurumları silkeledim, şapkamı düzelttim ve tam karşımda duran adama onu tartmaya çalışarak baktım. İlk dikkatimi çeken soluk yüzüyle siyah sakalları arasındaki tezat oldu. İri badem gözleri, dolgun kan kırmızısı dudakları vardı. Orta boyluydu, iyi giyimliydi ve anlaşılan iyi eğitimli biriydi; kesinlikle tipik, pis bir şantajcıya benzemiyordu.

Metro istasyonundan ayrılıp, yeniden Victoria Caddesi'nde yürüdüğümüz sırada bizi görenler pekâlâ evli bir çift olduğumuzu düşünebilirdi. Yine de yanımızdan gelip geçen yabancılardan biri yüzüme bakma zahmetine katlansa hiç kuşkusuz gözlerimdeki endişe ve korkuyu görebilirdi.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordum.

"Sıcak bir fincan çayımızı yudumlayana kadar bekleyin. Böylesi çok daha medeni olacaktır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Caddede polis aradım, ama görünürde tek bir polis bile yoktu. Belki de bu konuyu kendim halletmeye çalışmalıydım, en doğrusu buydu.

Adam, "Öncelikle sizi *Roger Ackroyd Cinayeti* adlı romanınızdaki başarınızdan dolayı kutlamak isterim," dedi. "Kesinlikle mükemmel, birinci sınıf bir eser! Böyle bir eser ortaya çıkarmış olmanız gerçekten inanılmaz. Eminim bunu size söyleyen çok kişi olmuştur, benim adımı da giderek artan hayranlarınız listesine ekleyebilirsiniz. Bu güzel kafanın içinde olağanüstü bir zekâ olmalı."

"Benimle konuşmak istediğiniz son şey kitaplar olmalı," dedim soğuk, katı bir sesle. Bu arada kafeye girmiş, herkesten uzaktaki bir masaya oturmuştuk.

"Öyle. İzin verin öncelikle kendimi tanıtayım. Adım Patrick Kurs. Rickmansworth'te pratisyen hekimim. Nörotik ev kadınları ve çok fazla içen kocalarıyla ufak deneyimlerim oldu. Bu konuda *Roger Ackroyd Cinayeti*'ndeki Doktor James Sheppard ile benim aramda bir paralellik kurabilirsiniz. Büyüleyici bir karakter o. Gördüğünüz gibi, Bayan Christie, siz ve ben birçok açıdan birbirimize benziyoruz. Buna inanıyorum."

"Ne dediğinizi anladığımı sanmıyorum," dedim. O sırada siyah-beyaz giysili bir kız masamıza gelerek siparişlerimizi aldı. Doktor Kurs iki kişilik çay servisi istedi.

"Dediğim gibi eserlerinizi çok yakından inceledim, Bayan Christie, sizin olağanüstü bir kriminal zekânız olduğuna eminim. Bir katilin beyninin nasıl çalıştığını biliyorsunuz. Sanırım içgüdüleriniz size bir katilin neler hissedeceğini söylüyor. Bu inanılır gibi değil."

"Teşekkürler," dedim. Doktorun bu sözleri pek çok insanın gözünde iltifat olsa da aslında öyle olmadığını anlamam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pek uzun sürmedi. "Yani, demek istediğim... Öyle olabilir, ama bunun benimle, eşimle ne ilgisi var? Artık asıl konuya gelirseniz çok sevineceğim."

Tam o anda kız çay servisiyle gelince ikimiz de derin bir sessizliğe gömüldük. Kız gittikten hemen sonra Bay Kurs boğazını temizleyerek sandalyesini düzeltti.

"Peki, tamam. Bakın, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ama kocanızın başka bir kadınla ilişkisi olduğu kulağıma geldi. Bu doğru, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım, gözlerimin nefretle dolduğunu hissediyordum.

"Sanırım bu konunun tüm ayrıntılarıyla gazetelere düşmesini istemezsiniz?"

"Demek konu para. İstediğiniz bu mu?"

Doktor Kurs gözlerini kırpıştırdı, şaşırmış gibiydi.

"Hayır, kesinlikle değil," dedi gülerek. "Beni çok hafife aldığınızı görüyorum, Bayan Christie. Amacım finansal bir kazancın çok daha ötesinde. Sizinle ilgili, nasıl diyeyim, bir projem var. Bunun alışıldık bir durum olmadığını düşünebilirsiniz ama ilginizi çekeceğinden eminim."

"Neden bahsediyorsunuz?"

"Bu yalnızca sizin yürütebileceğiniz bir proje. Siz Bayan Christie, bir cinayet işleyeceksiniz. Ama daha önce hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolacaksınız."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İKİNCİ BÖLÜM

"Aklınızı kaçırmışsınız siz! Delirmişsiniz!" Oturduğum koltuktan kalkmak için doğruldum. "Korkarım ama bu doğru, doktor –tabii eğer durum buysa– acilen tıbbi destek almalısınız."

"Kesinlikle akıl hastası değilim, Bayan Christie. Bu arada henüz size kocanız ve Nancy Neele hakkında bildiklerimi de anlatmadım."

Bu ismi duyunca kalan son gücümü de kaybettim ve yeniden oturduğum sandalyeye çöktüm. O anda aklıma çocukluğumdan bir anı geldi. Bir gün çok sevgili dadımla çuhaçiçekleri topluyorduk. O gün hava ilkbahar gibi kokuyordu, gökyüzü masmaviydi ve çiçekler güneş kadar sarıydı. Ashfield'i ardımızda bırakmış, demiryolunu geçmiş, Shiphay Sokağı'na doğru yürümüştük. Sonra açık bir kapıdan bir tarlaya çıktık. Bir an çok güzel bir çuhaçiçeğine doğru eğildim ve o anda birinin bağırdığını duydum. Adamın sesindeki hiddet anlaşılmayacak gibi değildi. Çiftçi dadıma ne yaptığımızı sandığımızı sordu. "Sadece çiçek topluyorduk," dedi dadım. Adamın yüzü kıpkırmızı kesilmişti, gözleri yerinden fırlamış gibiydi ve bize

arazisinden çıkmamızı söyledi. Eğer bir dakika içinde defolup gitmezsek bizi diri diri pişirecekmiş. Onun bu sözlerini öylesine ciddiye almıştım ki tepeden tırnağa tüm vücudumu alevlerin sarmaya başladığını hissettim. Alnımda terler birikti. O kadar korkmuştum ki neredeyse bayılacaktım.

Nancy Neele adını duyduğum o anda da yine aynı şeyleri hissediyordum.

"Bir çay daha ister miydiniz? Çok solgun görünüyorsunuz, ama içinde bulunduğunuz koşullarda bu hiç şaşırtıcı değil."

"Üzgünüm, yetişmem gereken bir tren var. Kocamla buluşacağım."

"Sahi mi? Oysa benim kocanızın eve geleceğinden bile kuşkum var. Ayrıca gelse bile pek uzun kalmayacağını düşünüyorum."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Şöyle söyleyeyim, iyi bir kaynağım var. Hem de çok iyi bir kaynak. Bakın hastalarımdan birinin adı Nancy Neele, biraz önce de söylediğim gibi."

"Öyle mi?" Kendimden emin bir izlenim yaratmak istesem de sesimin korkuyla titrediğini duyabiliyordum.

"Sanırım ilk kez hazım sorunu için bana geldi. Ama çok geçmeden asıl sorununun sinirsel olduğu ortaya çıktı. Uyuyamıyordu, çok endişeliydi filan. Sonra konuşmaya başladık ve bana her şeyi anlattı. Bir anlamda onun sırdaşı oldum."

Aslında o an oradan kaçıp kurtulmak istiyordum, ama cesaretimi toplayıp konuşmayı devam ettirdim.

"Peki, sakıncası yoksa size ne anlattığını sorabilir miyim?"

"Kocanızla olan ilişkisini. Birbirlerine âşık olduklarını ve evlenmeyi düşündüklerini anlattı. Archie sizden boşanmak istiyor, ama nasıl tepki vereceğinizi bilemiyor, bundan dolayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da endişeleniyormuş. Sanırım ikisi de sizin bunu öğrendiğiniz zaman aptalca bir şey yapmanızdan korkuyor."

Sözcükler hâlâ kupkuru olan boğazıma dizilmişti, zorlukla konuşmaya çalıştım. Kurs, elimin titrediğini görür diye bir yudum çay içmeye bile cesaret edemiyordum.

"Peki, ona ne yapmasını önerdiniz?"

"Ona bu konuda kesinlikle tarafsız kalmasını önerdiğimi duymak eminim sizi mutlu edecektir. İsterseniz size bu konuda casusluk da yapabilirim."

"Benimle görüştüğünüzü biliyor mu? Sizi o mu yolladı?"

"Ah Tanrım, hayır! Kesinlikle hayır! Burada olduğumdan haberi yok, tabii niyetimden de."

Bu son sözcük beni ürküttü, elimde olmadan titredim. Onu ciddiye alacağımı düşünüyor olamazdı.

"Bu çok saçma! Şu ana kadar bana söylediklerinizin benim zaten bildiğim şeyler. Kocamın başka bir kadınla geçici bir ilişki yaşaması benim bilmediğim bir şey değil. Doktor Kurs, sanırım konu kapandı. Bu tamamen özel bir konu ve ben her türlü 'niyeti' bu meseleden uzak tutacağım. Bunun dışında da mesleğinizin etik kurallarını, Hipokrat yemini diye bir şey olduğunu da bildiğinizi umuyorum. Sanırım bir hastanızın özelini açıklamanız etik kurallara aykırı ve eğer böyle devam edecek olursanız..."

"Lütfen devam edin. Bu arada elimde Bayan Neele'nin kocanıza yazdığı çok sayıda mektup olduğunu da belirtmek isterim. Sanırım bunların içinden özellikle seçilmiş bazı satırların magazin basınında yayımlanması sizi bayağı utandırır."

Acaba doğruyu mu söylüyordu? Buna karar vermek zordu. Siyah gözlerine dikkatle baktım ve tek görebildiğim kötülük oldu. Onu küçümsemenin ya da kızdırmanın akılsızlık olacağının farkındaydım. Ama onun isteğine de pabuç bırakamazdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, bu durumda, sizden bu iddianızın kanıtını istemek durumundayım."

"Güzel, çok kısa zamanda postayla evinize teslim edilecek."

"Evime mi? Nerede oturduğumu biliyor musunuz?"

"Sizinle ilgili her şeyi biliyorum, Bayan Christie. Sizi gözetlemek, her davranışınızı adım adım izlemek gerçekten çok zevkli bir süreçti. Daha önce de söylediğim gibi sizi çok iyi inceledim. Yalnızca kitaplarınızı değil, tüm yaşamınızı. Eğer en ufak bir kuşkunuz varsa lütfen bir şey sorun."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Boğazımın düğümlendiğini hissediyordum.

"Neyse artık ayrıntılara girmemizde yarar var," diye devam etti Doktor Kurs, özenle şekillendirilmiş kısa sakalını sıvazladı. "Rastgele bir şey seçelim mi, ne dersiniz? Örneğin savaş sırasında hemşirelik yaptığınız ve donanma eczanesinde çalıştığınız için zehirler konusunda bir uzman kadar bilgilisiniz."

"Bu görevler o sırada çok sıradan görevlerdi Doktor Kurs ve bu konudaki bilginin çok basit kaynaklardan da elde edilebileceğinden eminim."

"Aynen öyle Bayan Christie. Ancak sıradan kişilerin bilmediği sizin Doktor Bay ve Bayan Ellis ile çalışmış olduğunuz. Onlardan çok şey öğrendiğinizden eminim, özellikle de Bayan Ellis'ten. Haksız mıyım?"

Bu açıklamayla dilim tutulmuştu.

"Peki, tanıdığınız diğer eczacıya ne diyelim? Hani şu cebinde sürekli bir doz kürar[1] bulunduran. Kürar yani *Strychnos toxifera*'nın Güney Amerika kaynaklı bir üzüm türü olduğunu da çok iyi bildiğinizden eminim. Oranın yerel halkı bunun çok

1 Kürar: Güney Amerika yerlilerinin oklarının ucuna sürdükleri, çok öldürücü bitkisel zehir. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etkili bir zehir olduğunu çok kısa süre içinde keşfetmiş ve kısa boruların içinden üfleyerek attıkları küçük okların ya da mızrakların başlarına bu bitkiden hazırladıkları macunu sürmeye başlamışlar. İsabetli bir vuruş, kurbanın saniyeler içinde boğularak ölmesi için yeterli. Eğer size gençliğinizde tanıştığınız o eczacı gibi, benim de nereye gidersem gideyim yanımda daima kürar bulundurduğumu söylesem, ne derdiniz Bayan Christie?"

Tam ona delirmiş olduğunu bir kez daha söyleyecektim ki içimden bir ses bu düşüncemi kendime saklamamı söyledi. Kafeden ayrıldıktan sonra doğruca en yakın polis merkezine gidecek, Rickmansworth'te doktor olduğunu iddia eden, aklını kaçırmış biri olduğunu ihbar edecektim. Polis onu akıl hastanesine gönderecek ve bu konu da böylece kapanacaktı.

"Kısacası gerekli araç ve imkânlarımın olduğunu söyleyebilirim. Son yirmi yılda pratisyen hekim olarak çalışmamın bir karşılığı olmalı, öyle değil mi? Bakın, hastalarımdan birçoğu Londra'ya göçtü, bazıları da şimdi çok güçlü ve çok önemli mevkilerdeler. İnsan kafasına koyarsa, neredeyse herkesle ilgili istediği her şeyi öğrenebilir."

"Anlıyorum," diye fısıldadım.

"Örneğin sizin Monty diye seslendiğiniz, zavallı ağabeyiniz Louis Montant Miller hakkında da çok şey biliyorum; savaş sonrasındaki yaşamını, alkole özellikle de viskiye alkoliklik derecesindeki düşkünlüğünü, uyuşturucu kullandığını... Sanırım gazeteler gizemli bir yazarın ailesindeki suçlar ve kabahatlerle yakından ilgilenecektir. Okuyucuların da sizin esin kaynaklarınızı çok uzaklarda aramamaları gerektiğini anlayacağından eminim. Kim bilir belki de böyle bir şöhret size iyilikler dünyasının kapısını açar. Yani eğer bu yolu seçerseniz... Gerçi benim bunu yapacağınızdan ciddi kuşkularım var."

Artık daha fazla dayanamayacaktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Korkarım artık gerçekten gitmem gerekiyor. Yetişmem gereken bir tren var." Ayağa kalktım.

"Nasıl isterseniz Bayan Christie. Sizinle konuşmak istediğim daha birçok şey varken görüşmemizin bu kadar çabuk bitmesi gerçekten çok yazık. Çok yakın zamanda buna devam etmeyi umuyorum."

"Öyle mi dersiniz?" O an yine adamın o metalik soluğunu hissettim.

"Ah evet, kesinlikle. O zamana kadar hiçbir şey olmamış gibi yaşamınızı sürdürün. Mesela yarın akşam her zaman yaptığınız gibi sekreterinizle Ascot'a gidin. Eşiniz bunu nereden öğrenecek ki? Ah bu arada, yerinizde olsam buradan ayrıldıktan sonra polise gitmezdim. Çok güvendiğim bazı kişilere, gözaltına alındığım takdirde bazı bilgi ve belgelerin seçkin bazı gazetelerin editörlerine iletilmesine ilişkin talimat verdim."

"Hoşça kalın o halde," diyerek arkamı döndüm.

"Bir şey daha," dedi. "Bahsettiğim proje. Onun da artık bir şekilde eyleme geçirilmesi gerekiyor. Sizin de artık anlamış olacağınız gibi, bu planın aşamaları üzerinde çok düşündüm."

Bu adamı artık görmek bile istemememe rağmen ısrarlı bakışlarından kopamıyordum.

"Bu arada siz bayılmadınız. Sizi raylara iten bendim. Ama kurtaran da bendim. Öldürmeye ve iyileştirmeye de gücüm olduğu söylenebilir... Sanırım bu biraz doktor olmamdan kaynaklanıyor. Cuma günü evinize gelecek mektubu bekleyin. Cinayet konusunda bilgili olduğunuzu düşünüyor olabilirsiniz, Bayan Christie, çok yakında bu konuda yalnız olmadığınızı göreceksiniz."

Kendimi tam zamanında kadınlar tuvaletine atmayı başardım. Kabine koştum, son anda kapıyı kapayabildim ve dizlerimin üstüne yığılarak klozete kustum. Sifonu çektikten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra gereğinden biraz daha fazla tuvalet kabininde kaldım, o sabahın kâbustan farksız olayları kafamın içinde adeta dans ediyordu. Tabii ki doğruca polise gitmem gerektiğini biliyordum, ama ya Doktor Kurs'un bana söylediği korkunç şeyler doğruysa? Ya adamın elinde yalnızca *benim* yaşamımı değil, kocamın ve kardeşimin yaşamlarını mahvedip adlarını kirletecek güç varsa. Gazetelerde çıkacak herhangi bir dedikodu ya da skandal, hiç kuşkusuz Archie'ye benimle bütün ilişkisini kesme cesareti verecekti. Zavallı Monty'nin ise bağımlılığı zaten yeterince tehlikeliydi, ilave sorunlar onu daha fazla madde kullanmaya yöneltebilir ve ölümünü hızlandırabilirdi. Acaba Kurs denilen bu adam yalnızca bir deli ya da hayalperest miydi? Hiç kuşkusuz aklı başında değildi, kafasından bir sorunu vardı, ama söylediği her şey doğruydu. Bu duygusuzluğu, acımasızlığı beni korkutuyordu.

O anda aklıma korkunç bir düşünce geldi. Ya bütün bunlar gerçekte olmadıysa? Bütün bu korkunç sahneleri hayal etmiş olabilir miydim? Kafamın karmakarışık olduğu dönemdeki çek olayını anımsadım. Yoksa yeni, çok daha ciddi, güçlü bir atak daha mı yaşıyordum? Kendimi toparlamalıydım.

Mendilimi çıkarıp ağzımı sildim. Yüzümü soğuk suyla yıkadım ve aynada kendime baktım. Ne görüntü ama! Zaten soluk olan cildim daha da solmuş, doğal olmayan, hayaletleri andıran bir renk almıştı, mavi gözlerime kan oturmuştu ve saçlarım darmadağınıktı. Biraz renk gelmesi için yanaklarımı çimdikledim, elimden geldiğince kendime çekidüzen verdim. Kafeden çıktığımda kendime gelmem biraz zaman aldı: Kurs'la karşılaşmam, gerçek olsa da olmasa da beni altüst etmiş, bozuk bir pusula gibi yönümü şaşırtmıştı. Grosvenor Gardens'a doğru yürüdüm, bana her defasında Paris'i anımsatan bir binanın önünden geçtim, Grosvenor Meydanı'na ulaşınca Forum'a doğru ilerledim. Hâlâ kendimi zayıf ve bitkin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hissediyordum, midem bulanıyordu ama kendimi yola devam etmeye zorladım.

Hyde Park'ın köşesini gördüğümde bir an durdum. Büyük el çantamın fermuarını açtım, beyaz bir mendil çıkardım ve ağzıma bastırdım. Yeni yıkanmış, kolalanmış kumaş parçasının temiz kokusu bana Ashfield'i ve annemi anımsattı. O an kendimi annesinin kucağında küçük bir çocuk gibi hissettim. Eğer Kurs beni raylara atsaydı şimdi en azından onun yanında olacaktım.

Gerçekliğini iliklerimde hissettiğim ama gerçek olmamasını dilediğim bu karşılaşmanın anısı, çok çabuk etki eden bir zehir gibi bedenime yayıldı. Bacaklarım titriyordu, beni daha fazla taşıyamayacaklarını düşünüyordum, elimi orada olmayan bir destek bulmak için boşluğa uzattım. Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, hıçkıra hıçkıra ağladığımı hissediyordum. Yanımdan gelip geçenlerin farkındaydım, başımı kaldırıp onların gözlerine bakmaya katlanamıyordum. Yoksa deliriyor muydum?

"Affedersiniz, size yardımcı olabilir miyim?" Bunu soran adamın konuşması yumuşak, nazik ve soyluydu. Belirgin şekilde üst seviyeden biriydi, yine de davranışlarında bir içtenlik seziliyordu.

Gözyaşlarımın arasından bakınca karşımda gözlerini bana dikmiş bir çift gördüm. Adam uzun boyluydu, bakımlı sarı saçlarını geniş alnından geriye doğru taramıştı, yüz hatları düzgündü. Üzerinde şık siyah bir takım elbise vardı ve pahalı ayakkabılar giymişti. Yanındaki kadın da sarışındı, ondan daha gençti, çok güzel görünüyordu ve bir fidan gibi incecikti.

"Bağışlayın, göz... gözüme bir şey kaçtı da, ama geçti şimdi," dedim. "Bir an kör olduğumu sandım."

"Ah ne korkunç, gözünüze bakmamı ister misiniz?" diye sordu genç kadın.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır, şimdi iyiyim, geçti," dedim. Yeniden yürümeye çalıştığımda bu kez de bacaklarım beni taşımadı ve Buckingham Sarayı'nı çevreleyen duvara doğru sendeledim.

Genç kadın, erkek arkadaşını endişeli bakışlarla süzdü – yoksa adam onun ağabeyi miydi?– ve bana destek olmak için uzandı. "Lütfen izin verin."

"Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm," dedim gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Bana ne oldu hiç bilemiyorum. Forum'a gidiyordum, uzak değil."

Adam, "Lütfen size eşlik etmemize izin verin," dedi.

"Ah hayır, size zahmet vermek istemem."

"Zahmet olmaz," dedi genç kadın. "Pardon, tanışmadık, adım Una Crowe, bu da arkadaşım John Davison."

Ben de kendimi tanıttım. Davison'ın zeki gri gözlerinden onay ve merakla dolu bir parıltı geçti.

"Herhalde o ünlü yazar değilsiniz, değil mi?"

"Yazar olduğum doğru," dedim. "Ama ünlü olduğumu söyleyemeyeceğim."

Hartford diye bir iş arkadaşının hararetle tavsiye ettiği *Roger Ackroyd Cinayeti*'ni okuduğunu ve ne kadar çok beğendiğini anlattı. Normal koşullarda onun bu konudaki görüşlerini dinlemekten zevk alırdım, ama Kurs'un daha biraz önce aynı kitaptan bahsetmiş olması ağzımın tadını kaçırmıştı.

"Bu kitabı hâlâ okumadığına inanamıyorum, Una," diye devam etti adam. "Gerçekten olağanüstü. Eşi benzeri olmayan bir sonla bitiyor, çok şaşırtıcı, şimdi sonunu söyleyip kitabın senin için heyecanını kaçırmak istemiyorum. Bu arada size sormak isterim, *Roger Ackroyd Cinayeti*'ni yazarken nasıl..."

"Peki, siz ne iş yapıyorsunuz Bay Davison," diye sordum konuyu değiştirmek için.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Memurum, Whitehall'da[1] çalışıyorum, sıkıcı ve monoton bir iş."

"O kadar da sıkıcı değil," dedi Una gülümseyerek.

Adam kadını ters bakışlarla süzdü.

"Ne kadar zamandır aynı bölümde... Yani şimdi olduğunuz bölümde çalışıyorsunuz?" diye sordum.

"Cambridge'den mezun olduğumdan beri. Bir nevi işim yaşamım oldu." Bu konuda daha fazla ayrıntıya girmek istemediği anlaşılıyordu.

Una bir anlık sessizliği bozarak, "Her zaman, yeryüzünde yazar olmaktan daha heyecan verici bir şey olamayacağını düşünmüşümdür," dedi. "Bütün gün oturup roman konuları düşünmek, kurgulamak. Denemeyi çok isterdim. Tabii önce bu konuda biraz tecrübe kazanmam gerektiğini biliyorum."

Sonra konuşmaya devam etti, ailesinden, kardeşlerinden, annesi Clema'dan ve babasını kaybettiğinden bahsetti. Babasının ölümünün üzerinden on sekiz ay geçmesine rağmen onu hâlâ çok özlediğini söyledi.

Una'nın sesi babasından bahsetmeye başlayınca sanki suyun altından geliyormuş gibi boğuklaştı, kayboldu. O an Archie'yle ilk defa sörf yapmaya gittiğimiz günü anımsadım. Ne kadar eğlenmiştik. Güney Afrika'yı ne kadar sevmiştik. Kendimi büyük bir hevesle sörf tahtasının üzerine attığım ilk günü anımsıyordum. Önce dalganın yavaşça sörf tahtasının altından kayıp geri çekildiğini hissetmiştim, ama gelgit etkisiyle hemen ardından gelen büyük dalga beni hazırlıksız yakalamış, içine aldığı gibi suyun dibine doğru çekmişti. Çok fazla su yutmuştum, bu arada dalgaların arasından Archie'nin bana

1 Whitehall, Birleşik Krallık'ın başkenti Londra'nın Westminster semtinde bulunan, Parlamento'ya kadar uzanan bir caddedir. Çok sayıda devlet binasına, bakanlığa ev sahipliği yapması nedeniyle Birleşik Krallık hükümetinin merkezi olarak bilinir. İngiliz Gizli Servisi de buradadır. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çok uzaklardan geliyormuş gibi gelen sesini duymuştum. Ne diyordu? Sözcükleri tam çıkaramamıştım, ama sesinin kaygı dolu olduğunu anlamıştım. İşte o zaman, o tatilde, onun beni sevdiğinden emin olmuştum. Üstelik bu yalnızca dört yıl önceydi.

"Bayan Christie? Bayan Christie?"

Bu Una'ydı. Kolumda hafif bir temas hissettim, beni dalıp gittiğim hayallerden o ana döndüren bir temas. Kızın güzel yüzüne odaklanınca gözlerinin etrafındaki koyu renk, gölgeli halkaları fark ettim. Keder gençlerde de izini bırakıyordu. Kız benim başka bir versiyonumdu; tabii ki benden çok daha güzeldi, çok daha gençti, ama iyileşmeyecek, hâlâ açık ve capcanlı bir yarası olduğu öyle belliydi ki. Acaba Una benim de kısa süre önce ebeveynlerimden birini kaybettiğimi sezmiş miydi? Ne olursa olsun, onunla aramda tuhaf, mantıksız bir bağ kurulduğunu hissettim, kim bilir belki de günün birinde arkadaş olurduk.

"Üzgünüm, beni bağışlayın," dedim kıza bakıp gülümseyerek. "Bir an dalmışım. Kötü bir alışkanlık."

"Hiç kuşkusuz romanlarınızdaki o dikkat isteyen, karmaşık entrikalardan birini hayal ediyordunuz," dedi Davison gülümseyerek. "Entrika, yanıltma, hile, dikkati dağıtan oyunlar filan."

Forum'a doğru yürürken, "Korkarım aynen öyle," diye yalan söyledim.

"Çok meşgul olduğunuzu biliyorum, ama eğer bir gün bana biraz zaman ayırabilirseniz inanın beni çok mutlu edersiniz," dedi Una. "Birkaç küçük hikâye denemem oldu, bir sürü de şiir, genellikle şey hakkında..." Gözlerinden çok büyük bir umutsuzluğun gölgesi geçti, Davison onu teselli etmek istercesine elini omzuna koydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Elbette canım," dedim. "Bana istediğin her şeyi sorabilirsin ama korkarım ben bunun için en doğru insan değilim. Ben hâlâ bu işte amatör olduğumu düşünüyorum."

"Öyle olduğunu hiç sanmıyorum." O sırada Forum'un önüne gelmiştik. "*Roger Ackroyd Cinayeti*'ni okumak için sabırsızlanıyorum."

Bayan Crowe'a Sunningdale'deki evim Styles'ın adresini verdim; ona ve Davison'a küçük, ama benim için çok önemli olan, nazik yardımları için teşekkür ettim. Vedalaştık. Kulübe doğru yürürken tam arkamda ayak sesleri duydum. Döndüm, gelen Davison'dı. Elime kalın, krem rengi bir kartvizit tutuşturdu.

"Telaşlanmayın," dedi daha ben tepki vermeye fırsat bulamadan. "Eğer bir gün benimle irtibat kurmak isterseniz lütfen hiç çekinmeyin." Sonra susup etrafına bakındı. "Kitabınızı bana öneren Hartford'un da sizi tanımayı çok istediğinden eminim."

"Neden?"

"Çok parlak bir beyniniz olduğuna inanıyor, ben de öyle düşünüyorum."

"Ben okula bile gitmedim," dedim. "Eğitimim bile yarım yamalak."

"Ama yine de," dedi Davison sesini iyice alçaltarak. "Bölümümüze çok değerli şeyler katabileceğiniz kanısındayım. Belki de gelir ve Hartford'la tanışırsınız. O zaman bazı şeyleri çok özel olarak konuşabiliriz. Bize yardımcı olabileceğiniz çok hassas bazı vakalar var."

"Ne gibi vakalar?"

"Burada daha fazlasını söyleyemem, ama sizin bölümümüze çok önemli, olağanüstü katkılarınız olacağından eminim." Başını çevirerek onu bekleyen Una'ya baktı. Her şey yerine oturuyordu. Davison gizli servis için çalışıyordu. "Eğer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bize yazar ya da telefon ederseniz daha fazlasını konuşabiliriz."

Bu çok cazip bir öneriydi, ama daha kötü bir zamanlama olamazdı.

"Korkarım size pek yardımcı olamayacağım, özellikle de şu an için."

"Yazarlığınız mı engel buna?"

"Öyle sayılır," dedim. Zeki gözlerine bakınca bir an ona Kurs'la uğursuz karşılaşmamdan bahsetmek istedim. Ancak hâlâ bunun benim fazlasıyla öfkeli, taşkın, aşırı faal beynimin ürünü olup olmadığından emin değildim. Bir şey daha söylemek için ağzımı açtım, ama tam o anda Una ona seslendi ve acele etmesini, yoksa sokak ortasında donarak öleceğini söyledi.

"Biraz zaman ayırabildiğinizde bunu bir düşünün lütfen. Hoşça kalın!"

Forum'un lobisine adım attığım anda Bayan De Silva'nın kütüphaneye gittiğini gördüm. Sunningdale'den tanıdığım bu dostumla daha o sabah birlikte Londra'ya gelmiştik, ama o an onunla göz göze gelmek istemedim. Dolayısıyla doğruca binanın en üst katındaki odama giden merdivenlere yöneldim. Odama girince hemen üzerimdekileri çıkardım, daha önce anneme ait olan kimonoyu giydim ve koridordan geçerek banyoya gittim. Küvetin dolmasını beklerken kimononun mavi ipekten kollarını yüzüme götürdüm ve rahatlatıcı lavanta kokusunu içime çektim. Keşke annem burada yanımda olsaydı, o ne yapılması gerektiğini bilirdi.

Nisan ayındaki ölümünden beri sıklıkla annemin ruhunu yanımda hissediyordum. Annem geleceği görebildiğine inanırdı. Kız kardeşim Madge bir defasında aynen şöyle demişti: "Eğer annemin bir şeyi bilmesini istemiyorsam, onunla aynı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

odada olmamaya özen gösteririm." Bense kesinlikle onun yanımda olmasını, bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istiyordum ama aramızda aşılması olanaksız bir engel vardı: ölüm.

Kimonomu çıkardım ve kendimi yavaşça sıcak suya bıraktım. Eğer biraz rahatlayabilirsem belki bu korkunç durumdan çıkmanın bir yolunu bulabilirdim. Mutlu anları düşünmeye çalıştım: Güney Afrika ve Honolulu'daki güneşi, suyu, Chudleigh'teki baloda Archie'yi ilk gördüğüm an başımı döndüren duyguları, ilk romanımın yayımlanmak üzere kabul edildiğini duymamı... Bu anılar küçük deniz dalgaları gibi bilincimi başka yerlere alıp sürüklerken, zehirlendiğim gibi ezici bir duygudan bir türlü kurtulamıyordum. Tabii ki bu organ yetmezliğine, solunum sorunlarına ya da kalp krizine neden olabilecek fiziksel bir zehirlenme değildi. Bu zehir ruhuma işlemişti, yaşamımda güzel ve onurlu ne varsa lekeliyordu. Eğer bunun yayılmasına izin verirsem savaş sırasında gördüğüm, morgdaki büyük musalla taşının üzerine yayılmış ölü bedenler kadar cansız, ruhsuz olacaktım. Bu zehir bütün bedenimi sarmadan onu içimden çıkarıp atmalıydım. Bunu yaparken bir parçamı kurban etmem gerekebileceğini biliyordum, tıpkı bir defasında hastanenin ocağına atıldığını gördüğüm kesik bacak gibi. Başka çıkar yol göremiyordum.

Küvetten çıkıp kurulandıktan sonra yeniden kimonomu giyip odama döndüm. Elime bir karalama defteri alıp yatağıma oturdum. Defterin yarısı zaten *Roger Ackroyd Cinayeti*'nin taslak çalışmalarıyla doluydu, diğer yarısına da o günün olaylarını yazmaya başladım ve buna Doktor Patrick Kurs, Archie Christie, Nancy Neele, John Davison, Una Crowe adlarını ve listenin en altına da kendi ismimin baş harflerini koyarak başladım: A.C. Bunu yaparken güçlü bir huzursuzluk hissettim. Bu yazmak istemediğim bir hikâyeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah huzursuz bir uykudan uyandığımda kafam davul gibiydi. Sanki adamın ağzının o pis kokusu, bende sürekli kusma hissi uyandıran o iğrenç koku hâlâ burnumdaydı. Kahvaltı sofrasına oturduğumda yağda çırpılmış yumurtanın görüntüsü midemi bulandırdı. Aç kalmanın daha iyi olacağına karar verdim. Her ne kadar akıl sağlığımdan şüphe etmiş olsam da, artık Kurs'la karşılaşmamın fazlasıyla gerçek olduğunu biliyordum.

Forum'dan ayrılırken onun bir uğursuzluk habercisi, bir ölüm zebanisi gibi Royal Artillery Memorial'ın önünde durmuş, beni bekliyor olabileceği gibi bir hisse kapıldım. Çocukluğumun kâbusu, uğursuz silahlı adam figürü gerçek olmuştu. Yoksa çocukluk yıllarımdan beri onu tanıyor muydum? Ya da sürekli düşünerek onu bir anlamda çağırmış mıydım? Acaba ondan nasıl kurtulabilirdim? Bir önceki gün Kurs'la yaptığımız konuşma aklıma geldi. Birkaç gün için ortadan kaybolabileceğim kesindi, ama bir suç işlemeyeceğim, özellikle de cinayet gibi iğrenç bir suç işlemeyeceğim de çok açıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cinayet üzerine yazmak başka şeydi, işlemek başka. Bu söz konusu bile olamazdı.

Davison denilen o adama telefon edip ne yapmam gerektiğine ilişkin tavsiyesini almayı düşündüm. Peki ama ya –ki bundan hiç kuşkum yoktu– Davison polise giderse? Bu riski göze alabilir miydim? Bu işi kendim halletmeye çalışsam çok daha iyi değil miydi?

Kurs'u düşündüğüm an bel kemiğimden aşağı buz gibi sular dökülüyormuş gibi bir hisse kapıldım, paltomun yakasını kaldırdım, bu az da olsa üşümemi engelledi ve rahatladım. Fleet Sokak'taki menajerime gidiyordum. Bir an için bu randevuyu iptal etmeyi düşündüm, sonra Kurs'un bana işime aynı şekilde devam etmemi söylediğini anımsadım. Normal koşullarda metroya binerdim, ama Victoria İstasyonu'ndaki kötü olay hâlâ aklımdaydı, dolayısıyla bir taksi çevirdim. Araba yüksek, görkemli bir bina olan Fleet Sokak 40 Numara'nın önünde durdu. Birkaç kez soluk aldıktan sonra doğruca ofise gittim. Tabii ki menajerim Bay Cork'a sorunlarımdan bahsetmem söz konusu bile olamazdı, sonuçta bizimki profesyonel bir iş ilişkisiydi ve onun önünde zayıf düşüp bayılmayı göze alamazdım.

İçeri girdiğimde beni, gizemli bakışlarla süzen iriyarı, genç bir adam karşıladı. Edmund Cork bu ofisi korku uyandıran bir adam olan Hughes Massie'nin ölümünden sonra devralmıştı ve bu işi başarıyormuş gibi görünüyordu. Ancak benimle ilgili beslediği büyük umutların gerçeklerle hiç uyuşmadığına dair korkularım vardı.

"Gü... günaydın Bayan Christie, lü... lütfen oturun," dedi genç adam hafifçe kekeleyerek.

"Teşekkürler," dedim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet, ya... yazılarınız nasıl gidiyor? Umarım iyidir."

"Korkarım istediğim gibi ilerleyemiyorum. Annemin ölümünden sonra kafamı toplamakta zorlanıyorum."

"Tabii, tabii," dedi. "Zaman konusunda rahat olun. Bu arada çok sayıda okuyucunun yeni kitabınızı heyecanla beklediğini size bildirmek isterim. Özellikle *Evening News* gazetesi kitabınızı tefrika etmek isteyecektir. Eğer anlaşabilirsek belki de size *Kahverengi Elbiseli Adam* için ödedikleri teliften beş yüz sterlin fazlasını bile isteyebiliriz."

Doğrusunu söylemek gerekirse gazetenin romanımı –her ne kadar *Anna'nın Maceraları* gibi saçma bir ad altında yayımlanmış olsa da– tefrika etmek için ödediği meblağ beni zaten çok şaşırtmıştı. Aslında isim değişikliğine itiraz edebilirdim, ama ödedikleri beş yüz sterlini düşününce çenemi kapamaya karar verdim. Ve o parayla sevgili arabam Morris Cowley'yi satın aldım.

"Bu arada ta... tabii *Büyük Dörtler*'in yayımlanmasından da mutluluk duyuyoruz."

Aslında ben mutlu değildim, o kitabı daha en başından hiç yazmamış olmayı diliyordum. Eğer Archie'nin erkek kardeşi sevgili Campbell'a yardım etmemiz gerekmese o kitabı bitirir miydim bilmiyorum.

"Okuyucunun karşısına *Büyük Dörtler*'den çok daha orijinal bir şeyle çıkmak isterdim. *Roger Ackroyd*'dan sonra okuyucuların da yalnızca sonucu tahmin edememekten, şaşırmaktan daha fazlasını hak ettikleri kanısındaydım."

Bay Cork uzun ince parmaklarını yazı masasının üzerinde yığılı duran bir deste kâğıdın kenarında gezdirirken, "Bu... bunu artık değiştirmek olanaksız," dedi. "Kapak tasarımını beğendiniz mi? Bir hayli çarpıcı, değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Londra'nın gece manzarasının üstünde koskocaman bir dört rakamından oluşan, mavi-siyah tonlarındaki kapak belki de kitabın en iyi tarafıydı. Yine bunu da o anda söylememeyi yeğledim.

"Gelecek eleştirileri merak ediyorum," dedim.

"Ah, bunun için endişe etmenize hiç gerek yok. Duyduğuma göre, *The Times Literary Supplement*'tan umduğum gibi olumlu bir eleştiri gelecekmiş. Bu arada kitabın sonbaharda da Amerika'da yayımlanması planlanıyormuş."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Kafanızın bir sonraki kitabın düşünceleriyle meşgul olduğundan eminim, bu konuda bilgi ver... vermek istememenizi de anlıyorum, a... ama konuyu biraz çıtlatsanız..."

"Korkarım söyleyemem. Bildiğiniz gibi bu konuda biraz batıl inançlıyım."

"Tabii, anlıyorum."

Bundan sonraki yirmi dakika boyunca onun sözleşmelerden, yüzdelerden, devam eden pazarlıklardan bahsetmesini dinlediysem de konuya yoğunlaşmayı başaramadım.

Sonra birden ayağa kalkarak, "Artık eve, çalışmaya dönmem gerekiyor," dedim.

"Benimle görüşmek için buraya kadar gelmenize minnettarım, tekrar çok teşekkür ederim, Bayan Christie." Bay Cork beni kapıya kadar geçirdi. "Yeni kitabınızı okumayı dört gözle bekliyorum, tabii ne zaman hazır olursa. O zamana kadar eminim karım başımın etini yiyecek. Sıradaki kitabınızda o bıyıklı, küçük, komik dedektifinizin yeniden ortaya çıkacağını umuyor. Acaba bana ufak bir ipucu verip onu rahatlatmamı sağlayabilir miydiniz?"

"Herhangi bir şey söyleyemeyeceğimi belirtmiştim, Bay Cork. Bunu bana tekrar tekrar sormanızda bir yarar olmadığı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı bildiğinizi sanıyordum." Bu sözcükler ağzımdan amaçladığımdan daha hızlı ve sert çıkıvermişti.

"Ta... tabii, tabii. Gü... güle güle Bayan Christie." Adamın istemsizce gözleri kırpışıyor, çok şaşırmış görünüyordu. "Gö... görüşürüz."

Oradan çıktığım anda utancın acısıyla içim içimi yedi. Neden sanki Bay Cork'a o kadar sert davranmıştım ki? Beni Fleet Sokak'tan Waterloo İstasyonu'na götüren taksi şoförü de hoş ve nazik bir tavırla benimle sohbet etmeye çalıştı ama o kadar öfkeli ve gergindim ki onun sözünü de kısa kestim ve yine içim içimi yedi.

Normalde trenle yolculuk etmeyi sever, Sunningdale'e kadar olan yolculuğun her anından keyif alırdım, ama o gün en güzel, en nefes kesici manzaradan bile zevk alamayacak durumdaydım. Kurs, ruhumu karartmıştı.

İstasyondan eve kadar, yaklaşık on dakika, elimde seyahat çantamla yürüdüm, yine çevreyi algılayamadım bile. Attığım her adımda sanki ölüme yürüyormuşum gibi bir dehşet duygusu yükseliyordu içimde. Rosalind ve hem sekreterim hem de çok iyi arkadaşım olan Charlotte ve tabii ki tüylü teriyerim Peter hariç, son bir yılda evimde benim için elem ve kederden başka bir şey kalmamıştı.

Sivri çatı süslemeleriyle dolu ön cephesi ve uzun bacalarıyla anlamsız bir görünümü olan, bir hayli büyük, hantal Styles'ı ilk gördüğümde bu evi çekip çevirmenin bize çok fazla paraya mal olacağını hemen anlamıştım, ama Archie buranın tam bizim aradığımız ev olduğunu söylemişti ve ben de ister istemez kabul etmiştim. Daha sonra bu evin tam anlamıyla lanetli olmasa da uğursuz olarak ün saldığını öğrendim: İlk sahibi çok büyük maddi sıkıntılar yaşamış, servetini kaybet-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişti; ikinci sahibi ise evliliğiyle ilgili sorunlar yaşamıştı, duyduğuma göre evin hanımı başka bir adamla kaçmıştı. Peki, ama Archie neden burayı benim ilk romanımda kullandığım aldatma, hile ve cinayetin kol gezdiği bir evin adıyla bütünleştirip eve Styles adını takmıştı, bunun anlamı neydi?

Hizmetçimiz Kitty şapkamı, paltomu ve seyahat çantamı aldı ve Bayan Fisher'ın –yani Charlotte'ın– Rosalind ve Peter'la birlikte yürüyüşe çıktığını söyledi. Tanrı'ya şükür. Orada olsaydılar kendimi tutamayıp her şeyi sıcağı sıcağına Charlotte'a anlatabilirdim. Ben bir şey söylemesem bile gözlerimdeki kederi muhakkak fark ederdi ve ben de yine Archie'yle kavga ettim diye yalan söylemek zorunda kalırdım. Evlilikle ilgili sorunlarımın hepsini biliyordu; hoş, evdeki herkesin bildiğinden emindim, hatta uşakların bile, zaten bilmemeleri için sağır olmaları gerekirdi.

Yukarıda, yatak odamda, Archie'ye Noel için aldığım, deri bir kutunun içinde duran, üç golf topu ve sopalardan oluşan takımı çıkardım. Kutuyu açıp deri kokusunu içime çektim. Şu içinde bulunduğumuz durumda ne aptalca bir armağandı bu. Kimi kandırıyordum ki? Archie'yi kaybetmiştim. Her anlamda. Başka bir kadın onun kalbini fethetmişti. Ama ben, yine de, bana Bayan Neele'den ayrıldığını söylediği an onu kollarımın arasına almaya hazır olduğumu biliyordum. Birden kitaplarımdan birinden bir satır geldi aklıma: "Seven kadın kalbi aldığı darbeleri bağışlar." Bu benim için her koşulda geçerliydi.

Cliffordsların Ugbrooke House'ta verdikleri danslı partide tanıştığımız gün, onun benim için fazla yakışıklı olduğunu biliyordum. Uzun boyluydu, sarışın, mavi gözlüydü; klas bir duruşu vardı ve yanağındaki gamzesi içimi eritiyordu. O za-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

man çok daha gençtim, yalnızca yirmi iki yaşındaydım, daha önceki taliplerimin söylediklerinin aksine kendimi kesinlikle çekici biri olarak görmüyordum. Archie benim gibi sıradan bir kızda ne bulmuştu, hep merak ettim. Dünyanın en hoşsohbet kadını da sayılmazdım. Ancak on dört yıl önceki karşılaşmamızda, bizi birbirimize çeken, ikimizin de şiddetle hissettiği bir elektrik, bir kıvılcım vardı.

O akşam dans etmeyi vaat ettiğim kavalyelerimden birçoğunu hayal kırıklığına uğrattığımı anımsıyorum, Archie beni sadece kendine saklamak istiyor gibiydi. Benim de ayaklarım yerden kesilmişti. O akşamın sonunda kendime yalnızca tek bir güzel akşamla yetinmem gerektiğini söylüyordum, onu bir daha görmeyeceğimden emindim. Günün birinde Hong Kong'dan dönüp gelecek olan iyi kalpli talibim Reg'le birlikte olacağımı kabullenmeliydim. Bana çok güzel, sevgi dolu mektuplar yazıyordu, onun çok iyi bir eş olacağını bilsem de, o odada her dolaştığında kalbimi heyecanla çarptıracak bir adam değildi. Geriye dönüp baktığımda nasıl olup da Reggie'den fazlasını beklemek gibi bir hataya düştüğümü anlayamıyorum. Archie gibi bir adamın dikkatini çekmeye çalışmamalı, onu kabul etmemeliydim. Keşke beni onun karakteri konusunda uyaran annemi dinlemiş olsaydım. Annem ne demişti? Archie'nin acımasız, havai bir karakteri olduğunu söylemişti. Ayrıca Archie'nin annesi Peg de beni hiç sevmemişti. Komikti ama beni iyi bir eş gibi görünmeye çalışan fakat aslında başına buyruk, "modern" bir kadın olmakla damgalamıştı. Üstelik bunun bir nedeni de bebe yakalı giysilerden hoşlanmamdı. Çok ilginç diye düşündüm. Gerçek neyse oydu.

İkimizin annesinin de beraberliğimize karşı çıkması, savaşın da başlamasıyla birlikte, bizi ortak bir gelecek planı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmaya daha büyük bir kuvvetle itmişti. Archie 1914 yılında askerden üç günlük izne geldiğinde, yanlarında kaldığımız annelerimizin karşı çıkmalarını umursamayarak evlenmiştik, hem de Noel arifesinde. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki doğru dürüst hazırlanmaya bile fırsat bulamamıştım. Düğünde, kafamdaki komik, küçük, mor kadifeden şapkayla hiç kuşkusuz çok korkunç görünüyordum. Ama tabii ki bunun hiç önemi yoktu, çünkü mutluyduk.

"Anne! Anne!" Ön kapının açıldığını duydum. "Biz geldik."

Gözlerimi bir mendille sildim, aynaya şöyle bir baktım ve aşağıya, küçük meleğim Rosalind'i karşılamaya indim.

"Peter'ı görmeliydin, o kadar şirindi ki," diye anlatmaya başladı Rosalind paltosunu çıkarırken. "Küçük bir arkadaş buldu, minik bir sosis köpek, adı Freddie. Yürürken golf sahasının köşesinde karşılaştık onunla. İkisi birbirlerini kovalamaya başladılar. Sonra birden bir golf topu tam üzerlerinden vınlayarak geçti ve topun peşinden yıldırım gibi..."

Tatlı, nağmeli İskoç aksanıyla, "Bu kadar yeter, tatlım," diyen Charlotte elini küçük kızımın omzuna koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Banyodan sonra annene her şeyi anlatırsın."

Rosalind itiraz etmek için ağzını açtıysa da Charlotte ona her defasında amacına ulaşan ciddi, kararlı bakışlarıyla baktı. Kızım yukarı çıktıktan, hizmetçi kız da mutfağa çekildikten sonra Charlotte kolunu omzuma atarak –tam da korktuğum gibi– beni ne olduğu konusunda sorgulamaya başladı. Söylediğine göre çok solgun görünüyormuşum. Ağlamış mıydım? Archie'yle içinde bulunduğumuz durumdan dolayı zaman zaman sinirlerimin çok bozulduğunu söyledim. Bana önceden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

planladığı, yarınki Londra yolculuğunu benim için erteleyebileceğini söyledi. Aslında izin günü için çok hazırlanmıştı ve Londra'ya gideceği için çok seviniyordu. Ona böyle bir şeyin söz konusu bile olmadığını söyledim. Zaten evden uzaklaşmasını istemek için nedenlerim vardı, ama o bunu bilmiyordu.

Öte yandan onun desteği, elimin üstündeki yumuşacık eli, yumuşak, sevecen gri bakışları olmadan ne yapardım hiç bilemiyordum. Charlotte bazen hiç hoşuma gitmeyen şeyler söylerdi. Archie, Bayan Neele'yle ilişkisi ortaya çıkınca beni terk etmiş, eve ancak birkaç hafta sonra dönmüştü. Hata yaptığını kabul etmiş, Rosalind'in hatırına evliliğimizi devam ettirmeye çalışmayı önermişti. Bir süre aynı yatağı paylaşmıştık, ama bu da aylar önce son bulmuştu ve şimdi artık o başka odada yatıyordu. "O burada kalmayacak," demişti Charlotte, Archie döndüğünde. Tabii bu beni çok sinirlendirmişti. Şimdi o konuşmamızı anımsıyorum da en başından beri o haklıydı.

"Anlaşılan biraz eğlenip rahatlamaya ihtiyacınız var," dedi.

"Sanırım haklısın, Carlo," dedim ona Rosalind'in taktığı bu adla.

"Öyleyse dans edelim... Doktor tavsiyesi."

Bir an soluğum kesildi, aklıma Kurs ve bana söyledikleri gelmişti.

"Hayır, bencillik ettim. Yorgunsunuz."

"Hiç de değil," diye yalan söyledim. "Bunun bana iyi geleceğinden eminim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dans etmenin beni bir şekilde rahatlatacağını ummuştum, ama daha sonra yatağıma uzandığımda sinirlerimin çok yıprandığını fark ettim. Neyse ki sonunda uyuyabildim ama bu öyle huzursuz bir uykuydu ki sabah olunca aralık güneşinin zayıf ışığının perdelerin kenarından sızdığını gördüğümde rahatladım. Ayağa kalktım ve odanın öbür ucundaki komodine gittim. Üstten üçüncü çekmeceyi açtım, buradaki kurdeleler, düğmeler, hatıra diye sakladığım ıvır zıvırlar ve kartpostalların altındaki büyük zarfı çektim, içinden bir mektup çıkardım. Bu mektubu babam, ölmeden birkaç gün önce, anneme yazmıştı. *"Sen benim tüm yaşamımı değiştirdin,"* diyordu babam mektupta. *"Hiçbir erkeğin senin gibi bir karısı olmamıştır. Sana bana gösterdiğin özen, sevgi ve şefkat için minnettarım. Tanrı seni korusun, sevgilim, çok yakında yeniden birlikte olacağız."* Son bir yıldır birçok kez bu mektubu çıkarmış, bunu Archie'nin bana yazdığını hayal etmiştim. Bu aptallık hatta çılgınlık olabilirdi ama bana kendimi daha iyi hissettiriyordu, şimdi ise hayal dünyamda bile böyle bir şeyin olanaksız olduğunu biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tuvalet masama oturup saçlarımı tararken Charlotte'ın hizmetçi kıza ancak akşam döneceğini söylediğini duydum. Hemen ardından da dış kapının kapanma sesi duyuldu. Artık sadece Archie konusunda ne yapacağımı düşünmem gerekiyordu. Ona gerçeği anlatamazdım. Kurs'tan bir şey gelirse Archie'nin evde olma riskini de göze alamazdım. Hayır, öyle bir şey yapmalıydım ki benden daha da uzaklaşsın ve evden gitsin. Aslında bu pek de zor olmamalıydı. Archie tam bir egoistti, mutsuz olma düşüncesinden nefret ettiği kadar kendini suçlu hissetmekten de nefret ederdi. Ona kendini hem suçlu hem de mutsuz hissettirebilirsem istediğim sonuca ulaşabilirdim.

Kahvaltı için giyinip yatağında oyuncak ayılarıyla oynayan Rosalind'in yanına gittim. Bana kahvaltı ettiğini söyledi ve o gün için ne gibi planlarım olduğunu sordu. Ben de aynı şeyi kendime soruyordum.

"Uslu durursan ve yarım saat kadar daha odanda kalırsan, seni büyükannene götüreceğim, söz," dedim. Sözümü tutabileceğimi umuyordum.

"Peter da bizimle gelebilir mi?" diye sordu.

"Elbette," dedim.

Sonra kahvaltı odasına gittim, Archie çoktan pastırma ve omletini yiyip bitirmişti.

"Günaydın," dedi elindeki *The Times* gazetesinden bir an olsun bakışlarını ayırmadan.

"Günaydın sevgilim," dedim.

Bu sevgi sözcüğü hoşuna gitmedi, yüzü asıldı, ama bir şey söylemedi.

"Şehir dışına çıkmak, kırlara açılmak çok güzel olacak," dedim. "Berkshire... Aslında çok güzel ve hoş, ama kırsal bir bölgeye göre biraz fazla imar edilmiş ve düzenli, sence de öyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değil mi? Neyse, temiz havaya ve açık alana öyle ihtiyacım var ki. Burada, bu şehirde soluk alamadığımı hissediyorum. Deniz kıyısında ya da Dartmoor'un ıssızlığında yaşasak sence de muhteşem olmaz mıydı, Archie?"

"Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum," dedi.

"Exeter ya da Plymouth'ta iyi bir iş bulacağından eminim. Ya da kendi işini yapar, gerektiğinde birkaç gün Londra'ya gider, kulüpte kalırsın. Bunu yaparsak çok daha mutlu olabileceğimize inanıyorum... Sence de öyle değil mi Archie?"

"Bak ben..."

"Olanları arkamızda bırakıp her şeye yeniden başlarız. Hatta belki denize bakan yamaçlardan birinde ev alma şansımız bile olur. İlk evlendiğimizde sahil yolunu izleyerek Dartmouth'tan Strete ve Torcross'a gidişimizi hatırlıyor musun? Orada sana bir ev göstermiştim, Blackpool Sands'in hemen dışında, plajın üst tarafındaki kayalarda kartal yuvası gibi duran muhteşem bir ev. Sanırım adı St. Michael malikânesiydi. Eminim orada, denize bakan bir odada kitaplarımı da daha rahat yazabilirim. Yanımıza Peter'ı alır, uzun yürüyüşler yapabiliriz. Bir an düşün, Rosalind de orayı çok sever. Orada canlanır, hayat bulur; hepimiz hayat buluruz. Ayrıca orada tanıdığımız, gerçekten sevdiğimiz, anlaştığımız insanlar yaşıyor, burada olduğu gibi yüzeysel dostlar değil. Düşünsene..."

"Bunun doğru bir karar olacağından emin değilim."

"Ne demek istiyorsun? Niçin olmasın? Sonuçta, son zamanlarda benim için burada yazmanın ne kadar zor olduğunu sen de görüyorsun, yazamıyorum. Yer değişiminin hepimize iyi geleceğine inanıyorum."

"Haklı olabilirsin ama korkarım bunu yapamayız. İşim kolayca vazgeçilebilecek bir iş değil. Ayrıca orada kolayca başka bir iş bulabileceğime de inanmıyorum, sonra..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne?"

"Dürüst olmamı istiyorsan burada özlemini çekeceğim bazı şeyler de var."

"Bundan hiç kuşkum yok," dedim sertçe. Bu ses tonumun onu kızdıracağını biliyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu sen de çok iyi biliyorsun, Archie."

"Bence bu konuşma burada bitmiştir. Yapacak işlerim var."

"Bu arada özlemini çekeceğin şeyler derken, Bayan Neele'yi mi kastediyorsun? Özleyeceğin şeylerden biri de o, ya da zaten onu bırakmak gibi bir niyetin olmadığı için özlemek gibi bir şey de söz konusu değil, öyle değil mi?"

"Gerçeği duymak ister misin?"

Sustum, ta ki ısırdığım yanaklarımdan kan tadı gelene dek. Bu kavgayı bilinçli olarak kızıştırdığım halde, o anki duygularımın çok derin, rahatsız edici ve fazlasıyla gerçek olduğunu inkâr edemezdim.

"İster misin?" diye yineledi Archie. Alnındaki bir damarın attığını görebiliyordum.

Başımla onayladım.

"Evet, gerçek bu. Seninle birlikte Devon'a gelmek gibi bir niyetim yok, çünkü seni artık sevmiyorum Agatha. Üzgünüm, sana binlerce kez çok üzgün olduğumu söyledim, ama bizim evliliğimiz bitti. Biliyorsun denedik. Ben de denedim, biliyorsun geri döndüm. Ama olmuyor, olamıyor, buna daha fazla dayanamayacağım. Nancy'yi, Bayan Neele'yi seviyorum. Evlenmek ve birlikte yeni bir yaşama başlamak istiyoruz. Bunun uzun vadede hepimiz için en iyisi olacağını sen de biliyorsun."

"Ben öyle bir şey bilmiyorum," dedim gözyaşlarım yanaklarımdan akarken. "Her zaman bencildin. Annem çok haklıydı senin için..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne demişti? Senin annen..."

"Sakın tek bir kelime daha edeyim deme. Bak uyarıyorum, tek bir kelime bile. Her zaman senin çok acımasız olabileceğin konusunda uyarmıştı beni. Ona güvenme, demişti. Onun için önemli olan yalnızca kendi istekleri, seninkiler değil, demişti. İşte bak, şimdi de kendi mutluluğunun mücadelesini veriyorsun. Peki ya benim mutluluğum?"

"Şu aşamada korkarım senin mutlu olup olmaman benim umurumda bile değil. Tek bildiğim seninle birlikte olmanın benim için olanaksız hale geldiği. Gerçekten artık çekilmiyorsun."

Bir an için sustu. Odaya zehirden farksız, iğrenç bir sessizlik hâkim oldu.

"Doktora gittin mi?"

Bir an kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Doktor mu? Hangi doktor?"

"Sana bir süre önce bahsettiğim doktor. Kadınlar ve sinirsel sorunları konusunda bir hayli başarılı olduğu söylenen o doktor."

"Hayır gitmedim. Sana doktora gidecek bir sorunum olmadığını defalarca söyledim."

"Yani şu çeki imzalaman, nerede olduğunu bilmemen, bütün bunlar normal davranışlar, öyle mi?"

Yanıt vermedim.

"Ben yalnızca yardımcı olmaya çalışıyorum. Biliyorsun, sana her zaman değer verdim, benim için önemlisin." Eliyle koluma dokundu. Dokunuşu ölü bir balığın dokunuşundan farksızdı.

"Çek elini," dedim. "Beni önemsediğin filan yok. Sen sadece kendine değer veriyorsun. Sürekli aptal aptal sırıtan o küçük yaratığa gerçekten değer veriyor musun, ondan da şüp-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hem var. Belki şimdi gözüne güzel görünüyordur, ama günün birinde bu geçecek ve benim gibi onu da bir kenara atacaksın..."

"Onun hakkında böyle..."

"Onun hakkında böyle konuşamaz mıyım? Konuşursam ne olur?"

"Yine isterik davranışlara başladın. Buna katlanamadığımı biliyorsun. Sen gerçekten kendinin en büyük düşmanısın, Agatha, bunun farkında değil misin?"

"Bu durumda bu hafta sonu da suya düşüyor, öyle mi?"

Şaşırmış görünüyordu. "Hafta sonu mu?"

"Beverley?"

"Ah o mu?" Tamamen unuttuğu o kadar belliydi ki. "Bence bu gece ve bu hafta sonu Jameslerde kalmam en doğrusu olacak, sence de öyle değil mi?"

"Sanırım Bayan Neele de orada olacak?"

"Nasıl olur da böyle..."

"Hurtmore'a konuk olarak gelecek mi gelmeyecek mi, açık söyle?" Orada kalacağını itiraf etmesini bekliyordum, yine de üzerimde bir etki yaratmadığını söyleyemezdim.

"Orada olacak."

"Evet. Sanırım haklısın. Rezervasyonumuzu iptal ettireceğim."

Archie kapıyı açıp gövdesiyle boşluğu doldurduğunda bir an onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ettim.

"Seni seviyorum, Archie," dedim. "Ne olursa olsun bunu asla unutma, lütfen."

Arkasını döndü ve odadan çıktı. Bir ya da iki dakika sonra dış kapının çarpılarak kapandığını duydum. Hıçkırıklarımı bastırmak için ağzımı yumruğumla kapadım. Onu hafta sonu için evden uzaklaştırmayı başarmıştım, tam olarak yapmayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

planladığımı gerçekleştirmiştim ve kendimi kesinlikle berbat hissediyordum. Hizmetçinin elinde tepsiyle geldiğini görünce gözlerimi kuruladım.

"Kahvaltınız bitti mi madam?"

"Evet, teşekkür ederim. Yukarı yazmaya çıkıyorum."

"Sabah postası geldi madam. Mektupları masanıza bırakmamı ister miydiniz?"

Mektupları kızcağızın elinden kaparcasına aldım. Yatak odama vardığımda hepsini elden geçirmiş ve Kurs'tan geldiğine emin olduğum mektubu bulmuştum. Siyah mürekkeple yazılan yazı düzgün ve okunaklıydı. Zarfı yırtmadan önce yatağıma oturdum.

Zarftan çıkan ilk mektup beni ilk anda gerçek anlamda afallattı. Bağlantısız bazı sözcükler ve cümle parçaları hemen gözüme çarptı: "teninin yumuşaklığı", "duygu yoğunluğu", "yalnızca bize ait çok özel bir yer", "gelecekteki büyük mutluluklar". Sonra bunun Archie'nin elyazısıyla Nancy'ye yazılmış bir aşk mektubu olduğunu anladım ve kendimi çok kötü hissettim. Mektupta yüzümü kızartan daha birçok ifade ve sözcük vardı. Benim için hiç bu denli samimi sözcükler kullanmamıştı, hatta onun dağarcığında bu sözcüklerin olduğunun bile farkında değildim. Bu kadının onun üzerinde böylesine etkili olması, böyle kararlar aldırabilmesi hiç de mucize değildi.

Mektubu yatağın üzerine bırakıp zarftaki diğer ince kâğıdı aldım.

Sevgili Bayan Christie,

İyi olduğunuzu umuyorum. Sizinle çarşamba günü tanışmış olmak benim için çok büyük bir zevkti ve önümüzdeki günlerde hakkınızda daha fazla bilgi sahibi olmayı da iple çekiyorum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Size önerdiğim projeyle ilgili halen bazı kuşkularınız olabileceğini düşünerek, bu mektupla birlikte size Bay Christie'nin son iki ay içinde Bayan Neele'ye yazdığı mektuplardan birini gönderiyorum. Geçen birkaç ayda Bayan Neele bana düzenli olarak bu aşk mektuplarını getirerek benden kendisine yol göstermemi istedi. Sanırım beni yalnızca hassas sağlık durumunu düzeltmek için ilaç yazacak bir doktordan öte, onu yönlendirebilecek bir koruyucu olarak görüyor. Bana birlikte yaşadığı ebeveynlerinin bu mektupları bulmasından endişe ettiğini ve bunları muayenehanemde daha sonra geri vermek üzere saklarsam bana minnettar kalacağını söyledi. Bu yazışmaların okunmaya değer olduğunu sanırım siz de takdir edersiniz.

Bu cuma sabahı 11.30'da Surrey, Newlands Corner yakınındaki Silent Pool'da buluşalım. O zaman size daha ayrıntılı bilgi vereceğim. Şimdilik size söyleyebileceğim tek şey, bugün şimdiye kadarki yaşamınıza veda edeceğinizdir.

En derin saygılarımla,

Dr. Patrick Kurs

Sunningdale'den ayrılıp Newlands Corner üzerinden Silent Pool'a kadar olan yaklaşık otuz kilometrelik yolu arabamla geçtiğim sırada bundan sonraki eylem planımı düşündüm. Öncelikle, bütün bunlar geçtikten ve adının gazetelerde afişe olmaması için nelere katlandığımı Archie'ye anlattıktan sonra, onun beni yeniden sevmeyi öğreneceğine ikna etmeye çalıştım kendimi.

Arabadan indiğimde kürk paltomun yakasını boynuma doğru iyice çektim. Oraya yaklaşan başka bir araba sesi için kulak kesildiysem de ağaçların hışırtısından ve çok uzaktaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir kuşun yalnız çığlığından başka bir şey duymadım. Sherbourne Pond'dan geçip Silent Pool gölünün kıyısı boyunca yürüdüm. Buranın sonradan yeraltı sularının doldurduğu eski bir taşocağı olduğunu duymuştum. Su cam gibi berraktı ama benim yüzeye yansıyan görüntümü görmek gibi bir isteğim yoktu.

Geçmişte yaşanan trajedilerin, tıpkı hiç çıkmayan inatçı kan lekeleri gibi bir yerlerde iz bıraktığına inanmışımdır her zaman. Burada da böyleydi, ağaçlar eski, hüzünlü bir hikâyeyi fısıldıyordu sanki. Eski bir söylentiye göre, bir gün bir kız bu göle yıkanmaya gelmişti. Tam elbiselerini çıkardığı sırada, sisler arasından atlı bir adamın ona doğru geldiğini görmüştü. Asil adam kızı gölden çıkmaya ikna etmeye çalıştıkça kız daha derinlere yüzmüş ve sonunda batıp boğulmuştu. Sonraları bu gölün kıyısında adamın şapkası bulunmuş ve atlı adamın Kral John olduğu ortaya çıkmıştı. Bu hikâyenin gerçekle uzaktan yakından ilişkisi olmadığını bildiğim halde ürperdim ve bir an kızın boğulurkenki acı çığlıklarını, yardım isteyen sesini duyduğumu sandım.

Ağaçların oluşturduğu bir tünelden geçerken, az ileride arkası dönük birini gördüm.

"Merhaba Bayan Christie," dedi Kurs hareket etmeden. "Gelin ve suyun güzelliğine bakın. Gölün bugün ayrı bir büyüleyiciliği var."

Kendimi zorlayarak yanına gittim.

"Burası beni daima bir şekilde kendine çekiyor," dedi Kurs. "Bunun nedeni sizin de bildiğinizden emin olduğum ürkütücü hikâyesi değil kesinlikle. Silent Pool'un yüreğimde başka, çok özel bir yeri var. Nedenini biliyor musunuz?"

"Hayır," diye fısıldadım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Karıma burada evlilik teklif etmiştim."

"Evli misiniz?" Şaşkınlığımı belli etmemem gerekirdi ama artık çok geçti.

"Evet. Her ne kadar sizin için şaşırtıcı olsa da evliyim. Bir kadının benimle evlenmiş olması size tuhaf mı geldi, Bayan Christie?"

"Hayır, öyle değil de..."

"Neyse, bu benim için şu anda hiç önemli değil. Asıl ilginç olan, artık bana katlanamamasına rağmen karımın boşanmayı kesinlikle reddetmesi."

"Peki neden?"

"Kendi durumunuza bakın, Bayan Christie. Size yaptıklarına rağmen kocanızın yanınızda kalmasını istediğinizi söylememin bir sakıncası yok sanırım."

"Şey ben..."

"Bir an onun gitmesine asla izin vermediğinizi düşünün. Aranızdaki bağı çözüp onu özgür bırakmayı reddettiğinizde kocanızın nasıl hissedeceğini hayal edin. Bir zamanlar size karşı ne hissetmiş olursa olsun, bu duyguları uçup gidecektir. Aşk kızgınlığa, kızgınlık ezici, yok edici bir kine dönüşecektir. Hiçbir şansı kalmadığını anladığında onun neler yapabileceğini asla bilemezsiniz. Bir gün bu duygulara daha fazla katlanamayacağını hissedebilir. Sizsiz bir yaşamın nasıl olacağını hayal etmeye başlayabilir. Bir anda yok olsanız yaşamın onun için ne kadar kolay olacağını anlayabilir. Her şeye yeniden başlayabilir, hatta günün birinde, her şey yoluna girdikten sonra yeniden evlenebilir bile."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum. Birden içime konuşmamı bile engelleyecek kadar büyük bir korku girmişti.

"Hiç endişelenmeyin. Burada bulunmamın nedeni Bay Christie değil. Onun için bir şey yapacak değilim. Ah Tanrım,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayır..." diye ekledi gülerek. "Gerçekten de bunu düşünmüş olamazsınız, onun..."

Yine onun soluğunun pis kokusunu duydum. Kurs da irkildiğimi görmüş olmalıydı ki cebinden mendilini çıkardı ve bir iki saniye kadar ağzını kapadı. Her soluğunda beyaz kumaşın kabarıp indiğini görüyordum. Bir an onun, mendil bu şekilde ağzındayken öldüğünü ve mendilin artık hareket etmediğini hayal ettim.

"Kafamda bundan çok daha dâhice bir plan var. İlk karşılaşmamızda da söylediğim gibi ortak noktamız çok. İkimizin de yaratıcı beyinleri var. Aslına bakarsanız her zaman iyi bir polisiye roman yazarı olmayı hayal etmişimdir. Tıpkı sizin gibi ben de Edgar Allan Poe, Wilkie Collins, Conan Doyle ve bu dalda eser veren daha birçok yazarın hayranıyım. Aslında yazmayı denedim de. Bunu nasıl ifade edeceğimi tam bilemiyorum, ama entrika kurgulama konusunda olağanüstü bir yeteneğim var ki sizin de çok iyi bildiğiniz gibi iyi polisiye yazarında olması gereken bir şey bu. Henüz yazdıklarımı hiçbir yayıncıya göndermedim. Biraz üzerinden geçilip cilalanması gerekiyor, sanırım bana bu konuda da yardımcı olabilirsiniz."

"Belki," dedim kayıtsız bir havada. Gerçekten de aklını kaçırmış olmalıydı.

"Pardon, asıl konumuzdan çok uzaklaştım. Gelelim karım Flora'ya. Benden asla boşanmıyor –o bir Katolik–, korkarım bu durumda çok daha sert önlemler almak zorundayım. Onu öldüreceğim. Daha doğrusu ben değil Bayan Christie, onu benim yerime siz öldüreceksiniz."

"Ben mi?"

"Evet. O ölünce ya da öldürülünce diyelim, polis doğal olarak benden kuşkulanacak, üstelik bu şüphelerinde de haklı olacaklar. Onun ölümüyle yalnızca boşanma sorununu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çözmüş olmakla kalmayacak, hatırı sayılır bir servete de konacağım. Birinci dereceden zanlı olacağım kesin. Ama eğer yabancı biri tarafından öldürülürse –bu cinayeti işlemediğime dair sağlam tanıklarım olursa– hiç kimse beni cinayetle ilişkilendiremez."

"Bu olanaksız."

"Sizler, siz polisiye yazarları, polisiye romanlar dünyasında hiçbir şeyin olanaksız olmadığını çok iyi bilirsiniz."

"Korkarım bu roman değil. Bu..."

"Biliyorum," dedi Kurs pis pis sırıtarak. "Yaşam çözümlenemeyecek kadar karmaşık, değil mi? Yaşamın ve kurgunun daha iç içe olmasını isterdim."

"İkisini birleştirmenin çok tehlikeli olabileceğini düşünmüyor musunuz?

"Buraya sizinle felsefi tartışmalara girmek için gelmedim, Bayan Christie. Buraya size bundan sonra olacakları anlatmak için geldim."

"Bundan sonra mı?"

"Evet, sonra. Şu andan itibaren kendinizi, benim kontrol ettiğim bir roman kahramanı olarak görürseniz bence işler sizin için de kolaylaşacaktır. Size bir dizi talimat vereceğim, yani belirli zamanlarda yapacaklarınızın listesini. Bunlara harfi harfine uyarsanız endişeleneceğiniz bir şey olmaz. Eğer uymazsanız korkarım kocanızın bu küçük, tatsız sırrı tüm gazetelerin manşetlerine çıkacak."

"Bu... Bu saçmalığa daha fazla katlanabileceğimi sanmıyorum."

"Hangisini seçtiğinizi anlayamadım."

"Bütün bunları rahatlıkla polise anlatabileceğimin farkında değil misiniz? Polisin şantajı hoş karşılayacağını düşünmüyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, polise anlatabilirsiniz. Ancak kocanızın sağlığını, esenliğini önemsediğiniz kanısındayım."

"Evet, önemsiyorum."

"Eminim ona zarar gelmesini istemezsiniz. Tabii sonra bir de kızınız var. Yedi çok hassas bir yaş, sizce de öyle değil mi? Meslek yaşamım boyunca, maalesef, yaşama tutunmayı başaramayan çok sayıda hasta çocuğun yatağı başında çaresizce beklemek zorunda kaldım. İnanılmayacak kadar trajik bir durum bu. Genellikle evlat kaybetmek ebeveynlerin de yaşam enerjilerinin sonu oluyor, onlar için her şey bitiyor. Bu arada polisi arayıp beni tutuklatabileceğinizi düşünüyorsanız bu konuyu tekrar düşünün derim. Bir yardımcım var, bu gibi şeylerden zevk alan yozlaşmış biri, tutuklanmam durumunda bazı prosedürleri eyleme geçirmeye hazır. Kendisine sapık arzularını gerçekleştirme şansı verilirse çok mutlu olacağı kanısındayım. Bu arada onun kötülüğe duyduğu iştah benimkinden çok daha fazladır. Şimdiden hevesleniyor."

Gözlerimden nefret ve kin fışkırdığını hissedebiliyordum.

"Konuşmakta zorlanmanızı anlıyorum. Ayrıca, ölüm sonrası vücutta tespit edilemeyen bazı zehirler olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

O anda elimde bir tabanca olsaydı onu alnının ortasından vurmakta bir an bile tereddüt etmezdim. Yine de gözlerini oymamak için tırnaklarımı olanca gücümle avuçlarıma geçirdim.

"Şimdi beni dinlemeye başlamanızı öneririm."

O öğleden sonra bir şekilde geçti, ama nasıl? Belli belirsiz, bulanık, sersemlemiş, sisler arasında... Ne kadar düşünürsem düşüneyim o anda içinde bulunduğum tuhaf duyguları tanımlayacak sözcüğü bulmakta zorlanıyordum. Belki de bu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nun sebebi, bu olanların benim değil de, başka birinin başına geldiğini düşünmek istememdi.

Kurs'u Silent Pool'da bıraktıktan sonra Styles'a döndüm. Hizmetçi kız, Bayan De Silva'nın telefon ettiğini ve briç partisine katılıp katılmayacağımı sorduğunu söyledi. Öğle yemeğine oturdum, önüme konan pirzolayı lezzetini almadan yedim. Rosalind'in gevezeliklerini ise ancak kolumun altından çekiştirildiğimi fark ettiğimde algılayabildim. Rosalind büyükannesini görmeye gitmekle ilgili bir şeyler söylüyordu. Ona söz vermiş, hatta Peter'ın da bizimle gelebileceğini söylemiştim.

O günü dolduracak bir şeyler yapmalıydım, Kurs'un bana söylediklerinden sonra yazmak söz konusu bile olamazdı. Rosalind ve köpeği, Morris Cowley'ye bindirerek Dorking'de yaşayan kayınvalidemin evine gittim. En iyi zamanlarımızda bile onun yanında rahat edemiyordum. Peggy yaptığım en ufak şeye bile dikkat ediyor ve sürekli izlendiğim, olumlu ya da olumsuz yargılandığım duygusundan kurtulamıyordum. O gün normalden çok daha fazla gergindim, adeta diken üstündeydim. Bu gerginliği de, daha önce yaptığım gibi, annemin ölümü yüzünden sinirlerimin bozuk olmasına bağlayamazdım. Gerçekten kafamın içinden neler geçtiğini ise asla söyleyemezdim.

Motoru durdurduğum anda gözlerim direksiyonu sımsıkı kavrayan ellerime takıldı ve evlilik yüzüğümün solgun güneş ışığında parladığını gördüm. Parmaklarımı parlak metalin etrafında gezdirirken birden gözlerim yaşlarla doldu ve hışımla yüzüğü çıkarıp çantamın gözüne koydum. Bunun Peggy'nin dikkatinden kaçmayacağını biliyordum ama bu durumu evlilikte yaşadığım sorunlar yüzünden bozulan sinirlerime vermesini umuyordum. "Sonuçta," dedim kendi kendime, "gerçeklerden çok da uzaklaşmış sayılmam."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapıdan içeri girer girmez yaşlı kadının keskin bakışlarını üzerimde hissetim. Karşılıklı iltifatlar ettik. Peggy bana fazla pişmiş meyveli kek ve çay ikram etti, ardından da küçük oturma odasına geçtik. Karşılıklı oturduk ama bir süre ikimiz de konuşmadık. Bu korkunç, boğucu sessizliğin içinde tek duyulan Rosalind'in ve Peter'ın sesleriydi.

Peggy kaşlarını kaldırarak, "İyi görünüyorsun," dedi. Gerek ses tonu, gerekse yüzündeki meraklı ifade aslında bunun tam tersini düşündüğünü ele veriyordu.

"Evet öyleyim," dedim gergin görünmemeye çalışarak.

Yine sessizlik. "Tatlım," dedim Rosalind'e dönerek. "Niçin seninle çalıştığımız son şarkıyı söylemiyorsun? Büyükannen seni dinlemekten mutluluk duyacaktır."

Rosalind başlangıçta bir hayli ürkekti, dolayısıyla onun yerine şarkıya ben başladım. "*I know a fat old policeman, he's always on our street; A fat old jolly red-faced man, he really is a treat*.[1]"

Derken Rosalind de koroya katıldı ve kısa bir süre sonra şarkının son satırına ulaştık: "*But once he did arrest a man and laughed until he died*."[2]

Rosalind tam formundaydı, sözcükleri teker teker vurguluyordu. Şarkıyı bitirdiğimizde Peggy'nin gözlerinin yüzük parmağıma takıldığını fark etim. Göz göze geldik ve sanki hiç görmek istemediği bir şeyi görmüş gibi başını hızla çevirdi.

"Tatlım," dedi biraz sonra Rosalind'e dönerek. "Niçin Peter'ı biraz bahçede oynatmıyorsun? Geçen gün onun oynayabileceği yeni bir sopa bulmuştum. Hemen kapının arkasında."

---

1 Şişman yaşlı bir polis tanıyorum, her zaman bizim sokağımızda dolaşan; Şişman, yaşlı, neşeli, kırmızı yüzlü bir adam, o güven demek. (ç.n.)

2 Ama sonra bir adamı tutukladı ve ölene kadar güldü. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Küçük kız heyecan içinde, yıldırım hızıyla kapıya koşarken Peter da havlayarak onu izledi.

Onlar gittikten sonra Peggy oturduğu koltuktan kalkarak yanıma geldi.

"Sevgili yavrum," dedi. "Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum ama yalnızca kızın için bile güçlü kalmak ve ayaklarını yere sıkı basmak zorundasın."

Bir mendil çıkarıp gözlerimi sildim. Neyi nasıl açıklayacaktım ki?

"Bunun nedeni hafta sonu Beverley'ye gitme planını iptal etmemiz olmalı," dedim. "Kendimi bunun için çok hazırlamıştım ve oraya gideceğimiz için çok seviniyordum. Archie bu hafta sonunu şeyle... Şeyle... Özür dilerim, onun adını ağzıma almak istemiyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Bunun senin için çok üzücü olduğunun farkındayım, tatlım, ama Archie'nin bu ufak kaçamaktan sonra yeniden sana döneceğinden ve bu küçük düşüncesizliğini bağışladığın için seni eskisinden de çok seveceğinden eminim."

Yanıt vermek istedim ama Peggy elini omzuma koyarak beni susturdu.

"Ona zaman tanı. Kadınların bağımsızlık, eşit haklar ve bunun gibi şeyler iddia etmelerinin son dönemde revaçta olduğunu biliyorum, ama bunlar evlilik için her zaman doğru değil. Ona özgürlük tanı, göreceksin bunun karşılığını seni yaşamının sonuna kadar sevip sayarak ödeyecek."

Söylediklerinin tek bir kelimesine bile inanmıyordum, Peggy'nin de inandığını sanmıyordum. Archie'nin tarafında olduğu apaçık ortadaydı. Öyle olmalıydı, sonuçta o onun oğluydu ve Peggy oğlunu onun elinden aldığım için beni asla affetmemişti. Para kazanmam, hem de iyi para kazanmam hiç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir zaman hoşuna gitmemişti. Suç ve cinayet konulu kitaplar yazan bir gelin yerine sessiz sakin bir ev hanımını yeğlerdi hiç kuşkusuz. İçgüdüsel olarak onun bir erkek torun istediğini de biliyordum, ona bunu veremediğim gibi, bundan sonra da veremeyecektim. Büyük olasılıkla Bayan Neele onun bu isteğini yerine getirebilirdi. Belki de benim tamamen ortadan kaybolmam en iyisi olacaktı.

Tam o anda Rosalind neşeyle bağırarak geldi, yanakları olgun elmalar gibi kırmızı ve şişkindi. Onun gelişiyle birlikte çok özel sohbetimiz de sonlanmış oldu. Ayağa kalktım ve ona Archie'yi mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verdim. Oradan güneş batarken ayrıldım. Styles'a döndüğümde Archie beklediğim gibi eve dönmemişti. Rosalind'e banyosunu yaptırdım, akşam yemeğinde sosis yemesini izledim ve sonra onu yatırdım. Ardından da masamın başına geçip bir dizi mektup yazdım.

Önce Archie'ye oradan uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunu belirttiğim, belli belirsiz, her anlama çekilebilecek sözcükler kullandığım bir mektup yazdım. Evliliğimizin bir kriz noktasına ulaştığını ve düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu yazdım. Birkaç gün için evden uzaklaşmak istediğimi, benim için endişelenmemesini ve ona olan sevgimin daima devam edeceğini belirttim. Sonra Archie'nin kardeşi, sağduyulu ve son derece gerçekçi bir adam olan Campbell'a bir mektup yazdım. Tabii ona da gerçekleri açıklayamazdım –hayır, bu durumda ailemi riske atmış olurdum– ama belki beni nerede bulacaklarına dair bir ipucu bırakabilirdim. Kurs'un o gün bana anlattıklarından çıkarabildiğim kadarıyla kuzeydeki bir kaplıca şehrine gidecektim, kaç tane olabilirdi ki? Tam mektubu imzalayacaktım ki telefonun çaldığını duydum ve mektu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu bir zarfa yerleştirip çantama koydum. Belki de daha ayrıntılı bilgi vermek, hatta belki vazgeçtiğini belirtmek için Kurs arıyordu. Telefonu açmak için koşarken tuhaf bir rahatlama hissine kapıldıysam da arayanın Charlotte olduğunu anlayınca büyük bir hayal kırıklığına uğradım.

"Merhaba tatlım," dedim. "Umarım iyi zaman geçiriyorsundur."

"Evet, gerçekten çok güzel bir gün oldu benim için. Şu anda seni ayrıntılara boğmak istemiyorum. Eve dönmemi isteyip istemediğini sormak için aradım."

"Neden? Bir şey mi oldu?"

"Yoo hayır, yalnızca bana ihtiyacın olabileceğini düşündüm de."

"Hayır, saçmalama! Şömine başında sakin bir akşam geçireceğim için mutluyum. Ayrıca Peter da bana eşlik ediyor."

"Peki, eminsin madem. Yani, senin yalnız ve mutsuz olduğunu düşünmek hiç hoşuma gitmiyor da neyse. Çok eğlenebilirdim, eğer senin gerçekten..."

"Lütfen. Gerçekten iyiyim. Haydi, eğlenmeye devam et, döndüğünde görüşürüz."

Yazı masama döndüm, Charlotte'ı kandırdığım için vicdanım hiç rahat değildi. Bu yüzden ona oldukça kapsamlı bir mektup yazarak telefonda gerçek duygularımı niçin açıklayamadığımı anlattım. Başım patlayacak gibi olduğu için evi terk etmek ihtiyacı hissettiğimi yazdım. Böylelikle ona evi terk etme nedenimin Archie olduğunu dolaylı yoldan anlatmış oluyordum. Son olarak da bir dipnot ekleyerek Charlotte'tan Beverley'deki otele telgraf çekerek hafta sonu için ayırttığımız odaları iptal etmesini istedim.

Sonra evin içinde bir hareket olup olmadığını anlamak için kulak kesildim. Tam bir sessizlik olduğundan ve hiçbir şe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kilde rahatsız edilmeyeceğimden emin olunca odamın köşesine gittim. Komodini arkadan kaldırıp tüm gücümle ileri doğru iterken kalbimin güm güm attığını duyabiliyordum. Elimi yerinden çıkmış bir çivinin olduğu noktaya ulaşana dek pürüzlü zemindeki tahtaların üzerinde gezdirdim. Çantamdan törpümü çıkardım, törpüyü yerinden oynamış tahtanın boşluğuna geçirdim ve tahtayı hafifçe kaldırdım. Sonra sağ elimi tahtanın altına soktum. Parmaklarımı talaşlar, toz yumakları, molozlar ve pislikler arasında gezdirip, sonunda gri metal bir kutuya ulaştım. Kutuyu dikkatle –içindekilere zarar gelmesini istemiyordum– çektim, sonra onu gizli olduğu yerden çıkardım. Kutunun tozunu aldım ve çekmecelerden birinin arkasına sakladığım küçük bir anahtarla açtım. İçinden küçük bir deri torba çıkardım, metal tokalarını açtım, torbayı yaydım ve içindeki etiketli şişeleri kontrol ettim. Her şey yerli yerindeydi. Torbayı çantama koydum, çantamın fermuarını kapadım. Kutuyu yeniden döşeme tahtasının altındaki yerine koydum, tahtayı yerine yerleştirdim ve komodini eski yerine çektim.

Yapmam gereken başka bir şey var mıydı? Kurs, bana planını yalnızca kaba hatlarıyla açıkladığı için yakın gelecekte beni nelerin beklediğini kestirmem zordu: Ortadan kaybolma oyununu sahneleyecek, ardından kuzeye doğru yola çıkacaktım. Bir zamanlar pek de sevmediğim bu evin içinde dolaşırken onun aşırı bayağılığından bile nostaljik bir zevk aldım. Hani hiç görüşmediğiniz, sevmediğiniz bir akrabanız vardır, sonra onun ağır hasta olduğunu, önünde yaşayacak çok az günü kaldığını öğrenirsiniz ve birden ona karşı bir yakınlık hissetmeye başlarsınız ya, bu öyle bir duyguydu. Sonra Rosalind'in odasına gittim ve kızımı uyurken seyrettim, yatağının ucuna oturup saçlarını okşadım. Nefesi o kadar hafifti ki, sanki bir pervane kanat çırpıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Acaba kızımı bir daha görebilecek miydim? Eğer orada biraz daha kalırsam evden asla ayrılamayacağımı biliyordum. Hafifçe Rosalind'in yanağına bir öpücük kondurdum ve ona son bir kez baktıktan sonra yavaşça kapıyı kapadım. Archie ve Charlotte'a yazdığım mektupları eve döndüklerinde görebilecekleri şekilde girişteki masanın üstüne bıraktım. Kimsenin dikkatini çekmeden evden ayrılabilmek için bir kez daha hizmetçilere kulak kesildim. Peter'ın –sevgili Peter'ın– başını okşadım, eğilip öptüm. Bir kez daha köpeğe karşı hissettiğim duygusallığı biraz daha ileri götürürsem duygularımın gitmeme tamamen engel olacağını, vazgeçeceğimi hissettim.

O anda paspasın üzerine yığılıp kalmak, Charlotte ya da hizmetçilerden biri beni tepki vermeyen, cansız bir yığın halinde bulana kadar orada kalmak bana o kadar cazip göründü ki. Savaşta aynı durumda insanlar görmüştüm, Kuzey Fransa ya da Belçika'daki savaş meydanlarında kalmış boş, ruhsuz kabuklar, cansız kovanlar, insan kalıntıları. Nasıl olur da kendimi vatanları için canlarını vermiş bu cesur genç adamlarla kıyaslayabilirdim? Bu uygunsuz, yakışıksız ve vatanseverliğe sığmayan bir benzetmeydi. Ayağa kalktım, kürkümü giydim, derin bir soluk aldım ve karanlık geceye çıktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kurs'un el lambasının dört kez yanıp söndüğünü görünce arabamı yolun kenarına çektim. Sonra Kurs, arabasına bindi ve sanki hiçbir yere varmıyormuş gibi görünen, Tanrı'nın bile unuttuğu ıssız bir yolda ilerlemeye başladık. Belki de beni hiç kimsenin olmadığı bir noktaya götürüp orada öldürecekti. Aslına bakılırsa bu düşünce beni rahatlattı, böylece en azından onun şeytani planını gerçekleştirmem gerekmeyecekti. Tabii ki ölümüm Charlotte, Rosalind ve Madge için acı olacaktı ama onlar dışında yasımı tutacak kim vardı ki? Peter, onun beni sevdiğinden emin olabilirdim. Her şeye rağmen belki de ölümüm en iyi çözümdü.

Yol göründüğü kadarıyla bir düzlükte son buluyordu. Kurs arabasını durdurdu ve farlarını kapattı. Arabadan inip benim arabama doğru yürürken el lambasıyla yolunu aydınlattı. Sakalı ve gözleri her tarafı kaplayan zifiri karanlıkla bütünleşmiş, kaybolmuştu; bana doğru yaklaşırken havada süzülen vücut parçalarından oluşmuş bir hayalete benziyordu. Ağaçlar arasında uğuldayan rüzgârın sesi sessiz bir çığlığı çağrıştırıyor, bu da bana başına torba geçirilmiş, boynuna do-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lanan bir halatla ağır ağır soluğu kesilen bir kadını düşündürüyordu.

"İyi akşamlar, Bayan Christie," dedi Kurs, arabamın kapısını açarak. "Sizi yeniden görmek ne güzel."

Hiçbir şey söylemedim.

"Umarım nezaket kurallarını unutmamışsınızdır. Bu kabul edilemez."

Bir şeylerin boğazımı tıkadığını hissediyordum.

"İi... İyi akşamlar," dedim güçlükle. Tek söyleyebildiğim buydu.

"Evet, planımızın ne olduğunu biliyorsunuz sanırım. Bu konuda sorularınız var mı?"

Başımı salladım.

"Daha önce de belirttiğim gibi beni bu hikâyenin yazarı olarak düşünün. Bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum. Çok uzun bir süredir roman kahramanlarınızı dilediğinizce kontrol ediyor, aklınıza estiği gibi öldürüyorsunuz. Şimdi sıra bende. Benim kahramanım da sizsiniz. Neyse, şimdi lütfen arabadan iner misiniz?"

Olduğum yerde donup kaldım.

"Arabadan inin," dedi yeniden. "Umarım her şeyi iki defa tekrarlamam gerekmez. Bu çok yorucu olabilir."

Arabanın koltuğundan ağır ağır kalktım ve gecenin karanlığına çıktım. Sırtımda hissettiğim soğuk havayla ürperdim.

"Bu akşam hava oldukça soğuk, öyle değil mi? Bu yüzden sizden kürkünüzü arabanızda bırakmanızı rica edeceğim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Söylediğim gibi. Kürkünüzü arabanızda bırakın. El çantanız yanınızda kalabilir, içinde bu cinayeti işlemeniz için ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

reken araç gerecin bulunduğunu düşünüyorum. Doğru, değil mi?"

Çantamdaki zehri ve o an bunu karşımdaki canavara yutturabilmeyi nasıl da istediğimi düşündüm.

"E... Evet."

"Çok güzel. Bu arada seyahat çantanızı ve ehliyetinizi de bırakın."

"Ama..."

"Ufak ayrıntılarla uğraşmayı bırakın lütfen."

"Paltomu burada bırakmanın ufak bir ayrıntı olduğunu sanmıyorum. Bu havada soğuktan ölebilirim."

"Kesinlikle, zaten bizim de istediğimiz insanların böyle düşünmesi değil mi? Ya da daha doğrusu, soruşturmaya bu noktadan başlamaları. Size polisi yanıltacak bir senaryo kurgulamamız gerektiğini söylemiştim. Ayrıca soğuk için endişelenmeyin, bunu düşündüm."

"Peki ya ihtiyacım olacak şeyler? Seyahat çantamdaki eşyalar?"

"Çoraplarınız filan mı? Bu konuda uzman değilim, ama birçok yerden kolayca satın alabileceğiniz şeyler olduğunu düşünüyorum. Yanılmıyorum, değil mi?"

Başımla onayladım.

"İyi o zaman."

Paltomu çıkarırken soğuk rüzgârın vücudumu kamçıladığını hissettim. Sanki orada çırılçıplak kalmışım gibi üşüyordum. Çevrede bir ev olup olmadığını görmek için etrafa bakındım. Bir yaşam belirtisi görünmüyordu.

"Neredeyiz?"

"Newland Corner'da, yayla düzlüğünde."

İkimiz orada yapayalnızdık. Tanrı'nın bile uğramadığı ıssız bir noktaydı burası. Yoksa öyle değil miydi? Belki de her

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şeye rağmen bu korkunç durumdan kurtulmanın bir yolu vardı.

"Size bir şey sorabilir miyim, Bay Kurs?"

"Lütfen."

"Sizce siz iyi bir doktor musunuz? Hastalarını iyi etmeyi görev bilen bir doktor?"

"Bazı hastalarım böyle bir gücüm olduğunu söylediler."

"İnsanların iyi olmalarını istiyorsunuz, değil mi? Bir doktor olarak amacınız bu?"

"Bir noktaya kadar öyle olduğumu söyleyebilirim."

"Artık öyle değil mi?"

"Korkarım hayır."

"Peki, fikrinizi değiştirmenizin nedeni ne?"

"Sinirim bozuldu diyelim."

"Neden?"

"Şu ya da bu nedenle," dedi kayıtsızca. "Ama büyük ölçüde karım yüzünden Bayan Christie, sizden öldürmenizi istediğim karım yüzünden. Sanırım zehir kullanacaksınız. Bence de en iyisi bu. Bu arada ne yapmaya çalıştığınızı anlamayacak kadar saf olduğumu düşünmüyorsunuz umarım? Benim vicdanımı etkilemeye çalışmayın Bayan Christie, çünkü o dediğinizden bende yok."

"Ben yalnızca..."

"Neyse, sabrımı zorlamayın. Arabanızdan uzaklaşın lütfen."

Dehşet içinde olduğum yerde kalakalmıştım. Yüzüme iğrenç soluğunu bir kez daha üfledikten sonra önümden geçerek sakince arabamın sürücü koltuğuna oturdu. Suç delili sayılabilecek bir şey bırakıp bırakmadığımı kontrol etmek amacıyla her yeri dikkatle gözden geçirdi. Farları yaktı, parlak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ışık gözlerimi kamaştırdı. Yürümeye çalıştım, ama sendeledim. Düşmemek için ellerimi öne doğru uzattım ve keskin bir taş parçasının eldivenimden geçip bileğimi kestiğini hissettim.

Kurs arabayı çalıştırdı, ağır ağır sonsuz karanlığa açılan yokuşun başındaki bir noktaya kadar ilerledi ve arabadan dışarı atladı.

"Dur!" diye haykırdım. Benim için çok şey –bağımsızlık, başarı, yazarlık kariyerimin sembolü– ifade eden arabam gözden kaybolmaya başlamıştı. Ellerimle karanlık geceyi yakalamaya çalıştım, ama çok geçti. "Hayır!" diye bağırdım ve yeniden sendeledim. Toprağın nemli kokusu burnuma doldu. Güçlükle ilerleyerek karanlığa doğru koştum. Mümkün olduğunu hayal bile edemeyeceğim ilkel homurtular çıkarıyor, çığlıklar atıyordum. "Hayır!" diye bağırdım bir kez daha tiz ve çatlak bir sesle. "Hayır!"

Yokuş kesinlikle dik değildi, ancak araba bir kez ivmelenince durdurulması olanaksızdı. Karanlık onu yutuyor, benden uzaklaştırıyordu. Morris Cowley'yimin yokuş aşağı son hız ilerlediğini, böğürtlen çalılıklarının, fidanların kırıldığını, ezildiğini, kuru eğreltiotlarının ve ölmüş dalların çatırdadığını duyuyordum. Bu korkunçtu, tıpkı can çekişen bir hayvanın ölümden önceki son haykırışları gibi. Bu sesler tüm vücudumu ele geçirmiş, içimde titreşiyordu. Sanki ayaklarımın altındaki toprak yarılıyor, ben de içine düşüyordum.

Sonra sesler kesildiğinde –araba tepenin yamacında bir şeye çarptığında– her şey çok daha kötü oldu. Sessizlik öylesine kasvetli, umutsuz, boş ve kesindi ki...

Kurs, bana doğru yürüyüp elimi tuttu. Karşı koymanın bir anlamı yoktu. Bana istediğini yapabilirdi.

"Hayalet olmak nasıl bir şey Bayan Christie?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Altıncı Bölüm

Guildford, Woodbridge Road'daki Surrey Polis Merkezi'nde sakin bir sabahtı. Emniyet Müdür Yardımcısı Başkomiser William Kenward sandalyesinden yavaşça kalkarken onun için bile hayli fazla sayılabilecek bir kahvaltı yaptığını düşünüyordu. Karısı Naomi ona bu kadar fazla yememesini söylemiş ve ona özel bir diyet hazırlamıştı, ama bu işe yaramıyordu. Bir nedenle bel çevresi –ki çapı heybetli bir meşe ağacına yakındı– giderek genişliyordu. Karısına göre, hiç sevmediği aile doktorlarına gidip onunla görüşmesi gerekiyordu, ama şimdiye kadar buna karşı direnmeyi başarmıştı.

Saat on bire yaklaşırken Kenward o haftanın belgelerini karıştırıyordu. O sırada polis memurlarından biri içeri girdi. Anlaşılan adamın biri polisi arayıp, Newlands Corner, Water Lane yakınında terk edilmiş bir araba, bir Morris Cowley olduğunu rapor etmişti. Pek sıra dışı bir olay değildi bu. Tuhaf olan arabanın içinde değerli bir kadın kürkü, küçük bir seyahat çantası ve bir ehliyet olmasıydı. Yakınlarda ne ceset vardı ne de kan izi. Bu durum Kenward'ın ilgisini çekmişti, hemen kalkıp koşar adımlarla olay yerine doğru yola koyuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu duyguyu tanıyordu, önsezi ve heyecanın fiziksel eylemle bütünleşmesi. Bir şey onun bu denli dikkatini çektiğinde karısı bunu genellikle hemen anlıyor ve her zamanki soğuk, ilgisiz tavrıyla, "Yine parmakların kaşınıyor..." diyor, Kenward'ın yanıtı ise, "...Hissediyorum bunun arkasında kötü bir şeyler var," oluyordu. Karısı onun bu durumdayken kan kokusu almış bir köpekten farksız olduğunu söylüyordu.

Aslında yuvarlak, tıraşlı yüzü, bıyığı ve iri yapısıyla çok eskiden Camberley Polis Merkezi'nde gördüğü, görevleri Frith Hill kampından kaçan savaş suçlularının kokusunu almak olan polis köpeklerine hiç benzemiyordu, ama onlar gibi suçun kokusunu alma gibi bir yeteneği vardı. Hâlâ ülkedeki tüm gazetelerin manşetlerine çıkan, kurbanlarını zehirle öldüren Byflet katilini bulup yargı önüne çıkarmış olmanın getirdiği ünün tadını çıkarıyordu. Bu yeni olayın da aynı şekilde gazete manşetlerinde yer alacağı kesindi. Üst düzeyde bir araştırma gerekecekti, çünkü terk edilmiş araba ünlü polisiye yazarı Agatha Christie'ye aitti ya da en azından ona öyle söylenmişti.

Olay yerine gelen Kenward ilk önce arabayı inceledi. Bir çatışma ya da güç kullanıldığını gösteren bir iz yoktu. El freni serbest bırakılmış, araba boş vitese alınmıştı. Arabanın tepeden aşağı bırakıldığı anlaşılıyordu. Sonra oradaki polis memuru, başkomiseri olayı polise ihbar eden Frederick Dore'un yanına götürdü. Kenward haber verdiği için Dore'a teşekkür edip arabayı ilk ne zaman ve ne şekilde gördüğünü sordu.

"Bu sabah saat sekiz sularında," dedi Dore. "İşe gidiyordum, bir bardak çay içmek için hemen karşıdaki büfede durdum. Orada tesadüfen bir kızla konuşmaya başladım. Kız Çingeneydi, sanırım çok yakında bir yerde kamp kurmuşlar. Kız, bir arkadaşının tepenin yamacında kaza geçirmiş bir ara-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ba gördüğünü söyledi. Arabanın olduğu yeri gösterdi ve önceki gece, gece yarısına doğru bir arabanın tepenin üstündeki düzlüğe doğru gittiğini duyduğunu anlattı."

"Peki, siz ne yaptınız?"

"Oraya bakmaya gittim ve arabayı şimdi sizin bulduğunuz durumda buldum. Işıklar sönmüş, akü bitmişti. Bakın ben oto test uzmanıyım, dolayısıyla bu konunun ilgimi çekmesi çok doğal."

Kenward, "Devam edin," dedi.

"Belli ki farlar akü bitene kadar açık kalmış. Çevreye bakındım ve arabanın, eğer yukarıda yoldan çıkıp aşağı doğru savrulmuşsa, çok daha önce durmuş olması gerektiğine karar verdim. Frene basıldığını gösteren hiçbir iz yoktu. Zeminde fren izi aradım –bakın toprak hâlâ yumuşak– ama bulamadım."

"Yani sizin görüşünüze göre araba..."

"Evet, yukarıda çalıştırılmış ve özellikle aşağı doğru serbest düşüşe bırakılmış. Bunun çok tuhaf olduğu kanısına vardım ve bunu hemen polise bildirmek gerektiğini düşündüm. Alf'e, yani yolun öbür tarafındaki büfede yiyecek içecek servisi yapan Alfred Luland'a arabaya göz kulak olmasını söyledikten sonra polise telefon etmek için doğruca Clandon Road'daki Newlands Corner Hotel'e gittim."

Kenward Bay Dore'a yardımları için teşekkür ettikten sonra adamlarını Christie'nin ailesiyle bağlantı kurmaları ve bu arada eve dönüp dönmediğini öğrenmekle görevlendirdi. *Belki de*, diye düşündü Kenward. *Kadın geçirdiği kazanın etkisiyle sersemlemiş bir halde arabadan çıktı, yolda yürümeye başladı ve onu gören merhametli biri de acıyıp Sunningdale'e, evine götürdü.* Yine de bundan emin değildi. Hayır, bu olayın arkasında bundan fazlası olmalıydı, hatta çok daha fazlası.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YEDİNCİ BÖLÜM

Charlotte ne yapacağını bilemiyordu. Mektubu bir kez daha eline alıp sözcüklere odaklanmaya çalıştı. Uykusuz gecenin ardından gözleri kıpkırmızıydı ve yanıyordu. Her çıtırtıda ya da köpek havlamasında hanımının eve döndüğünü düşünmüştü. Sabahın ilk zayıf ışıklarıyla birlikte kendini mutfağa atmış, sıcak bir çay hazırlamıştı. *Belki de polise haber vermem gerekiyor*, diye düşündü. *Bayan Christie mektubunda kendini güvende hissetmediği için Styles'tan ayrılması gerektiğini yazmıştı.* Hiç kuşkusuz bunun o rezil kocasıyla ilgisi vardı ama Archie –her ne kadar acımasız, hain bir şeytan olsa da– karısına zarar verecek bir şey yapmazdı herhalde?

Koridora çıkıp Agatha'nın kocası için bıraktığı mektubu aldı. Buhara tutup zarfı açmayı düşündü ama mutfağa dönünce kendini topladı, bundan vazgeçti ve mektubu yeniden eski yerine koydu.

Charlotte, *keşke daha önceki trenle dönseydim*, diye düşündü. Neden sanki telefonla konuşurken Agatha'nın çok gergin olduğunu hissetmemişti ki? Aslında hissetmişti ama o an geri dönmek istemeyecek kadar iyi zaman geçiriyordu Londra'da. *Bencil, adi bir yaratıktan başka bir şey değilsin*, diye kızıyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendi kendine. *Eğer hanımın aptalca bir şey yaparsa düşüncesizliğinle, bencilliğinle bunu hak etmiş olacaksın.* Hayır, böyle düşünmemeliydi. Saçmalıyordu.

Charlotte tam o anda kapının çaldığını duydu. Hemen kapıya koştu, bu Agatha olmalıydı, anahtarını kaybetmiş olabilirdi, ama dönmüştü işte. Karşısında bir polis memuru görünce şaşkına döndü.

Genç polis, "Bayan Agatha Christie'nin evi burası mı?" diye sordu.

Charlotte kekeleyerek, "Evet, evet, burası," dedi.

"Bay Christie evde mi?"

"Hayır, korkarım değil," dedi. "Ben sekreteriyim, Charlotte Fisher. Neden?" Aniden en kötüsünü duymaktan korktu.

"Arabası bu sabah erken saatlerde Surrey'de Newlands Corner yakınlarında terk edilmiş olarak bulundu. Ancak Bayan Christie'nin izine rastlayamadık."

"Ah hayır," dedi Charlotte. Başka bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuştu.

"Bay Christie evde mi?"

"Hayır, korkarım değil. Arkadaşında kalıyor."

"Bana onu bulabileceğimiz bir adres verebilir misiniz?"

"Elbette," diyen Charlotte suçluluk hissetse de aynı zamanda tuhaf bir tatmin duygusu içindeydi. Bay Christie'nin, Bayan Neele'yle birlikte olduğu Jameslerin villasıyla ilgili ayrıntıların polise verilmesinden hiç hoşlanmayacağı kesindi ama bunu hak ediyordu. Belki de bu onun aklını başına getirirdi.

"Bay ve Bayan Sam James'in Godalming'deki Hurtmore Cottage adlı villalarında kalıyor," dedi.

Charlotte polis gider gitmez telefona sarıldı. Bay Christie'yi uyarmasında yarar olacağına karar vermişti. Operatörden kendisini Godalming'e bağlamasını istedi ve bir dakika sonra tele-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fonda Bay James'in sesi duyuldu. Charlotte, Albay Christie'yle görüşmek istediğini söyledi.

"Merhaba Charlotte? Ne oldu? Rosalind'e bir şey mi oldu?"

"Hayır, Bay Christie, sorun Bayan Christie. Biraz önce Styles'a bir polis memuru geldi. Bayan Christie dün gece eve dönmedi –biliyorum size daha önce telefon etmem gerekirdi– sanırım polis arabasını terk edilmiş olarak Surrey'de Newlands Corner yakınlarında bulmuş."

"Nasıl yani, kaza mı olmuş –bu korkunç– Bayan Christie evden ayrılmadan önce sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Bakın ben eve Londra'dan saat on bir hatta on iki gibi döndüm. O sırada evde yoktu, gitmişti. Bana bir not bırakmış. Size de bir mektup."

"Peki tamam. Bir saat içinde Styles'ta olurum."

Archie sinirli ve gergin gibiydi. Charlotte, *bunu hak ediyor*, diye düşündü. Eğer hanımı –dostu– aptalca bir şey yaptıysa Archie denilen bu adamı, bu alçağı, asla bağışlamayacaktı. O genç, aptal kadında ne bulmuştu ki? Ah ona ağzının payını verebilseydi! Son aylarda kulak misafiri olduğu iğrenç kavgalar Christielerin evliliğinin çatırdadığını açıkça gösteriyordu. O kadının buna değmeyeceği kesindi. Belki de Agatha'nın o geceyi dışarıda geçirmesinin nedeni o alçağa kendi anlayacağı dilde ders vermek istemesiydi. Evet, hiç kuşkusuz öyle yapmıştı. Archie'yi kıskandırmaya çalışmıştı.

Sonra bir dizi kötü, korkunç sahne canlandı zihninde; suda yüzen bir ceset, uçurumun dibinde paramparça olmuş bir kadın cesedi, bir ağaca asılı yüzü şiş, mosmor olmuş bir kadavra. Kendi kendine Agatha'nın asla böyle bir şey yapmayacağını söyledi. Hanımının seçebileceği tek bir ölüm yöntemi vardı: zehir. *Ah Tanrım, lütfen hayır, bu olmasın*, diye düşündü. *Bu olmasın lütfen.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sekizinci Bölüm

Kenward, Albay Christie'nin görünüşünden hiç hoşlanmamıştı. Nedenini tam olarak bilemiyordu, ama adamın bir şeyler gizlediğinden emindi. Albayın gizlediği her ne ise, Kenward bunu ondan bir şekilde öğreneceğinden emindi.

Kenward, Bay Christie'nin sekreter Bayan Charlotte Fischer'la birlikte kaybolma olayının gerçekleştiği yere kadar kendisine eşlik etmelerini ayarlamıştı. Belki de terk edilmiş arabayı gördüklerinde kafalarında bir şeyler belirirdi. O ana kadar her ikisi de ona işe yarayacak pek bir bilgi verememişlerdi. Bayan Fischer çiftin evlilikle ilgili sorunlarına değinmiş, ama üzerine gidildiğinde konu hakkında daha fazla konuşmaktan imtina etmişti. Yine de Bayan Christie'nin bıraktığı çok ilginç, birçok anlama gelebilecek bir cümleyi de içeren bir notu göstermişti: Bayan Christie notta evden ayrılmak zorunda olduğunu, yaşadıklarından sonra kafasının yerinde olmadığını ya da öyle bir şeyler yazmıştı, yani doğrudan kocasını itham eden bir şeyler. Albay Christie ise ona evliliklerinin nasıl gittiğini sorduğunda, Kenward'ı sanki müstehcen bir şeyler ima etmiş gibi adeta tiksinerek süzmüştü. Christie son-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ra evliliklerinde bazı sorunlar olduğunu kabul etmiş, ancak bunların pek önemli olmayan, geçici sorunlar olduğunu belirtmişti. Evet, karısı için endişeleniyordu ama evliliklerindeki sorunlardan dolayı değil. Annesinin ölümünün karısının ruhsal dengesini bozmuş olabileceğinden korkuyordu. Kenward bunun doğru olabileceği kanısındaydı, ama gerçeğin tamamı asla bu olamazdı. Ayrıca Christie'nin sorgu sırasındaki sinsi, pişkin bakışları da Kenward'ın dikkatinden kaçmamıştı.

Sürücü arabayı durdurdu ve Kenward, Bayan Fisher ile Bay Christie'yi terk edilmiş Morris Cowley'nin başına götürdü. Kaza haberi çevreye çoktan yayılmış, meraklı, sansasyon meraklısı gereksiz bir kalabalık arabanın başında toplanmıştı. Her birinin kendine göre bir teorisi vardı. Kenward bu insanların yanlarından geçerken gözlerindeki pırıltıya dikkat etti, bu kesinlikle cinayet hevesiydi.

"Evet, gördüğünüz gibi araba burada," dedi. "Öncelikle Albay, bunun eşinizin arabası olduğunu teyit ediyor musunuz?"

"Evet onun."

"Yani sizin değil, öyle mi?"

"Hayır, kendisi bu arabayı kitaplarından birinin haklarını bir gazeteye satarak kazandığı parayla aldı."

"Desenize bu yazma işi kazancı bol bir çalışma."

"Karşılığı var, başarılıysa değiyor, ama düzenli bir gelirle kıyaslandığında çok belirsiz, güvenilmez bir kaynak. Karımın önceki kitaplarının başarısını yakalayamamaktan endişelendiğini biliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Yeterince esin kaynağı bulamamaktan, yazamamaktan yakınıyordu. Özellikle de annesi öldüğünden beri."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bayan Fisher, sizce de öyle mi? Bunu teyit eder misiniz?"

"Evet öyle. Son kitabını yani *Mavi Trenin Esrarı*'nı yazarken zorlandığını, esin konusunda da sorunlar yaşadığını biliyorum."

Kenward onları arabaya biraz daha yaklaştırarak sürücü tarafındaki kapıyı açtı. Charlotte Fisher'ın, kürkü ve seyahat çantasını görünce yutkunduğu dikkatinden kaçmadı. Charlotte daha bir gün önce bunları hanımının yatağının üstünde gördüğünü söyledi.

Kenward, "Bildiğiniz gibi dün gece hava bir hayli soğuktu," dedi. "Hatta gece on iki sularında hava sıcaklığının yaklaşık iki derece olduğu söylendi. Sizin gibi ben de Bayan Christie'nin niçin arabadan ayrılırken yanına kürkünü almadığını bilmek isterdim."

Charlotte da Albay da sessiz kaldılar. Ne diyeceklerini bilemedikleri ortadaydı. Kenward bu kez de sürücü ehliyetini gösterdi.

"Bu da aracın içinde bulundu. İlginç bir durum, sizce de öyle değil mi? Size yeniden Bayan Christie'nin niçin böyle bir şey yapmış olabileceğini sormak durumundayım."

Albay, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi.

"Çok şaşırtıcı," dedi Charlotte. "Bence bu durum bütünüyle çok üzücü. Onun gecenin bir yarısı, soğukta burada olduğunu düşünüyorum da. Buraya niye geldi? Burada ne yapıyor olabilir? Umarım iyidir. Yani demek istediğim, başına bir şey gelmiş de olabilir."

"Her ne ise bunu ortaya çıkaracağımızdan eminim," diyen Kenward yan bakışlarla Albay'ı süzdü. "Neyse, buraya kadar gelme zahmetine katlandığınız için çok teşekkür ederim. Adamlarımdan birine sizi yeniden Sunningdale'e götürmesini

BELONGS TO Kaktüs TEAM

söyleyeceğim. Hemen bugün öğleden sonra yakın çevrede geniş çaplı bir araştırma başlatıyorum. Özel kuvvetlerden de yardım istedim. Herhangi bir bulguya ulaştığımız anda size bilgi vereceğimizden emin olabilirsiniz."

Araştırmaya Kenward da katıldı, Başkomiser Tuckwell ve yardımcısı Bethall'ın yönetiminde tam sekiz uzman polis memuru araştırma faaliyetlerinde görev aldı. Tuckwell adamlarını onlara olağandışı görünen her şeyi araştırmakla görevlendirmişti: Bir mendil, kâğıt parçası, kişisel eşyalar, giyim eşyaları, para ve tabii cinayet silahı ya da ceset, her şey olabilirdi bu. Fundalıkların ve bitkilerin arasını araştıran polisler ilginç olabilecek bazı bulgulara ulaştılar: zaman zaman boş bir şişe, eski bir havlu, kolu eksik bir oyuncak ayı... Ancak olayla doğrudan ilgisi olabilecek hiçbir şey bulunamadı. Kenward, Albay'ın karısını öldürmüş olabileceğinden kuşkulanıyordu, bilinmezdi ki. Meslek yaşamında insan doğasının kesinlikle çok üzücü bir yönünü öğrenmişti: İnsanların büyük bir kısmı tamamen bencilce güdülerin etkisindeydiler ve çıkmaza girdiklerinde ya da ne yapacaklarını bilemediklerinde cinayet işlemeye karar verebiliyorlardı. Tabii hırs, açgözlülük de cinayet nedeniydi, ayrıca kıskançlık, şehvet, kin, öç alma isteği ya da bunların birleşimi de cinayetlere neden olabiliyordu. Sonra görünürde herhangi bir cinayet nedeni de bulunamadığını anımsattı kendine. Olay sinirleri bozuk bir kadının tuhaf koşullarda ortadan kaybolmasıydı. Soru şuydu: Canlı olarak mı bulunacak yoksa ölü olarak mı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dokuzuncu Bölüm

Tren King's Cross'tan ayrılıp kuzeye doğru yol almaya başladığında tuhaf bir hisse kapıldım, bu bir tür kurtuluştu benim için. Sonuçta ben artık Bayan Christie, hatta eski, sıkıcı Agatha Miller bile değildim. Ben artık tamamen başka biriydim.

Önceki akşam, kasvetli arabasında giderken Kurs, bana yeni bir kimlik vermişti. Önce korkmuş hatta dehşete kapılmıştım. Bu önerisini çok acımasız bulmuş, ona bu ismi almamın söz konusu bile olamayacağını söyleyerek itiraz etmeye çalışmıştım, ama benim gerekçelerimi, ricalarımı dinlemeye bile yanaşmadı. Rüzgâr arabanın etrafında uğuldarken kendimi bir girdabın içine çekiliyormuş gibi hissetmiştim.

"Hangi adı kullanacağınız benim için hiç fark etmez," demişti Kurs. "Ama otele bu soyadıyla giriş yapmalısınız."

Bu soyadını telaffuz etmek için kendimi zorladım.

"Nee... Neele. Niçin? Başka bir isim de olabilirdi."

"Doğru. Ama bunun size iyi geleceğini düşünüyorum."

"İyi mi?" Sözcük boğazıma takılıp kalmıştı. "Nasıl olur, bu bana nasıl iyi gelebilir ki?"

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Hayal gücünü kuvvetlendirme anlamında, ama siz bunu zaten biliyorsunuz. Bayan Neele'nin kimliğine büründüğünüzde bazı şeyleri yapmak sizin için daha kolay olacak diye düşünüyorum."

Daha önce Archie'nin sevgilisinin ölümüne dair fanteziler kurduğumu itiraf etmeliyim. Hatta bu fikri –tamamen farazi olarak tabii– geliştirmeye çalışmış, onu nasıl öldürebileceğimi düşünmüştüm. Damara zerk edilecek ya da içeceğe karıştırılacak uygun bir zehir, çabuk ama büyük ölçüde acılı bir ölümle neticelenir ve hiç kimse cesette zehrin izine rastlayamazdı. Evet, Nancy Neele'yi bir cinayet kurbanı olarak tasavvur edebiliyordum. Peki ya onu bir katil olarak hayal edebilir miydim?

"Yani Bayan Neele'yi bir cinayetle ilişkilendirmeyi denemek isteyeceğimi mi söylüyorsunuz? Onun katil olduğu kuşkusu uyandırmak gibi mi?"

Kurs'un gülmeye başlamasıyla arabanın içi ağır bir ağız kokusuyla doldu.

"İşe bakın, sizin kafanız beklediğimden çok daha kötüsüne çalışıyor. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yalnızca onun adını alırsanız kendinizi daha çekici hissedebileceğinizi düşünmüştüm, bilmiyorum, belki son zamanlarda bunun eksikliğini çekiyorsunuzdur."

Yanımda oturan acımasız şeytana karşı büyük bir öfkeyle dolmuştum. Nasıl olur da hakkımdaki her şeyi bildiğini düşünebilirdi? Ne yazık ki bu değerlendirmesinde kesinlikle haklıydı. Archie'yi ihmal etmiş, bana ihtiyacı olduğu zaman ondan uzak durmuş, daha fazlasını istediği durumlarda yalnızca yanağını okşamakla ya da alnından nazikçe öpmekle ye-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tinmiştim. Bunlar çok özel konulardı, insanın yabancı biriyle konuşamayacağı şeyler. Özellikle de Kurs gibi biriyle.

"Çok kötü niyetlisiniz, Bay Kurs," dedim.

"O zaman aynı soydan geliyoruz, öyle değil mi?"

"Nasıl olur da bana..."

"Zihninizin nasıl çalıştığını çok iyi biliyorum, Bayan Christie. Tatlı, masum, kırgın ve haksızlığa uğramış bir kadın numarası yapabilirsiniz. Ama sakın bana Bayan Neele için yavaş ve ıstıraplı bir ölüm dilemediğinizi söylemeyin."

Karanlığın içinde kızardığımı hissetmiştim. Ona bu gerçek olsa bile, yalnızca kendimi daha iyi hissetmek için kafamda oynadığım bir oyun olduğunu ve asla gerçekleşmesini arzulamadığımı anlatabilmek isterdim.

"Tam tahmin ettiğim gibi. Benim çok ilginç bir teorim var, Bayan Christie. İsterseniz sizinle bu konuda bahse girebilirim."

"Ne gibi?"

"Şöyle: Eğer kanlı cinayetlerin işlendiği, zehirle insanların öldürüldüğü, en kötü ihanetlerin, hainliklerin kol gezdiği kitaplar yazmasaydınız ve bu kitaplar sizin için bir tür çıkış olmasaydı, çok iğrenç bir cinayet işlemeye kalkışabilirdiniz."

"Bu şimdiye dek duyduğum en saçma şey. Kesinlikle gülünç. Cinayetler ve soruşturmaları konu alan kitaplar yazmam ve bununla hayatımı kazanmaya çalışmam kesinlikle böyle bir şeyi yapabileceğim anlamına gelemez."

"Bunu göreceğiz öyle değil mi?" Kurs gülümsedi. "Bu iyi bir deney olacak, kim bilir belki bir gün bu konuda bir yazı yazarım."

"Bu arabada sizin yanınızda oturmamın ve saçmalamalarınızı dinlememin tek nedeni tehditlerinizin aileme zarar ve-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rebilecek olması. Bakın Bay Kurs, bunun başka hiçbir nedeni yok. Eğer benim suça meyilli biri olduğumu düşünüyorsanız, korkarım çok büyük hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Bence yaşam kutsaldır ve başka birinin var olma hakkını elinden almaktan, yaşam ışığını söndürmekten daha kötü bir şey olamaz."

"Çok soylu bir görüş, takdir ediyorum."

"Gerçekten öyle, Bay Kurs. Bu doğru."

Kurs, parmaklarıyla bıyıklarını sıvazladı, çıkan hışırtılı ses beni fazlasıyla huzursuz etti. Her an avaz avaz bağırabileceğimi hissediyordum.

"Sanırım artık ayrılma zamanımız geldi," dedi Kurs. "Ancak daha önce bileğinize bakmak isterim. Kanıyor gibi."

"Sorun değil," dedim, ama itirazlarımı duymazdan geldi.

Parmaklarının şaşılacak kadar yumuşak olan dokunuşunu elimin üzerinde hissedince gözlerimi kapadım. Doktor çantasının açılıp kapandığını, ardından da makasın bandajı kestiğini duydum.

"Şimdi biraz canınız yanabilir," dedi Kurs bileğimi bir parça pamuk ve hidrojen peroksitle temizlemeye başlarken. "Yalnızca yüzeysel bir yara ama mikrop kapmasını istemeyiz."

Bileğimdeki acı beni bir şekilde rahatlatarak avuttu. "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Londra," dedi bileğimi sarmayı bitirirken. "Orada dinlenebileceğiniz birkaç odam var. Hiç endişelenmeyin, kesinlikle güvende olacaksınız. Evet, şimdi daha iyi değil mi?"

Kurs beni Victoria'ya, daha doğrusu Pimlico'ya götürdü. Burası Vauxhall Bridge Road'un hemen yakınında, oldukça

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yıkık dökük apartmanların bulunduğu bir bölgeydi. Buranın Victoria Caddesi'ndeki mağazaya yalnızca on dakikalık yürüyüş mesafesinde olduğunu biliyordum, ama burası sevgili büyükannemin yaşadığı, hemen yakındaki Ealing'in aksine harap, pis ve bakımsızdı. Kurs, beni yatak odasında yalnızca iğrenç demir bir karyolanın bulunduğu, nemli, soğuk, kasvetli küçük bir apartman dairesine götürdü. Orada geçirdiğim süre boyunca kendimi çocukluk anılarımla rahatlatmaya çalıştım. Ah, sabahın bu erken saatinde, büyükannemin kocaman, dört direkli, maun karyolasına kıvrılmayı ne çok isterdim. Ne zaman büyükannemi düşünsem, yaz vakti, gururla güllerinin üzerine eğilmiş hali gelirdi gözlerimin önüne. Bu muhteşem çiçeklerin sırrının uygun dozda dışkı olduğunu söylerdi. Tabii bu beni çok güldürürdü. Peki, ya o çok sevdiğim oyunun adı neydi? Bay Whiteley'nin tavuğu, evet, oyunun adı buydu. Oyunda ben tavuk olurdum, büyükannem de sözde dükkân sahibiyle en iyi tavuk pişirme yönteminin ne olduğunu tartışırdı. Büyükannem en çok tavuk şiş sevdiğini söylediğinde ve beni küçük parçalara ayırmak için bıçaklarını bilemeye başladığında nasıl cıyakladığımı anımsıyorum da... Şimdi bana komik bile gelmiyor.

Huzursuz bir uykuya daldım, zaten farklı olması da beklenemezdi. Rüyamda Archie ve Bayan Neele'nin olduğu korkunç sahneler gördüm. Çok ilginç ama sabah uyandığımda kendimi tamamen başka bir insan gibi hissediyordum, sanki artık kendim olmanın ağır yükünü taşımam gerekmiyormuş gibi bir histi bu. Biri, bu biri kendini insan sanan Kurs kadar rezil, aşağılık, iğrenç bir yaratık olsa da, bana kendi yaşamımdan çıkma izni vermişti. Uyandığımda kendi kendime mırıldanıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neele. Benim adım Neele."

Bu düşünce beni canlandırdı, hatta hoşuma bile gitti ama hemen sonra bu his suçluluk duygusuyla gölgelendi. O zamana kadar utancı hep iyiliğin gücü olarak görmüştüm. İnsanların kural ve sınır tanımadan dilediğini yaptığı, sosyal davranış normlarını hiçe saydığı bir dünya nasıl olurdu ki? İçinde bulunduğum bu koşullarda kuralların ve normların bana yardımcı olamayacağının farkındaydım. Suç bir şekilde kendi yolunu bulacaktı. Eğer Kurs'un benden istediklerinin yalnızca yarısını bile yapacaksam *–eğer yaparsam–* başka biri gibi davranmanın iyi olacağını biliyordum. Bunun için nefret ettiğim bir kadından daha iyisi olabilir miydi?

Daireden ayrıldıktan sonra doğruca arabaya doğru ilerledik. Bir posta kutusunun yanından geçerken Campbell'a yazdığım mektubun hâlâ çantamda olduğunu anımsadım. Bana bakıp bakmadığını anlamak için Kurs'a hızlı bir bakış attım, neyse ki tüm dikkatini yoldan geçen bir arabanın sürücüsünün yanına çağırdığı polis memuruna yöneltmişti. Yavaşça kaynıma yazdığım mektubu çantamdan çıkardım ama doğrudan posta kutusuna atmaya cesaret edemedim –Kurs'un sinirlenmesini göze alamazdım–, bu yüzden mektubu yavaşça yere düşürdüm. Arkamdan gelen birinin onu alıp posta kutusuna atmasını umuyordum. Eğer mektup Campbell'ın eline geçerse en azından Archie, Carlo ya da Madge benim kendi isteğimle bu konuya nokta koymadığımı öğrenecekler ve biraz muhakeme güçleri varsa benim nereye doğru gittiğimi anlayacaklardı.

Kurs arabasının yanında durup bana doğru baktı. Bir an apartmana ve posta kutusuna bakarken gözleri kısıldıysa da aynı anda polis memurunun bize doğru geldiğini fark edince arabanın kapısını açtı ve binmemi söyledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Artık ortalığı velveleye vermek gibi bir niyetimiz yok, değil mi?" dedi, sanki geçmişinde akıl hastalığı olan bir hastasıyla konuşuyormuş gibi.

"Hayır, sanırım yok," dedim gözlerinin içine bakarak. Tam o anda orta yaşlı, memur görünümlü bir adamın posta kutusunun önünde durup yere baktığını gördüm. Eğilip mektubu aldı, bir an inceledi, sonra da kutuya attı.

*

Bindiğimiz farklı vagonlardan, Harrogate İstasyonu'nda indik –ayrı vagonlarda yolculuk etmiştik– ve iki farklı otele gitmek için iki taksi kiraladık: Ben Swan Hydropathic Otel'e gidiyordum, doktor ise Pump Room'dan birkaç sokak ötedeki bir pansiyona. Kurs o akşam daha geç saatte kaplıcaya geleceğini, ancak o andan itibaren toplum içinde birlikte görünmememizin ikimiz için de çok önemli olduğunu söyledi. Mektupla haberleşecektik. Ancak bu mektupların hemen imha edilmesinde ısrarcıydı. Ayrıca bana gündüzleri dilediğim şekilde etrafı gezip keşfetme özgürlüğüm olacağını, ama her akşam muhakkak Harrogate'deki otele dönmek zorunda olduğumu söyledi. Tabii bu kurallara uymadığım takdirde yakınlarıma ne kadar zarar verilebileceğini anımsatmasına da gerek yoktu.

Taksinin ücretini ödedikten sonra bir an durdum, yolun gerisinde yükselen, önünde çok büyük bir çimenlik alan bulunan, dört katlı, muhteşem oteli hayranlıkla izledim. Sarmaşık kaplı ön cephesi, panjurlu pencereleri, sivri çatısı, dizi dizi görkemli bacaları ve çatı katı odalarıyla otelden çok taşra malikânelerine benziyordu.

Sütunlu girişten geçip doğruca resepsiyona gittim.

"İyi akşamlar madam," dedi resepsiyondaki kadın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu kadının karşısında kendimi son derece perişan ve kötü giyimli hissettim. Kurs, yeni giysiler satın almama fırsat vermediği için üzerimde hâlâ önceki günkü gri eteğim, yeşil kazağım ve koyu gri örgü hırkam vardı. Bana bir zamanlar karısına ait olan bir evrak çantası vermiş, bunun dışında her şeyi Harrogate'den temin edebileceğimi söylemişti.

"Boş odanız var mı?" diye sordum.

Kadın burun kıvırarak konuk defterine baktı. Kurs'un Londra'daki evinde bir lavabo ve tuvalet dışında hiçbir imkân olmadığı için uzun, sıcak bir banyoya çok ihtiyaç duyuyordum. Sabah bana içinde sıcak su olan bir kap getirmişti, ama gerçek bir küvetli banyonun özlemi içindeydim.

"Evet, var. Ne kadar kalacaksınız?"

"Sanırım en az bir hafta."

"Bir hafta tam pansiyon yedi *guinea*.[1]"

"Benim için gayet uygun," dedim.

Kurs bana birçok konuda talimat vermişti –kelimesi kelimesine uymam gereken talimatlar– ancak çok ilginçtir ki nereden geldiğimi söyleme konusunda beni tamamen özgür bırakmıştı.

"Buraya yeni geldim... Güney Afrika'dan, Cape Town'dan," dedim. Archie'yle oraya yaptığımız güzel yolculuğu hâlâ anımsıyordum. "İngiltere'ye geldikten sonra çok yoğun bir üç hafta geçirdim, burada Harrogate'de bir süre kalıp dinlenmeyi umuyorum."

"Bunu size garanti edebilirim. Gerçi hava durumu sizin orada alıştığınız kadar iyi olmayabilir, ama Harrogate birinci sınıf servisiyle ve olanaklarıyla ünlüdür, siz de göreceksiniz. Bilmem biliyor musunuz ama otelimiz size bir dizi imkân su-

1 *Guinea*: İngilizlerin yirmi bir şilin kıymetindeki eski altın parası. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuyor; Türk Hamamı, çamur banyosu gibi. Tabii ilginizi çekiyorsa. Bu arada adınız öğrenebilir miyim?"

"Neele. Theresa Neele," dedim. Bu arada medeni durumumu evli olarak belirtmeye karar vermiştim. Oteldeki erkek konukların dikkatini yanlış yöne çekmek istemiyordum.

"Çok güzel, Bayan Neele. Tamam. Valiziniz varsa görevlimiz size yardımcı olsun?"

"Hayır, valizlerim daha sonra ayrıca gelecek," dedim. Bu kadar rahat yalan söyleyebilmem tüylerimi ürpertti. "Yine de biraz alışveriş yapmak isterim. Bana burada çok iyi mağazalar olduğu söylendi."

"Kesinlikle. Eğer mağaza adlarının bulunduğu bir listeye ihtiyacınız olursa bunu benden istemeniz yeterli. Bu arada, anahtarı buyurun, oda numaranız 105."

Arkamı dönüp merdivenlere doğru ilerlerken resepsiyonistin arkamdan seslendiğini duydum.

"Bayan Neele? Bayan Neele?"

Yeniden resepsiyona döndüm.

"Üzgünüm ama size bunu vermeyi unuttum. Az önce sizin için bir mektup bırakıldı."

"Teşekkür ederim," dedim.

Odama girer girmez rahatladım. Pembe tonlarında baskılı duvar kâğıdıyla oldukça konforlu bir odaydı burası. Sessizliğin tadını çıkardım. Pencerenin hemen önünde duran berjer koltuğun yanına gittim, dışarıdaki çimenlik alana ve onun ilerisindeki heybetli ağaçlara baktım. Dadılarının eşliğinde topaç çeviren ve neşeyle bağıran iki küçük sarışın çocuk dikkatimi çekti. Küçük kızı görmek bana Rosalind'i anımsatmıştı. Onu daha şimdiden çok özlemiştim. Acaba uyandığında beni sormuş muydu? O uyandığı zaman yanında olamamak düşüncesinden bile nefret ediyordum. Ama alternatifi çok daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kötüydü. Her ne kadar böyle bir terapiye çok ihtiyacım olsa da, buraya sağlığım için kaplıca sularına girmeye, yeniden güç toplamaya gelmemiştim. Elimde tuttuğum mektup burada bulunmamın, gerçek amacımın belgesiydi. Zarfı bir süre daha açmamanın bir anlamı yoktu. Yatağın üzerine oturdum ve mektubu okumaya başladım.

Sevgili Bayan Christie yoksa Bayan Neele mi demeliydim?

Bu kaplıca otelinde bulunmaktan mutlu olduğunuzu ve burada iyi günler geçireceğinizi umarım. Buranın Harrogate'in en iyi otellerinden biri olduğu söyleniyor.

Rolünüze hazırlanmak için sanırım bir süre kendinizi bu karaktere adapte etmeye çalışmanızda yarar var. Kendinizi Londra sahnelerinin en ünlü artistlerinden biriymiş gibi düşünün ve üzerinizdeki baskılardan kurtulun. Şu andan itibaren sağduyulu, ağırbaşlı Bayan Christie'yi geride bırakıp biraz eğlenin. Bu akşam ilk göreviniz aşağıya, Palm Court kulübe inmek ve oradaki orkestra "Yes! We Have No Bananas!" adlı parçayı çaldığında, ki çalacaklarından eminim, piste çıkıp çarliston yapmak. Eğer bunu yapmazsanız sizin gerçek bir oyun bozucu olduğunuzu düşüneceğim. Tabii yalnızca bu kadar da değil, bu basit görevi yerine getirmemeniz durumunda gelecekteki sorumluluklarınızı da yadsıyabileceğinizi düşüneceğim.

Sizi izleyeceğim. Bunda zorlanacağınızı biliyorum ama lütfen benimle konuşmaya kalkışmayın.

En derin saygılarımla...

Dr. Patrick Kurs

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu adam gerçek bir sadistti. Ben pistte dans etmeye çabalarken onun barda oturup beni izlediğini gözümde canlandırabiliyordum. Bu saçmalıktan başka bir şey değildi. O havada değildim, gece elbisem yoktu ve vücut olarak da buna uygun değildim. Peki, ama başka seçeneğim var mıydı? Polise gitmekte çok mu geç kalmıştım? Tabii ki polise mektupları gösterebilirdim, ama ya Kurs bu durumda dediklerini yaparsa? Polis onu yakalarsa, tutuklarsa, ailem güvende olabilecek miydi? Bir gün, hiç beklemediğim bir anda, korkunç bir şey yapabileceğini söylemişti. Bunlar ağıza alınamayacak kadar korkunç şeylerdi, en basit senaryolardan biri kızımın kör edilmesiydi. Böyle bir şey olursa bu gerçekle yaşamaya devam edebilir miydim? Bunu düşünmek bile dehşet vericiydi.

Banyodaki aynada kendime baktım, görüntüme biraz çekidüzen vermeye çalıştım. Çantamdan Rosalind'in küçük çerçeveli bir resmini çıkarıp yatağın başucundaki komodine koydum. Bunu yaparken gözlerimden aşağı süzülen yaşları durduramıyordum. Dudaklarımı ısırdım, ama gözyaşlarım kesilmedi. Yüzümü yıkamak için banyoya döndüm, daha da kötü görünüyordum. Çantamdan pudramı çıkarıp burnumu ve yüzümü hafifçe pudraladım. En azından yüzümdeki lekeleri kapamayı başarmıştım. Sonra yeşil kazağıma ve gri hırkama biraz parfüm sıkıp odadan ayrıldım.

Yemek salonunda pirzola ve haşlanmış patatesten oluşan nefis bir akşam yemeği yemeyi düşünsem de bundan vazgeçerek doğruca Palm Court bara gittim. Müzik sinir bozucuydu; her tını, her nota işkenceden farksızdı. Altı erkek ve bir kadın şarkıcıdan oluşan orkestra da dans salonundaki bir avuç otel müşterisi de çok eğleniyor gibiydiler. Tam bir yudum su

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içiyordum ki Kurs'un da salona girdiğini gördüm. Orkestranın hemen yakınındaki bir koltuğa oturdu, alkolsüz bir içki ısmarladı –otel zaten bütünüyle içki karşıtıydı–, ama ne içtiğini göremedim. Gözlerini salonda gezdirdi, orada olduğumu gördü, ama bana bakmaya cesaret edemedi. Çantasından not defterine benzeyen bir şey çıkardı ve beklemeye başladı. Sonra sahnedeki şarkıcının yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı.

Orkestra "You Forgot to Remember" adlı melodiyi tamamlayıp o gülünç "Bananas" şarkısına geçti. Kendime sürekli artık başka biri olduğumu söylüyor, kendimi bunu başaracağıma inandırmaya çalışıyordum. Derin bir soluk alıp piste gittim ve oldukça abartılı hareketlerle ayak uçlarımı içe, topuklarımı dışa döndürerek dans ettim. Çok geçmeden hızlandım ve ayaklarımı yana atmaya da başladım. "*Yes! We have no bananas; We have- a no bananas today*," sözcüklerini duymamla birlikte kollarımı da ritme uygun şekilde öne arkaya sallamaya, vücudumu kıvırmaya başladım. Kurs'un bulunduğu noktaya bakmaya cesaret edemiyor, genellikle ona arkam dönük dans ediyordum. Aslında hiç kimseye bakamıyordum, insanların, özellikle de kadınların hareketlerimin ve giysilerimin çok tuhaf olduğunu düşündüklerinden emindim. Ama sonra ister istemez Kurs'un bulunduğu yöne döndüğümde kendimi ona bakmaktan alıkoyamadım. Gözlerini utanmış gibi öne eğmişti, yanlışlıkla soyunduğum odaya girmiş gibi bir havadaydı. Dudaklarındaysa sinsi bir gülümseme vardı.

Lanet şarkı hızlanarak sürüyordu, "*He, he, he, he, ha, ha, ha, whatta you laugh at?*" sözlerini tekrar tekrar duymak benim için işkenceden farksızdı. Sonunda teneke sesli banjonun son vuruşlarıyla parça bitti, kollarım yana düştü, ayaklarım sakinleşti ve sanki vücudumun tüm enerjisi akıp gitti. Orkestra bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kez de "All Alone"[1] adlı aşk baladına geçti. "*Just like a melody that lingers on; You seem to haunt me night an day...*"[2]

Kızararak yerime geçtim. Suyumu içtim, bir kez olsun Kurs'a bakmadan oradan çıkıp odama döndüm. Odaya girdiğim anda gözyaşlarım boşaldı. Sanki biri masumiyetimi elimden almış gibi kendimi yalnızca aşağılanmış değil, kirletilmiş de hissediyordum. Giysilerimi çıkarıp yatağa girdim, "All Alone" adlı parçanın güftesi aklımdan çıkmıyordu.

1 All alone: Bir başına. (ç.n.)

2 Sanki hiç silinmeyen bir melodi gibi, gece gündüz hiç aklımdan çıkmıyorsun. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ONUNCU BÖLÜM

Kenward önündeki notu tekrar tekrar okudu.

Bayan Agatha Mary Clarissa Christie; Sunningdale, Berkshire'daki evinden kaybolmuştur. Yaş 35, boy 1,70. Kısmen beyazlamış kestane rengi saçları kısa, açık tenli, ince yapılı. Üzerinde gri jarse etek, yeşil kazak, gri örgü hırka ve küçük kadife bir şapka var. Tek incisi olan platin bir yüzük takıyor, alyansı yok. Siyah el çantasında beş ya da on sterlin para taşıyor. Cuma günü akşam 21.45'te arabasıyla dolaşacağına ilişkin bir not bırakarak evden ayrılmış ve bir daha da geri dönmemiştir.

Evet, olmuştu işte. Charlotte Fisher ve hizmetçilerden aldığı bilgilere dayanarak hazırladığı bu ilan, gün içinde Bayan Christie'nin fotoğrafıyla birlikte gazetelerde yayımlanacak, karakollara dağıtılacaktı. Kenward ve adamları birçok kişinin ifadesini almış, tam olmasa da kayıp kadının profilini ortaya çıkarmaya başlamışlardı. *Kadının gizemli cinayet romanları yazması çok ilginç*, diye düşündü. Araştırmalarının ortaya çıkardı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğına göre Bayan Christie yakınları için bile bir kapalı kutuydu. Yoksa bunun nedeni yakınlarının gerçekleri açıklamaktan kaçınması mıydı? Styles'taki hizmetçilerden, kadının kaybolduğu sabah, Albay Christie'nin karısıyla ciddi anlamda tartıştığını öğrenmişti. Albay'ın özel hayatına ilişkin dedikodular, davayı etkileyecek birtakım iddialar da gelmişti kulağına. Albay'ın genç bir kadınla olan ilişkisi çok hassas bir konuydu ve ciddiyetle üzerinde durulması gerekebilirdi.

O günün en önemli olayı Newlands Corner çevresinin iyice araştırılmasıydı, Kenward bundan umutluydu. Adamlarının bir şey bulacağından emindi. Bu kaybolma vakasıyla ilgili çok sayıda ihbar gelmişti, hepsi masasının üzerinde duruyordu. Görünüşe göre, terk edilmiş araba Chilworth'den Harry Green adında bir sığır yetiştiricisi tarafından da fark edilmişti. Adam sabahın çok erken saatinde arabanın farlarının açık olduğunu görmüş ancak o sırada işe gittiği için bir şey yapmamaya karar vermişti. Bir saat sonra, cumartesi sabahı sekiz sularında, araba Jack Best adında bir Çingene çocuğunun da dikkatini çekmişti. Daha sonra da sahneye polise durumu bildiren Frederick Dore çıkmıştı. Kenward bu yeni açıklamanın yayımlanmasıyla birlikte, konu hakkında bilgi sahibi olan daha çok insanın ortaya çıkmasını umuyordu.

Bir adamın karısını aldatabilmesini kafası almıyordu. *Zavallı Bayan Christie*, diye düşündü. Kocasını terk edip ıssız bir tepeye gitmeyi göze aldığına göre kendini gerçekten çok çaresiz hissetmiş olmalıydı. Ya da gerçekten öyle miydi? Kenward alınan ifadeleri önüne serip, önemli zaman ve yerleri işaretledi. Kaybolmanın gerçekleştiği olay yerindeki kanıtlar –terk edilmiş araba, kürk palto, ehliyet– kadının ruhsal dengesinin bozuk olduğunu gösteriyordu. Ama Bayan Christie intihar etmeyi amaçlıyorsa neden el çantasını yanına almıştı? Ayrıca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neden hiçbir yerde ondan ya da cesedinden bir ize rastlanmamıştı? Belki bir sonraki araştırmada bir şeyler bulacaklardı, ama yine de kadının bunu kendi başına yapmış olamayacağına dair kuşkular kafasını kurcalıyordu.

Bayan Fisher, Bayan Christie'nin kocasına da bir mektup bıraktığından bahsetmişti, ancak Albay bu mektubu yaktığını söylemişti. Bu konu üzerine gidildiğinde ise mektubun içeriğinin çok özel olduğunu itiraf etmişti. Kenward'a göre bu tuhaf bir durumdu.

Albay Christie, 3 Aralık Cuma akşamı Jameslerin Godalming yakınındaki evinde kaldığını iddia ediyordu. Bay ve Bayan James'in ifadeleri de bunu doğruluyordu. Peki Albay diğerleri uyurken evden ayrılmış olamaz mıydı? Sonuç olarak Godalming ile Newlands Corner arasındaki mesafe pek de fazla sayılmazdı. Ya Albay karısını uzlaşma vaadiyle o noktaya çağırdıysa? Onu öldürmüş, cesedini yok etmiş, sonra da arabasını tepeden aşağı itmiş olamaz mıydı? O an için elinde herhangi bir kanıt olmamasına rağmen içinde bu soruşturmanın çok geçmeden bir cinayet kovuşturmasına dönüşeceğine ilişkin ciddi kuşkular vardı.

Kenward saatine baktı. Adamlarıyla sahada buluşma zamanı gelmişti. Aranacak arazi çok büyüktü, bu yüzden memurlarına yörede oturanların yardımına başvurmaları talimatını vermişti. Newlands Corner'a vardığında yöre halkından yaklaşık iki düzine kadar insanın onlara katıldığını görünce memnun oldu. Arabadan indiğinde gençlerden birini hemen tanıdı: Guildford'dan Jack Boxall adında bir bahçıvan. Polis güçlerine katılmadan önce bahçıvanlık yapmış olan Kenward, bu genç adamın kanlı canlı yüzünde kendini, genç Kenward'ı görüyordu. Boxall sık sık evinin önünden geçiyor, onunla güller, kemik ve hayvan gübreleri hakkında konuşuyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İkisinin bu sohbetleri Naomi'yi çok güldürüyordu. "İnsanlar büyük dedektifin bahçecilik üzerine sohbetlerini bir görseler, kim bilir neler düşünürler," diyordu. Bayan Christie'nin kaybolmasının ardından Kenward, bir ipucu bulabilmek umuduyla onun romanlarından bazılarını okumanın iyi olacağına karar vermişti. Ne yani, onun yabancı bir adı olan, yumurta kafalı, sözde çok zeki, komik ve belki biraz efemine dedektifi de kitaplarından birinde kabak yetiştirmiyor muydu? Kenward aralarındaki tek ortak noktanın bu olmasını umuyordu.

"Günaydın Boxall, gönüllü olarak bize katıldığın için teşekkürler," dedi. Sonra delikanlının dekoratörlük ve boyacılık yapan babasının da biraz ötede kalabalığın içinde durduğunu gördü.

Şapkasını çıkardı, boğazını temizledi ve adamlara doğru seslendi.

"Öncelikle bu pazar gününde bize yardıma geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Sizden destek istememizin sebebi Newlands Corner bölgesini bizden çok daha iyi tanımanız. Bana bazılarınızın bu bölgede köpeklerini gezdirdiğini, bazılarınızın da Roughs'ta golf oynadığını söylediler. Şimdi, bu çevreyi olağandışı bir şey olup olmadığını saptamak için adım adım araştırmanızı rica ediyorum. Bir çalılık, bir ağaç ya da belki bir toprak parçası gözünüze zarar görmüş gibi görünürse lütfen hemen memurlarımızdan birini uyarın. Ya da araba izlerine rastlarsanız hemen bilgi verin. Bir giysi ya da kişisel eşya bulursanız, lütfen ellemeyin ve en yakın memura haber verin. Bugünkü yardımlarınız için size ne kadar minnettar olduğumu sanırım söylememe bile gerek yok. Bakalım neler bulacağız."

Sonra adamların gruplara ayrılmasına yardımcı oldu. Boxall, babası ve Guildford'dan bir arkadaşları, Newslands

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Corner'in kuzeybatısındaki bölgeye ve Merrow köyüne yoğunlaşacaktı. Polis ve yöre sakinlerinden ikinci bir grup ise Silent Pool çevresini araştıracaktı. Kenward gölde değilse bile, çevresinde bazı izlere rastlayacaklarından emindi. Kendisi de uzun bir sopa alıp otları ve fundalıkları araştıra araştıra yürümeye başladı. Artık genç değildi, ayrıca hantal cüssesi de hızlı ilerlemesini engelliyordu –bir zamanlar London Road'taki spor merkezinde halat çekme yarışmasına katılıp kazanmamış mıydı?– belki ağırlaşmıştı, ama ödünsüz kararlılığını asla kaybetmemişti.

"Ne dersiniz, Bayan Christie'yi bulabilecek miyiz?" diye sordu Tom Roberts, bu genç adam gruptaki stajyer polis memurlarından biriydi.

"Hiç bilmiyorum Roberts," dedi Kenward. "Bildiğin gibi kayıp vakalarında kaybolan kişi genellikle ilk gün bulunur. Ancak belirtmeliyim ki bu olayla ilgili hiç de iyi şeyler hissetmiyorum."

"Yani sizce hanımefendi... Ölmüş olabilir mi efendim?"

"Şu an kesin bir şey söylemek için çok erken bence," diye yalan söyledi.

"Yine de çok ilginç bir durum, öyle değil mi? Kürk palto, ehliyet. Sizce bunun arkasında cinayet gibi bir durum olabilir mi efendim?"

"Öyle çıkarsa hiç şaşırmam ama lütfen şimdilik bu bilgiyi kendine sakla evlat."

"Haklısınız efendim." Kendisine çok özel, gizli bir bilgi verildiğini hisseden polis memurunun gözleri parlıyordu. "Peki, bunu kimin yaptığını biliyor musunuz?"

"Henüz bir şey söylemek için çok erken," diyen Kenward, sopasıyla bir fundalığı araladı. "Şimdi gözlerini yerden ayırma ve solda, aşağıda kalan yamaca doğru ilerle." Şu aşamada

BELONGS TO KAKTUS TEAM

pek bir şey söylememek en iyisiydi. "Ve hiç kimseye tek bir kelime bile etme."

Kenward elindeki işe yoğunlaştı, kırık dalları, köstebek ve tilki yuvalarının girişlerini, avcı çukurlarını, ıslak otluk alanları teker teker inceledi. Dikkatli, titiz ve kılı kırk yaran bir dedektif olarak tanınmaktan mutluydu. Adamlarından biri onun için ne demişti? Çok keskin, insanın içine işleyen bakışları olan biri? Bu Naomi'yi çok güldürmüştü. Surrey Emniyeti'nde işe en başından başlayarak ilerlemişti, daima normal terfilerini aldığı için kendini asla hırslı bir adam olarak nitelendirmiyordu. Her zaman hırsın kötü bir şey olduğunu düşünmüştü. Bunu anlamak için işlenen cinayetlere bakmak bile yeterliydi, bir sürü aptal daima daha fazlasını istediği için cinayetler birbirini izliyordu. Daha çekici bir kadın ya da erkek, mirastan daha fazla pay, daha büyük bir ev ya da daha pahalı bir mücevher, şık bir restoranda yemek...

Christie vakası da bunun tipik bir örneğiydi. Albay'ın aşağılık bir adam olduğunun ortaya çıkması onu hiç şaşırtmayacaktı. Tüm havasına ve nazik, soylu duruşuna rağmen Kenward onun güdülerini kontrol etmekten aciz bir hayvan olduğunu düşünüyordu. Normal bir kadın olan karısını yüzüstü bırakıp genç, seksi bir kadınla birlikte olmaya kalkmıştı. Belki de Bayan Christie onun planını anlamış, ona asla boşanmayacağını söylemiş, bunun üzerine öfkelenip kendini kaybeden Albay karısını öldürmüştü. Kenward yeniden sopasıyla zemini eşelerken yaptığı son iş bu olsa da sonuna kadar gideceğine söz verdi kendi kendine. Şu kendini beğenmiş Albay onu oyuna getiremeyecekti. Gerçekten bir cinayet delili bulursa, yağlı ilmeğin bu adamın boynuna geçtiğini görmedikçe, boynunun kırılma sesini duymadıkça durmayacaktı. *Ve bu ses*, diye düşündü, çok tatmin edici bir ses olacak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

İki arkadaş, John ve Una, John Davison'ın Albany'deki dairesine gitmeden önce Savoy'da keyifli ve lezzetli bir yemek yemişlerdi. John, evde Una'nın paltosunu alırken, bir içki daha isteyip istemediğini sordu. Güzel, sarı saçlı genç kadına küçük bir kadeh konyak doldururken sekreterinin bıraktığı bir deste kâğıt gözüne ilişti. Acil bir şey olup olmadığına bakmak için kâğıtlara hızla göz gezdirirken gözü tanıdık bir isme takıldı.

Davison, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Una bağışla beni, kabalık ediyorum, ama..."

"Ne oldu? Ters giden bir şey mi var?" diye soran Una oturduğu kanepeden kalkarak odanın diğer köşesinde duran John'un yanına gitti.

"Bayan Christie... Onu anımsıyorsun, değil mi?" dedi konyak kadehini genç kadına uzatırken.

"Elbette. Ne oldu?"

"Sanırım kaybolmuş."

"Nasıl yani? Bakabilir miyim?"

Una, İçişleri Bakanlığı'ndan Davison'a gönderilen resmi belgeyi alıp kısaca göz attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok tuhaf görünüyor. Acaba bunun arkasında ne var? Büyük olasılıkla kocasıyla ilgili bir mesele."

"Belki. Onunla karşılaştığımız gün de davranışlarının çok tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Ters giden bir şeyler olduğu belliydi."

"Ona merdivenlere kadar eşlik etmenin nedeni bu muydu?"

"Evet. Hayatının tehlikede olduğunu düşündüğüne dair bir hisse kapılmıştım. Tabii hiçbir şey söylemedi, ama korkmuş gibi görünüyordu."

"Ve sen de ona kartını verdin?"

"Gözünden hiçbir şey kaçmıyor, öyle değil mi? Yalnızca iş amaçlı, hepsi bu."

"Haydi ama Davison. Bana anlatabilirsin. Kimseye bir şey söylemeyeceğimi biliyorsun."

"Bundan o kadar da emin değilim. Kafanın nasıl çalıştığını biliyorum. Aslında, sana söyleyeceğimi sanmıyorum."

"O da ne demek?"

"Birinci sınıf bir beynin var, ama mantıksız bazı sonuçlar çıkarman ve..."

"Ama bunlar genellikle doğru çıkmıyor mu?"

"Tam olarak öyle olduğunu söyleyemem, ama evet, hedefi on ikiden vurmak gibi bir becerin var. Eğer dedikodudan hoşlanmasaydın seni uygun bir pozisyon için önerebilirdim."

"Çok tatlısın Davison. Ama sen de çok iyi biliyorsun ki bütün günü kasvetli bir ofiste oturarak geçiremem. Bürokratlar beni deli ediyor, onları hiç anlayamıyorum. Babamın meslektaşlarıyla uğraşmak zaten yeterince zordu. Tanrım, Dışişleri Bakanlığı'ndaki yemeği anımsıyorsun değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Davison güldü ama o anda Una'nın gözlerinin yaşardığını fark etti. Babasını kaybedeli yalnızca on sekiz ay olmuştu, her şeyden çok sevdiği, adeta taptığı babasını. Davison, Una'nın her zaman Sir Eyre Crowe kadar saygın bir adamın yerini dolduracak birini arayacağını ama onun kadar akıllı, esprili ve yakışıklı bir adam bulamayacağını düşünüyordu. Una'nın kendisinden hoşlandığını biliyordu ama onun için asla doğru adam olamayacağını da biliyordu.

"Evet, anımsıyorum," dedi. "Senin bu gibi yerlerden zevk almak için fazla genç olduğunu düşünmüşümdür her zaman."

Una'nın, sanki babasının hayaleti birden ortaya çıkıp onu paralize etmiş gibi donup kaldığını görebiliyordu. En iyisi konuyu değiştirmekti. "Evet, Bayan Christie'nin böyle birden ortadan kaybolmuş olması çok tuhaf," dedi. "Neler döndüğünü gerçekten çok merak ediyorum. Biraz nabız yoklamakta yarar var."

"Şey, bence yardıma ihtiyacın olabilir. Senin eski kafalı adamlarının böyle bir araştırma için uygun olduğunu sanmıyorum. Onlar kadın kalbinin karmaşa ve gizeminden ne anlar ki?"

"Haklı olabilirsin, Una, ama yardımcı olabilecek çok değerli çalışanlarımız var. Bayan Richardson Berlin'de, sonra Türkiye'de de bir kadın elemanımız var. Evet, evet, bir tane de Balkanlar'da. Sanırım senin deyiminle eski kafalı olsalar da bu konuda ellerinden geleni yapacaklardır."

"Biliyorum Davison," diyen Una'nın gözleri pırlanta gibi parlıyordu. "Neden ben yardım etmiyorum sana?"

"Sen mi?"

"Neden afalladın ki? Benim bu gibi konularda yeteneğim olduğunu sen kendin söyledin. Bir gazetede muhabir olmayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne kadar istediğimi, ama babamın zoruyla bundan vazgeçmeye mecbur kaldığımı biliyorsun. Gelen teklifleri ona olan saygımdan kabul etmedim..." Sesi titriyordu. "Senin için birkaç ufak, gizli araştırma yapmama izin ver, göreceksin bak neler bulacağım. Bu benim için de çok iyi olabilir. Özellikle çok zor geçirdiğim bu bir buçuk yıldan sonra."

Davison'ın Una'yı biraz olsun neşelendirmek için yapacağı her şey, Una'nın annesi Clema tarafından mutlulukla karşılanırdı ve Clema müdürüyle çok yakın ilişkiler içindeydi. Öte yandan, Bay Crowe sayesinde genç bir kız olduğu günlerden beri tanıdığı Una'yı kendi işine bulaştırması hiç uygun olmazdı. Onun asla öğrenmemesi gereken şeyler vardı.

"Hayır, korkarım bu o-la-maz," dedi. Kızın yüzünün düştüğünü, yine o eski mutsuzluğun onu ele geçirmeye başladığını gördü. "Peki, neden bir gazete için bu olayı araştırıp yazmayı denemiyorsun?"

"Sence yapabilir miyim?"

"Neden olmasın. Çok meraklı birisin ve insanları konuşturup bir şeyler öğrenmekte de çok yeteneklisin."

"Çok heyecan verici! Daha şimdiden ismimi gazetelerin ön sayfalarında görüyorum."

"Hemen havaya girme. Tabii ki öğrendiğin şeyleri kendine saklaman gerekeceğini biliyorsun. Seçkin çevrendeki dostlarının neyin peşinde olduğunu öğrenmelerini ve daha sen ilk haberini yazmadan gazetelere tüyo vermelerini istemezsin sanırım. Çay saatinde kız kardeşlerinle de pek konuşma bu konuyu. Tabii başını biriyle aynı yastığa koyduğunda da bu gibi çok özel fısıldaşmalara girme."

"Seni ahlaksız!" diyen Una gülmeye başladı. "Böyle bir şeyi ima ettiğin için seni ülkenin en yüksek mahkemesinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yargılatabilirim. Gerçekten Davison, biraz da ciddi olalım, bana başlangıçta biraz yardımcı olabilir misin?"

"Belki." Davison onu babasının ölümünün etkisinden biraz olsun kurtarabildiği için mutluydu. "Ne yapabileceğime bakacağım. Sen de bana başını derde sokmayacağına söz vermelisin."

"Elbette, söz. Onunla ilgili bir dosyan var mı?"

Davison şaşırmamış görünmeye çalışıyordu.

"Tanrı aşkına bana dosyalarınızla ilgili bir şey bilmiyormuşum gibi davranmayı bırak. Babam onları her zaman eve getirirdi. Sanki sen de yapmıyor musun bunu?"

Davison başını salladı. "Şundan emin ol ki o dosyalarda işine yarayacak bir şey yok. Hartford onunla karşılaştığımızı anlattığım zaman hakkında bilgi topladı. Günün birinde bizimle çalışabileceği düşünülürse standart prosedür de bunu gerektiriyordu. Eksantrik ağabeyi dışında tamamıyla temiz, düzgün görünüyor. Ağabeyi Monty savaş gazisi, yaraları ve sorunları var, her şeyden önce de kafası pek yerinde değil."

"Neyse hepimizin birtakım sorunları var, öyle değil mi?" dedi Una. "Hartford'un o çok övdüğü romanın adı neydi, bana yeniden anımsatabilir misin?"

"*Roger Ackroyd Cinayeti*."

"Gerçekten çok mu iyi?"

"Ah evet, inanılır gibi değil. Anlatıp kitabın heyecanını berbat etmek istemiyorum, muhakkak okumalısın." Davison ayağa kalkarak kütüphanesine gitti. "İşte burada... Bakalım sen ne düşüneceksin?"

Una kitabı açtı ve ithafı okudu.

"Cinayet, soruşturma ve herkesin zanlı olduğu klasik polisiyeleri seven Punkie'ye!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne tatlı. Punkie kim?"

"Kız kardeşi Margaret, onun takma adı."

"Peki ya bu kim –nasıl telaffuz ediliyor bilmiyorum, ama– Poirot?" diye sordu Una hızla sayfaları çevirip kitaba göz atarken.

"Ah, yazarın alabildiğine tuhaf ama bir o kadar da ilgi çekici ve çok zeki olan Belçikalı dedektifi. Çalışmalarını küçük gri beyin hücrelerinin gücüne dayandırıyor. Sıra dışı bir karakter. Aslına bakarsan Bayan Christie de çok sıra dışı bir yazar. Her ne kadar kendini normal bir kadın ve anne, sıradan bir insan olarak tanımlasa da, biraz eşeler, derinine inersen emin ol çok karanlık ilişkiler ve ilginç şeyler bulabilirsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On İkinci Bölüm

Kapı çalındığında çoktan uyanmıştım. Az sonra, küçük cici bir kız olan kat hizmetçisi Rosie elinde kahvaltı tepsisiyle odaya girdi. O an onunla konuşmak istemedim, dolayısıyla uyuyor numarası yapmaya devam ettim ve ancak onun odadan çıktığını, kapının kapandığını duyduktan sonra kalktım. Kendime bir fincan çay doldurup elime *Daily Mail* gazetesini aldım ve yatağıma döndüm. Dokuzuncu sayfaya gelene dek şöyle bir göz atarak sayfaları çevirdim. Gazetede adımı görünce bir an için kendimi kötü hissettiysem de, haberi baştan sona dikkatle okudum. Bu arada yaşımı da bir yaş küçük yazmışlardı. Haberden anladığıma göre arabam cumartesi sabahı sekiz sularında bulunmuştu. "Arabanın Newlands Corner'da el freni boşa alınarak yokuş aşağı bırakıldığı düşünülüyor."

Polis bütün hafta sonu benden bir iz bulmak için araştırma yapmıştı, hatta Silent Pool'da cesedimi bile aramışlardı. Bu arada Archie de kendisiyle görüşen gazeteciye benim sinirlerimin bozuk olduğunu ve bir "sinir hastalıkları" uzmanının desteğine ihtiyacım olabileceğini söylemişti. Acaba buna gerçekten inanıyor muydu, işte bunu çok merak ediyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peki ya Rosalind'e ne demişti? Gazetede ayrıca çok kötü bir fotoğrafım vardı. Gerçi bana pek benzemiyordu, ama yine de dikkat çekmemeye gayret etmeliydim.

Gazeteyi yatağın üstüne bırakıp hızla giyinmeye başladım. Aşağı resepsiyona inip polisi aramalarını söylemeye karar vermiştim. Bu saçmalığa artık bir son vermeliydim. Kurs'un benim üzerimde hiçbir gücü yoktu. O kafası karışmış bir megalomanyaktan başka bir şey değildi. Onun beni kontrol etmesine izin vermeyecektim. Kapıya gittim ve tam kapıyı açacakken aynada kendimi gördüm. Korkunç! Çıldırmış, kendinden geçmiş bir kadın! Bir deli! Bu halimle bana kim inanırdı ki? Ya beni akıl hastanesine götürüp bir odaya kapatırlarsa? Kurs her şeyi inkâr edebilirdi. Ama elimde mektuplar vardı. İçinde Kurs'un tüm talimatlarının bulunduğu el çantamı aldım. Evet, tek yapmam gereken polise kanıtları göstermekti, böylece bu iğrenç hikâye de bitecekti. Peki, ama ya Kurs planlarını yürürlüğe koyacak kadar cüretkâr biriyse? Rosalind'in saçının teline bile zarar gelse neler yapabileceğimi hiç kimse tahmin bile edemezdi. Kızımı korumak için her şeyi yapardım. Peki, ama ya geç kalırsam? Kurs gerçekten de benim sevgili, masum yavruma o ağza bile alınmayacak şeyleri yapabilir miydi? Ya da ortağı? O soysuz? Acaba gerçekten böyle biri var mıydı? Bundan nasıl emin olabilirdim?

Sakinleşmeli, sağduyulu düşünmeliydim. Bir fincan çay daha doldurup, kendimi tereyağlı reçelli çörek yemeye zorladım. Not defterimi çıkardım, geçen çarşambadan, yani Kurs'un yaşamıma girdiği ilk günden bu yana olan olayların seyrini okudum. Hiç kuşkusuz bundan kurtulmanın bir yolu vardı. Aslında zekâmdan her zaman kuşku duymuştum, ama son zamanlarda insanlar beni metodik düşünebildiğim için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

övmüşler, hatta okuyucuları manipüle edebildiğimi bile ileri sürmüşlerdi. Davison beni ajan ya da casus olarak işe almaya çalışmıştı. Kesinlikle saçma! Peki Kurs'u oyuna getirmenin bir yolu olabilir miydi? Olsa bile, bunu yapacak cesareti bulabileceğime dair kuşkularım vardı.

Kurs bana kendimi başka bir insan, farklı bir kişilik olarak görmemi söylemişti. Peki ya bu önerisini ona karşı kullanırsam ne olurdu? Kurs'u çok tehlikeli, sapkın biri olarak görmek yerine onu hayal dünyamda yarattığım bir karakter olarak düşünsem? Kitaplarımdaki katillerden bazılarını gözümün önüne getirdim. *Gizli Düşman*'daki gizemli Bay Brown ya da *Roger Ackroyd Cinayeti*'ndeki Doktor James Sheppard geliyordu aklıma, hiç kuşkusuz yarattığım bu karakterler Doktor Patrick Kurs kadar aşağılık değildi. Tıpkı bir romanın kurgusunu tasarlar gibi birkaç olasılık not ettim. Tabii olayın ana kahramanlarından biri olmak beni biraz gerdi.

Banyo yapıp giyindikten sonra otelden ayrıldım ve o sabahı şehirde geçirdim. İhtiyacım olan bakım malzemeleri, birkaç not defteri ve kalem satın aldım. Daha sonra Parliament Caddesi'ndeki W. H. Smith Kütüphanesi'nin önünden geçerken yüzüme bir damla yağmur damladığını hissettim. Gökyüzü karanlık ve kaygı vericiydi, üstelik otelden de şemsiye almadan çıkmıştım. Yağmur şiddetlenmeden doğruca kütüphaneye girdim.

Kendime zaman tanıyıp kütüphanenin ve zengin kitap koleksiyonunun keyfini çıkardım. Önümüzdeki günleri huzur içinde, yalnızca okuyarak geçirebilseydim muhteşem olurdu, ama bu olanaksızdı. Yine de formalite gereği, sanki boş zamanı olan normal, saygıdeğer bir hanımefendiymişim gibi kendim için birkaç kitap seçtim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu arada bir yandan da gözucuyla etrafımdaki insanları inceliyordum. Yarım gözlüklü ürkek kütüphaneci kadın ne saklıyor olabilirdi? Şık tüvit tayyörlü yaşlı kadının kitaplarını damgalarken evlilik dışı dünyaya getirdiği ve evlatlık verdiği çocuğunu düşünüyor olabilir miydi? Peki ya o son derece mızmız, güzel tenli ve elma yanaklı yaşlı kadın, ağır ağır yatalak kocasını zehirliyor, ölümünü hızlandırmak için her gün çayına birazcık arsenik katıyor olabilir miydi? Bir an onun ısrarla savunduğu üstün ahlak normlarını, daima adaletten yana olduğunu ileri sürdüğünü ve kocasının ıstıraplarına son verip onu daha iyi bir dünyaya yollamakta haklı olduğuna kendini inandırdığını hayal etmeye çalıştım. Ben kimdim ki onun bu konuda yanıldığını söyleyecektim? Hepimizin kendimize göre sırlarımız vardı. Bunlardan bazıları küçük, önemsiz sırlardı: Örneğin hiç kimse Bay ve Bayan De Silva'nın takma adlarının Bay ve Bayan Gümüş Kaplama olduğunu bilmiyordu. Bu ismi onlara ben takmıştım, çünkü Sunningdale'de komşumuz olan bu "Gümüş Kaplama" ailesinin ikiyüzlü olduğunu düşünüyordum. Archie'nin bile bundan haberi yoktu.

Tabii daha büyük, özlü, merak uyandıracak, anlamlı sırlar da vardı, yaşamları mahvetme gücüne sahip sırlar. Örneğin, Bay Christie benim bilgim olmadan ne kadar süreyle Bayan Neele'yle birlikte olmuştu? Benimle sevişirken onunla da ilişkisini sürdürmüş müydü? Onun dışında başka kadınlar da olmuş muydu? Bu düşünce midemi bulandırıyordu. Aynı yatağı son kez paylaştığımız geceyi anımsamaya çalıştım. Üzerinden aylar geçmişti, neredeyse bir yıl. Hiç kuşkusuz bunun suçlusu bendim. Annemin ölümünden sonra onu çok uzun bir süre ihmal etmiştim. Sevişmenin annemin anısına saygısızlık olacağını düşünmüştüm, tabii yalnızca o kadar da değil,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sibirya bozkırları kadar soğuk ve donuktum. Bazı duygular –heyecan, keyiflenme, vücudun ve beynin gevşemesi, gereksinim duyma gibi– benim için adeta kurumuştu. Archie'nin birçok kez ensemi okşadığını ya da omuzlarımı sıktığını, yakınlaşmaya, ilk adımı atmaya çalıştığını anımsıyordum. Her defasında başımı çevirip uzaklaşmıştım. Ona biraz yakınlık gösterseydim belki de bütün bunlar hiç olmayacaktı. Mutlu ve ikimizin de tatmin olduğu dolu dolu bir evliliği sürdürebilseydik, belki Archie bana sadık kalacaktı, çünkü o zaman başka kadınlara bakması, Bayan Neele gibi genç, çekici kadınlarla ilgilenmesi için bir sebebi olmayacaktı. O da doktoruna koşma gereği hissetmeyecek, Kurs da bu adi planını yapamayacaktı. Her şey benim suçum muydu?

Kütüphaneden çıktığımda yağmur durmuş gibiydi, ama hava hâlâ karanlıktı. Parliament Caddesi boyunca yürüdüğüm sırada sağanak bastırdı. Yağmur öncekinden çok şiddetliydi, birkaç dakika içinde iliklerime kadar ıslandım. Koştum ve Louise Cope mağazasının tentesinin altına sığındım. Acilen yeni giysilere ihtiyacım vardı, ama bu sefil, zavallı halimle şık bir mağazanın parlak ışıklı aynasının karşısına geçmek istemiyordum. Yine de bu artık daha fazla ertelenemezdi. Giysilerimdeki suları elimden geldiğince sıyırdıktan sonra mağazaya girdim. V yaka kazak giymiş genç, zarif bir kadın –spor giyimde bu yeni trende hiçbir anlam veremiyordum– ve hemen ardından etrafta dolanan pembe ipek krep elbiseli güzel bir kadın görünce hemen yeniden kapıya yöneldim. Bu göz alıcı güzel kızların yanında kendimi yaşlı ve demode hissetmiştim. Sonra, tam kapıdan çıkacakken, aklıma gemici mavisi şömizye elbisesi ve kalçasının üstünde büyüleyici fiyonguyla Bayan Neele geldi. Archie'nin onu okşadığını, altındaki ince ipek ço-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

raplarını hissetmek için uzun ince parmaklarıyla elbisenin eteğini hafifçe kaldırdığını hayal ettim. Hayal kırıklığı, kıskançlık ve öfke gözyaşları boşaldı gözlerimden. O kadın! Onu nasıl baştan çıkarmıştı? Onu yatağa çekmek için nasıl cilve yapmıştı kim bilir?

"Affedersiniz madam. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Arkamı döndüm. Bunu soran yaklaşık benim yaşlarımda, kahverengi gözlü, aklaşmış permalı saçları olan bir kadındı.

"Hava berbat, değil mi?" diye ekledi kadın. "Şemsiyesiz çıktığınızı görüyorum. Eğer aradığınız şemsiye ise size bu konuda..."

"Çok naziksiniz," dedim sözünü keserek. "Aslında yalnızca bir şemsiyeye değil, çok daha fazlasına ihtiyacım var. Güney Afrika'dan yeni geldim ve sanırım valizlerim kayboldu."

"Elbette Madam. Lütfen beni izleyin."

Beni mağazanın kadın giyimine ayrılmış bölümüne götürdü ve oradaki ciddi ifadeli, neredeyse kemikleri sayılacak kadar zayıf kadına yeni bir gardıroba ihtiyaç duyduğumu söyledi. Satış danışmanının bunu duyduğu anda yüz ifadesi yumuşadı ve hemen benimle ilgilenmeye başladı, ölçülerimi aldı. Sonra da pilili etekten göğsü dantelli bluzlara kadar çok çeşitli giysiler konusunda fikrimi aldı.

"Acaba bu ıslak giysilerinizi çıkarıp size getireceğim yeni parçaları denemek ister miydiniz?" diye sordu beni giyinme odasına doğru götürürken.

Onu uyardım.

"Moda diye abartılı giysiler istemiyorum." Bana komik görüneceğim giysiler getirmesinden çekiniyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiç endişelenmeyin," dedi. "Ne istediğinizi anladığımı sanıyorum."

Kabine girip kapıyı arkamdan kapadım. O anda aklıma bir gazetede gördüğüm karikatür geldi. Karikatürde yaşlı, gözü fazlasıyla bozuk bir kadın, erkeksi giysiler içindeki genç bir kadına, "Önümüzdeki dönem Trinity'ye mi Girton'a[1] mı gideceksiniz?" diye soruyordu. Panik içinde kapıyı açarak seslendim. "Fazla erkeksi de olmasın."

Satış danışmanı birkaç dakika sonra kahverengi ipek şömizye bir elbise, kırmızı bir bolero ve bir çift kahverengi topuklu ayakkabıyla döndü. Elbiseyi giyip önündeki fiyongu bağladıktan sonra biraz geriye çekilerek aynadaki görüntüme baktım. Sonuç o kadar tatmin ediciydi ki yeniden özgüvenimi kazanarak kapıyı açtım ve satış danışmanının karşısına geçtim.

"Ah evet, bu elbise gerçekten size çok yakıştı," dedi. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Evet, bence de öyle," dedim gülümseyerek.

"Bu arada sizin için seçtiğim birkaç kıyafet daha var, geometrik desenli oldukça hareketli bir elbise –hiç endişelenmeyin, kesinlikle şatafatlı değil– sonra ufak çiçekli, ipek bir elbise, kürk astarlı şık bir palto ve somon rengi bir gece elbisesi. Onları da getireyim mi?"

Düz mavi krep elbisenin üst kısmındaki kırmızı üçgenler, sarı kareler ve siyah dörtgenlerden oluşan geometrik deseni ilk gördüğümde, satış danışmanını hemen geri göndermek istedim. Ama sonra denemeye ikna oldum. İpek krepin tendeki hissi mükemmeldi, elbisenin canlı renkleri solgun yanakları-

1 Trinity ve Girton College: Yalnızca erkek öğrencilerin alındığı öğretim kurumları. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ma renk verdi. Elbise kısa omuz nervürleri, bağlamalı şal yakası bele oturan kesimi ve öndeki düğmeli patıyla vücuduma çok güzel oturdu ve güzel hatlarımı ön plana çıkardı. Aynada kendime baktığımda gözlerime inanamadım, sanki aynadaki ben değildim. Hayranlıkla, bazen de imrenerek baktığım kadınlar gibi görünüyordum.

"Paltoyu da denemek ister miydiniz?"

Satış danışmanı bana yakası, kolları ve etek ucu vizon, açık bej bir palto uzattı.

"İkisinin birlikte muhteşem görüneceğini düşünüyorum."

Haklıydı. Sevgiyle değilse bile lüksle sarmalanmış hissediyordum kendimi. Sonuç gerçekten olağanüstüydü. Aynanın önünde dururken duruşumun bile değiştiğini fark ettim. İnce, uzun boylu ve kendinden emin görünüyordum, tam görmüş geçirmiş sosyetik bir kadın gibi. Bu giysiler içinde sokaklarda istediğim gibi dolaşabilirdim ve hiç kimse yaşadığım zorlukları tahmin bile edemezdi. Belki de hepsine param yetmeyecekti, ama o an için bunu düşünmemeye karar verdim.

"Tamamen yeni bir kadın oldunuz," dedi satış danışmanı.

"Sahi mi?" derken hayranlıkla arkadan görünüşüme bakıyordum.

"Bu da size bahsettiğim çiçekli, ipek elbise," diyen satış danışmanının yüzü sevinçten parlıyordu.

Yeniden giyinme odasına dönüp açık turuncu, küçük mavi çiçekli, ince mavi çizgili, düşük belli elbiseyi giydim ve dönüşümümün devam ettiğini hissettim. Elbisenin üzerimde nasıl durduğunu göstermek için dışarı çıkarken satış danışmanına çekinerek gülümsedim.

"Kesinlikle olağanüstü," dedi. "Son olarak da bu somon gece elbisesini denemenizi önericeğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jorjet kumaşın hafifliği soluğumu kesti, aslına bakılırsa elbise o kadar hafif ve inceydi ki kendimi neredeyse çıplak hissettim. O an aklıma Archie'nin beni ilk kez çıplak gördüğü düğün gecemiz geldi. O geceyi düşünmek yüzümü kızarttı.

"Nasıl buldunuz?" diye sordu satış danışmanı kapının ardından.

"Çok... Çok güzel." Tek diyebildiğim bu oldu. Çıkıp göstermek için bile fazla açık saçık olduğunu düşündüm, ama satın almak istediğimi biliyordum. Bu elbiseyi giymek için uygun bir fırsat bulacağımı hissediyordum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Üçüncü Bölüm

"Size bu olayla ilgili elimizde başka bir bilgi olmadığını söyledim, Bayan Crowe. Korkarım resmi açıklamayı beklemeniz gerekecek. Şu an için bir gelişme yok ve siz de kabul edersiniz ki bir gazeteciyi kayırıyormuşum izlenimini yaratmak istemem. İyi günler."

Kenward ahizeyi yerine koyarken içinden küfretti. Lanet gazeteciler. Bu yeni türeme kadın gazetecilerden hiç hoşlanmıyordu. Genç bir kadın için son derece uygunsuz bir işti bu. Çok ilginçti ama telefondaki kız Sir Eyre Crowe'un kızı olduğunu söylemişti. Bazı gazetecilerin karşısındakini etkilemek ya da kayırılmak için böyle şeyler uydurmaya girişmeleri çok enteresandı. Ama o bu gibi şeylerden etkilenecek adam değildi. Kız onu pohpohladıkça direnci artmış ve telefonu kapatana kadar bunu sürdürmüştü. Telefonda bile hiçbir kural tanımadığı anlaşılan bir kadın gazeteciyle sohbet etmekten çok daha önemli işleri vardı. Bayan Christie iki gündür kayıptı ve henüz en ufak bir ize bile rastlanamamıştı.

Araştırmalar o sabah gün ağarırken başlamıştı. Yöreden toparlanan otuz-kırk kadar gönüllü üstü açık bir otobüsle po-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lis merkezinden Newlands Corner'a götürülmüştü. Operasyonu bizzat Kenward yönetmiş, adamlara araziyi ölüm kalım meselesiymiş gibi didik didik aramalarını emretmişti. Düz bir çizgi üzerinde ilerlemenin önemli olduğunu söyledi. Herhangi bir sapma olmamalı, hiçbir şey ihmal edilmemeliydi: Her çalılık özenle araştırılmalı, bir ağaçta kuşku uyandıracak bir şey görülürse ağaçlar da tepesine kadar incelenmeliydi. Henüz genç bir polis memuruyken, kendini ailesinin bahçesindeki büyük bir dişbudak ağacına asan genç bir kadını ağaçtan indirmesi gerekmişti. Kadın hamileydi, birlikte olduğu adam yaşlı biriydi ve ülkeyi terk etmişti. Anlaşılan kadın bu utançla daha fazla yaşamak istememişti. Kenward kızın yüzünü asla unutmamıştı: acı ve ıstırap dolu gözler, güzel ama soğuk, hayaletleri andıran bembeyaz bir ten, boğazını saran kırmızı bir ölüm kolyesi.

"Efendim?"

Gelen genç polis memurlarından Hughes'tu.

"Evet?"

"Albay Christie sizinle telefonda konuşmak istiyor."

"İyi ya, ne diyecekmiş bir görelim, öyle değil mi?"

"Kesinlikle efendim."

Bir dakika kadar sonra Kenward sözcükleri yutarak konuşan Albay'ın sesini duydu.

"Kenward, bunu ilk sizin duymanız gerektiğini düşündüm, olaya bir nebze de olsa ışık tutacak bir gelişme oldu. Hatta bu..."

Kenward'ın içinden onun sözünü kesmek geçiyordu ama yılların getirdiği deneyim, can alıcı noktaya gelene kadar insanlara zaman tanımanın daha doğru olduğunu öğretmişti ona. İşin gerçeği bu can alıcı nokta, aslında can alıcı olmayabilirdi de. Akrabaların ve tanıkların konunun etrafında dolan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maları, kem küm etmeleri aslında söylemek istediklerinden çok daha fazlasını ortaya çıkarabiliyordu.

Albay, "...Bu, karımın cumartesi sabahı erken saatlerde Londra'da olduğunu gösteriyor," dedi.

"'Bu' dediğiniz nedir, Albay Christie?"

"Bir mektup. Karımın, kardeşim Campbell'a yazdığı bir mektup. Sanırım bunu cuma gecesi, yani kaybolduğu gece yazmış. Mektubu kardeşimin işyerine, Woolwich'e göndermiş. Kardeşim, Bayan Christie'nin kaybolduğu haberini ancak bugün alabilmiş. Hemen beni telefonla aradı."

"Peki ya mektup? Mektupta ne yazıyor?"

"Birkaç günlüğüne kuzeydeki bir kaplıca şehrine gidip dinlenmeyi düşündüğünden başka bir şey yok."

"Kuzeydeki bir kaplıca şehri mi? O kadar çok seçenek var ki. Adamlarımı hemen oraya yönlendireceğim. Tabii ki söz konusu mektubu da görmemiz gerekiyor."

"Maalesef bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum."

"Neden?"

"Kardeşim onu okuduktan sonra yaktığını ya da nereye koyduğunu unuttuğunu söyledi."

"O da ne demek, Albay?"

"Nereye koyduğunu unutmuş, evet durum bu. Böyle dediğinden eminim. Ama sanırım zarf duruyormuş."

"Sahi mi?" Bütün bunlar Kenward'a o kadar tuhaf görünüyordu ki... "O zaman kardeşinizi sorguya almak ve üzerindeki posta damgasını incelemek için o zarfı da görmek isteriz."

"Elbette. Sanırım siz de bunun şu aşamada iyi bir haber olduğunu düşünüyorsunuz."

"İyi bir haber mi?"

"Evet," diyen Albay'ın sesinden kızdığı anlaşılıyordu. "Bu açıkça... Aptalca bir şey yapmadığını gösteriyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aptalca mı?"

"Tanrı aşkına Kenward, ne demek istediğimi çok iyi biliyorsunuz. Bu mektup karımın cumartesi sabahı erken saatlerde hayatta olduğunu kanıtlıyor. Mektubun Londra'dan postaya verilmesi, onun bir nedenle araba kazasının –ya da her ne olduysa– gerçekleştiği yerden ayrılıp şehre gittiğini gösteriyor."

"Ama Bayan Christie hâlâ kayıp."

"Evet ama... Bir şekilde Londra'ya gitmeyi başarmış, belki de hâlâ oradadır. Bakın Kenward, işinizi kusursuz yaptığınızdan eminim, çok iyi bir iş çıkarıyorsunuz, ama görünen o ki kırsalda yapılan araştırmalar karımın nerede olduğuna ilişkin bir ipucu ortaya çıkarmaktan çok uzak. Yardımlarınız, çalışmalarınız için çok teşekkür ederim ama sanırım artık Scotland Yard'dan yardım istemenin zamanı geldi."

"Yard'dan mı? Neden?"

"Eğer karım Londra'daysa yardımcı olabilirler. Ve hiç kuşkusuz bu..."

"Ne Albay?"

"Buradaki polis güçleriyle devam etmekten daha iyi olur."

"Elbette, lütfen hemen Scotland Yard'la bağlantıya geçin Albay, ben bundan bir sonuç çıkacağını sanmıyorum ama bunu yapmalısınız." Albay Scotland Yard'ın bir olaya ancak polisin talebi üzerine katıldığını bilmiyor olabilir miydi? Herhalde bilmiyordu. *Bırakalım kendisi öğrensin*, diye düşündü Kenward.

Albay, "Pekâlâ, bu sabah onları ziyaret etmeyi planlıyorum," dedi.

"İyi şanslar Albay. Güle güle."

Albay'ın bu tavrı Kenward'a başka bir olayı, Surrey'de yaşayan banker Ledbury vakasını anımsatmıştı. Günün bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rinde Ledbury bir hışım polis karakoluna girmiş ve karısının kayıp olduğunu bildirmişti. Karısının aynı köyde yaşayan bohem bir yazarla kaçtığını düşünüyordu. Kenward ona bir suç işlendiğine dair ellerinde kanıt yoksa polisin olaya müdahale edemeyeceğini belirtmiş, Bayan Ledbury'nin kendi özgür iradesiyle gidip gitmediğini sormuştu. Bay Ledbury bunun üzerine konunun bu olmadığını söylemişti. Sonra da geldiği gibi hışımla karakoldan çıkarken de, "Karımın özgür iradesi olsa ne olur olmasa ne olur! Ne yaptığının farkında mı ki?" demiş ve ağzının içinden küfretmişti. Kenward kısa bir süre sonra ormanlık alanda bir kadın cesedi bulunduğunu anımsıyordu. Bulunan ceset Bayan Ledbury'ye aitti ve boğulmuştu. Kenward hemen arabasına binmiş, Bay Ledbury'nin Guildford'un dışındaki kırmızı tuğlalı malikânesine gitmiş ve adamı garajında intihar etmiş olarak bulmuştu.

Albay Christie, Bay Ledbury gibi kıskanç bir koca olmayabilirdi ama çok daha tehlikeli bir tipti: suçlu koca. Kenward suçlu kocaların aynen fareler gibi köşeye sıkıştıklarında saldırdıklarını biliyordu. Kimi ısıracaklarını ise kimse bilemezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dördüncü Bölüm

"Lanet polis!" dedi Una telefon ahizesini sinirle çarparken. "Bana hiçbir şey anlatmadı. Üstelik benimle karşısında küçük bir çocuk varmış gibi konuştu, hayır hayır, sadece çocuk da değil, ahmak bir çocuk varmış gibi."

"Ne bekliyordun ki?" diye sordu Davison.

"En azından genel nezaket kurallarına uymasını," diyen Una ellerini sarı saçlarının arasında gezdirdi. "Babamın adını söylediğimde bile tepki vermedi."

"Bazen bu gibi şeyler ters tepebilir."

İki arkadaş Davison'ın Albany'deki dairesinde çay içiyorlardı. Bu Davison için tıraş olmak ya da *The Times* gazetesini okumak kadar kaçınılmaz bir ritüeldi.

"Böyle yaparak benim sahneden çekilmemi bekliyorsa yanılıyor, çekilmeyeceğim," dedi Una.

Davison muzip bir ifadeyle, "Zavallı, karşısında kimin olduğunun farkında değil," diye mırıldandı.

"Ah kes şunu! Neyse, şu an için neler bildiğimizi bir toparlayalım da."

Una, Bayan Christie'nin cuma gecesi ya da cumartesi sabahı erken saatlerde Newlands Corner yakınında bir yerde nasıl kaybolduğunu özetledi. Bayan Christie'nin hâlâ ölen annesinin yasını tuttuğu söyleniyordu –bu Una'nın çok iyi anladığı bir durumdu– ama ünlü yazarın intihar edip etmediğine dair şüpheleri vardı.

"Babamın ölümünün beni ne kadar sarstığını çok iyi biliyorsun, şey, birden 'geride bırakacaklarımı' da düşünmem gerektiğini fark etmesem, ben de bir aptallık yapabilirdim. Annemi bir kez daha üzmeyi göze alamazdım, sonra Eric, Asta ve sevgili genç Sybil. Ve tabii sen..."

"Ben mi?" Davison gerçek anlamda şaşırmış görünüyordu.

"Evet. Sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun. Senin de bana değer verdiğini umuyorum."

"Evet, tabii ki." Una ona kapıyı aralamış olsa da Davison bu konuda konuşmak istemiyordu. Aslına bakılırsa Una ruhsal çöküntüye uğradığından beri, zaman zaman tanık olduğu bu ruh hali onu huzursuz ediyordu. "Neyse şimdi bunu bırakalım da asıl konumuza gelelim... Bayan Christie?"

"Evet... Gizemli Bayan Christie. Onun yakın olduğu birini bulmalıyız. Senin ofiste bize bu konuda yardımcı olabilecek biri var mı?"

"Olabilir. Bir bakalım. Bana sorarsan bu yoldan bazı bilgilere ulaşabileceğimize bel bağlamazsak daha iyi olur."

"Niçin?"

"Bunun üzerinde durman gereken bir şey olmadığını düşünüyorum, tatlım."

"Tıpkı o korkunç başkomiser Kenward gibi konuşuyorsun. Eski kafalı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eski kafalı mı, ben mi?"

"Ah öyle demek istemedim. Adamdan yalnızca biraz bilgi almak istemiştim, ağzından kaçıracağı bir şey, küçük bir dedikodu."

"Erkeklerin dedikodu yapmadığını çok iyi biliyorsun. Bunun için bir kadını kendi tarafına çekmelisin."

"Haklı olabilirsin. Peki, ama kimi? Sanırım Bayan Fisher, yani sekreteri, şu sıralar midye gibi kabuğuna çekilmiştir. Gereksiz sohbetler yapmak yerine, işi için endişelenmekle meşguldür."

"Sanırım haklısın."

"İlk yapacağım bir şekilde hizmetçilere yanaşmak olacak. Onların dilleri her zaman daha kolay çözülür, sence de öyle değil mi? Annemin hizmetçisi bizim evde neler olup bittiğini en iyi bilen insandır. Mağrur ve ağzı sıkı geçinir, ama onu doğru şekilde pohpohlamayı bilirsen her şeyi anlatması işten bile değil. Babamın konuklarıyla ilgili bana söylediklerini bilseydin şaşardın. Kabinedeki bakanların yatak odalarındaki alışkanlıkları konusunda bile bilgi sahibi."

"Una, yüzümü kızartıyorsun."

"Haydi ama Davison. Sen de benim kadar..."

"Bu konularda hiçbir bilgim yok. Neyse, biz konumuza dönelim. Sen hizmetçileri yoklar ve onları konuşturmaya çalışırken ben de ofiste gerekli araştırmaları yaparım. Bakalım Albay Christie'yle ilgili neler öğreneceğiz?"

"Onun alçağın teki olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bence olabilir. Zaten kocaların çoğu öyle değil mi?"

Una güldü, bu Davison'ın çok uzun zamandır duymadığı bir sesti. Bir dönem için Una'nın kişiliğinin parçası olan, bir kadına hiç yakışmayan burundan solumalar, homurdanmalar,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nahoş kahkahalardan sonra böyle neşeli bir gülüşü özlemişti. Çok uzun bir süre Una'nın bir parçasının, babasının ölümüyle birlikte Swanage'deki o ıssız mezarlığa gömüldüğünü düşünmüştü. Bu küçük oyun yeniden yaşam sevinci kazanmasını sağlayacaksa, ona yardımcı olmak için elinden geleni yapacaktı.

İki arkadaş arasındaki sessizliği bozan Una oldu.

"Öyle olabilir. Ben zaten evlenmeyi hiç düşünmüyorum."

"Neden?" diye soran Davison çok şaşırmıştı.

"Ah bilmiyorum. Senin de dediğin gibi kocalar çok can sıkıcı olabiliyor. Ayrıca şimdiye kadar kocam olarak düşünebileceğim birine rastlamadım."

"Umarım öyledir," dedi Davison gülerek.

"Ne demek istediğimi biliyorsun... Babam bile öyleydi. Onu ölesiye seviyordum ama bazen annemi çok kızdırabiliyordu."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ayrıca şu sıralar sık sık karşımıza çıkan bohem tipler de geleneksel, statücü tiplerden daha iyi değil. Özgürlüğe inandıklarını savunuyorlar, ama kız arkadaşlarını ya da eşlerini en az gericiler kadar kontrol etmeye çalışıyorlar."

"Senin kendine uygun bir centilmen bulacağına inanıyorum. Bir gün âşık olacaksın ve geriye dönüp baktığında bugün söylediklerinin saçma ve aptalca olduğunu düşüneceksin."

"Sanmam. Kurallar koymadan, kısıtlamadan, büyük beklentileri olmadan beni kendi halime bırakacak bir adamla evlenebilmeyi isterdim. Öyle birine de rastlayabileceğimi sanmıyorum."

İkili yeniden derin bir sessizliğe gömüldüler. Davison, *Acaba bir şey söylemeli miyim?* diye düşünüyordu. Bu, o an mıy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı? Una onu zorlamaya, konuşturmaya mı çalışıyordu? Tam ona bir şey, üstü kapalı, yeterince açık olmayan bir soru sormak için ağzını açmıştı ki Una hafifçe onun dizine vurarak yan yana oturdukları kanepeden kalktı.

"Şuna bak, oturmuş ergenlik dönemindeki bir kız çocuğu gibi saçma sapan şeyler konuşuyorum. Çözmemiz gereken bir vaka var. Ayrıca şu salak Kenward'a da haddini bildirmeye kararlıyım. Göstereceğim ona." Sonra birden sustu. "Pardon Davison, bir şey mi söyleyecektin?"

Davison başını sallayarak gülümsedi. "Hayır, hayır, bir şey söylemeyecektim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Beşinci Bölüm

Kurs'un bu özel yeri seçmesinin sebebi neydi? Onun kutsal mekânlara ayak basan biri olduğunu düşünemiyordum. Peki ya ben, ben daha mı iyiydim?

Benimle burada buluşmak istemişti, Stray parkının içindeki Christ Kilisesi'nde, hem de niçin, suçların en kötüsünü, en adisini konuşmak için: cinayet! Neyse ki kilisenin mezarlığında bizim dışımızda kimse yoktu, şu koşullarda inançlı birinin gözünün içine bakmayı göze alamazdım. Kilise kulesindeki saate baktım: On beş dakikam daha vardı. Doğu rüzgârı sertti, soğukta, dudaklarımın donmaya başladığını hissediyor, ama kiliseye sığınıp ısınmayı göze alamıyordum. Ellerimi paltomun cebinin daha da derinlerine sokup mezarlıkta dolaşmaya başladım.

Buçuk olduğunda siyahlar içindeki birinin kilisenin kapısından çıkıp bana doğru geldiğini gördüm. Bu Kurs'tu, ama Azrail deseler de şaşırmazdım. O an var olmamak çok daha iyi bir alternatif gibi görünüyordu gözüme: Kurs'un emirlerini yerine getireceğime yok olmayı yeğlerdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yerleşebildiniz mi? Umarım rahatınız yerindedir," dedi bana yaklaşırken, sonra benim durduğum mezar taşının yanında durdu.

Kesinlikle kayda değer bir soru, evet, aslında pek çok durum için yerinde bir soru da diyebiliriz, ama içinde bulunduğumuz koşullarda rahatsız edici ve uygunsuzdu. Ne söyleyecektim ki? Oteli beğendiğimi mi? Orkestranın iyi olduğunu mu? Masaj yaptırmayı düşündüğümü mü? Yalnızca başımı sallamakla yetindim.

"Güzel. Oteli, zevkinize göre biraz sıradan bulacağınızdan endişeleniyordum. Konukların çoğunun biraz taşralı olduğundan da eminim, ama uzun sürmeyecek."

"Size sormak istiyordum... Ne zaman..."

Kurs sesini iyice alçalttı, neredeyse fısıldıyordu. Oysaki buna hiç gerek yoktu, mezarlıkta yalnızdık.

"Cinayeti ne zaman işleyeceğinizi mi?"

"Bunu bu şekilde söylememenizi yeğlerdim."

"Korkarım bunu söylemenin tek yolu bu. Sizin kısa ve öz cümlelerden hoşlandığınızı biliyorum, Bayan Christie. Kitaplarınızın birçoğunu okudum."

"Öyle mi?"

"Neyse, hafta sonunun çok uygun olacağını düşünüyorum."

Sadece bu kadar yakın bir zamanda olması değil, ifade ediliş şekli de beni çok şaşırtmıştı. Sanki çok masum, basit bir isteği varmış, köy panayırı için kek ya da bir kavanoz çilek reçeli yapmamı istiyormuş gibi konuşuyordu.

"Bu hafta sonu mu?" diye sordum. "Hayır bu olamaz, çok erken."

"Evet, ama korkarım başka şansınız yok. Bu yapılmalı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama..."

"İzin verin bunu yapmanın en kolay yolunu size anlatayım. Sizden otelden ayrılıp Leeds'e gitmenizi istiyorum, karım, Flora evleri ayırdığımızdan beri orada yaşıyor. Evine gitmenizi ve onu orada öldürmenizi istiyorum. Daha önce de söylediğim gibi uygulayacağınız yöntem beni ilgilendirmiyor, ama fark edilmeden rahatça oradan ayrılabileceğiniz bir yöntem seçmenizi öneririm. Niçin gereksiz yere cinayet işlemekle suçlanalım ki? Kim bilir belki de bu deneyim hoşunuza gider. Kitaplarınız daha fazla, nasıl diyeyim, gerçeklik, içtenlik kazanır."

Kurs, evrak çantasını açmak için siyah deri eldivenlerinden birini çıkardı. Çantadan büyük kahverengi bir zarf aldı ve sözlerine devam ederken zarfı elinde tuttu.

"Tabii ki onu öldürdükten sonra, daha önce de konuştuğumuz gibi, tekrar Harrogate'e dönmeniz gerekiyor. Onun ölümü açıklandıktan –ve tabii doktor tarafından da teyit edildikten– sonra oraya gidip cesedi kendi gözlerimle görüp emin olacağım." Derin bir soluk aldı, mutluluk içinde hafifçe göğsüne vurdu. "Bunu düşünmek bile bana kendimi nasıl iyi hissettiriyor, anlatamam. Ben bunun bir tür takdiri ilahi olduğuna inanıyorum, sizce de öyle değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Burada Tanrı'nın evinde, kutsal bir yerde buluşmamız. Her şey bir şekilde yerli yerine oturuyor. Eğer her şey plana uygun ilerlerse, burada bize tanıklık eden Tanrı da bunu onaylamış olacak."

"Korkarım sizin algınızdaki Tanrı benimkinden çok farklı." Ağzımdaki pis bir tadı tükürüp atmak istercesine söylemiştim bu sözleri. Birden kendimi kötü ve zayıf hissettim. Mezar taşına tutunmak için elimi uzattım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lütfen, bırakın size yardımcı olayım," dedi bana doğru bir adım atarak.

"Hayır... Lütfen... Hiç gerek yok... Ben iyiyim," dedim.

Serbest eliyle bileğime uzandı, bileğimdeki yara iyileşmeye başlamıştı, ama bana dokunacağı düşüncesiyle irkildim. Kurs elini biraz fazla bir süre boyunca bileğimin üzerinde tutup geri çekti, belli ki bunun beni rahatsız etmesi hoşuna gidiyordu.

"Belki mezarlıkta biraz dolaşırsak kendinizi daha iyi hissedersiniz? Mezar taşlarından bazılarına yakından bakma fırsatınız oldu mu?"

Ot bürümüş taşlı yolda ilerledi, itaatkâr bir çocuğun boş bakışlarıyla onu izledim.

"Mezar taşlarının benim için bir tür hobi olduğunu itiraf etmeliyim. Yeni bir kasabaya ya da şehre gittiğim zaman ilk yaptığım şey mezarlığı ziyaret etmek olur. Mezar taşlarından öğrenilebilecekleriniz gerçekten büyüleyicidir. Bazen insanın asla bilemeyeceği şeylere rastlarsınız. Bir mezarlığa ilk gittiğimde genellikle bir oyun oynarım. Tıpkı şimdi yaptığımız gibi önce bir gezerim ve toprağın altında yatanların yaşarken nasıl bir hayatları olduğunu zihnimde canlandırmaya çalışırım. Örneğin şu mezar taşını ele alalım: Marmaduke Lupton, doğumu 1799, ölümü 1849. Acaba nasıl biriydi? Çok güzel bir isim, sizce de öyle değil mi? Şehrin yerleşik, ileri gelenlerinden biri olduğu izlenimi uyandırıyor. Onu oldukça sağlam yapılı, gür bıyıklı biri olarak hayal ediyorum, mezar taşı kadar katı, dürüst, ahlaklı ve inançlı biri. Bakın hemen yanındaki mezar taşında da kızı Christana'nın 1828'de, yalnızca bir yaşındayken yaşama veda ettiği yazıyor. Ne dersiniz, Marmaduke bunun üstesinden gelebilmiş midir? Çocuğunun ölümü Tanrı'ya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olan inancını sarsmış mıdır? Kim bilir belki de Yüce Tanrı'nın her şeyin iyisini bildiğine, en iyileri, en masumları erkenden yanına aldığına kendini inandırarak teselli bulmuştur. Birden sessizleştiniz. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz, Bayan Christie?"

"Ben... Ben emin değilim."

"Çok solgun görünüyorsunuz. Umarım grip olmazsınız. Belki de buradayken kaplıcaya girmeyi denemelisiniz. Suların mucizevi olduğu söyleniyor, ama bana göre değil. Denediniz mi?"

"Hayır, hayır, denemedim."

Durdu ve bana döndü. Sıcak nefesini yüzümde hissettim.

"Bu arada unutmadan söyleyeyim, cuma günüyle ilgili tüm ayrıntılar burada, aradığınız her şeyi bu zarfın içinde bulacaksınız: adres, Flora'nın dış görünüşü, birkaç fotoğraf ve günlük rutiniyle ilgili detaylar."

Zarfı bana doğru uzattı. Kıpırdamadım. Kurs, beni soğuk bakışlarla süzdü. Bakışları, bir keresinde ısırıp yutacağı kertenkeleye iştahla baktığını gördüğüm bir kobra yılanı kadar acımasız ve ölümcüldü. Kurs elinde zarfla yürümeyi sürdürdü ama çok geçmeden taze bir toprak yığınının başında durdu. Yeni konulduğu anlaşılan mezar taşına dikkatle baktığını gördüm. ELIZA REID, 1919-1926. Rosalind'le aynı yıl doğmuş bir kız çocuğu.

"Bu kızın niçin öldüğünü merak etmiyor musunuz?" Siyah gözleri kömür gibi parlıyordu. "Etmiyor musunuz? Bu size, ölümle her zaman bu kadar içli dışlı olan birine hiç yakışmıyor, Bayan Christie. Neyse, sizi aydınlatayım. Bir gün –sanırım bu yılın eylül ayında– bu kızcağız iki arkadaşıyla burada,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Stray parkında oynuyordu. Ama iki arkadaşı, kötü ruhlu iki küçük kız, Susan Potter ve Jemima Pargeter birlik olup kaçtılar ve onu burada yalnız bıraktılar. Sonra bir adam kızı ağlarken gördü ve ona acıdı. Belki de onu evine götürüp, anne ve babasına teslim etmeyi önerdi, ama bunu yapmak yerine, kızı şehrin varoşlarında, terk edilmiş bir kulübeye götürdü ve..."

"Yeter," dedim usulca. "Daha fazlasını duymak istemiyorum. Lütfen bitirin artık."

"Hikâyenin sonunu duymak istemiyor musunuz? Yine karakterinize ters bir durum. Dinlerseniz eminim neyi kastettiğimi anlayacaksınız."

Kendimi öylesine tükenmiş ve yitik hissediyordum ki sözcükler adeta üzerimden akıp gidiyordu. Ne bu ahlaksızlığın detaylarını dinleyecektim ne de Kurs'a olayın ayrıntılarını anlatarak sadistçe bir zevk duyma olanağı tanıyacaktım.

Sonunda konuşmasını tamamlayınca gözlerinin içine bakarak, "Bitti mi?" diye sordum.

"Lütfen şu zarfı alın."

Kolumu kıpırdatmadım.

"Umarım aklınızdan başka fikirler geçmiyordur. Zavallı küçük Eliza Reid'in başına gelenleri anımsayın. Bu arada hemen belirteyim, polis hâlâ adamı bulamadı. Eğer merak ediyorsanız söyleyeyim, hayır, benim bu işle hiçbir ilgim yok –daha önce de belirttiğim gibi bu benim yapacağım bir şey değil– ama yakından tanıdığım biri, size daha önce bahsettiğim biri bununla ilgili bir şeyler biliyorsa hiç şaşırmam."

Bacaklarımın titrediğini hissediyordum. Nemli toprağın üzerine çöktüm. Kurs bir kez daha yardımcı olmak için elini uzattı, ama reddettim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bağışlayın, kendimi pek iyi hissetmiyorum da," dedim. Anlattığı iğrenç hikâyeden çok kötü etkilendiğimi belli etmek istemiyordum. Yüzüne bakmadan zarfı aldım.

"Hoşça kalın, Bayan Christie." Uzaklaştı, ama gitmeden önce son bir kez dönüp bana baktı. "Ah, hiç çekinmeden zarfın üzerine notlar alabilirsiniz. Aslında size bunu önermek isterim. Kim bilir belki günün birinde bunun için bana minnettar olursunuz. Belki de yazacağınız en iyi romanın esin kaynağı da bu olur."

Yeniden kendimi toplayıp başımı kaldırdığımda Kurs gitmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Altıncı Bölüm

Una, Styles'ın dışında durmuş, şimdi ne yapacağını düşünüyordu. *Ne korkunç bir bina*, diye düşünüyordu kendi kendine *–gösterişli ve kaba– asla Bayan Christie'nin seçeceği bir bina değil. Belki de kocası seçmiştir*, diye düşündü Una. Kendi ebeveynlerinin zevki daima abartıdan, gösterişten uzaktı. Dost çevrelerindeki herkesin parası vardı, bu doğaldı, bunu bir de insanların gözüne sokmanın, evler arabalar alarak tüm dünyaya zengin olduğunu ilan etmenin hiç gereği yoktu. Elm Park Sokağı'ndaki aile evleri buna iyi bir örnekti: Evin her tarafı aşınmış İran halılarıyla, yıpranmış deri sandalyeler ve çok eski masalarla doluydu, geçmiş kuşaklardan geriye kalmış çizikler, sıyrıklar ve lekeler...

Una, Bayan Christie'nin orta sınıftan geldiğini biliyordu. Araştırmaları sırasında ailesinin aslında hatırı sayılır bir serveti olduğunu ancak Bayan Christie'nin babası Frederick Miller'ın bu parayı kısa sürede yiyip bitirmeyi başardığını öğrenmişti. Miller'lar saygın insanlardı, kesinlikle bohemlerden ya da entelektüellerden değildiler. Una, Bayan Christie'nin özellikle bir banliyö zevkiyle büyüdüğünü varsayıyordu. *Bu*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

romanlarından da anlaşılıyor, diye düşündü. Sonuç olarak daha iddialı, daha cesur bir çıkışı ya da biçimsel bir kaygısı yoktu. Zaten Bayan Christie de bir Virginia Woolf değildi, bu kesindi. Yine de romanlardaki kurgu ve akıcılık inanılmazdı. Daha önce hiç *Roger Ackroyd Cinayeti* gibi bir roman okumamıştı.

Davison'ın da söylediği gibi, Bayan Christie'de dünyaya göstermeyi seçtiği imajdan çok daha fazlası vardı. Sonuç olarak orta sınıftan kaç kız, Bayan Christie gibi zekice kurgulanmış polisiye roman yazması için yetiştiriliyordu ki? Hiç kuşkusuz onun kişiliğinde orta sınıftan farklı bir yön vardı ve bu yüzden de böyle bir evde kendini mutlu hissediyor olamazdı. Una, *Kaçması hiç de sürpriz değil*, diye düşündü.

Yaklaşık yirmi dakikadır evin dışında bekliyordu ve Albay Christie geri dönmeden önce yapması gereken şeyler vardı. Albay'ın arabası görünürlerde yoktu, ayrıca oraya gelmeden önce de evde olmadığından emin olmak için telefon etmişti. Hizmetçi kız, Albay'ın altı buçukta geleceğini söylemişti. Saat altıya geliyordu. Una bir kez daha soluk alıp soğuk havayı içine çekti, girişteki merdivenlerden yukarı çıktı ve kapıyı çaldı. İçeriden hiç ses gelmiyordu, bu yüzden kapıyı tekrar, bu kez daha fazla gürültü çıkararak çaldı. Kapının arkasında bir gölge belirdi ve orada durdu.

"Bağışlayın... Muhabir kabul edemiyoruz. Size kapıyı açmamam söylendi," dedi hizmetçi kız kapının arkasından.

Una hızlı düşünmeliydi. Neyse ki hizmetçilere nasıl davranacağını çok iyi biliyordu.

"Ben muhabir değilim. Lütfen hemen kapıyı açın."

Kapı açıldı. Gergin, genç bir kadın ona endişeli gözlerle bakıyordu. Kadının parmakları, Una'nın babasıyla birlikte gittiği İskoçya'daki balık avı turunda, kovalarda gördüğü yılanbalıkları gibi kıvrılıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Collins'ten, Bayan Christie'nin yayınevinden geliyorum," dedi Una kendinden emin bir tavırla.

"Ah, lütfen içeri buyurun madam."

"Memnuniyetle. Dışarısı çok soğuk."

Una giriş holüne girdi ve etrafına bakındı. Evet, beklediği gibiydi: tipik bir taşra evinin temiz ve yeni, ama sıkıştırılmış bir versiyonu. Burada oturanlar yaşamlarıyla üst tabakaya öykünmeye çalışmış, ama çok paraları olmasına rağmen stil konusunda çelişkide kalmışlardı. Bu haliyle evin adının Styles olması gerçekten ilginçti.

"Albay maalesef evde değil, madam. Ama çok yakında dönecek."

"Ben de zaten sizinle konuşmak için gelmiştim."

"Benimle mi efendim? Ben size bu konuda yardımcı olamam, hanımefendinin kitaplarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Neyse, sorun değil, yine de biraz sohbet edebiliriz."

Una gülümsedi, bu gülümsemesiyle istediğini elde edememesinin neredeyse olanaksız olduğunu biliyordu. Davison hep ne diyordu? Gizli silahı! Bu kez de etkili olmuş olmalıydı ki kızın yüz hatları gevşedi ve gergin hali kayboldu.

"Gerçekten olağanüstü güzellikte bir yüzünüz var. Size bir dergide modellik teklif edilmemiş olması gerçekten şaşırtıcı. Bu şekilde çok büyük paralar kazanılabildiğini duydum."

"Sahi mi? Bunu hiç düşünmemiştim." Kız kızardı ve aptal aptal gülümsedi.

"Sohbet edebileceğimiz bir yer var mı?"

"Sohbet mi, madam?"

"Bayan Christie'nin yayıncısı olarak birkaç hassas konuyu açıklığa kavuşturmakta yarar olduğunu düşünüyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, hiç bilemiyorum. Sanırım bunu Albay'la konuşsanız daha iyi olur."

"Açıkçası, sanmıyorum... Adınız neydi?"

"Katleen, ama arkadaşlarım bana Kitty derler."

"İşin doğrusu, bu çok hassas bir konu Kitty. Erkeklerin bulunduğu bir toplulukta dile getirilmemesi gereken şeyler, bilmem anlatabiliyor muyum?"

Kitty korkmuş ama aynı zamanda da şaşırmış gibiydi. Yine de bu huzursuzluğunu gizlemeye çalışıyordu.

"Şimdi anlıyorum, lütfen salona buyurun, şey... Beni bağışlayın..."

"Elbette," dedi Una gülümseyerek.

Elinde olmasa da ait olduğu sınıfın doğuştan gelen üstünlük duygusunun etkisiyle kolayca sahibe rolüne bürünüvermişti.

"Lütfen otur, Kitty," dedi.

"Ah, çok teşekkür ederim madam."

Una doğrudan kızın gözlerinin içine bakarak sesini alçalttı.

"Basının tüm dikkatinin üzerinizde olması korkunç olmalı. Aç sırtlanlar gibiler, hepsi öyle."

"Gerçekten korkunç madam. Bazılarının nasıl davrandığını bilemezsiniz."

"Tahmin edebiliyorum. Yayıncısı olarak Bayan Christie'nin çıkarlarının benim için her şeyin üstünde olduğunu sanırım biliyorsunuz. Hiç kuşkum yok ki bu saçmalık son bulup Bayan Christie ortaya çıktığında –ki bunda en ufak kuşkum yok– tüm gazeteler bu hikâyeyi tefrika habere dönüştürmenin peşine düşecek. Senin de bildiğin gibi, bunu yapmaktan çok hoşlanıyorlar: Tam sayfa resimli, ayrıntılı haberler, olayla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ilgili bilgisi olanların görüşleri filan. Her ne kadar bu okurlara güzel ve eğlendirici gelse de, bir şekilde olaya bulaşanlar açısından hiç de o kadar hoş olmayabilir. Haklıyım, değil mi, Kitty?"

"Evet, madam."

"Böyle bir durumda gazeteler çaresizlik içinde ele geçirebildikleri her şeyi almaya çalışacak. Mektup, günlük benzeri şeyler birden çok değerlenecek. Beni anlıyorsun, değil mi Kitty?"

Kitty'nin yüzü asıldı.

"Eğer benim ya da bu evden başka birinin bu gibi şeyleri gazetelere satabileceğini düşünüyorsanız, şiddetle yanıldığınızı belirtmeliyim." Kız çok öfkelenmişti, yüz kasları titremeye başlamıştı.

"Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi, geçemez de." Una kıza doğru eğildi. "Ama bir polisin, şu an için adını vermek istemediğim bir polisin, basına bazı bilgileri satarak ciddi paralar kazandığını duydum."

"Gerçekten mi? Daha geçenlerde karşıdaki Sandwich'lerin yanında çalışan kıza, yani Rose'a son zamanlarda buraya gelen polislerden birinin çok tuhaf olduğunu söyledim. Adamın bir gözü kör gibiydi ve..."

Una güvenle başını salladı ve hafifçe göz kırparak onu cesaretlendirdi.

"Sen çok akıllı bir kızsın Kitty. Gözünden hiçbir şey kaçmıyor."

"Umarım öyledir, madam. Annem hep derdi ki..."

"Son zamanlarda Bayan Christie'nin davranışlarında bir tuhaflık fark etmemiştiniz değil mi?"

"Öyle bir şey olduğunu söyleyemem."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sıra dışı bir durum?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Peki ya Albay'la Bayan Christie'nin ilişkisi? O ne durumdaydı?"

"Olması beklendiği gibi."

Una bu gibi sorularla bir noktaya varamayacağının farkındaydı. Bir şekilde Bayan Christie'nin yazı masasına ulaşmalıydı. Özel belgelerinde kaybolmasıyla ilgili ipuçları bulabileceğinden emindi.

Una, "Tabii ki," diye cevap verdi. "Daha önce de belirttiğim gibi Bayan Christie'nin yayıncısı olarak onun adını korumakla yükümlüyüm. Gerçi şu an küçük de olsa adının biraz zarar gördüğünü söyleyebiliriz, bunu artık değiştirmek olanaksız, ama her şekilde Bayan Christie'nin yaşamının tüm yönleriyle gazetelerin diline düşmesini engellemeye çalışmalıyız."

"Sanırım Albay bu konuda..."

"Bir erkeğin, bazı şeylerin, pek de saygın olmayan bir gazetenin magazin ekinde yayımlanmasını istemeyeceğine bir kadın olarak senin de hak vereceğini düşünüyorum."

Kitty kızararak dudaklarını ısırdı.

"Bana Bayan Christie'nin yazılarını nerede sakladığını gösterebilirsen, beyefendinin toplumun karşısına çıkarken yüzünün kızarmasını engelleyebiliriz belki. Kim bilir belki o polis, şimdiden bunun gibi bazı belgelerin olduğu haberini almıştır. Öyle olmadığını umalım. Albay döndüğünde onunla bu belgeler hakkında konuşarak hiçbir şekilde yayımlanmayacakları konusunda onu da rahatlatabilirim."

"Elbette madam. Hanımefendinin yazı masası odasında. Pencerenin önünde. Onun odasıyla ben ilgilenmiyorum, ama kitaplarını yazarken bazen o masada oturduğunu biliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok teşekkürler Kitty. Hanımına ne kadar büyük bir iyilik yaptığının umarım farkındasındır. Seninle gurur duyacağından eminim."

Una salondan dışarı fırlayıp yukarı koşmamak için kendini zor tutuyordu. Duvardaki saate bir göz attı. Altıyı çeyrek geçiyordu. Zamanının olmasını, odayı ve içindekileri ayrıntılı bir şekilde elden geçirebilmeyi çok isterdi, ama acele etmesi gerektiğinin farkındaydı. Doğruca yazı masasına gidip belgeleri karıştırmaya başladı. Masada ev harcamalarıyla ilgili faturalar, para giriş çıkışlarıyla ilgili belgeler, makbuzlar, gelir gider hesapları, bazı romanların satış sayıları ve Bayan Christie'nin menajeri Edmund Cork'tan gelen mektuplar dışında bir şey yoktu. Una, *Aman Tanrım, eğer yalnızca bir kısa hikâye yazarak bu kadar para kazanılıyorsa yazar olma hayalimden asla vazgeçmemeliyim*, diye düşündü. Masada ayrıca romanlarla ilgili gazete yazıları, eleştiriler ve benzerlerinin kesilerek yerleştirildiği bir klasör ve içine kabaca bir şeyler karalanmış iki not defteri vardı. Una bunlardan birini açtı ve kargacık burgacık yazıları çözmeye çalıştı. Ancak bunda pek başarılı olduğu söylenemezdi.

Bütün bunların ona bir faydası yoktu. Bu zaman kaybından başka bir şey değildi. Bir başka not defterini eline aldığı sırada defterin arasından yere bir mektup düştü. Bu mektup da okunaklı bir yazıyla yazılmamıştı, ama alttaki ismi zor da olsa çözebildi: Madge. En başından okumaya çalıştı. Bu mektuba yalnızca bakmak bile çok hassas konulardan bahsedildiğini anlamak için yeterliydi. Bazı sözcükler sanki bir balon içine yerleştirilmişler gibi Una'nın ilk anda dikkatini çekmişti: "evlilik", "zorluklar", "ilişki", "sadakat", "kriz", "Archie", "boşanma", "o kadın", "Nancy".

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Una daha mektubu okumaya fırsat bulamadan dışarıda bir araba sesi duydu. Bu Albay olmalıydı. Beklenenden erken dönmüştü. Una titreyen ellerini masanın üzerinde aceleyle gezdirdi, sanki bu şekilde başka çok özel mektuplar bulabilecekmiş gibi. Motor sesi kesildi. Arabanın kapısının çarpılarak kapatıldığını duydu, mektubu çantasına koydu ve odadan çıktı. Ne yapacaktı? Bütün bunları nasıl açıklayabilirdi? Riske girmeyi göze almak zorundaydı. Aslına bakılırsa hemen oradan kaçıp gitmek istiyordu, ama paniğini de belli etmemesi gerekiyordu. Ölçülü, dengeli adımlarla merdivenlerden indi. Akademiden hocası Bayan Temple onu bu haliyle görse kim bilir nasıl gurur duyardı. Albay'ın evin dış kapısına yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Merdivenin altında durduğunda kapının camında bir gölge gördü. Albay anahtarlarını çıkarmak için evrak çantasına doğru eğilmişti. Una arkasını dönerek mutfağın olduğunu düşündüğü evin arka kısmına gitti. Kitty onu birden karşısında görünce oturduğu yerde donakaldı, Una'ya koskocaman açılmış, korku dolu gözlerle baktı.

"Lütfen kalkma," dedi Una. "Gerçekten hemen gitmem gerekiyor."

"Ama... Albay..."

"Onu hiç rahatsız etmeyin," diyen Una arkadaki mutfak kapısına doğru yürüdü. Kapıyı itip açmaya çalıştı ama kapı açılmadı.

Kitty, "Muhabirler yüzünden kilitledik," dedi.

Una hızla topuklarının üzerinde dönerek hışımla kıza baktı.

"Anahtar," dedi. Sesinde en ufak bir korku belirtisi bile yoktu. "Anahtarı verir misin?"

Una, Albay'ın anahtarının kilitte döndüğünü duyabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki ya Albay?"

"Maalesef onunla şu anda konuşamayacağım," diye fısıldadı Una. "Bak yukarıda Bayan Christie'nin yazı masasında Albay'ı çok üzecek bir şey buldum. Emin ol şu anda bununla yüzleşmeyi asla istemeyecektir. Şu an zaten yeterince sorunla uğraşıyor, öyle değil mi?"

Evin giriş kapısı açıldı.

"Ama?" Kitty ne diyeceğini bilemiyordu, adeta donup kalmıştı.

"Sonuç olarak hanımının aleyhine olabilecek bir şeyin ortaya çıkmasının suçunun sana yüklenmesini istemezsin değil mi?"

"Hayır."

Evin kapısı kapandı. Una, Albay'ın giriş holünden merdivenlere doğru gittiğini duydu. Adamın merdivenlerde ayak sesini duyunca bir an rahatladı, ama sonra kısa bir sessizlik oldu ve Una, Albay'ın fikrini değiştirip geri döndüğünü anladı.

Albay, "Kitty," diye seslendi.

Adının anılmasıyla birlikte kız donuk halinden kurtuldu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama Una onu engelledi.

"Bana anahtarı ver," diye fısıldadı emredercesine.

Kitty başını mutfak kapısına çevirdi, sonra telaşla önlüğünün cebinden bir anahtarlık çıkararak Una'nın avucuna sıkıştırdı. Una tıpkı bir defasında Elm Park Sokağı'ndaki evin arkasında gördüğü –kızdırdığı aşçı kadının, üzerine döktüğü bir kova kaynar sudan kaçan– kedi gibi hızla koşarak kapıya gitti. Anahtarı kilide soktu, çevirdi ve kapıyı ardına kadar açık bırakarak soğuk geceye daldı. Arkada Albay'ın sesi duyuluyordu.

"Kim var orada?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ardından Kitty'nin kem küm etmeleri ve bunu izleyen sorgulama:

"Bir yayıncı", "Hayır, daha önce hiç görmedim", "Adını söyledi mi? Adı neymiş, aptal şey?", "Hayır, bağışlayın, üzgünüm efendim", "Beni beklemek aklına gelmedi mi?" Ve ardından bir hıçkırık ve yutkunma.

Una evin yan tarafından koştu ve tam Albay kapıyı açtığı anda yola ulaştı. Una komşulardan birinin çitinin arkasına saklandı, Albay'ın ona doğru geldiğini görünce yüzünü paltosunun kürk yakasının içine adeta gömdü ve böylece soluğunu da bastırmış oldu. Albay'ın giderek yaklaştığını duyuyordu, hatta bir ara çitteki bir delikten onun parlak kestane rengi çizmesini bile gördü.

"Lanet gazeteci," diye küfrediyordu Albay kendi kendine. "Yemin ediyorum bundan sonra karşıma çıkacak ilk gazeteciyi boğazlayacağım, hatta kadın olsa bile."

Sonra birden topuklarının üzerinde geri döndü, ama Una onun eve girdiğinden emin olana kadar saklandığı yerde kaldı. Ayağa kalktığında gerek yaşadığı tehlike, gerek korku, gerekse evden bir şey çalmış olmaktan kaynaklanan, tanımlayamadığı, belli belirsiz bir huzursuzluktan dolayı tuhaf duygular içindeydi, başı dönüyordu. Acaba Davison da gençlik yıllarında "gizli serviste" çalışırken aynı şeyleri mi hissetmişti? Nasıl baş etmişti ki bununla? Bütün bunlar ne kadar heyecan vericiydi! Casus olmayı hiç istememişti, ortadan kaldırılmak gibi bir riski kabullenmeyi asla istememişti. Davison ona boğulan, zehirlenen ya da uçurumdan aşağı atılan insanlarla ilgili korkunç hikâyeler anlatmıştı. Eğer aynı duyguları, aynı heyecanı böyle bir tehlikeyi göze almadan, gazete muhabiri olarak da yaşayabiliyorsa o zaman onun için doğru meslek buydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Davison'a bu küçük macerasını anlatmak için sabırsızlanıyor, ama bir yandan da bunu şimdilik kendine saklamanın belki de daha iyi olacağını düşünüyordu.

Mektubu çıkardı, ama daha önce de gördüğü birkaç sözcükten fazlasını görebilmesi için etraf fazla karanlıktı. Albay uyanık biriydi. Acaba ilişkide olduğu Nancy nasıl biriydi? Una hızla oraya gelirken gördüğü bir sokak lambasına gitti ve lambanın ışığında mektubun kalan kısmını okumaya başladı. Bu arada da ellerinin hâlâ titrediğini fark etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Yedinci Bölüm

Bir yudum çay daha içtikten sonra kendimi birden günlerdir hiç olmadığı kadar mutlu hissettim. Polise Kurs'la ilgili her şeyi anlatmaya karar vermiştim. Gece boyunca ölmüş çocukların görüntüleriyle uğraşıp durmuş, Eliza Reid'in olduğu korkunç bir kâbus görmüştüm. Mezarını gördüğüm küçük kız, rüyamda onu kaçıran işkencecisinin elinde avazı çıktığı kadar bağırıyor, sonra birden görüntü değişiyor ve kız Rosalind'e dönüşüyordu.

Önceki akşam mezarlıktan otele dönerken polis karakolunun önünde durdum. Giriş kapısına doğru birkaç adım attım, ama sonra, biraz düşününce, daha ileri gidemedim. Benim tek isteğim bu ıstırabın artık son bulmasıydı. Karakola girer ve her şeyi anlatırsam bu üzücü, ıstıraplı dönem belki de son bulacaktı. Polislere Kurs'un mektuplarını gösterecektim, onlar da hemen Scotland Yard'ı arayacak ve doktor için tutuklama emri çıkaracaklardı. Böylece ben de Harrogate'ten ayrılabilecek, bir gün içinde yeniden sevgili Rosalind, Charlotte ve Peter'ın yanında olacaktım. Sonra aklıma Kurs'un işbirlikçisinin Rosalind'e yapabilecekleri geldi ve polis merkezinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

davetkâr ışıklarından uzaklaşarak gece karanlığında kaplıca oteline döndüm. Akşam yemeğini de tek başıma yedim, yemekte çok üzgün ve umutsuz görünmüş olmalıyım ki bir an başımı kaldırıp baktığımda masamın hemen yanında orta yaşlı bir kadının durduğunu gördüm.

"Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," dedi kadın. "Kocam ve ben, acaba bize eşlik etmek ister misiniz diye sormak istiyorduk. Buraya geldiğimizden beri sizi izliyoruz. Sanırım tek başına yemek yemek hiç kimse için hoş değil."

Ne diyeceğimi bilemedim. Kesinlikle birileriyle sohbet edebilecek durumda değildim, ama tabii bu hafif toplu, zarif kadına gerçeği söylemem de mümkün değildi.

"Çok naziksiniz," dedim. "Gerçekten. Ancak şu an size eşlik etmem için doğru bir an değil, pek iyi bir masa arkadaşı olabileceğimi sanmıyorum."

"Neden? Sizi neşelendirebiliriz. Ben değil ama Arthur..." Hemen yakınımızdaki masayı ve etrafı meraklı bakışlarla süzen, kırmızı yüzlü adamı işaret etti. "Onun esprilerini bir duysanız. Bazıları öyle korkunç ki ister istemez kahkahayı basıyorsunuz."

"Belki başka bir zaman," dedim.

Kadın bir adım daha yanıma sokulup elini kolumun üstüne koydu. İyilik dolu, olağanüstü güzellikte mavi gözleri vardı.

"Sizi çok iyi anlıyorum. Buraya kaplıca için geldiniz. Etkisinin mucizevi olduğunu söylemeliyim. Yepyeni bir insan olup çıkacağınızdan eminim."

"Aslına bakarsanız pek öyle değil," dedim. "Çok yakın zamanda bebeğimi, yani şey kızımı kaybettim. Sizin de çok iyi anlayacağınız gibi bu beni çok sarstı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah Tanrım! Sakıncası yoksa..."

Aslında vardı, ama kadın yanıt beklemeden hemen yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Çok üzüldüm. Bu sizin için korkunç olmalı."

"Evet, öyle. Bununla nasıl baş edeceğimi hiç bilmiyorum."

Hayalimde sanki nemli, karanlık bir çukurun önünde duruyordum ve cenaze taşıyıcılar küçük bir tabutu mezara indiriyorlardı. Gözlerim doldu. "Öyle hissetmesek de hayat devam ediyor sanırım."

"Bu gibi durumlar hayatta baş etmemiz için bize gönderilen sınavlar. Sizce de öyle değil mi?"

"Belki," dedim ve yanağımdaki gerçek gözyaşlarını sildim.

"Pardon, adınız neydi?"

"Robson. Janet Robson."

"Çok memnun oldum. Ben de Neele. Teresa Neele."

El sıkışırken onun teninin sıcaklığını hissettim.

"Pekâlâ, bizimle başka bir zaman yemek yemek isterseniz lütfen hiç çekinmeden söyleyin. Belki bir ara birlikte şehri gezmek de istersiniz?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Masaya ezici bir sessizlik hâkim oldu.

Neden sonra, "Ah gerçekten çok üzgünüm," dedim. "Çok kaba olduğumu düşünebilirsiniz. Ancak durum şöyle, daha önce de bahsettiğim gibi bu kayıp beni çok sarstı. Bazen nerede olduğumu bile bilemiyorum. Hafızam kevgirden farksız. Lütfen nezaketsiz olduğumu düşünmeyin."

"Asla, tatlım, asla." Dostça gülümseyerek ayağa kalktı. "Artık Arthur'un yanına dönmeliyim yoksa zavallı garson kızlardan birini esir alıp onunla konuşmaya çalışır. Bazen ger-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

çekten çok fazla senli benli olabiliyor. Ama lütfen unutmayın. Yemekte size eşlik edecek birine ihtiyacınız olursa biz buna her an hazırız." Yeniden hafifçe koluma dokunduktan sonra kocasının yanına gitti.

Gecenin kalan kısmında acınacak halde olduğumu hissettim. Neden sanki Bayan Robson'a ölü bir çocuktan bahsetmiştim ki? Önümde öylece duran yemek tabağını ağır ağır ileri itip odama döndüm. Keşke tuhaf davranışlarım için farklı bir açıklama getirebilseydim: Hafızama etki eden bedensel bir hastalık, sebepsiz yere beni etkisine almış bir melankoli, şiddetli bir alkol bağımlılığının ardından toplumdan kaçma eğilimi gibi. Kızımın ölümünden, yaşamdaki en büyük korkumdan bahsetmek, sanki bu korkuyu gerçeğe dönüştürmüştü.

Ümitsizce yatağa girdim ve sabahın ilk saatlerine kadar kâbuslarla boğuştum. Ter ve korku içinde uyandığımda anımsadığım bölük pörçük rüya parçaları birden beni çok sinirlendirdi. Kurs nasıl olup da bu şekilde yaşamıma müdahale etmeye cesaret edebilmişti? Bana ne yapacağımı dikte etmeye ne hakkı vardı? Sanki benden istediklerini yapacakmışım gibi. Yataktan kalktığımda kesin kararımı vermiştim. Artık kendimi bu şiddeti giderek artan psikolojik işkenceden kurtarmamın zamanı gelmişti. Bunun için biraz riski göz almam gerekiyordu, bu belliydi, ama sonucun bu riske değeceğine inanıyordum. Yoksa tamamıyla aklımı kaçıracağımdan korkuyordum. Kendi duygu ve düşüncelerimi gözlemleme gibi bir eğilimim olmadığını, aksine içimdeki yaratıcılığı tümüyle romanlarımda dile getirmeye yöneldiğimi biliyordum, bunlar rahatıma düşkünlüktü ama hangi amaçla?

Yemek salonuna girdiğimde Bayan Robson'un, çiftin genellikle birlikte oturdukları masada tek başına olduğunu gördüm. Yanına gidip onunla konuşmaya karar verdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Günaydın," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Günaydın, tatlım," dedi Bayan Robson. "İnanılır gibi değil, bu sabah çok daha iyi görünüyorsunuz."

"Evet, daha iyiyim. Dün akşam kederli halimle sizi sıktıysam bağışlayın."

"Sorun değil tatlım. Kahvaltıda bana eşlik etmek ister miydin? Bay Robson bu sabah kendini pek iyi hissetmiyor. Sindirim sorunları var."

"Çok naziksiniz ama gerçekten yazmam gereken mektuplarım var. Son günlerde yakınlarımla iletişimi çok ihmal ettim."

"Elbette. O zaman belki akşam yemeğini birlikte yiyebiliriz?"

"Evet, belki."

Masama geçip iki rafadan yumurta, kızarmış ekmek ve çay ısmarladım. Sonra çantamdan not defterimi çıkarıp, Kurs yaşamıma girdiğinden beri karaladığım notlara göz gezdirdim. *Gerçekten çok şaşırtıcı*, diye düşündüm. Bunun bir kısmını kesinlikle bir romanımda kullanabilirdim. Tabii ki bu, o zamana kadar yazdıklarımdan çok daha karanlık, kasvetli bir hikâye olurdu. Kitaplarımın sonunda daima bilmecenin tüm parçaları yerine oturur, açık uçlu sorular yanıtını bulur, olay tamamen açığa kavuşturulur ve yeniden düzen sağlanırdı. Kötülük başarıyla kitaptan ve okurların bilincinden çıkarılır, iyilik bir kez daha her şeye hâkim olurdu. Ancak Kurs gibi biri her şeyin normal düzenini altüst ederdi.

Onun bu davranışlarının kökeninde ne olabileceğini düşündüm. Kötü olarak mı doğmuştu yoksa bir şey –korkunç bir deneyim, bir zalimlik, kayıp ya da ihanet– onun aklını mı bulandırmıştı? Bir gün, bütün bunlar geçtikten sonra, –hemen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçmesi için o kadar çok dua etmiştim ki– ona birkaç soru sormak istiyordum. Sonra birden bir polis kapısını çalarsa nasıl tepki vereceğini düşündüm. Onun için ben yalnızca dilediği şekilde manipüle edebildiği bir kadındım. Şimdiye kadar korkudan her istediğini yapmıştım, önce onun ya da işbirlikçilerinin Archie'nin adına leke sürebilecek bir şey yapmalarından korkmuştum, ama sonra küçük kızıma zarar verebilecekleri düşüncesi beni iyice korkutmuştu. Ona bu fırsatı asla vermeyecektim. Kahvaltıdan sonra doğruca polise gidecek, tüm olanları anlatacaktım. Sonra da Charlotte'ı arayacak ve ondan Rosalind'in evin içinde güvende olduğundan emin olmasını isteyecektim. Kapıları iyice kilitlemesi ve kimseyi ama hiç kimseyi içeri almaması konusunda uyaracaktım.

Bir yudum çay içip geleceğimi tasavvur etmeye çalıştım. Archie'yle evliliğim bitikten sonra –bu olasılığı göz önünde bulundurmalıydım– yalnızca Rosalind ve Charlotte'ın bulunduğu yeni bir yaşam kurmam gerekecekti. Tabii ki yazmaya devam edecektim. Yeniden yazmaya başlayabileceğimi hissediyordum. Belki de bu ara, yaratıcı dünyamdaki bu kriz bana iyi gelmişti. Belki de bu deneyim, bu karanlık dönem gerçekten de fayda sağlamıştı. En azından boşuna değildi çektiklerim, bunu hissediyordum. Çayımı içtim, paltomu ve el çantamı aldım ve otelden çıkmak için yola koyuldum. Resepsiyonun önünden geçerken tanıdık bir sesin bana seslendiğini duydum:

"Bayan Neele. Bayan Neele?"

Tabii ya, bu benim adımdı. Arkamı döndüğümde daha önce de konuştuğum tatlı İskoç kızı gördüm. Adı neydi ki? Evet, Moira. Ne güzel bir isim. Eski Yunan'da da özel bir anlamı yok muydu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kız, "Size biraz önce bir paket geldi, sanırım Londra'dan," dedi.

"Çok ilginç," diyerek resepsiyon masasına gittim. Bu ne olabilirdi ki?

Moira bana zarfı verdiği anda donup kaldım. Zarfın üstündeki yazı Kurs'a aitti.

"Her şey yolunda mı, Bayan Neele?"

"Evet, yolunda... Sorun yok." Başka ne diyebilirdim ki? Sonra birden sözcükler kendiliğinden dudaklarımdan döküldü. "Bu Londra'dan gönderilen yüzük olmalı. Onu Harrods'ta unutmuştum." Bir şey uydurduğumda neden gereğinden fazla konuşuyordum ki?

"O zaman şanslıymışsınız," diyen Moira beni kuşkulu bakışlarla süzdü. Kız pakette yalnızca bir yüzükten daha ağır bir şeyler olduğundan emin görünüyordu.

"Evet, öyle diyebiliriz. Teşekkürler."

Korkarak zarfı aldım ve odama çıktım. Kapıyı arkadan kilitleyip yatağın üstüne oturdum ve zarfı üst kenarından özenle biraz yırttım. Burnuma kötü, topraksı bir koku geldi.

Özenle paketi yan çevirdim, içinde her ne varsa kıpırdamadı. Zarfın üst kenarını hemen sonuna kadar açtım ve içinde mulaj kâğıdına sarılmış, küçük bir çocuk yumruğu büyüklüğünde bir şey olduğunu gördüm.

Derin bir soluk alıp elimi zarfın içine soktum. Parmak uçlarım yumuşak, et benzeri bir şeye değince korkuyla elimi geri çektim. Akan kanlar mulaj kâğıdının üzerinde kara bir çiçek gibi yayıldı.

İçgüdüsel olarak paketi yatağa attım ancak yatak örtüsünün lekelenmesini istemediğim için onu hemen olduğu yerden kaptım ve odanın köşesindeki lavabonun içine fırlattım. Başım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dönüyor, midem bulanıyordu. Bir süre iki büklüm kaldıktan sonra hafifçe doğruldum ve şimdi ne yapacağımı düşündüm. Bu lanet Kurs yine ne yapıyordu?

Yeniden zarfın içine baktım, ne bir mektup vardı ne de bir kâğıt parçası. Kurs gönderdiği bu şeyin, mesajını iletmeye yeteceğini düşünmüş olmalıydı. Yeniden lavaboya gittim.

Beyaz porselenin üstü kan izleriyle kaplanmıştı. Usulca ve dikkatle kanlı mulaj kâğıdını çekip almaya çalıştım. Sonra kahverengi bir tüy yumağı gördüm. Saç mıydı bu? Kâğıdı biraz daha açtım ve iki tırnak, ardında dört küçük pembe yumru ve onun ardında da çok daha büyük koyu pembe yumru göründü. Bu bir köpek patisiydi... Hayır, hayır tam olarak söylemek gerekirse bu Peter'ın ucundan kan damlayan, sinirler sarkan, kıkırdaklar görünen patisiydi. Bağırmadım, çığlık atmadım, ama acıdan, dehşetten hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Kurs bana bunu nasıl yapabilmişti? Zavallı hayvan böylesine acı çekmeyi hiç ama hiç hak etmiyordu.

Düşündüm, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Peter, benim tatlı cici Peter'ım da bu renkti, ama uyuşmayan bir şey vardı. Peter'ın ayaklarının ucunda biraz daha fazla beyaz tüy olduğundan emindim. Onları öyle çok avucuma almış, yüzüme götürmüş ve tatlı küçük tavşan ayaklım diyerek sevmiştim ki...

İpek yumuşaklığındaki kahverengi beyaz tüyleri okşadım. Lavaboya yaslandım, bu iğrenç, dehşet verici görüntüye biraz daha dayanmaya çalıştım. Kusacak gibi oldum, ama ağzıma dolan mide suyunu yuttum ve hayvanın ön ayağını incelemeye çalıştım.

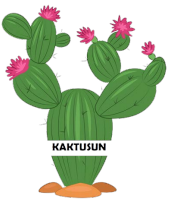
Hayır, Tanrı'ya şükür bu Peter'ın patisi değildi, ama zavallı, hiçbir şeyden haberi olmayan, olanları algılayamayan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir hayvancağıza ait olduğu da kesindi. Bu Kurs'un bana gönderdiği, acımasızlıkta ne derece ileriye gidebileceğini gösteren bir mesajdı. Bunu nasıl yapabilmişti? Böylesine bir vahşet! Olanları, zavallı hayvanın ne acılar çektiğini düşünmemeliydim. Tek dileğim Kurs'un bunu yaptıktan sonra, hayvanı ıstıraplarından kurtaracak kadar terbiyeli davranmış olmasıydı.

Patiyi yeniden kanlı kâğıda sardım, çantamdan bir mendil çıkardım ve onu da etrafına doladım. Sonra bu kopuk bacak parçasını yeniden zarfın içine koydum, kapıya doğru ilerledim. Tam yatağın yanından geçerken bacaklarımın titrediğini, beni artık taşımadıklarını hissettim. Yatağın kenarına tutundum ve yeniden ağlamaya başladım. Gözümde, her zaman çok sevecen olan Peter'ın, bir yabancı önünde durup da başını okşamaya kalktığında sevinçle kuyruğunu sallaması canlandı. Ve sonra başından yere bastırıldığını hissettiği an yaşayabileceği korku ve panik. Bütün bu olanlar karşısında hissedeceği dehşet.

Sonra küçük kızımın bahçede oynadığını hayal ettim, yüzü birden Kurs'un gölgesiyle kardı. Daha sonra olabilecek korkunç şeylerin gözümde canlanmaması için kendimi toparlamalıydım.

On Sekizinci Bölüm

Başkomiser William Kenward büyük beklenti ve heyecan içinde Albury Mill Göleti'nin kıyısında duruyordu. Bu son operasyonda kelimenin tam anlamıyla ağlarına bir şey takılacağından emindi. Bu laf oyunu hoşuna gitti, kendi kendine gülümsedi. Bazıları onun espri anlayışı olmadığını söylüyordu. Adamlarından, bir dizi büyük balık ağını birbirine dikmelerini istemişti. Bunu çocukluğunda şehre gelen bir gezici sirkte görmüştü, adamlar trapezlerin altına aynen böyle bir ağ germişlerdi. Şimdi ise, kısa bir süre sonra onun talimatıyla kapaklar açılacak ve sular hızla ağın içinden geçecekti. Tüm büyük parçalar, buna yazarın cesedi de dahildi, sular bentten fışkırırken ağlara takılacaktı.

Express gazetesinden Jim Sykes adında bir muhabirin bu operasyonun her aşamasında yanlarında olmasına izin vermişti. Sykes'la uzun bir süredir tanışıyorlardı; arkadaşlıkları Kenward'ın basit bir polis memuru olduğu, Sykes'ın ise küçük, yerel bir gazetede gönüllü olarak çalıştığı zamanlarda başlamıştı. Şimdi her ikisi de yaşlanmıştı, belirgin bir şekilde şişmanlamış ve insanın doğası gereği daha kuşkucu olmuşlar-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dı. Geçen yıllar, onları her ikisinin de yararına olan bir dinginliğe sürüklemişti. Kenward muhabire bazı taktikler ve küçük bilgiler veriyordu, Sykes da yazılarında, karmaşık vakaların çözümünde polisin başarısının büyüklüğünü ön plana çıkararak ilişkiyi çok olumlu bir noktaya taşıyordu.

"Bugün ne bulmayı umuyorsun, Bill?" diye sordu Sykes not defterini çıkarırken.

"Mevcut koşullarda suyun boşaltılması rutin bir prosedür. Bayan Christie'yi bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey arıyoruz. Giysi, kişisel eşya, ayakkabı gibi şeyler."

"Hadi ama Bill. Daha önce böyle söylemiyordun."

Kenward etrafına bakındı ve sesini iyice alçalttı.

"Biliyorum. Biliyorum. Bak dikkatli ol –bu söylediklerim tamamen kayıt dışı– eğer haklıysam bugün bu ağlara çok nahoş bir şey takılacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bence Bayan Christie bu suyun dibinde bir yerlerde. Önce ortaya çıkarmamız gereken onun oraya nasıl gittiği. En azından ceset bize bu konuda birkaç ipucu verecektir."

"Yani sen onun öldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Elbette. Bunun başka açıklaması yok."

"Peki ya Başkomiser Goddard'ın teorisi? Berkshire'ın başkomiseri onun kocasıyla kedi fare oyunu oynadığını düşünüyor."

"Hangi aklı başında kadın böyle bir şey yapar ki?"

"Sorun da bu ya zaten... Belki de öyle değildir, yani aklı başında değildir demek istiyorum."

"Belki. Ama Albay'ın anlattıkları tutarsız. Bana sorarsan işin içinde bir bit yeniği var."

"Aşağılık herifin teki olabilir. Sence ne yaptı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kenward yeniden etrafına bakındı.

"Bunu şimdilik kanıtlamam olanaksız ama bence bu durumun tek açıklaması Albay ile karısının arasında çıkan şiddetli bir kavga. Adamın başka bir kadınla ilişkisi olduğunu biliyoruz. Belki de Bayan Christie bunu öğrendi, onu rezil etmekle tehdit etti, tartıştılar, kavga ettiler. Belki Bayan Christie yere düştü ya da biri onu itti. Her ne olduysa onun artık yaşamadığından eminim. İnsanların neler yapabildiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Özellikle de iki kadın arasında kalan evli erkeklerin. Albay'ı bir yana bıraksak bile, kadın bilinçsiz bir haldeyken arabadan dışarı atılmış ya da düşmüş olabilir. Neyse her zaman olduğu gibi bu söylediklerim tamamen aramızda. Tamam mı?"

Sykes sustu.

"Tamam mı Jim?"

"Pekâlâ. Ama gerçeği öğrenince ilk bana açıklayacağına söz veriyorsun değil mi? Bana özel bir şey vereceksin. Anlaştık mı?"

"Anlaştık. İşte adamlar da hazır."

Kenward, Sykes'la birlikte bente gitti. Surrey sular idaresinin memurlarını ve tanıdığı diğer iki muhabiri selamladı. Kalabalığın içinde öne geçmeye çalışan başka biri daha vardı, şık bir takım ve palto giymiş, güzel bir genç kadın. Göz göze geldiklerinde kadın başkomiserin yanına geldi ve kendini Bayan Crowe olarak tanıttı. Bu ondan telefonda bilgi almaya çalışan kadındı.

"Başkomiser, bana burada ne yaptığınızı açıklayabilir misiniz?"

"Neye benziyor, balık avı?"

Bu sözler etraftaki adamları güldürdü. Sykes ise sanki o anda kadını suya atmak istiyormuş gibi bakıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sizi daha önce hiç görmemiştim. Yeni misiniz?" diye sordu Sykes.

"Evet, öyle denebilir," diye yanıtladı kadın bu soruyu.

"Kimin için çalışıyorsunuz?"

"Şimdilik bağımsız, tamamen kendim için çalıştığımı söyleyebilirim."

"Anlıyorum. Desenize bir olta atayım da gerisi kısmet, diyenlerdensiniz."

"Nasıl yani?"

"Bilgi avına çıkmış gibi. Herhangi bir göreviniz ya da bu konuyla ilginiz olmadan."

Genç kadın hafifçe kızardı. Kenward kadının "etrafa kıvılcımlar saçan" biri olarak tanımlanabileceğini düşündü. Gerçek bir hanımefendi gibi konuşmasına rağmen gözleri alev alev parlıyordu.

"Bakın, isterseniz burada kalabilirsiniz," dedi Kenward. "Ama sakın işimize engel olacak bir şey yapmayın ve suya düşmeyin."

Yine gülüşmeler oldu.

"Peki, teşekkür ederim," dedi genç kadın. "Onu gerçekten de burada bulacağınıza inanıyor olamazsınız, değil mi?"

"Nasıl yani?" dedi Kenward.

"Bu çok açık değil mi? Bayan Christie kendine bir şey yapmak istemişse herhalde suda boğulmayı tercih etmezdi."

"Bağışlayın, ama bundan nasıl böyle emin olabiliyorsunuz?"

"Ah, öncelikle romanlarını okuduğum için. Hayır, Bayan Christie yaşamına son vermek istemiş olsaydı, hiç kuşkusuz böyle dramatik bir yol seçmezdi."

"Şimdi, bakalım sizi doğru anladım mı? Tüm varsayımlarınızı onun kitaplarında okuduklarınıza dayandırıyorsunuz, öyle mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, sanırım öyle. Bayan Christie zehirler ve benzeri maddeler konusunda uzman. Savaş sırasında ordu eczanesinde çalışmış."

"Ya şimdi?" dedi Kenward alaycı bir ses tonuyla. Kızı ilk gördüğü anda göndermiş olmayı diliyordu.

"Evet," dedi Una bu alaycı tavrı umursamayarak. "Kitaplarını okursanız öyle olduğunu göreceksiniz, ah nasıl diyeyim, kendisinin zehirlere karşı özel bir ilgisi var. Eğer kendisini öldürmek isteseydi, eminim ki çok az acı ya da sıkıntı veren, onu kolayca uyutup öldürebilecek bir madde seçerdi... Hoş ben onun intihar ettiğine de pek inanmıyorum."

"Bu görüşlerinizle bizi aydınlattığınız için teşekkürler hanımefendi. Ama bunu söylediğim için beni lütfen bağışlayın, bana sorarsanız cinayet muhabirliği gibi zor bir işe soyunacağınız yerde kitap eleştirmenliği yapsanız sizin için daha uygun olabilir." Hemen ardından da kızın yanından ayrıldı. "Evet, şimdi işimize dönelim. Grimes? Hazır mısınız?"

Kenward kapakların açılması için işaret verdi ve hemen ardından göletin derinliklerinden büyük bir gurultu duyuldu, su adeta çağlarcasına, bir adamı rahatlıkla yıkabilecek bir güçle fışkırmaya başladı. Çevreyi su damlacıklarından oluşan bir sis kapladı, ardından da kapının yakınında duran adamların yüzlerine doğru birkaç damla su sıçradı. Kapıdan kara bir cismin geçtiğini fark eden Kenward başını uzatarak köpük ve kabarcıkların altında ne olduğunu görmeye çalıştı, ama suyun sürekli çağlaması ve köpürmesi anlamasını zorlaştırıyordu. Ancak ortalık sakinleştikten ve göletin dibi boşalıp sular damlamaya başladıktan sonra, bunun koyu kahverengi bir ayakkabı olduğunu gördü. Kenward bir baş hareketiyle balıkçı çizmeleri giymiş bir polis memuruna ayakkabıyı ağdan alıp getirmesini işaret etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kaç numara?" diye seslendi.

"Kırk dört buçuk. Erkek ayakkabısı olmalı," diye yanıtladı genç polis memuru.

"Kahretsin!" diye homurdanan Kenward aşağı eğildi. "Ağda başka bir şey yok mu? Bizi ilgilendirebilecek bir şey?"

Parmaklarıyla ağı tarayan adam, "Yok gibi görünüyor," dedi.

"Neyse, en azından göletin dibinde bir şey olmadığından emin olduk. Belki de ağırlık bağlanarak atıldı ve çamura gömülüp kaldı." Arkasını döndü, yüzündeki öfke ve hayal kırıklığını görmelerini istemiyordu. Nasıl olur da burada yazardan bir iz olmazdı? Bunu anlayamıyordu. Bu çok anlamsızdı. Burnuna hoş, tatlı bir koku doldu, boşaltılma sonucunda göletin derinliklerinden yükselen, kötü metan kokusunun arasında hoşa giden, rahatlatıcı bir koku. Kenward başını kaldırdı. O lanet kadın muhabir yine karşısındaydı.

Una, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Ne anlama mı geliyor?"

"Evet. Bu durumda bir şey söyleyip söylemeyeceğinizi merak ediyorum. Ya da bir sonraki adımınızın ne olacağını?"

"Bu rutin bir araştırma. Bu kez ilginç bir şey bulamadık. Ama elemek de sürecin bir parçası. Eğer bunun hemen sonuçlanacak, kısa ve seri bir operasyon olduğunu düşünüyorsanız Bayan Crowe, daha öğrenmeniz gereken çok şey var demektir."

"Peki ya bir sonraki adımınız ne olacak?"

"Araştırmaya devam edeceğiz. Yöreyi araştırmayı sürdürdüğümüz takdirde bir şekilde Bayan Christie'nin nerede olduğunu bize gösterecek bir ipucuna rastlayacağımıza inanıyorum. Bu çok mantıklı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki ya rastlayamazsanız?"

Kenward şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Bu üzerinde düşünmemi gerektirecek bir olasılık değil."

"Peki, sizin bu konudaki varsayımınız ne?"

"Benim varsayımım mı?" Kenward kendisini süzen ve öfkesini bastırmakta zorlandığı açıkça anlaşılan Sykes'a baktı. Sykes'ı el altında tutmak için düşüncelerini kendine saklamak zorundaydı. Ayrıca ceset bulunduğunda, önce ve özel olarak ona haber vereceğine de söz vermişti. "Herhangi bir varsayımım, teorim yok. Ben teorilere göre değil, kanıtlara göre hareket ediyorum."

"Bağışlayın, ama başkomiser, kanıtlar Bayan Christie'nin hâlâ yaşadığını gösteriyor."

"Bunu kim diyor? Buna inananlar olduğunu biliyorum, ama bu olmayacak duaya amin demek gibi bir şey."

"Peki ya görgü tanıkları? Onu görenler? Bu sabah *The Times* gazetesinde yazanlar?" Una gazeteyi çıkarıp on sekizinci sayfayı okumaya başladı. "Bir görgü tanığının söylediğine göre, cumartesi sabahı güneşin doğuşundan yaklaşık bir saat kadar önce Newland Corner'da arabasını çalıştırmak için yardım isteyen bir kadın görülmüş. Araba muhtemelen gece boyunca donda kalmış, bu yüzden saçlarının da kırağıyla kaplı olduğu belirtilen kadının şapkasının olmadığı ve davranışlarının da tuhaf olduğu belirtiliyor. Çok büyük zorlukla da olsa arabayı çalıştırmayı başardığını söyleyen tanık, kadının arabasına binerek Chandon yönüne gittiğini ifade ediyor. Aynı araba yaklaşık iki saat kadar sonra, kadının arabaya binip uzaklaştığı noktanın yakınında terk edilmiş olarak bulunmuştur."

"Bitti mi?" diye sordu Kenward alaycı bir tonda.

"Hayır, henüz değil," diyen Una okumayı sürdürdü. "Gazetede aynı hikâyeyle ilgili bir şey daha var. Dinleyin bakın:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Godalming'in birkaç kilometre ötesindeki Milford istasyonundaki görevlinin ifadesine göre, cumartesi sabahı erken saatte bir kadın kendisine yaklaşarak Portsmouth yönündeki trenlere ilişkin bilgi istediğini anlatmış. O sırada kendisinin istasyon lambalarını yaktığını ve kadının görünüşüne dikkat etme fırsatı olmadığını ifade eden tanık, kadının şapkasında kırağı olduğunu ve davranışlarının tuhaf göründüğüne dikkat çekiyor. Tanık kadının sorusunu yanıtladıktan sonra işine devam ettiğini ve kadının nereye gittiğini görmediğini belirtiyor.'"

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, ama sizce de..."

"Bu konuda sizinle hemfikir olabileceğim tek konu, iki insanın ortaya çıkıp görüş bildirdiğidir. Doğruyu mu söylüyorlar? Bilinmez. Hiç kuşkusuz *Daily News*'ün koyduğu ödülden haberiniz vardır."

Una başıyla onayladı.

"Dikkatinizi bir noktaya çekmek isterim, sizce de bu yüz pound ödül ile bazı insanların ortaya çıkıp sözde kanıtlar ileri sürmesi arasında bir ilişki yok mu? Ne zaman adi bir gazete ödül vaat etse hep aynı şey olur. Onlar yüzünden işimizin ne kadar arttığını ve gereksiz mesai yapmak zorunda kaldığımızı anlatsam inanamazsınız. Bu işlerde yeni olduğunuzu düşünüyorum Bayan Crowe, lütfen bana biraz olsun güvenmeye çalışın. Yaklaşık otuz yıldır polisim, bu işe yıllarımı verdim, tüm taktikleri... Basının adiliğini, çıkarcılığını çok iyi bilirim."

"Haydi, ama Bill, o kadar da kötü değiliz," dedi Sykes araya girerek.

Kenward'ın yüzü asıldı. Artık öfkesini gizleyemiyordu.

"Peki, ama o zaman *Daily News* niçin, eğer yaşıyorsa Bayan Christie'nin yeriyle ilgili önce kendilerine birinci elden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilgi veren kişi ya da kişilere yüz pound vermeyi vaat ediyor?" diye sordu. "Niçin yalnızca sağsa? Ya zavallı kadın öldüyse... Bunu hiç mi düşünmüyorlar?"

Kısa bir sessizlik oldu.

"Hayır, düşünmüyorlar," diye ekledi Kenward. "Aptal, cahil domuzlar. Bu onlar için önemli değil. Bağışlayın Bayan Crowe, ama bunların nasıl tepemi attırdığını görüyorsunuz." Adamlarından birine el salladı. Baş ağrısının yine başladığını hissediyordu. Derin bir soluk aldı. "Şimdi izin verirseniz bölgedeki araştırmaları yönetmeye devam etmek istiyorum. İzninizle."

Kenward boş göle doğru yürüdü, bir yandan da kendi kendine küfrediyordu. Kenward ve onun gibiler olmasa bu çakallar verecek haber bulamazlardı. Bunu aklından çıkarmamalıydı. Hiç bitmeyen yersiz eleştiriler ve sorularla aklının bulanmasına izin vermemeliydi. Aslında hepsine operasyonlara katılma yasağı getirebilirdi, ama bir açıdan da onların yardımına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Göle yaklaştıkça içinde daha büyük sıkıntı hissetti. Suların boşaltılmasıyla ortaya çıkan göl zemini, beklediği gibi düzgün, çamurlu bir yüzey değildi, aksine burası algler ve diğer su bitkileriyle kaplı derin bir çukurdu. Bütün alanı özenle araştırmanın çok zor olacağının farkındaydı, ama en azından denemeliydiler.

"Her yer yabani otlarla kaplı," diye seslendi başka bir polis memuru gölün içinden. "Bunların arasında bir şey bulmak çok zor."

"Bunu ben de görüyorum, Jones," dedi Kenward. "Buradan, benim bulunduğum noktaya en yakın kıyıdan başlayın ve Lyons'la birlikte bent kapaklarına doğru sistematik bir şekilde zemini tarayın."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ama..."

"Ama yok. Lütfen şimdi talimatlarımı yerine getirin. Kuşku uyandıracak ya da ilginç bir şey bulursanız bana bildirin."

"Peki efendim."

İçinden bir ses, polis merkezinin arka tarafında bir yerde sakladığı su geçirmez giysilerini ve lastik çizmeleri giyip, göle adamlarının yanına inmesini söylüyordu. Çamuru ve otların arasını araştırırsa, ipucu sayılabilecek bir şeyler bulacağından emindi. Ancak bunun gibi fiziksel eylemler için artık yaşlanmıştı. Tek bir merdiveni çıkmak bile enerjisinin neredeyse yarısını tüketiyordu. Naomi ona sürekli bir doktora gidip muayene olmasını söylüyordu. Bir gün elbet gidecekti ama doktorun söyleyebileceklerinden korkuyordu. Bunun pek iyi olmayacağını biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dokuzuncu Bölüm

Una, Albury Mill Göleti'nden ayrılırken öfkeliydi. Ne kadar gıcık bir adamdı bu polis! Onu başka bir muhabirin önünde böylesine aşağılamaya nasıl cesaret edebiliyordu? Bu oyunda yeniydi, doğru, ama ona söylediğinden çok daha fazlasını biliyordu ve bunu onunla paylaşmayacaktı. Aslında Kenward'a araştırmalarında yardımcı olacak hayati bilgiler verebilirdi. Kenward biraz daha nazik olsa, belki de ona Styles'ta bulduğu mektubun içeriğinden bahsederdi. Ama adamın ona davranış şeklinden sonra, bu artık söz konusu bile olamazdı.

Ne kadar kalın kafalı bir adamdı. Kanıtlar tam aksini gösterirken neden inatla Bayan Christie'nin öldüğünü iddia etmeye çalışıyordu ki? Üstelik sağlığı da pek iyi görünmüyordu. Belki de bu araştırmayı başka birinin yönetmesi çok daha iyi olurdu.

Una ağabeyi Eric'ten ödünç aldığı arabaya dönünce –ailesine taşradaki bir arkadaşını ziyarete gittiğini ve orada birkaç gün kalacağını söylemişti– bu olayla ilgili eline geçen belgeleri toparladığı dosyayı aldı. En üstte Madge'in, kız kardeşi Agatha'ya yazdığı mektup duruyordu, mektuptan yalnızca

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Albay Christie'nin ilişkide olduğu kadının adının Nancy Neele olduğunu değil, aynı zamanda Rickmansworth'te yaşadığını da öğrenmişti. Una eğer ulaşabilirse acilen o kadınla görüşmeyi düşünüyordu. Kadının adını şimdilik bir şekilde basından gizlemeyi başarmışlardı, ama birkaç güne kadar manşetlere çıkması Una'yı şaşırtmazdı. Bayan Neele'nin kapısını röportaj yapmak için çalarsa hiç de hoş karşılanmayacağını biliyordu. Eve girmek için başka bir bahane bulmalıydı.

Una, torpido gözünden haritasını çıkararak Newlands Corner'dan Rickmansworth'e en kısa hangi yoldan gidebileceğini inceledi. Hertfordshire'a ulaştığında halka açık bir kütüphane bulabileceğini düşündü. Kütüphanede telefon rehberleri, bölgenin haritaları, yer adları sözlüğü gibi şeyler olurdu. Bu durumda Bayan Neele'nin adresini bulması zor olmayacaktı. Yine de kadının yanına girmesini sağlayacak geçerli bir bahane bulmak zorundaydı. Arabayı çalıştırdı, Surrey ve Berkshire'dan geçerek kuzeye doğru ilerlerken karşılaşacaklarının heyecanı ve coşkusu içindeydi. Ah babası onu bu haliyle görebilseydi: bağımsız, özgür, mutlu ve enerji dolu. Babası yaşasa hiç kuşkusuz bu yeni mesleğinde ona en iyi dilekleriyle destek olurdu. Tabii ki içinde bulunduğu çevrede basında çalışan erkeklerin, *The Times* gazetesinin yazı işleri müdürü dışında (ki babası sağ olsa, "hatta o bile" derdi), "bayağı" insanlar olarak görüldüğünü biliyordu. Kendini bir şey sanan ukalalar.

Bir gün söz hakkı olursa –mesela Bayan Astor gibi parlamentoya girme fırsatı bulursa– bu aptal önyargıların, ayrımların ortadan kaldırılması için çalışacaktı. Ah evet, kendisinin de zaman zaman fazlasıyla züppe olabildiğini biliyordu, ama bu eski kafalı görüşlerin artık gerçekten değiştirilmesi gerekiyordu. Tabii ki değiştirilmesi gerektiğini düşündüğü başka

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeyler de vardı, ama insanların görüp yaşadıklarına, alışkanlıklarına sıkı sıkıya saplanıp kaldıklarının da bilincindeydi. Davison'dan ve Bayan Astor'un öz oğlu Bobbie'den öyle çirkin dedikodular duymuştu ki! Bir insanın başka bir insanın yatak odasına burnunu sokmaya ne hakkı vardı? Sonra aynı şeyi kendisinin de yaklaşık yirmi dört saat önce yaptığını düşünerek güldü. Bu ne korkunç bir ikiyüzlülüktü!

Rickmansworth'e vardığında keyfi yerindeydi, arabasını Church Caddesi'nde, Feathers Pub'ın tam önüne park etti. Taşra şehrinin şık, şirin anacaddesinde bir yukarı bir aşağı dolaşmaya başladı, polis merkezini, itfaiyeyi gördü, ama bir kütüphaneye rastlamadı. Kim bilir belki de yoktu. Sonra küçük bir kafenin yanında küçük ama gerçekten küçük, şık bir giyim mağazası gördü. Belki de şansını denemeliydi. Una hafifçe eğilerek vitrinden görülmeyecek şekilde siyah pilili krep eteğinin kenarını çekiştirdi. Ama hiçbir şey olmadı. Bu kez de çantasından metal törpüsünü çıkardı ve kumaşı kesti. Biraz kuvvetli asılınca ipek astar boydan boya yırtıldı. Bu eteğini çok sevmesine rağmen bu yırtılma sesi onu rahatlattı. Bu küçük zarar verme eylemini tamamladığından emin olunca da kapıyı açtı, kapı açılınca çalan zil sesiyle birlikte içeri girdi.

Ahşap tezgâhın arka tarafındaki kırmızı yüzlü, oldukça dolgun vücutlu kadın onu görünce hemen, "Günaydın," dedi.

Una kadının onu dikkatle süzdüğünü ve üzerindeki giysilerin kalitesine ve fiyatına değer biçmeye çalıştığını hissetti. Giysileri sadeydi –kimseye zengin olduğunu göstermek gibi bir çabası yoktu– ama biraz eğitimi ve moda bilgisi olan herkes, yeni olmasalar da üzerindekilerin çok pahalı parçalar olduğunu hemen anlardı.

Kadın, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah evet," dedi Una gülümseyerek. "Bana yardımcı olabileceğinizi umuyorum. Sanırım eteğimin ucunu bir yere takıp yırttım. Görebiliyor musunuz?"

"Bir bakalım," diyen kadın yerinden kalkarak ne olduğunu yakından görmek için eğildi.

Una, "Sanırım sakin bir gününüz?" dedi.

"Evet, Tanrı'ya şükür öyle. Son birkaç haftadır iki ayağım bir pabuca girdi. Buradaki hanımefendilerin Noel'e hazırlıkları. Ne de olsa yalnızca birkaç hafta kaldı."

"Evet, hepimiz için yılın çok yoğun bir dönemi."

"Bu çevreden misiniz?"

"Hayır, Londra'dan birkaç günlüğüne yakın bir arkadaşımın yanında kalmaya geldim, bugün tam oradan ayrılırken onun lanet labrador köpeklerinden birine takılıp düştüm."

"Sorun değil, hemen onarabileceğimizden eminim. Çok iyi dikilmiş bir etek, kaliteli bir parça."

"Ah evet, Paris'e son gittiğimde almıştım."

"Jean Patou mu?"

"Chanel," diye yanıtladı Una bu soruyu. "Acaba onu eskisi gibi görünecek şekilde onarabilir misiniz? Yani... Dikişleri görünmeyecek şekilde?"

"Bizim için çalışan, bir süre Fransa'daki atölyelerde bulunmuş yaşlıca bir hanım var. Kumaş örme konusunda çok iyi. Küçük, çok yetenekli elleri var. Ama korkarım eteğinizi bir süreliğine burada bırakmanız gerekecek."

"Ah anlıyorum. Ne yazık ki yanımda başka uygun bir giysim yok, yalnızca beyaz dantel bir gece elbisesi var, o da günün bu saatinde giyilmeye uygun değil. Hemen şimdi bir şey yapamaz mısınız?"

"Kendim onarmayı deneyebilirim ama dikişlerin görünmeyecek şekilde olacağını garantileyemem."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Una kaşlarını çatarak, "Bir düşüneyim," dedi. "Arkadaşlarım çoktan Londra'ya gitmek üzere buradan ayrıldılar. Onlardan ödünç bir şey almam olanaksız. Ama bu çevrede kuzenimin bir arkadaşının yaşadığını biliyorum. Acaba onu tanıyor olabilir misiniz? Sanırım adı Neele idi, Bayan Neele?"

"Nancy Neele mi? Ah evet, Bayan Neele devamlı müşterimdir."

"İşin kötüsü adres defterimi Londra'da bıraktım. Acaba elinizin altında bir yerde onun adresi olabilir mi?"

"Bir bakalım," diyen terzi kadın ayağa kalktı. Tezgâhın arkasına geçerek ahşap bir kartoteksin kapağını açtı. "Neele. Evet, işte burada. Evet, Bayan Neele, Croxley Green'de yaşıyor. Sanırım ebeveynleriyle birlikte."

"Anlıyorum. Peki, yaşadığı evin adını biliyor musunuz?"

"Rheola."

"Ne tuhaf bir isim. Bana Galce gibi geldi. Aile Galler'den mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Sanırım babası Hampstead'ten."

"Çok ilginç. Neyse bu çok iyi oldu. Ona uğrayıp bana ödünç bir giysi verip veremeyeceğini öğreneceğim ki sanırım verir. Sonra da buraya geri dönüp eteği bırakırım."

"Yani burada birkaç gün daha kalacak mısınız?"

"Nasıl?"

"Hemen Londra'ya dönmüyor musunuz?"

"Aynen öyle. Şehir dışında ziyaret etmek istediğim bir arkadaşım daha var."

"Lütfen Bayan Neele'ye en candan selamlarımı iletin. Çok hoş bir kız, öyle değil mi?"

"Evet, gerçekten muhteşem."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya ikiz kardeşleri, onların adları neydi?"

"Ah ne yazık ki onlarla hiç karşılaşmadım. Doğrusunu söylemek gerekirse Bayan Neele'yi de pek fazla tanımıyorum."

"Peki, kırsaldaki arkadaşlarınız... Onlar nerede yaşıyorlar?" Terzi kadının gevezeliği –onun mesleğindeki kişiler için bu çok doğaldı– giderek bir tür sorgulamaya dönüşüyordu.

"Ah, taşrada bir yerlerde işte. Burası çok büyük bir ülke, uçsuz bucaksız, sizce de öyle değil mi? Uzanıyor da uzanıyor."

"Onlardan size elbise konusunda yardımcı olmalarını isteyemeyeceğiniz kadar uzaktalar, öyle mi?" Kadının ses tonu Una'nın hiç hoşuna gitmemişti.

"Onlar mı, ah hayır. Elbise konusunda Juliet ve Baba, yani arkadaşımın kız kardeşleri, düşünebileceğiniz en zevksiz kişiler. Eğer onlardan destek almaya kalkışırsam kendimi bir anda geçmiş yüzyıldan kalma dul bir düşes kılığında görebilirim."

Bu sözler terzi kadını güldürdü ve aynı zamanda yüzündeki kuşkulu ifade de tamamen kayboldu.

"Neyse, iyi şanslar. Hazır olunca tekrar uğrayın."

"Teşekkürler. Görüşmek üzere."

Una dükkândan çıkında derin bir soluk aldı. İspanyol engizisyonundan geçmeye hiç hazırlanmamıştı, ama var olan koşullarda oldukça iyi bir performans sergilediği kanısındaydı. Arabasına dönünce haritayı bir kez daha inceledi ve Croxley Green'e giden yolu belirledi. Sıradan bir hırsız gibi arka kapıdan içeri süzülmek dışında Neele'lerin evine girmenin yolunu henüz bulamamıştı, hiçbir fikri yoktu. Çantasından pudriyerini çıkardı ve aynasında kendine baktı. Yalan söyleme konusunda giderek daha başarılı olduğunu düşündü. Rickmansworth'ün biraz dışındaki Croxley Garden'a doğru

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yola çıkmadan rujunu tazeledi, biraz pudra sürdü ve allığını yeniledi. Köyün yeşillikleri arasından, kilisenin ve taş değirmenin önünden geçerek ilerledi. Arabayı kullanırken başını iyice önüne eğmiş, ev adlarını okumaya çalışıyordu. Bir dizi büyük Viktoryan ya da Edward Dönemi stilinde yapılmış evin önünden geçti, görebildiği kadarıyla bu evlerin belirli bir adları yoktu ya da varsa bile çok gelişmiş defne ya da porsuk ağaçlarının yoğun yapraklarının arkasında kaybolmuşlardı. Tam köşeyi döndüğü anda bir postacı gördü ve frene bastı.

"Pardon, pardon, bakar mısınız?" diye seslendi yan penceresini açarak.

Adam elini şapkasına götürdü.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımefendi?"

"Neele'lerin evini arıyorum. Rheola, sanırım evin adı buydu."

"Evet öyle. Bir düşüneyim... Soldan ikinci sokağa, sonra da sağdan ilk sokağa girerseniz kendinizi evin tam önünde bulacaksınız."

Postacının tarifine uydu ve aynen söylediği gibi kendini evin tam önünde buldu. Motoru susturdu. Bu arada parmaklarının titrediğini fark etti. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı, arabadan indi ve evin girişine doğru yürüdü. Zili çalmadan önce bir an durup bekledi. Kapı açıldı ve hizmetçi kız, "Buyurun, kimi aramıştınız madam?" diye sordu.

"Bayan Neele'yle görüşmek için gelmiştim. Kendisi evde mi?"

"Kimin geldiğini söyleyeyim?" diye soran kızın gözlerindeki ifade sertleşmişti.

"Clara Miller deyin. Bayan Christie'nin kuzeniyim."

Kız gözlerini kırpıştırdı, ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi, ama Una'nın sıcak gülümsemesi onu biraz da olsa rahatlattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bugün ziyaretçi kabul edip edemeyeceğini öğreneyim. Biraz bekler misiniz?"

"Sorun değil."

"Buradan buyurun lütfen."

Kız Una'yı egzotik saksı bitkileri, eğreltiotları, kırmızı-yeşil çiçekleri ve dikenleri tavana uğursuz, kan damlayan hançerler gibi yükselen sivri, etli yapraklı koyu yeşil bitkilerle dopdolu bir kış bahçesine götürdü. Hava sanki biri yeni sprey püskürtmüş gibi nemli, bulanık ve sıcaktı, ama güzel bir kokuyla doluydu. Una orada beklediği sırada istemeden sağ elinin tırnaklarını sol avucuna gömdüğünü fark etti. Bu işi sonuna kadar götürecek gücü bulabilecek miydi kendisinde? Alnının terlediğini hissetti ve paltosunun yakasını açtı. Evin arkasındaki odalardan birinde, mutfak ya da bulaşıkhanede, iki kadının fısıldaştığını duyuyordu, seslerden bunun gergin bir tartışma olduğu anlaşılıyordu. Sonunda fısıldaşmalar, "İyi tamam, hallederim," sözcükleriyle son buldu. Çok geçmeden koyu renk saçlı, güzel, genç bir kadın kış bahçesine girdi. Gözleri siyahtı, bakışları tedirgin ama bir yandan da kızgındı, belli belirsiz bir suçlama vardı bu bakışlarda.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu soğuk bir ifadeyle.

"Bayan Neele?"

"Evet."

"Bunun sizin için çok zor olduğunun farkındayım." Una hâlâ hizmetçilerin kapılardan birinin arkasında konuştuklarını duyuyordu. "Konuşabileceğimiz bir yer var mı? Özel olarak?"

Una gülümsedi, ama dudaklarındaki bu gülümseme Bayan Neele'nin yanıtıyla donup kaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bence söyleyeceğiniz her şeyi burada rahatlıkla söyleyebilirsiniz."

Una, "Nasıl isterseniz," diyerek boğazını temizledikten sonra ekledi. "Bildiğiniz gibi Bayan Christie kayboldu. Doğal olarak bizler de, ailesi olarak onun esenliğinden kaygılıyız."

Bu sözler kayıtsız, neredeyse küçümseyici bir bakışla karşılığını buldu.

"Bize yardımcı olacak bir şey bilip bilmediğinizi öğrenmek istiyorum. Onu ne kadar çabuk bulursak bu karışıklık da o kadar çabuk düzelir. Tahmin edeceğiniz gibi aile olarak hepimiz çok fazla endişeliyiz. Tanrı'ya şükür kuzenim Agatha'nın annesi birkaç ay önce öldü de bugünleri görmedi."

Nancy, "Ben sorunun asıl bundan kaynaklandığını düşünüyordum," dedi.

"Pardon?"

"Archie –yani Albay– her zaman ısrarla Bayan Christie'nin annesinin ölümünden sonra bir daha asla eskisi gibi olamadığını söylüyor."

"Belki, ama bence bunda bazı başka etkenler de rol oynuyor, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Una, Bayan Neele'nin sanki kederden feryat etmemek için kendini zor tutuyormuşçasına hafifçe irkildiğini fark etti.

"Korkarım size nasıl yardımcı olabileceğimi anlayamıyorum. Bahsettiğiniz çifti yalnızca çok yüzeysel bir anlamda tanıyorum. Lütfen beni bağışlayın, artık gitmem gerekiyor şey... Pardon, adınız neydi?"

"Bayan Miller."

"Yapacak gerçekten çok fazla işim var. Ziyaretiniz için çok teşekkür ederim."

Nancy gitmek için arkasını dönünce Una fırsatın avucunun içinden kayıp gittiğini hissetti. Bir şey söylemeliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanırım siz de bunun çok hassas bir durum olduğunun farkındasınız. Muhabirlerin evin çevresinde adeta kamp kurduğunu biliyorum. Muhabirler korkunç adamlar, öyle değil mi? Bir düşünsenize, ya olayın gerçek nedenlerinden biriyle ilgili bir ipucu yakalarlarsa?"

Nancy olduğu yerde kalakaldı. Sonra döndü ve Una'ya baktı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ah, gazeteler o kadar fazla dedikodu ve saçma yalan haber yayımlıyor ki... Hikâyelerini dayandıracak sağlam kanıtlara ulaşamayınca bir şeyler uydurmak gibi bazı yollara başvuruyor olmalılar. Bu durumda Bayan Christie'nin ruhsal durumunun nedenlerine ışık tutacak ve kaybolmasının gerçek sebebini açıklayabilecek, izinden gidebilecekleri, elle tutulur bir bilgiye ulaşırlarsa tam da arayıp da bulamadıkları şey olur, öyle değil mi?"

Una çantasını açarak Bayan Christie'nin yazı masasından aldığı mektubu çıkardı.

"Bu da ne?"

"Ah bu mu? Bu Madge'in –yani Bayan Christie'nin kız kardeşi Margaret'ın ki onu tanıdığınızdan eminim– yazdığı bir mektup. Durumu açıklıyor ve bundan sonra nasıl devam etmesinin daha doğru olacağını belirtiyor."

Bayan Neele, Una'ya bir adım daha yaklaştı.

"Çok özel ve samimi olduğu için okuması bir hayli ilginç bir mektup bu. Kız kardeşler nasıldır, bilirsiniz değil mi? Kardeşiniz var mıydı?"

"Hayır, kız kardeşim yok. Yalnızca erkek kardeşim var, ikiz."

"Neyse, kız kardeşiniz olsaydı ne demek istediğimi anlardınız. Kalp meseleleri, aşk ilişkileri filan."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlıyorum," diyen Bayan Neele birden çok özel bir konuyu hizmetçilerin duyabileceği bir noktada konuştuğunu fark ederek paniğe kapıldı. "Üzgünüm ama sizden benimle oturma salonuna gelmenizi rica edebilir miyim? Lütfen beni izleyin."

Kış bahçesinden çıktıkları anda Una yeniden rahat soluk alabildiğini hissetti ve ardından, "Olağanüstü bir bitki koleksiyonunuz var," diyerek aralarındaki gergin havayı biraz olsun yumuşatmaya çalıştı.

"Ah evet, annemin hobisi." Bayan Neele, Una'yı evin içinden geçirerek arka taraftaki oturma odasına götürdü. "Çok ender rastlanan türler var. Hatta inanır mısınız, sinek yiyerek beslenen bir bitki bile var. Onları bütün olarak yutuyor ve içinde eritiyor, bilmem açıklayabildim mi?"

Küçük sohbet girişimi ortamdaki gerginliği yumuşatamamıştı. Üstelik Una'nın huzursuzluğu daha da artmıştı. Bayan Neele onu koyu yeşil döşeli oturma odasına aldıktan sonra kapıyı kapadı.

"Lütfen oturun, rahat edin."

"Tamam, teşekkürler."

Una siyah kadife kanepeye oturdu, Bayan Neele de tam karşısındaki yüksek arkalıklı deri sandalyelerden birine geçti.

"Ne diyordunuz?" diye sordu Bayan Neele, Una'nın hâlâ elinde tuttuğu mektuba bakarak.

"Ah evet, bu. Neyse, aile olarak Agatha'yı bulmamıza yardımcı olabilecek bazı yanıtlar arıyoruz. Polis onun öldüğünden emin gibi, ama bu çok saçma. Albay'a başvurduk ama onun durumundaki her erkek gibi o da içine dönmeyi, bildiklerini kendine saklamayı yeğliyor. Sizin bize yardımcı olabileceğinizi umuyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlıyorum. Gazetelere başvurmak gibi bir niyetiniz yok değil mi?" Kahverengi saçlı mağrur kadın, birden küçük, şaşkın korkak bir kız çocuğuna dönüşmüştü.

"Yoo hayır, hiç endişe etmeyin. Bizim için önemli olan doğru bilgi, başka bir şey değil. Bu hikâyeye son noktayı koymamızı sağlayacak bir bilgi."

"Peki, o zaman. Pek bir şey bildiğimi söyleyemem, ama bildiğim kadarını size anlatabilirim."

"Çok teşekkür ederim."

"Herhalde Albay'la aramızdakileri biliyorsunuz. Lütfen benim hakkımda kötü düşünmeyin. Ben sizin düşündüğünüz gibi bir kadın değilim. Bakın, Archie ile ben, birbirimize âşık olduk ve evlenmek niyetindeyiz. Bayan Christie'nin anlayışlı davranıp Archie'nin gitmesine izin vereceğini umuyorduk. Aslında Archie, karısının –nasıl diyeyim– hayal dünyasının biraz hareketli olduğunun bilincindeydi, bir şeyler yapabileceğini düşünüyordu, ama ikimiz de böyle bir skandalı beklemiyorduk. Anlayacağınız gibi ailem çok kızgın. Beni buradan uzaklaştırmayı düşünüyorlar. Bu da Archie'yle bir süreliğine de olsa ayrılmamız anlamına geliyor, bu durumda tek umudum bunlar geçtikten sonra geri dönebilmek ve yeniden onunla bir araya gelebilmek."

Una, Bayan Neele'nin kara gözlerinde biriken gözyaşlarını görebiliyordu. Ayağa kalktı, sandalyenin yanına gitti ve çantasından çıkardığı yeni kolalanmış, beyaz işlemeli mendilini kıza uzattı.

Una kızın gözyaşlarının arasından mendilin köşesindeki açık mavi iplikle işlenmiş olan harfleri incelediğini gördü.

"U.C. Bu kim?"

"Pardon?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu harfler. Bunlar kime ait?"

Una yaptığı hatanın farkına vararak düzeltmeye çalıştı.

"Ah bu mendil bu hafta taşrada birlikte kaldığım arkadaşlarımdan birine ait. Sevgili dostum, Unity Crawford'a. Crawford'ları tanıyorsunuz değil mi? Hepsi birbirinden çılgın, bir grup insan."

"Hayır, tanıdığımı sanmıyorum. Lütfen aptallık ettiğimi düşünmeyin. Bunca zaman hiçbir şey için ısrar etmedim, yalnızca hiçbir şeyin ortaya çıkmaması için çabaladım. Ama bütün bunlar –bu saçmalık– çok fazla. Şimdi de bu yüzden bir süreliğine yurtdışına gitmem gerekecek."

"Anlıyorum. Sizinle bu şekilde konuşmaya çalıştığım için bağışlayın. Benim çok kaba, saygısız olduğumu düşünmüş olmalısınız."

"İtiraf etmeliyim ki sizi ilk gördüğümde biraz öyle düşündüm."

İki kadın da gülmeye başladılar. Nancy gözlerindeki son yaşları da sildi.

"Açıkça söylemek gerekirse size daha fazla nasıl yardımcı olabileceğimi hiç bilmiyorum. Bu arada Archie'nin bundan hiç haberi yoktu, tabii Agatha'nın normalden biraz fazla duyarlı, hatta kaygılı olduğunun farkındaydı, hatta bana o cuma sabahı kavga ettiklerini anlattı. Ama böyle bir şey yapacağını gösteren bir belirti yokmuş."

"Peki, sizce ne olmuş olabilir?"

"Bence, gerçi Archie bunu anlayamıyor, ama bu kaybolmanın arkasında ondan öç alma gibi bir şey var. Onun acı çekmesini istiyor. Kendi çektiği acıyı onun da hissetmesini sağlamaya çalışıyor. Onu bir noktaya kadar anlayabiliyorum. Ama polisi de bu işin içine katacak kadar ileri gitmek? Şimdi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de duyduğuma göre araştırmanın başındaki o aptal adam... Adı neydi?"

"Başkomiser William Kenward, Emniyet Müdür Yardımcısı."

"Evet, o adam. Etrafta onun Archie'nin katil olduğundan kuşkulandığına ilişkin söylentiler dolaşıyor. Düşünebiliyor musunuz? Böyle bir rezillik!"

"Üzücü," dedi Una kanepeye iyice yaslanarak. "Demek Bayan Christie'nin nereye gittiğine dair hiçbir fikriniz yok?"

"Hayır, korkarım en ufak bir fikrim yok. Ama ben onun ölmediğinden eminim. Şimdi herhalde bir yerde oturmuş Archie'nin nasıl ıstırap çektiğini, kıvrandığını izliyor, ölesiye eğleniyordur."

"Belki de öyle değildir."

"Peki ya Albay? O size Agatha'nın nerede olabileceğinden kuşkulandığına dair bir şey söylemedi mi?"

"Hayır, aslında hepimiz onun Ashfield'e, yani doğup büyüdüğü eve ne kadar bağlı olduğunu biliyoruz. Ne yazık ki Torquay'da da ondan en ufak bir ize rastlanamadı. Sanırım bunu siz zaten biliyorsunuz?"

"Evet, elbette." Una elindeki mektuba baktı. "İzninizle bir şey sormak istiyordum, Albay'la ilişkinizi başka bilen var mı?"

Bayan Neele'nin gözlerinde birden bir şimşek çaktı.

"Şey, yalnızca yakın dostlarımız olan James'ler, Bay ve Bayan Sam James, zaten geçen cuma gecesi de onlarda kaldık. Daha doğrusu Archie cumartesi sabahı o uğursuz telefonu alana kadar o hafta sonunu onlarla birlikte geçirmeyi planlıyorduk. O zamandan beri de yaşamımız zaten cehenneme döndü."

"Ya ebeveynleriniz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onlar için de tabii. Archie'yi tanıyor ve iyi arkadaş olduğumuzu biliyorlardı, tabii birkaç gün öncesine kadar ilişkimizin gerçek durumu konusunda bilgi sahibi değillerdi. Onlar için de bu cehennemden farksız."

"Evet, anlıyorum. Peki, arkadaşlarınız arasında bilen yok mu?"

"Hayır, bunu sır olarak kendime saklamaya çalıştım. Suçluluk duyduğum için değil; bu ilişkinin dışarıdan kötü göründüğünü biliyorum, büyük olasılıkla kötü de, ama inanın bana Albay'ın bu konudaki niyetleri gerçekten samimi ve –ve– dürüsttü. Çok saygılı davrandı."

"Evet, size inanıyorum. Peki ya başka biri?"

"Hayır, hiç kimse, tabii doktorum dışında. Son birkaç ayda birkaç kez sinir krizi geçirdim, sinirlerim çok fazla gerildi. Sonunda doktora gittim ve orada duygularımı kontrol edemedim. Ona her şeyi anlattım. Ne büyük bir felaketin içinde olduğumu gördü. Bana en büyük desteği o verdi. Doktor Kurs olmasaydı bütün bunlara katlanmayı başaramazdım."

Antredeki telefonun çalmasıyla Nancy Neele'nin düşünce zinciri koptu. İki kadın hizmetçinin ahizeyi kaldırdığını duydular. Bir dakika sonra kapı açıldı.

"Affedersiniz matmazel telefon size."

"Davies, çok özel bir görüşmenin ortasında olduğumu görmüyor musun?"

"Çok üzgünüm matmazel. Ancak telefondaki kadın konunun çok acil olduğunu söyledi."

"Arayan kim?"

"Bayan Peabody, matmazel. Rickmansworth'teki giyim mağazasından."

Una kendini çok kötü ve zayıf hissetti. Eğer o anda ayakta olsa, hiç kuşkusuz bacakları onu taşıyamaz, yere yığılırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne istiyor ki? Daha önceki gün onun dükkânındaydım. O kadar da önemli bir şey olması olanaksız."

"Üzgünüm matmazel. Ona sizin çok meşgul olduğunuzu söyledim, ama söyleyeceklerinin çok önemli olduğunda ısrar etti. Bir etekten bahsetti. Yırtık gibi bir şeyler söyledi. Neden bahsettiğini anlamadım."

"Çok saçma! Pardon Bayan Miller, bana bir dakika izin verebilir miydiniz?"

Una, Bayan Neele'nin sandalyesinden kalkarken gözünün eteğinden sarkan ipe takıldığını gördü.

"Üzgünüm, gerekenden çok fazla zamanınızı aldım, artık gitmeliyim," diyen Una giderek artan paniğini belli etmemeye çalışıyordu. "Çok teşekkür ederim. Umarım yaşamınız çok yakında normale döner."

"Gerçekten..."

"Size dünyanın tüm şanslarını diliyorum ve bunda samimiyim."

"Teşekkür ederim," diyen Nancy içtenlikle ekledi. "Ben telefonla konuşup dönene kadar bekleyemeyeceğinizden emin misiniz? Emin olun bir dakikadan uzun sürmez."

"Hayır, gerçekten artık gitmem gerekiyor," diyen Una kapıya doğru yürüdü.

"Peki, o zaman... Mendilinizi unuttunuz."

"Ah, lütfen sizde kalsın. Unity'nin aldırmayacağından eminim."

İki kadın ön kapının önünde durup konuşurken Davies yeniden telefonu anımsattı. Hizmetçi kız telaşlanmaya başlamıştı.

"Matmazel," dedi birden.

"Neyse, size tekrar çok teşekkür ederim," diyen Una kapıyı açarak dışarı çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Matmazel," diye yineledi Davies.

"Yeter artık Davies. Bayan Peabody'ye beklemesini söyle."

"Ama..."

"Üzgünüm Bayan Miller."

"Hoşça kalın."

Kapı kapanır kapanmaz Una arabasına koştu. Kapıyı açtı ve aceleyle motoru çalıştırdı. Motor tökezledi, boğuldu. Lanet şey! Eric ona bunun olduğunu ama hemen geçtiğini söylemişti, şimdi olmasının zamanı mıydı? Tam o sırada kapı açıldı ve Nancy dışarı çıktı.

"Bir dakika," diye seslendi.

Una arabayı çalıştırmayı yeniden denedi. Motor hâlâ çalışmıyordu. Una başını kaldırmaktan çekiniyor, bir yandan da Bayan Neele'nin yaklaştığını hissediyordu.

Una motora birkaç saniye dinlenme süresi tanımaya karar verdi, ama bu birkaç saniye, Nancy'nin araba yolunun girişine yaklaşmasına yetmişti. Çakıltaşlarının sesi giderek artıyordu. O kadar yaklaşmıştı ki Una onun gözlerindeki panik ve şaşkınlığı hissedebiliyordu. Son bir deneme: Motor nihayet çalıştı. Tam ayağını gaz pedalına bastığı anda elinde mendilini hâlâ sımsıkı tutan Bayan Neele arabanın yan penceresine çarptı.

Una hızla oradan ayrılırken kadının bağırdığını duyabiliyor, arkasından, "Kimsiniz siz... Kimsiniz?" sesleri yankılanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kanlı patinin bulunduğu iğrenç paketi otelin hemen yakınındaki çöp kutusuna atıp ondan kurtulduktan sonra doğruca istasyona gittim ve Leeds'e giden ilk trene bindim. Defterimdeki "C", yani cinayet başlığı altına birkaç not aldım. El çantama sımsıkı sarıldım. Çantamdaki deri kesenin içinde Styles'ta zemin tahtalarının altından aldığım küçük zehir şişesi vardı. Elimdeki öldürücü maddelerin bir listesini çıkarmaya başladım.

Her zaman *belladonna*'ya[1] bayılmışımdır. Ne güzel bir ismi vardı bu maddenin, tıpkı diğer isimleri gibi: güzelavratotu, yabani yasemin, ölüm böğürtleni ya da şeytan üzümü. Her zaman birçok zehrin yalnızca kötü amaçlarla –İmparator Augustus'un düşmanlarını bu zehirle öldürdüğü söyleniyordu– kullanılmadığını düşünmüşümdür, ilaç sanayisinde de bu zehirden faydalanılıyordu. Geçmişte kadınlar gözlerine güzelavratotu

1 *Belladonna*: Güzelavratotu (*atropa bellodonna*), zehirli bir bitki olarak bilinmektedir. Küçük küçük kiraza benzer meyveleri olan güzelavratotunun yaprakları ve kök kısımları kullanılmaktadır. Kurutulmuş yapraklarının güçlü bir antispazmodik etkisi vardır. İçindeki atropin maddesini kadınlar bir zamanlar gözbebeklerini büyütmek için kullanmışlardır. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

damlatarak daha çekici görünmeye çalışmışlardı, ayrıca ameliyatlarda anestezi amaçlı olarak da kullanılmıştı.

Küçük çikolata renkli *calabar bean*[1] tohumları da aslında çok masum görünüşlü maddelerdi. Özel bir tatları, kokuları ya da farklı bir görünüşleri yoktu, ancak tükürük bezlerinin fazla çalışmasına, salya miktarının artmasına, bağırsak, böbrek ve solunum faaliyetlerinin kontrolünün yitirilmesine ve sonuçta vücudu oksijensiz bırakıp ölüme neden oluyordu. İlginç olan, her iki zehrin de, yani *belladonna*'daki *atropin*'in ve *calabar* tohumlarındaki *physostigmin*'in doğru kullanılırsa, birbirlerini nötralize etmesi, başka bir deyişle birbirlerini etkisiz hale getirmesiydi. Sir Thomas Richard Fraser'in bu konudaki çok yararlı makalesinden öğrendiğim bu olgunun gerçekleşmesi için en önemli kural ise kullanılan miktarlarda çok dikkatli olmaktı. Eğer üç buçuk öldürücü doz *physostigmine* alınmışsa atropin hayat kurtarıcı olabiliyor, ancak dört ya da daha fazla doz alınmışsa ölüm kaçınılmaz oluyor, üstelik hızlanıyordu.

Böyle bir şey nereden aklıma geldi ki? Bu zehirlerden her ikisi de istenilen etkiyi yapmayabilirdi. Benim sahte bir ölüm tezgâhlayabilecek bir maddeye ihtiyacım vardı. Öldürücü toksik maddeler ve olası etkilerinin yazılı olduğu listeyi yeniden gözden geçirdim. Ve amacıma hizmet edebilecek yalnızca tek bir madde olduğuna karar verdim: *tetrodotoksin*.[2]

---

1 *Calabar bean*: *Physostigma venenosum*, insanlar için zehirli, tropik Afrika'da yetişen baklagillerden bir bitkinin tohumu. (ç.n.)

2 "*Tetrodoks*" olarak da bilinen *tetrodotoksin* "zombi tozu" olarak da anılır, bilinen hiçbir panzehiri olmayan güçlü bir nörotoksindir (zehirdir). Zombi tozu özellikle Haitili büyücülerin yaptığı özel bir bitkinin tohumu ve balon balığının derisinden elde edilen çok güçlü bir bileşiktir. Bu bileşik su ile karıştırılıp içildiğinde nabzı o kadar yavaşlatır ki, acemi bir doktor, içen kişinin öldüğünü zannedebilir. Oysa zombi tozunu içen kişi sadece kısa bir süreliğine ölüm uykusuna yatmıştır. Nabız yoktur, hiçbir yaşam belirtisi yoktur, ama bilinci yerindedir. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu maddenin kullanımıyla ilgili bilgileri ilk kez Güney Afrika'daki tuhaf, küçük bir adamdan almıştım. 1922'deki büyük turumuzda, bir gece –grubumuzun resmi lideri– benim zehirlere olan ilgimi dile getirdi, hatta bu konudaki bilgimden dolayı beni gereksiz yere övdü. Aslında bu beni çok rahatsız etmişti, kötü niyetli bir büyücü gibi tanıtılmaya çok kızmıştım. Konuyu değiştirmek istedim, ama konuklar arasından biri, normalde çok donuk ve sıkıcı bir adam olan Bay Bowes birden canlandı, bu konunun açılmasıyla birlikte gözleri parladı. Akşam yemeğinin hemen ardından yanıma gelerek kimyayla, özellikle de öldürme potansiyeli olan maddelerle çok yakından ilgilendiğini söyledi. Sonra lafı bir şekilde, beni oradaki üniversitede kürsüsü olan, yılan zehirleri ve diğer bazı zehirleri toplayan Boreng adında bir profesörle tanıştırmak istediğine getirdi.

Böylece bir sabah kendimi bu adamın laboratuvarına yapılan bir turda buldum. İtiraf etmeliyim ki bu benim için çok ilginç bir ziyaretti: Raflarda içleri su kadar zararsız görünen sıvılarla dolu küçük şişeler ve ampuller vardı. Tabii ben o odadaki zehirlerin ortalama büyüklükteki bir şehrin bütün nüfusunu öldürmek için yeterli olduğunun bilincindeydim. Yüzü bir sürü kuşku uyandırıcı yara izleriyle dolu ufak tefek bir adam olan Boreng benim konuya duyduğum ilgiden ve bu konudaki bilgimden etkilenmiş olmalıydı ki tur sonunda geride kalıp onu beklememi önerdi ve küçük, altın bir anahtarla açtığı çekmeceden küçük bir şişe çıkardı.

"Bu da ne?" diye sordum.

"Bu yaşamınız boyunca karşılaşabileceğiniz en öldürücü zehirlerden biri," dedi. "Z" harfini söylerken öyle bir tıslamıştı ki asıl onun çok zehirli bir yılan olduğunu düşünebilirdiniz.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir yılan zehri mi?" diye sordum.

Boreng başını salladı.

"Lazarus zehri[1] diye bir şey duydunuz mu?"

"Hayır, duyduğumu sanmıyorum."

"İçen kişiyi ölüm durumuna geçiren ve yeterince becerikliyseniz onu bir süre sonra yeniden yaşama döndürebileceğiniz bir zehir."

Başımı salladım. "Bu mümkün değil."

"Bana inanmalısınız. Buna kendi gözlerimle tanık oldum. Bu zehir balon balığından elde ediliyor. Aynı zehre başka bazı cinslerde de mesela karakurbağası, melek balığı, bazı deniz-yıldızları, çotira balığı, hatta mavi halkalı ahtapotta da rastladım. Ama bu en öldürücü ve en etkili olanı. Bir meslektaşım Haiti'den döndükten sonra bana bu zehirden bir miktar verdi. Uygulanan doza göre kişiyi gerçekten öldürebildiği gibi, ölüm benzeri bir duruma da geçirebiliyor. Her olasılığa karşı size bu şişeyi armağan etmek istiyorum. Bakarsınız bir gün ihtiyacınız olur. Belki bir gün bir ölüyü diriltmeniz gerekir."

O zaman bunun çok tuhaf bir ifade şekli olduğunu düşünmüştüm. Ancak yine de ona teşekkür ettim, şişeyi aldım ve giderek büyüyen koleksiyonuma ekledim. O günden sonra *tetrodotoksin*'i araştırdım, bu zehir ve geçmişiyle ilgili ne bulduysam okudum. Bu isme ilk kez Kaptan James Cook'un seyir defterinde rastlandığını ve zehrin 1909 yılında Japon bir bilim insanı tarafından ayrıştırılabildiğini de öğrendim.

Tüm zehirlerde olduğu gibi işin sırrı verilen dozdaydı. Planım şöyleydi: Flora'ya bu zehri öyle bir dozda verecektim

1 Lazarus: İncil'de yer alan bir rivayete göre Hz. İsa kendisine inanmayan kalabalığa karşı peygamberliğini ispatlamak için onları dört gün önce ölmüş Lazarus adlı bir gencin mezarına götürür. Burada kalabalığın gözlerinin önünde ölünün dirilmesini emreder ve aniden mezar toprağı açılıp Lazarus adlı genç tüm canlılığıyla sapasağlam karşılarına dikilir. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki nabzı artık yaşamadığını düşündürecek kadar ağırlaşacaktı. Sonra doktoru çağıracak, ondan ölüm raporunu alacak ve Flora'nın yakınlarına haber verilmesini isteyecektim. Sonra Doktor Kurs'a telgraf çekerek ölümü bildirecektim ve o da görevimi yerine getirdiğimi düşünerek tatmin olacaktı. Daha sonra olacakları biliyordum, ama kendi kendime itiraf etmeye bile cesaret edemiyordum.

Asıl sorun Flora'yı tekrar yaşama döndürüp döndüremeyeceğimdi? Ya yapamazsam? Ya Flora gerçekten ölürse ve ben katil olursam? Rosalind, annesinin adi bir cinayet işlediği için idam edildiği düşüncesiyle baş edebilir miydi? Tanrı'nın gözünde her cinayetin suç olduğunu biliyordum, peki başka bir cinayeti önlemek için işlenen cinayetin cezası da diğeri kadar ağır mıydı? Çok fazla düşünmüştüm, artık eyleme geçme zamanıydı.

Leeds İstasyonu'nda kadınlar tuvaletine gittim. Aynada kendime baktığımda karşımda orta yaşlı, saygın bir kadın gördüm. Harrogate'de satın aldığım kahverengi ipek krep elbisem, kırmızı bolero ceketim ve zarif, şık açık bej paltomla kesinlikle cinayet işleyecek birine benzemiyordum. Ancak suçluların –katillerin– birçok yüzü vardır.

Kurs'un talimatlarına uygun şekilde istasyondan taksiye binerek Calverley Lane'e gittim. Burası şehrin batısında ağaçlık bir bölgeydi. Taksiye parasını ödeyip bir süre eve, kendi büyük arazisi içinde Viktoryan stiliyle yapılmış devasa konağa baktım. Karanlık, bunaltıcı bir gündü: Gökyüzündeki gri bulutlar iyice alçalmıştı, zaman zaman soluk bir güneş ışığı kendini gösteriyordu. Evin ön cephesindeki lambalar gün ortası olmasına rağmen yanıyordu. Taş merdivenlerden yukarı çıkıp kapıyı çaldım. Evdeki hizmetçi kıza Doktor Kurs'un bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tanıdığı olduğumu ve karısına ondan önemli bir mesaj getirdiğimi söyledim. Kısmen doğruluk payı da içeren bu yalan işe yaradı ve çok geçmeden karo döşeli koridordan geçirilip salona alındım. Salonda, soluk tenli, kestane saçlı bir kadın şöminenin başındaki kanepeye uzanmıştı. Çok halsiz ve kırılgan görünüyordu, bu haliyle bana küçük bir çocukken kurtarmaya çalıştığım hasta kuşu anımsattı. Belleğim beni yanıltmıyorsa onu iyileştirememiştim.

"Kalkamadığım için üzgünüm, lütfen beni bağışlayın," dedi kadın. "Kendimi bugün çok bitkin hissediyorum. Pardon, isminiz neydi?"

Acaba Flora beni gazetelerde çıkan fotoğraflarımdan tanıyabilir miydi? Aslında basında çıkan rötuşlu fotoğraflarım bana hiç benzemiyordu, hatta itiraf etmeliyim ki gerçekte çok daha çekici bir kadındım.

"Adım Bayan Price-Ridley," dedim. Bu adın nereden aklıma geldiğini bilmiyorum, ama bana bir şekilde uygun geldi.

"Nasılsınız?" diye sordu Flora gülümseyerek. "Lütfen gelin ve yakınıma oturun. Dışarısı çok soğuk, öyle değil mi?"

"Teşekkürler," deyip kanepenin hemen karşısındaki koltuğa oturdum.

"Bana bir mesaj getirmişsiniz. Kocamdan mı?" Bu son sözcüğü sanki hâlâ bir kocası olduğuna inanamıyormuş gibi söylemişti.

"Evet, evet, bir tür mesaj."

"Ah, bağışlayın lütfen. Size bir çay bile ikram etmedim. Çay alır mıydınız?"

"Çok naziksiniz. Çok teşekkür ederim."

Flora hemen yanında duran porselen çanı aldı ve hizmetçi kız kapıda görünene dek birkaç kez salladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Curston. Çay servisi yapabilir misin? Teşekkürler. Neyse, nereden geliyorsunuz?"

"Harrogate'den."

"En sevdiğim yerlerden biri," dedi Flora. "Sizin için bir sakıncası yoksa orada hangi nedenle bulunduğunuzu sorabilir miyim? Sağlık nedeniyle mi?"

"Dolaylı olarak evet."

"Tanrım, ne kadar gizemli birisiniz. Hiç sorun değil. Rahat rahat çayımızı içelim, sonra bana sizi bu kadar tedirgin eden şeyin ne olduğunu anlatırsınız. Sizi çok endişeli görüyorum, inanın bu hiç iyi değil. İnsanın yaşamından yılları alıp götürdüğü söyleniyor."

Hizmetçi elinde tepsiyle odaya girerken ben gergin gergin gülümsüyordum.

"Teşekkürler Curston," diyen Flora, hizmetçi odadan çıkana dek bekledikten sonra yeniden bana döndü. "Kocamın sizi rahatsız etmediğini umuyorum, Bayan Price-Ridley. Onu görmeyeli uzun zaman oldu ve bu süre içinde epey değişti."

Çantamı alıp kucağıma koydum.

"Hayır, kendisi mesajını size şahsen iletmemi istedi. Mektubun yanlış ellere geçmesi olasılığı yüzünden yazmak istemediğini belirtti."

"Sahi mi? Gizem derinleşiyor," dedi Flora çayları doldururken. "Kocamın, sizin de hiç kuşkusuz fark etmiş olacağınız gibi, fazlasıyla kendine özgü, tuhaf bir karakteri var. Çok zeki, bu doğru, hatta belki gereğinden fazla zeki, ama son zamanlarda bir sorunu var ve ben bunu ancak... Ancak şu şekilde ifade..."

Flora'nın ağlamaya başladığını gördüm, bastırmaya çalıştığı yutkunmalar zayıf, bitkin bedenini hafifçe sallıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bundan daha iyi bir fırsat yakalayamazdım. Soluğum hızlandı, kalbim güm güm atmaya başladı. Çantamı açtım ve yavaşça şişeyi çıkardım.

"Lütfen beni bağışlayın," diyen Flora elbisesinin kolundan mendilini çıkardı. "Son zamanlarda hastayım ve ne yazık ki bu hastalığın nedeni de büyük ölçüde kocam." Gözlerini kırpıştırıp, yeniden bana baktı. "Evet, getirdiğiniz mesaja gelelim. Umarım Patrick size, bana davrandığı gibi acımasız davranmamıştır. Onunla görüşemem, hayır, bu kadarı benim için çok fazla. Boşanmak istediğini söylüyor, ama buna izin veremem. Her ne kadar annem ve babam vefat etmiş olsalar da bunun onların anılarına hakaret olacağını düşünüyorum. Tanrım, burada durmuş size neler söylüyorum. Bütün bu saçmalıkları dinlemek istemediğinizden eminim. Bu *benim* sırtımdaki bir yük ve bu yükü yalnız başıma taşımalıyım."

Küçük şişeyi avucumun içine sakladım.

"Ah... Evet... Mesaj," diye mırıldandım.

"Mesaj yanınızda mı? Çantanızda?"

"Evet. Evet. Öyle."

"Çok solgun görünüyorsunuz, canım. Bir terslik mi var?"

Bir an yine kendimi derin bir uçurumun kenarındaymışım gibi hissettim, aşağıya bakmaya korkuyordum Aşağıda sonsuz bir karanlık vardı, yalnızca tek bir adım bile bu korkunç boşluğa düşmeme yetecekti.

Şişeyi daha sıkı kavradım –her an avucumun içinde kırılabilirdi– sırtımdan aşağı soğuk terler boşaldığını hissettim. O anda Flora mendilini yere düşürdü ve almak için eğildi. Bu, zehri onun fincanına boşaltmam için çok iyi bir fırsattı, bunu biliyordum, ama donup kaldım. Yapamadım.

"Üzgünüm! Yapamam bunu!" dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pardon? Anlayamadım," diyen Flora'nın çok şaşırmış olduğu yüzünden anlaşılıyordu.

"Yapamam."

"Neyi yapamazsınız... Mesajı mı iletemeyeceksiniz?"

"Hayır, bunu," dedim ve avucumu açıp küçük şişeyi ona gösterdim.

"Aman Tanrım!" diyen Flora'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Lütfen, eğer polis çağırmak isterseniz bunu anlayışla karşılarım. Yapmayı düşündüğüm ağza alınamayacak kadar kötü. Gerçekten de polis çağırmanız gerektiğini düşünüyorum."

''Aceleye hiç gerek yok. Patrick'in bununla ilgisi olduğundan kuşkulanıyorum. Haklıyım, değil mi?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken başımla onayladım. Son günlerde katlanmak zorunda kaldığım dehşet anları bu ağlamada ifadesini buluyordu. Flora ayağa kalkarak yanıma geldi.

"Sakin olun ve bana bu ahlaksız hayvanın sizden ne istediğini anlatın," dedi elini sevecenlikle omzuma koyarak. "Ve yalvarırım benden hiçbir şey saklamayın."

"Kızıma... Bana kızıma zarar..." dedim ve daha fazlasını söyleyemedim.

"Onun ne denli alçalabildiğini duymak beni hiç şaşırtmıyor, Bayan Price-Ridley."

"Ama ben... Ben öyle..."

"Değil misiniz?"

"Hayır, adım da bu değil. Adım Christie. Agatha Christie."

Flora koltuğun etrafından dönüp yeniden kanepeye oturdu ve dikkatle yüzümü inceledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yazar olan mı? Evet, şimdi anlıyorum. Yüzünüzün bana tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Çok ilginç! Bana hikâyenin tamamını anlatmalısınız. Buyurun, çayınız." Bana çay koyduğu fincanlardan birini uzattıktan sonra kendisi de diğerini alarak abartılı bir hareketle koca bir yudum içti. "Bakın, hâlâ yaşıyorum," dedi ve gülerek ekledi. "Şimdilik."

Bu tavrı beni de güldürdü ve son birkaç günün hikâyesini anlatmaya başlamadan önce kendi çayımdan bir iki yudum içtim.

"Bakın, asla sizi gerçekten öldürmek gibi bir niyetim olmadı. Amacım yalnızca sizi ölmüş gibi gösterip, doktorun kocanıza öldüğünüzü bildirmesini sağlamak ve bu korkunç kâbustan kurtulmaktı."

"Peki, bunu gerçekten yapabileceğinize inandınız mı?"

"Bilemiyorum. Başka seçeneğim yoktu, gerçekten yoktu. Ya bunu yapacaktım ya da kızım tasavvur bile edemeyeceğim acılar çekecekti."

"Evet, anlıyorum. Peki, şimdi ne yapacaksınız?"

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Üzgünüm ama hiçbir şeyden emin değilim. Korkarım ne yapacağımı bilemiyorum. Bu olay bütünüyle çok kötü, korkunç!"

"Polisin bu işe karışması söz konusu bile olamıyor, değil mi?"

"Evet, Doktor Kurs –yani kocanız– eğer bu planıyla ilgili polise tek bir sözcük bile söyleyecek olursam, işbirlikçisini, o sapkın, yozlaşmış bir tipi..."

"Bu Tanner olmalı. Alfred Tanner?"

"Bana adını söylemedi. Demek öyle biri gerçekten var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Korkarım var. Kendimi çok zayıf ve kırılgan hissettiğim dönemlerde Patrick bana bu adamın yaşamıyla ilgili bazı şeyler anlatırdı. Hiçbiri de hoş şeyler değildi."

"Peki, hiç hapse girmedi mi? Tutuklanmadı mı?"

"Polislerin dikkatinden kaçmayı nasıl başardığını bilmiyorum, ama gerçek bu."

"Doktor, dediklerini yapmazsam bu adamın sapkın isteklerini gerçekleştirmesine, kızıma ne isterse yapmasına izin vereceğini söyledi. Ve ima ettiği şeylere katlanmam gerçekten..."

"Neyse, şimdilik bunu bir yana bırakalım. Lütfen. Bir çözüm bulabileceğimizden eminim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, neyse, bir fincan çay daha ister miydiniz? Biliyor musunuz, Patrick hep böyle değildi," dedi çayları doldururken. "Hayır. Başlangıçta normaldi, tamamıyla normaldi, hatta iyiydi bile."

"Nasıl tanıştınız?"

"Bir baloda."

"Ah, tıpkı bizim gibi. Ben de kocamla, yani Archie'yle bir baloda tanıştım. Ancak korkarım bir süredir bizim evliliğimiz de yolunda gitmiyor."

"Çok üzüldüm."

"Artık kurtulması da olanaksız, özellikle de bu olanlardan sonra. Archie de boşanmak istiyor."

"Siz de bunu kabul edeceksiniz, öyle mi?"

Bir an düşündüm. "Bu işten sağ salim kurtulabilirsem, evet, büyük olasılıkla. Ama ölümüm onun için çok daha iyi olabilir."

"Saçmalamayın!"

"Biliyorum, böyle konuşmamalıyım, ama bu son hafta öylesine dehşet vericiydi ki tahmin bile edemezsiniz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Edebilirim, bundan emin olabilirsiniz. Unutmayın ki onunla evli olan benim."

"Buna nasıl katlanabiliyorsunuz?"

"Şöyle, burada Leeds'te yaşarken Patrick oldukça dengeli biriydi. Normal bir yaşantımız vardı. Tabii ki Patrick her zaman fazlasıyla hırslı biriydi. Sanırım beni seçmesinin sebeplerinden biri de buydu. Ebeveynlerimin zengin olduğunu ve günün birinde büyük bir servete sahip olacağımı biliyordu."

"Anlıyorum."

"Güneye taşındıktan sonra farklı sınıflardan insanlarla bir araya gelmeye başladı ve neyimiz olup neyimiz olmadığı konusuyla daha da fazla ilgilenmeye başladı. Guildford'da daha büyük bir ev almamız için babamdan hatırı sayılır miktarda para istememem için baskı yaptı. Sonra bu evi de yeterince büyük ve lüks bulmadı, daha fazlasını istedi. O sırada onu seviyordum –ya da en azından sevdiğimi sanıyordum– dolayısıyla onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapmaya çalıştım. Ama kazadan sonra her şey kötüye, çok daha kötüye gitti."

"Hangi kaza?"

"Kurs bir kazaya karıştı. Gece yarısı bir doğuma gitmişti ve dönerken kontrolden çıkan bir araba onun arabasına çarptı. Çarpan arabadaki kadın ağır yaralandı ve ömür boyu sakat kalmaya mahkûm oldu, erkek arkadaşı ise o anda orada öldü. Patrick kazada bilincini kaybetti, doktorlar onun başını direksiyona vurmuş olabileceğini söylediler. Her ne kadar bunu atlatıp tamamen iyileşmiş gibi görünse de kazadan birkaç ay sonra davranışlarının tamamen değiştiğini fark ettim. Nefesi çok kötü kokmaya başlamıştı, hemen sinirleniyor, kontrolünü kaybediyordu ve moralinin bozuk olduğu zamanlar korkunçtu. Tanrı'ya şükür çocuğumuz yok. Tabii o istedi, bir oğlu ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

masını çok istedi. Ama olmadı işte. Kazadan sonra sanki bunun suçlusu benmişim gibi beni cezalandırmaya başladı."

"Ne gibi?"

"Nasıl olup da Tanrı'nın, doğanın, benim ya da üçümüzün birlik olup onu doğal hak olarak gördüğü bir şeyden yoksun bıraktığımızı anlayamıyordu. Doğal hak olarak gördüğü bir oğlu olmasıydı. Bu dünyadaki timsali. Bu onda takıntı halini aldı ve beni çok korkunç tedaviler görmeye zorlamaya başladı. Neler çektiğimi bilemezsiniz. Şimdilik size bunun ayrıntılarını anlatmak istemiyorum, sonuç olarak tek söyleyebileceğim şu: Bugünkü halimin tek nedeni onun bana yaptıkları."

Odada derin bir sessizlik oldu. Dışarıda ağaçlarda uğuldayan rüzgârın sesini duyuyordum. Uzaklarda bir yerlerde bir köpek havlamaya başladı.

"Gerçekten çok mu hastasınız?"

"Korkarım öyle." Kemikli eliyle alnına dokundu. "Patrick'in kulağına gitmemesi için bundan kimseye bahsetmedim, ama durum umutsuz."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir ur, büyük bir tümör... Rahmimde. Geç kalınmış, hiç kimsenin yapabileceği bir şey yok."

Flora metanetle gülümsemeye çalıştı, ama çektiği –gerek fiziksel, gerekse psikolojik– acıyı yüzüne yerleşmiş, derin çizgilerden anlayabiliyordum.

"Anlayacağınız beni kullanabilirsiniz," dedi Flora.

"Pardon, anlayamadım."

"Orijinal planınız. Bunu niçin gerçekleştirmediğinizi anlayamıyorum."

"Sizin üzerinizde mi? Hayır, bu söz konusu bile olamaz."

"Bakın canım, gerçeklerle yüzleşmelisiniz. Önümde yaşayabileceğim birkaç ay ya var ya yok. Eğer kızınızın yaşamını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kurtarmak gibi bir olanağım varsa bırakın da bunu kullanayım. Yapılabilecek en akıllıca şey bu. Sağduyu bunu gerektiriyor."

Flora'nın yeşil gözlerine, sonsuz bir dostluk ve iyilik yansıtan gözlerine baktım. "Üstelik bazı şeylerin ters gitmesinin çok küçük bir olasılık olduğunu söylediniz," dedi.

"Korkarım yaşamınızı garanti etmek için gerekli yeteneğe sahip olduğumdan emin değilim."

"Ama buraya ilk geldiğinizde bu riske girmeye hazırdınız. Öyle değil mi?"

"Evet, ama..."

"Ama yok. Başka seçeneğiniz olmadığını biliyorsunuz. Şu soruma yanıt verin: Kızınızın bir sapığın elinde işkence çekmesine..."

"Bağışlayın," dedim. İçimde kabaran öfkeyi hissediyordum. "Böyle bir şeyin nasıl..."

"Bu canavarın nasıl olup da masum kızınıza zarar verebileceğini anlayamıyorsunuz, değil mi? Bildiğiniz gibi kocamın elinin altında bir dizi ahlaksız, aşağılık adam var. Bunu hiçbir zaman kanıtlayamadım, ama hep onun ya da işbirlikçilerinden birinin bir şekilde ebeveynlerimin ölümünden sorumlu olabileceğini düşündüm. Tabii ki herkes, polis de dahil bunun yalnızca bir trafik kazası olduğu sonucuna vardı. Polis raporunda bunun ölümle sonuçlanmış bir araba kazası olduğu yazıyordu. Ama ben Patrick'in ve onun yeraltı dünyasından dostlarının bunda parmağı olabileceğini düşündüm."

"Kaza nasıl oldu?"

"Annem ve babam Leeds'te tiyatroya gitmişlerdi, çıkınca akşam yemeğine gitmişler. Akşam yemeğinde içki içen babam, içmeyi sevdiğini kabul etmeliyim, dönüş yolunda arabanın kontrolünü kaybetmiş ve bir ağaca çarpmış."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tanrım! Zavallılar. Peki, sizin kuşkulanmanızın sebebi..."

"Bunun kaza olmadığından mı? Bunun Patrick'in hastalıklı ruhundan kaynaklanan bir intikam olduğunu hissediyorum. Belki de geçirdiği kazanın ondan bir şeyler alıp götürdüğünü fark etti. Çocuğu olmuyordu, bunun benden kaynaklanmadığını bilse de bundan dolayı beni suçladı ve beni cezalandırmak istedi. Tabii ki hiçbir şeyi kanıtlayamadım. Belki bununla bir ilişkisi olmayabilir de. Ama ben böylece onu küçümsememeyi öğrendim."

Sırtımdan aşağı soğuk sular boşalıyormuş gibi bir hisse kapıldım.

"Tanrım, titriyorsunuz," dedi Flora elimi avuçlarının arasına alarak. "Donuyorsunuz. Bir dakika."

Odanın diğer ucuna giderek, bir sandalyenin arkasında duran koyu kırmızı-mor şalı getirdi.

"Lütfen bunu alın," dedi şalı omuzlarıma koyarken.

"Teşekkürler," dedim. "Gerçekten üşümüşüm."

Şalın çok güzel olduğunu düşündüğümü söylediğimde ise onu bana vermek için ısrar etti. Ancak başımı sallayarak bunu kabul edemeyeceğimi belirttim.

"Benim isteklerimi reddetmeyi alışkanlık haline getirmiş gibisiniz," dedi gözleri parlayarak. "Bunu da kabul etmezseniz çok kırılacağım... Yani diğerini de tabii."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir an küçük bir kız olduğum günleri anımsadım –o sırada beş yaşlarında olmalıydım– ebeveynlerim doğum günüm için bana şirin bir Yorkshire Terrier almışlardı, öylesine şaşırmış ve kendimi kaybetmiştim ki ne diyeceğimi bilemediğim için kendimi tuvalete kilitlemiştim.

Flora, "Size çok yakıştı," dedi. "Evet, şimdi sanırım bana tam olarak kafanızda ne olduğunu anlatmanın zamanı geldi. Öyle değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Birinci Bölüm

Una, *The Times* gazetesinin sabah baskısını yemek masanın üzerine bırakıp not defterini açtı. Doktor Kurs'un adresinin altını çizdi ve onu da o gün yapılacaklar listesine ekledi. Dün, Nancy Neele'nin Croxley Green'deki evinden kaçtıktan sonra Watford'da halk kütüphanesini bulmuş ve doktor hakkında daha fazla bilgi edinmişti. Doktorun Londra Üniversitesi'nde okuduğunu öğrenmişti, mezun olduktan sonra önce Leeds'te çalışmış, sonra güneye, Guildford'a ardından da Rickmansworth'e yerleşmişti. Ağrı tedavisi ve palyatif bakım[1] konusunda yayımlanmış makaleleri vardı. Hiç kuşkusuz onu ziyaret etmekte yarar vardı.

Önceki akşam Guildford'daki konforlu ancak oldukça sade olan otelinden Davison'a telefon edip bazı yeni bulgulara ulaştığından bahsetmişti. Ona henüz her şeyi anlatmak istemiyordu, çünkü yöntemlerini onaylamayacağını biliyordu.

1 Palyatif bakım, ciddi ve/veya ilerleyici hastalığı olan kişilere ve yakınlarına, tanıdan itibaren tüm hastalık süreci boyunca verilen, yaşam kalitesini artırmayı, depresyon, kaygı (anksiyete), korkular gibi duygusal sorunları hafifletmeyi hedefleyen tedavilerdir. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Albay Christie'nin evine sahte bir isimle girdiğini, Albay'ın metresinin adresini bulmak için özellikle eteğini yırtıp yöredeki terziyle dedikodu yaptığını duyduğunda, tüm bu yalanları nasıl karşılayacağını düşünemiyordu bile. Üstelik Bayan Neele'nin evine de Bayan Christie'nin ailesinden biri olduğunu söyleyerek girmişti. Evet, en iyisi bazı şeyleri şimdilik sır olarak saklamaktı. Sonunda diğer gazetecileri atlatıp özel habere ulaştığında ve haberi gazetelerde sansasyon etkisi yaptığında Davison'a bu yolda kullandığı pek de dürüst olmayan yöntemlerinden söz edebilirdi. Amaca giden her yol mubahtı. Ama o zamana kadar susmalıydı.

Kahvaltıdan hemen sonra otelden ayrılarak Guildford'dan Rickmansworth'e gitti. Bu arada meraklı Madam Peabody'nin onu fark etmemesi için şehrin ortasından geçen caddeyi kullanmamaya özellikle dikkat etti. Arabasını Rectory Sokağı'na park etti ve Doktor Kurs'un hem muayenehane hem de ev olarak kullandığı binayı bulana kadar yürüdü. Doktorun asistanlığını yapan İskoç kadın, doktorun ancak öğlen geri döneceğini söyledi. Una isim bırakmadı, ama daha sonra tekrar geleceğini söyledi. Şehrin merkezine gitmek yerine kanal boyunca yürüdü ve yaklaşık bir saat kadar bu olayı düşündü. Bir şey bulduğundan emindi, tüm yaşamını değiştirecek bir şey, bunu hissediyordu.

Yeniden muayenehaneye döndüğünde doktorun asistanına ismini verdi. Doktorun geri dönmesini beklerken körfeze bakan odayı inceledi. İlk izlenimi odanın çok düzenli olduğuydu. Her şey yerli yerindeydi. Resepsiyon masasının arkasındaki büyük kitap dolabı tıp kitapları ve dergilerle doluydu. Üzerinde içinde taze çiçekler olan bir vazonun durduğu rafın dışında eski hasta muayene aletlerine benzeyen araçların dur-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğu bir raf daha vardı. Camlı bir büfede üzeri mavi etiketli küçük şişeler duruyordu. Una bu şişelerden birinin üzerindeki harfleri okuyabilmek için gözlerini kıstığı anda, sakallı bir adam büyük adımlarla muayenehaneye girdi.

"Yeniden günaydın, Bayan Johnston," dedi adam asistanına. Sesi çok derinlerden geliyor gibiydi, ama gür ve toktu, tam da hastaları sıkıntılarını paylaşmaya ikna edecek bir ses tonu vardı.

"İyi günler doktor. Tünaydın."

"Evet haklısınız. Öğlen olmak üzere."

"Konu neydi?" diye sordu Una'ya dönerek. "Sizinle daha önce tanıştığımızı anımsamıyorum. Karşılaştık mı?"

"Hayır, hayır, karşılaşmadık," diyen Una ayağa kalktı. "Buraya Londra'dan gezmeye geldim, arkadaşlarımla yakında bir yerde kalıyorum. Bu bahaneyle... Sizin de bir konuda görüşünüzü almak istedim."

"Demek öyle?" diyen doktor kaşlarını kaldırdı. Kuşkulanmış gibiydi.

Sonra, "Buradan buyurun," diyerek Una'yı evin arka kısmındaki muayene odasına götürdü. "Lütfen oturun. Size nasıl yardım edebilirim?"

Una son zamanlarda yanıltıcı ifadelerinin içinde bir tutam gerçek olduğu zaman etkileyici sonuçlara ulaştığını fark etmişti. Belki aynı stratejiyi burada da uygularsa faydasını görürdü.

"Ben... Benim sinirsel sorunlarım var, doktor," dedi.

"Ne gibi?"

"Şöyle... Babamın on sekiz ay önceki ölümünden beri huzur bulamıyorum, çok sıkıntı yaşıyorum."

"Babanızla çok mu yakındınız?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet öyleydik. Onun en sevdiği çocuğuydum. Belki de öyle olduğumu düşünmekten hoşlanıyordum. Belki kendimi kandırıyordum, ama hep aramızda çok özel bir bağ olduğunu düşündüm. Her neyse, onun ölümünden bu yana bir daha asla mutlu olamayacağımı hissediyorum. Değil gülmek, bir daha gülümseyebileceğimi bile hayal edemiyorum."

"Bu çok normal bir duygu, hanımefendi," diyen Kurs yazı masasından kalkarak Una'nın yanına geldi. Doktor konuşmayı sürdürürken Una onun berbat ağız kokusunu fark etti. Mendilini almak için çantasına uzandıysa da birden çantasında mendilinin olmadığını anımsadı.

"Sevdiği birini kaybeden herkes kendine göre farklı bir tepki verir. Hastalarımdan bazıları ebeveynlerinin kaybı karşısında yıkılıp şaşkına dönerken, bazıları bunu bir fırsat olarak algılıyorlar."

"Fırsat mı?" diye sordu Una şaşkınlıkla.

"Evet, çok tuhaf görünse de bazıları anne ya da babalarının ölümünün ardından gelişiyor, serpiliyorlar. Belki de anne ve babaları yaşarken tam olarak kendileri gibi olma şansı yakalayamadıklarını düşünüyorlar. Ve onların ölmesiyle birlikte bir anlamda özgürlüklerine kavuşuyorlar."

"Ne tuhaf bir düşünce. Bunu gerçekten de hayal bile edemem. Hayır, bendeki durum şöyle, bunu tam olarak nasıl tanımlayacağımı bilemiyorum, ama içimde sürekli kötü bir şeyler olacağı hissiyle yaşamak korkunç bir duygu. Sanki içimde asla kaybolmayacak bir karanlık, bir boşluk var. Bu konuda bana yardımcı olmanız mümkün olabilir mi?"

"Size sinirlerinizi güçlendirmek için yazabileceğim birkaç ilaç var. Bazı sakinleştirici ilaçlar da sinirlerinizi yatıştırmaya yardımcı olabilir. Ama önce sizi muayene etmeliyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, elbette."

Kurs, Una'nın ince bileğini tutarak nabzını saydı.

"Kalbiniz beklediğimden biraz hızlı atıyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Yaşamınızda başka bir zorluk ya da sorun yaşayıp yaşamadığınızı sorabilir miyim? Babanızın kaybı dışında?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla başka bir şey yok," dedi Una. "Ama arkadaşlarımdan biri şu sıralar çok kötü günler geçiriyor, belki de bunlar onun yaşamındaki en kötü günler, onun etkisini hissediyor olabilirim."

"Bu ne gibi bir durum?"

"Ah, çok korkunç. Zaten bana sizi öneren de o oldu, dolayısıyla sanırım siz de zaten olay hakkında bilgi sahibisiniz."

"Evet, kim?"

"Bayan Neele. Nancy Neele."

Una, Kurs'un kara gözlerinde bir kıvılcımın parlayıp söndüğünü fark etti.

"Sanırım size içinde bulunduğu zor durumdan bahsetmiştir," diye ekledi Una. "Onun için gerçekten çok üzülüyorum. Albay Christie'yle ilişkiye başladığında böyle bir şey olabileceğini bir an bile hayal edemezdi."

"Sanırım hastalarımın bu dört duvar arasında bana anlattığı her şeyin tamamen benimle hastam arasında kaldığını, bunun meslek etiği açısından da gerekli olduğunu biliyorsunuzdur. Bu olayla ilgili gazetelerde okuduklarım dışında hiçbir şey bilmiyorum. Onların da genellikle boş tahminler, dedikodular olduğunu söyleyebilirim."

"Yani Bayan Neele size hiçbir şey söylemedi mi?"

Kurs siyah deri çantasından stetoskobunu çıkardı, usulca kulaklarına yerleştirdi ve Una'ya göğsünü işaret etti. Kendi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni adamın ağır pis ağız kokusundan oluşmuş bir bulut içinde kalmış gibi hisseden Una dudaklarını ısırdı.

"İzninizle?"

"Elbette," diyen Una bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Soğuk metalin tenine teması bir an için soluğunu kesti.

"Evet, kalbinizde ritim bozukluğu eğilimi var. Belki de size gerçekten sinirlerinizi yatıştıracak bir şey vermemiz iyi olacak."

"Bir ilaç mı?"

"Evet. Bana bir dakika izin verebilir misiniz?"

Kurs kapıyı açarak asistanıyla konuşmaya başladı. Una çekmeceden çıkarılan anahtarların sesini duydu ve bunu çok kısık sesle yapılan bir konuşma izledi.

"Evet, size vereceğim ilacın işe yarayacağını düşünüyorum," diyen Kurs elinde küçük renksiz bir şişe ve bir bardak suyla yanına döndü.

Una, "Ah evet," dedi. "Bu nedir?"

"Endişelenmenize hiç gerek yok. Bana anlattıklarınıza bakınca, son zamanlarda olayların biraz fazla üzerinize geldiğini görüyorum. Çok fazla dolmuşsunuz. Artık biraz dinlenme zamanı. Kafanızdan geçen bunca düşünce varken nabzınızın artması ve kalp ritminizin hızlanması çok doğal."

Kurs yazı masasının çekmecelerinden birinden bir damlalık alarak renksiz sıvıdan birkaç damla çekti ve bardaktaki suya koydu. İki sıvının birleşmesiyle birlikte bardaktaki sıvı bulanık beyaz bir renk aldı.

"Bunu hemen mi içmemi istiyorsunuz?" diyen Una istemese de ses tonundaki korkuyu gizlemekte zorlanıyordu. İçinden keşke kaygılarımdan hiç bahsetmeseydim diye geçiriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, anlattıklarınızdan çıkarabildiğim kadarıyla böyle devam ederseniz sinirleriniz her an iflas edebilir."

"Peki, bu ilacı... Eve gidince alamaz mıyım?"

Kurs gülümseyerek, "Bence en doğrusu doktor gözetiminde almanız," dedi.

Bu gülümseme Una'nın hiç hoşuna gitmemişti. Aslına bakılırsa doktordan da hiç hoşlanmamıştı.

Kurs bardağı Una'ya uzatırken, "Sizden yalnızca bunu içmenizi istiyorum," dedi. "Tadı hoşunuza gitmeyebilir, ama birkaç dakika içinde kendinizi çok daha iyi hissetmeye başlayacağınızı garanti edebilirim."

"Mucize ilaca benziyor," diyen Una bardağı masanın üstüne koydu. "Gerçek olamayacak kadar iyi."

"Bazı hastalarım bana bu ilacın etkisinin hayal bile edemeyecekleri kadar iyi olduğunu söylediler. Yalnızca sinirleri yatıştırmakla kalmıyor, bedeni de gevşetiyor. Çok yıkıcı olabilecek kaygı çemberini kırmanızı sağlıyor."

"Sanırım Bayan Neele bana böyle bir şeyden bahsetmişti," dedi Una. "Ona sinirlerinin yatışmasını sağlayan bir şey verdiğinizi söylemişti. Bu onun gibi bir ilaç mı?"

"Olabilir Bayan Crowe," diyen Kurs bardağı yeniden uzattı. "Eğer şimdi birkaç yudum alırsanız ilacın etkilerini kendiniz de hissetmeye başlayacaksınız."

Una bardağı dudaklarına götürdü. Doktordan hiç hoşlanmamıştı, ama herhalde ona zarar verecek bir şey de yapmazdı. Sonuçta o bir pratisyen hekimdi ve görevi hastalarının sağlığını gözetmekti. Ayrıca Una'nın gerçek amacını da bilmiyordu. Belki de ilaçtan biraz içmek en doğrusuydu. Hatta bu ona iyi de gelebilirdi. Üstelik bu ilacı alarak doktorun güvenini de kazanmış olacaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sizin onun için hazırladığınız ilacı aldıktan sonra kendini bulutların üzerinde uçuyormuş gibi hissettiğini söyledi. Kulağa cennet gibi geliyor. Gerçekten de babamın ölümü ve Bayan Neele'nin onca sorunundan sonra böyle bir rahatlamaya ihtiyacım olabilir."

Una bardağın kenarını usulca dudaklarında gezdirdi ve sonra yavaşça bardağı eğdi. Soğuk uyuşturucu sıvıyı dudaklarında hissediyordu.

"Neele bana bu adamla, yani Albay'la asla ilişkiye girmemeyi dilediğini söyledi," dedi Una bardağı indirirken. "Ne skandal ama! Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz, doktor?"

"Ne mi düşünüyorum?"

"Evet, bu olay hakkında." Una bardağı yeniden masanın üstüne koydu. "Bayan Christie'nin kaybolmasıyla ilgili."

"Ah, pek bir düşüncem yok."

"Profesyonel görüşünüz de mi yok?"

"Profesyonel görüş mü?" diye soran Kurs bardağı alarak yeniden hastasına uzattı.

"Evet, bir uzman olarak bu olaya açıklık getirmeye yardımcı olacak bir düşünceniz olup olmadığını merak ediyorum."

"Korkarım hiçbir fikrim yok," dedi Kurs. "Artık gerçekten de bunu içmeniz için ısrar etmek durumundayım. Bu sizin iyiliğiniz için. Kendinizi korkunç bir stres altına sokmuşsunuz. Bu olayı bu kadar düşünmenin de size bir yararı yok. En iyisi her şeyi unutmayı denemeniz."

"Evet, haklısınız, bundan eminim."

Una titreyen elleriyle bardağı bir kez daha dudaklarına götürdü.

"Uyuşukluk ve uyku hali hissedebilirsiniz, ancak kısa bir dinlenmenin ardından her şey yeniden normale dönecek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonrasında yaşamınıza kötümserlik ve karamsarlık gibi ezici duyguların pençesinde kıvranmadan devam edeceksiniz. Karanlıklar sizin için bir süreliğine de olsa aydınlanacak. Buraya beni görmeye gelmenizin nedeni de buydu, öyle değil mi?"

"Evet, çok teşekkür ederim. Çok iyisiniz."

Şimdi ne yapacaktı? Doktorun gözleri, ellerine ve dudaklarına sabitlenmişti.

"Haydi, bir iki yudum daha," dedi Kurs. "Lütfen."

Una'nın boğazındaki kaslar gerilmiş ve daralmıştı.

"Kendimi..."

Doktor elini bardağın altına koyarak bardağı Una'nın dudaklarına doğru itti. Una acı sıvının tadını hissetti.

"Çok güzel, şimdi de yutun," dedi Kurs. "Evet, işte böyle. Bir yudum daha. Evet. Bir tane daha." Kurs bardağı aldı ve yazı masasının üstüne koydu. "İlacın etkisini hissedebiliyor musunuz?"

Una o anda tüm gerginliğinin vücudundan akıp gittiğini hissetti. Çok yorgun hissediyor ve uyumak istiyordu. Sanki odanın başka bir köşesinden kendini izliyor gibiydi. Ne büyük aptallık yapmıştı. Kurs'un sakalının kendisine yaklaştığını görüyordu. Metalik nefesinin kokusunu alıyor, ancak tepki veremiyordu. Gözlerinin kapandığını hissetti ve siyah kadifeden bir kefene sarıldığını hayal etti.

Una yirmi dakika sonra yeniden usul usul kendine geldi. "Nerede? Nasıl?" derken elini başına götürdü.

"Hiç endişelenmeyin, Bayan Crowe. Anımsamıyor musunuz? Bana geldiniz. Ben muayene olmak istediğiniz doktorum."

"Aman Tanrım," diyen Una birden kendini çok kötü hissetti, midesi bulanıyordu. "Lütfen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kurs hemen bir leğen ve havlu getirdi. "Kusma belirtileri hissedebilirsiniz."

"Çok teşekkürler. Ama ben hiçbir şey..."

"Anımsamayabilirsiniz. Bu çok normal. Bu ilacın başlangıçtaki yan etkilerinden biri de bu. Ama yararını görmeye başlayacağınızdan eminim."

"Öyle mi?" diyen Una gözleriyle odayı taradı. "Kendimi çok kötü hissediyorum. Sizinle konuştuğumu bile anımsamıyorum." Sandalyesinden kalkmaya çalıştı, ama hemen yeniden çöktü. "Başım. Davul gibi."

Ne olmuş olabilirdi? Doktorun muayenehanesine geldiğini anımsıyordu. Doktorun asistanıyla yaptığı konuşmayı anımsıyordu. Bitişik odadaki ilaç dolabı gözünde canlanıyordu.

"Kusma hissi ve baş ağrısı geçince ruhunuzun rahatladığını, moralinizin düzeldiğini hissedeceksiniz. Birçok hastam bunu, 'Birden perdeler açıldı ve yaşamımda belki de ilk kez gerçek güneşi gördüm,' şeklinde ifade ediyor. Tabii babanızın ölümünden dolayı kendinizi üzgün hissetmeye devam edeceksiniz, ama bu sizi artık aynı şekilde etkilemeyecek."

"Babam mı?"

"Evet, buraya gelip babanızın ölümünden sonra yaşadığınız derin kederle baş edebilmek için benden yardım istediniz. Anımsamıyor musunuz?"

"Evet... Hayır," diyen Una'nın yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Mendilini almak için çantasını açtı, ama mendili bulamadı.

"Bunu alın," dedi Kurs ve yazı masasının çekmecesinden bir mendil alarak ona uzattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkür ederim." Una temiz kolalı mendilin ucunu burnuna götürdü.

Mendilini ne yapmış olabilirdi ki? Hayal meyal onu başka birine, bir kadına verdiğini anımsıyordu. Birden göğsünün sıkıştığını hissetti, tehlikede olduğu hissine kapıldı. Sandalyesinin kenarlarına tutunarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Son birkaç günden sahneler canlanıyordu gözünde: Bayan Christie'nin yazı masasını araştırması, Nancy Neele'den bahseden mektubu bulması, terziyi ziyareti, Bayan Neele'yle yaşadığı o korkunç sahne. Ama niçin doktorla görüşmeye geldiğini anımsamıyordu. Hâlâ babasının kaybını yüreğinin en derininde hissettiği, onun yasını tuttuğu doğruydu, ama bu duyguları bir kenara bırakmayı başardığından da emindi.

"Bir dahaki sefer, Bayan Neele'yi gördüğünüzde ona en iyi dileklerimi iletin lütfen," dedi Kurs. "Hanımefendinin benim hizmetlerimi size tavsiye edecek kadar sağlıklı olmasına çok sevindim."

"Bayan Neele mi?"

"Evet, arkadaşınız?"

"Evet, evet, doğru." Una birden doktora niçin geldiğini anımsamıştı. Ama aralarında ne geçmişti?

"Lütfen beni kariyerinizdeki gelişmeler konusunda da bilgilendirin. Genç, modern bir hanımefendi için çok ilginç bir meslek seçimi bu. Size başarılar dilerim."

Una adama boş boş baktı. Ona son günlerdeki araştırmalarıyla ilgili neler anlattığını anımsamıyordu, ama anlatmış olması gerektiğini anlıyordu. Birden kendini aptal gibi hissetti.

Kurs, "Biliyor musunuz şu yazar kadının birden ortadan kaybolması çok ilgimi çekiyor," dedi. "Gerçi size bu konudaki profesyonel görüşlerim hakkında pek bir şey söyleyemedim, ama söyleyeceklerimi duymak isteyeceğinizden eminim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sahiden mi? Evet tabii, sizin bu olayla ilgili düşüncelerinizi dinlemeyi çok isterim," dedi Una.

"Bu arada yardıma ihtiyacınız var mı? Size taksi çağırayım mı? Ya da ilacın etkileri tamamen kaybolana dek burada beklemek mi istersiniz?"

Una, "Hayır, hayır, teşekkür ederim," dedi. "Sanırım bir süre arabamda oturmak iyi gelecek."

Una arkasını dönüp giderken doktorun boğazını temizlediğini duydu.

"Çok fazla insanla konuştunuz mu?"

"Evet, bir sürü insanla." Aslında bu tam olarak doğru değildi, konuştuğu insan sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Asıl sorun ise önemli olabilecek kimseyle henüz konuşamamasıydı. Nancy Neele dışında pek bir ilerleme kaydedememişti. Yine de umudunu kaybetmemeliydi. Bu haliyle bile birçok gazeteciden ilerideydi, bundan emindi.

"Eminim Nancy sizi birçok detay konusunda aydınlatmıştır."

"Evet, öyle," dedi Una, gerilmişti.

"Sizce Bayan Christie şu anda nerede olabilir? Yoksa siz de onun öldüğüne mi inanıyorsunuz?"

"Ah, emin değilim. Ama öldüğüne inanmıyorum. Belki de kocasını cezalandırmak için ortadan kayboldu. Kendisi gibi kocasının da acı çekmesini istedi."

"Evet, ilginç bir teori," dedi Kurs duraksayarak. "Bayan Neele de bunun gibi bazı ufak ayrıntılardan bahsetmişti."

"Gerçekten mi?"

"Evet, düşünüyorum da, sanırım o da böyle bir şeyi ima etmişti. Kendisi çok güzel ve çekici bir genç kadın, öyle değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, kesinlikle çok çekici."

"Onu uzun zamandır mı tanıyorsunuz?"

"Birkaç yıldır diyebilirim."

"Aileniz vasıtasıyla mı?"

"Evet, babamın bir bağlantısı sayesinde."

"Peki, şimdi babanızla ilgili kendinizi nasıl hissediyorsunuz? Buraya geldiğinizde babanızdan bahsetmenin bile gözlerinizi doldurduğu gözümden kaçmadı. Şimdi, tedavinin ardından daha iyi olduğunuzu umuyorum."

"Evet, ilacın yararlarını zaman içinde göreceğimden eminim."

"Tabii başka bir tedaviye ihtiyaç duyma olasılığınız da var."

"Anlıyorum."

"Belki de sizin için yeni bir randevu ayarlasak iyi olacak?" Kurs masasının üzerindeki randevu defterini inceledi. "Bayan Johnston'dan da onay almam gerekecek ama bu hafta cuma gününe ne dersiniz? Sabah on birde? Sizin için uygun mu?"

"O kadar yakın mı?"

"Evet. Bu ilacın aynı hafta içinde iki kez uygulandığında en iyi sonucu verdiğini düşünüyorum."

Una kararsızdı.

"Tabii bu randevudan sonra uzun uzun Bayan Christie'nin kayboluşunu da konuşabiliriz. Bu arada bu olayla bağlantılı olarak adımı hiçbir şekilde kullanamazsınız. Yalnızca sizi bilgilendirmek ve araştırmalarınızda kullanmanız için konuşacağım. Anlaştık mı?"

"Elbette, çok teşekkür ederim."

"Sohbete devam edebilmeyi çok isterdim, ama korkarım hastam bekliyor. Bugünü geçirebilecek mi, emin değilim, za-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

vallıcık. Küçücük bir kız... Kaç yaşındaydı? Sekiz. Bazen yaşam çok acımasız olabiliyor, öyle değil mi Bayan Crowe?"

"Gerçekten öyle doktor. Görüşmek üzere."

"Çıkarken Bayan Johnston'ı görürseniz lütfen ona cuma sabahı on birde randevunuz olduğunu söyleyin."

"Teşekkürler."

Una elinden geldiğince soğukkanlı davranmaya çalışarak binadan çıktı, her an bacaklarının onu yarı yolda bırakabileceğini hissediyor, yığılıp kalmaktan korkuyordu. Bayan Johnston'ın masasının önünden geçerken durmadı, kadını başıyla selamlamakla yetindi ve hızla muayenehaneden yapraklarla kaplanmış sokağa çıktı. Sanki suların derinliklerinden kurtulmuş gibi yutkunarak soluk almaya çalıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi İkinci Bölüm

Kenward artık Albay Christie'ye birkaç zor soru sormanın zamanı geldiğini düşündü. Nazik olmak ve karşısında gerçek bir centilmen varmış gibi davranmak için elinden geleni yapmıştı. Kenward'ın adamın görgüsü ve davranışları konusunda kuşkuları vardı, ama bunu kendine saklamayı yeğlemişti. Yine de adamlarından birkaçını Albay'ı adım adım izlemekle görevlendirmişti, ancak adamın sıra dışı bir şey yaptığını saptayamamıştı: Her gün Sunningdale'deki evinden çıkıyor, şehirdeki Rio Tinto Şirketi'nin binasına çalışmaya gidiyor, her akşam Styles'a dönüyordu. Karısının kaybolmasıyla ilgili skandal, Bayan Neele ile olan yakınlığına gölge düşürmüş olmalıydı. Adamları, konu kamuoyuna yansıdığından beri ikisinin hiç buluşmadığını rapor etmişti.

Nazik, iyi niyetli davranmak işe yaramamıştı, artık farklı bir yöntem uygulamanın zamanı gelmişti. Adamlarına Albay'ı Styles'tan alıp sorgulanmak üzere merkeze getirmeleri talimatını vermişti. Yarım saat önce gelmişlerdi, ama Kenward adamı bir süre bekletmenin iyi bir taktik olabileceğini düşünmüştü. Bu tipleri kızdırmanın sonuç verdiğini birçok kez görmüştü.

Ayağa kalktı ve kapısının dışında bekleyen polis memuruna Albay'ı içeri almasını söyledi. Birkaç saniye sonra Christie hışımla içeri girdi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu şapkasını Kenward'a doğru sallayarak.

"Lütfen Albay, oturun."

"Hayır, siz neyin peşinde olduğunuzu söyleyene dek oturmayacağım. Evime araba gönderip beni bu şekilde buraya getirtmek ne demek oluyor? Gazetecilere malzeme mi veriyorsunuz?"

"Yanlış bir şey yapmadıysanız endişelenmeniz için de bir neden yok."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bakın Albay, otururseniz size birkaç sorum olacak."

"Ciddi ciddi karıma zarar verecek bir şey yaptığımı düşünüyor olamazsınız, değil mi?"

"Gerçekten bilmiyorum, ama belki sizinle konuştuktan sonra bu konuda daha net bir görüşüm oluşabilir. Şimdi lütfen oturun."

Albay oturdu, Kenward da masasının başındaki koltuğuna döndü. Ağır ağır dosyayı açtı ve oradaki ifadelerden bazılarını okudu.

"Şimdi net olarak cuma gecesi ve cumartesi sabahı olanları kronolojik sırayla bana anlatmanızı istiyorum."

"Size her şeyi zaten anlattım. Nerede olduğumu ve ne yaptığımı biliyorsunuz. Bu konuda çok sağlam tanıklarım da var."

"Evet, tanığınız var," dedi Kenward eline bir parça kâğıt alarak. "Arkadaş desteği."

"Duyduğuma göre onlarla konuşmuşsunuz. Bay, Bayan James ve..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, o hafta sonu Hurtmore Cottage'da olan diğer konuk, Bayan Neele."

"Onun adının bu konuya karıştırılmasını istemiyorum," dedi Albay. "Zaten gazete muhabirleri tarafından fazlasıyla rahatsız edildi... Hatta bana telefon edip bir kadın gazetecinin karımın kuzenlerinden biri olduğunu iddia ederek evine girmeyi başardığını bile anlattı. Düşünebiliyor musunuz? Bütün bu olanlar onun için zaten çok yıpratıcı, ebeveynleri onu uzağa, yurtdışına göndermekle tehdit ediyorlar, üstüne üstlük bir de bu. Onunla görüşemiyorum bile, sanırım bunu siz de biliyorsunuz." Albay bu son cümleyi özellikle vurgulayarak söylemişti, sanki Kenward'ın her adımını izlettiğinin farkında olduğunu belirtmek ister gibi.

"Evet, maalesef basının bu gibi konulardaki iştahını frenlemek için yapabileceğim pek fazla bir şey yok. Neyse, cuma akşamına dönecek olursak... Belki o akşam yaptıklarınızı bana yeni baştan anlatabilirsiniz... Tam zamanlarıyla?"

Albay, Kenward'a dik dik baktı, başkomiser onun bakışlarına soğuk bakışlarla karşılık verdi. Bu göz göze düello birkaç saniye daha sürdü, ta ki zanlı kısık sesle küfredip konuşmaya başlayana dek.

"Daha önce de size söylediğim gibi işten çıktıktan hemen sonra Godalming yakınındaki Hurtmore Cottage'a gittim, altı buçuk suları olmalı. Orada Bay ve Bayan James ile buluştuk, daha sonra hafta sonunu geçirmek üzere Bayan Neele de bize katıldı. Dördümüz içki içip yemek yedik ve saat on bir gibi odalarımıza çekildik. Hemen hemen hiç uyanmadığım çok iyi bir gece geçirdim. Cumartesi sabahı karımın sekreteri Charlotte Fisher telefonla arayıp Bayan Christie'nin kaybolduğunu bildirene kadar da her şey normaldi, hiçbir şeyden haberdar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değildim. Bütün bunları biliyorsunuz, size defalarca anlattım. Gerçekten tekrar tekrar bunların üzerinden geçmenin ne anlamı var, hiç anlamıyorum."

"3 Aralık gecesi ile 4 Aralık sabahının erken saatleri arasında Hurtmore Cottage'dan hiç ayrılmadığınızdan emin misiniz?"

"Evet, hiç ayrılmadım."

"Peki arabanız... Neredeydi?"

"Garajda, Hurtmore Cottage'ın garajında."

"Arkadaşlarınızın yanından ayrılmadığınızdan eminsiniz, değil mi?"

"Kesinlikle eminim," dedi Albay fazlasıyla alaycı bir tavırla. "Sanırım artık sizin de..."

"Lütfen oturun Albay. Bu konuşmanın ne zaman biteceğine karar verecek olan benim."

"Gece gündüz beni adamlarınıza izletmeniz zaten yeterince aşağılayıcı bir durum. Bari bir de suçlu ilan edin de bitsin bu iş."

"Böyle düşünüyorsanız üzgünüm. Ama bunlar prosedür gereği."

"Umurumda değil. Bana sıradan bir suçluymuşum gibi davrandığınızı hissediyorum."

Kenward yanıt vermedi, Albay'ı kendi sözleriyle baş başa bıraktı.

"Şimdi size yeniden sormak istiyorum," dedi Kenward kısa bir sessizliğin ardından. "3 Aralık gecesi... Verilen ifadelerden de görüyorum ki Bay ve Bayan James de sizin o gece evden ayrıldığınızı duymadıklarını teyit ediyorlar."

"Evet, bu doğru."

"Onlar da yatmaya gitmişlerdi, değil mi? Herhalde uyuyorlardı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kesinlikle. Ancak evden ayrılsam ya da arabamı çalıştırmış olsam evin köpeği havlayarak herkesi ayağa kaldırırdı."

"Köpek mi?"

"Evet köpek. Şirin, ufak bir şey. Ama ortalığı ayağa kaldırıyor."

"Ve Bayan Neele. Evden ayrılıp ayrılmadığınıza tanıklık edebilecek pozisyonda mıydı?"

"Neyi kastettiğinizden emin değilim ama eğer ima etmeye çalıştığınız..."

"Özel hayatınız beni hiç ilgilendirmiyor, Albay. Benim görevim gerçekleri ortaya çıkarmak. Eğer bu soruma yanıt vermezseniz, ne yazık ki Bayan Neele'yi merkeze çağırıp aynı soruyu ona sormam gerekecek."

"Böyle bir şey yapamazsınız. Nancy –yani Bayan Neele– daha önce de belirttiğim gibi bu saçmalıklar yüzünden çok yıprandı ve sinirleri harap olmuş durumda. Allah'ın belası karım! Keşke..." Albay birden kendine hâkim oldu.

"Ölse miydi?"

"Saçmalamayın! Bize böyle bir skandalı hiç yaşatmamış olsaydı diyecektim."

"Belki de siz daha sadık bir eş olsaydınız bütün bunlar hiç yaşanmayacaktı."

"Saçmalık! Bayan Christie çok zeki bir kadındır, insanları manipüle etmekte hiç zorlanmayacağından emin olabilirsiniz. İnsanların önyargılı davranıp mantıksız sonuçlara varmadan önce olaya bir de benim açımdan bakabilmelerini isterdim."

"Yani onu kaybolduğu gece ya da sabahın erken saatlerinde gördüğünüzü kesinlikle inkâr mı ediyorsunuz?

"Bunu daha kaç kez tekrar etmem gerekecek?"

"O gece gizlice kaldığınız evden ayrılmadınız ve Newlands Corner'a da gitmediniz, öyle mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gitmedim."

"Orada size çok kırgın olan karınızla da görüşmediniz?"

"Hayır."

"Aranızda tartışma, hatta çok şiddetli, kendinizi kaybettiğiniz bir kavga da olmadı, öyle mi?"

"Hayır, bu çok..."

"Ve kavga sırasında ona şiddetle vurmadınız? Belki de o kadar şiddetliydi ki sonrasında olabilecekler sizi korkuttu?"

"Bu kesinlikle..."

"Ve onu öldürdünüz? Bunu nasıl yaptınız? Onu boğdunuz mu Albay Christie?"

"Bakın, gerçekten, size daha önce de söyledim..."

"Sonra da cesedini ortadan kaldırdınız? Onu nereye götürdünüz? Bir yerlerde yaktınız mı?"

"Hayır. Hayır. Böyle şeyler düşünebildiğinize göre aklınızı kaçırmış olmalısınız. Gerçekten de bu akıl alır şey değil. Kabul edilemez."

Albay sandalyesini geriye itip birden ayağa kalktı. Her ne kadar nazik ve normal görünmeye çalışsa da şeytanca bir öfke tüm benliğini kaplamıştı. Yüzü kıpkırmızıydı, gözleri yerinden fırlamıştı. "Bu şekilde davranmaya devam edecekseniz korkarım avukatımı çağırmak durumundayım. Aslına bakarsanız zaten onu çağırmış olmam gerekirdi. Bu yaptığınız gözdağı vermekten başka bir şey değil. Elinizde hiç kanıt yok, çünkü ben masumum."

Kenward belki de biraz fazla ileri gittiğini düşündü. Ama bu kayboluşun başka bir açıklaması var mıydı? Bir kadın böyle birdenbire arkasında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolabilir miydi? Kenward bu sorgulama yöntemiyle bir yere varamayacağını hissediyordu –Albay şovunda gayet başarılıydı– bu yüzden başka bir yöntem bulmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kenward, "Çok yakında her şeyin açığa çıkacağından eminim," diyerek ayağa kalktı. "Sizi alıkoymak gibi bir niyetim yok, Albay. Ama sanırım önümüzdeki birkaç gün içinde yeniden konuşmamız gerekebilir."

"Hiç sanmıyorum. Eğer beni tutuklamak istiyorsanız, tutuklayın. Bunun dışında bu saçma sorgulamalarla size nasıl yardımcı olabileceğimi gerçekten bilemiyorum. İyi günler."

Kenward yazı masasının çekmecesinden şişeyi çıkarmadan önce Albay'ın odadan çıkmasını bekledi. Şişeden bir yudum içti, sonra bir yudum daha, sonra telefona uzandı. Artık daha sinsi, el altından oynamanın zamanı gelmişti. Albay açık ve dürüst bir oyun istemiyorsa bunun sonuçlarına katlanacaktı. "Press Association" haber merkezinin numarasını çevirdi ve cinayet masasından Alexander Massey ile görüşmek istediğini söyledi.

"Massey, benim Kenward. Tam sana göre bir haberim olduğunu düşünüyorum. Geçen gün konuştuğumuz konuyla ilgili. Evet, Christie olayı. Kocayı çözmeye çok yaklaştığımızı düşünüyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Üçüncü Bölüm

Mutlu insanların geçmişi yoktur. Bunu kim söylemişti? Şu iç karartıcı Ruslardan biri. Daha önce bunun anlamını tam olarak kavrayamamıştım, ama şimdi anladığımı düşünüyordum. Dönüp bakıyorum da, eski ben boş bir sayfadan başka bir şey değil. Mutlu olduğum günler... Ashfield'in güneşli bahçesinde oynayarak geçirdiğim saatler, annemle uzun sohbetlerim, Torguay'da, gezi yolundaki bitip tükenmeyen paten kayışlarım... Bana bir şekilde gerçek değilmiş gibi geliyordu. Annemin ölümü, sonrasında Archie'nin ihaneti ve şimdi de üzerime kara bir gölge gibi çöken bu Doktor Kurs... Bu kadarı çok fazlaydı ve hepsi üzerimde derin yaralar bırakmıştı.

Annemin her canlının ölümü düşünmesi ve yeryüzünde bir yolcu ya da yabancı gibi yaşaması gerektiğini söylediğini anımsıyorum. Gelip geçiyorduk işte. Yatağının başucundan ayırmadığı *The Imitation of Christ* kitabından okuduğu, "Yarın ne olur, kim bilir," cümlesini hiç dilinden düşürmezdi.

Belki Flora'nın tavrı da buydu. Onun direnci ve ölüm karşısındaki umursamazlığı beni çok şaşırtmıştı. Günün oldukça uzun bir kısmını baş başa geçirmiştik ve bu süre içinde aramız-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da bir bağ oluştuğunu hissetmiştim. Flora asla karşı çıkılamayacak sağlam bir mantıkla, kızım için kendini feda etmesinin neden doğru olduğunu gerekçeleriyle anlatmıştı. Eğer deney doğru sonuç vermezse, verilecek doz onun dirilmesine yeterli olmazsa, o zaman ölümünün bir işe yarayacağı bilinciyle öbür tarafa gideceğini söylemişti. Ayrıca deneyde bir şeylerin ters gitmesi durumunda suçlanmamam için de bir intihar notu bırakmakta ısrar etmişti. Hatta bu deneyi yapacağımız için mutluluk duyduğunu, bunun kendisini yalnızca birkaç ay sonraki kaçınılmaz sona hazırlayacağını da söylemişti. Buna rağmen ben çok iyi biliyordum ki Flora'nın "ölümü" bana yalnızca biraz zaman kazandıracaktı: Esas dehşet daha sonra, o uyandığında ortaya çıkacaktı. Peki, o zaman ne yapacaktım?

Henüz genç bir kızken Beytanyalı Lazarus'un, yani ölümünden dört gün sonra, İsa'nın dirilttiği adamın hikâyesini dinlemekten çok zevk alırdım. Annemin İncil'den Lazarus'un üzerinde kefeniyle mezar taşlarının arasından ayağa kalktığı bölümü okurken ağladığını anımsıyorum. Benzer bir girişimde bulunmak kutsala saygısızlıktı. Ama başka şansım yoktu. Tek dileğim sonsuza dek lanetlenmemekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dördüncü Bölüm

Davison, "Gel içeri! Haydi, içeri gel!" dedi. "Bunca zaman nerelerdeydin?"

"Berkshire, Surrey ve Hertfordshire," dedi Una, Albany'deki şık daireye girerken.

"Neyse, Tanrı'ya şükür uygarlığa dönebildin."

"O kadar da kötü değildi ama işin kötüsü hemen yarın yeniden taşraya gitmek zorundayım."

Davison, Una'yı çok özel gravür ve portre koleksiyonunun bulunduğu koridordan geçirerek salonuna götürdü. Davison gerçekten de güzelden anlıyordu, ayrıca ilgi alanlarını geliştirmesini sağlayan hatırı sayılır bir geliri vardı.

"Gel otur. Çay ister misin?"

"Evet lütfen."

"Şimdi bana neler yaptığını anlat. Zengin bir talibinle kaçtığından kuşkulanmaya başlamıştım."

"Keşke o kadar şanslı olabilseydim. Hayır, Bayan Christie'nin izindeyim."

"Bir şey bulabildin mi? Nihayet diğer muhabirleri atlatıp kendi özel haberini yazabilecek misin? Bu sabah yine tüm gazetelerde bu hikâye vardı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, henüz değil. Ama çok yaklaştığımdan eminim."

"Peki öyleyse, her şeyi öğrenmek istiyorum. Ama önce bana bir dakika zaman vermeni isteyeceğim." Davison ayağa kalkarak çay hazırlamak için mutfağa gitti.

Una şöminenin başındaki koyu kırmızı, deri koltuğa oturdu. Her zaman Davison'ı ziyaret etmekten hoşlanmış ve her defasında habersiz gelerek onu yakın bir arkadaşıyla birlikte bulmayı ummuştu. Ancak şimdiye dek onun çalışma arkadaşlarından birine rastlamamıştı, kendisine ufak bir şans verilirse onlardan hoşlanacağından emindi. Daha önce Davison önemli bir mektubu postaya vermesi gerektiği ya da telefona çağrıldığı zamanlarda kısa süreliğine dairesinden ayrıldığında evi araştırma olanağı bulabilmişti. Konsolları araştırmış, yazı masalarını açmış, mektupları okumuş, ama bir şey bulamamıştı. O gün de masanın üzerindeki gazete ve dergi yığını dikkatini çekti ya da en azından bunların derlemesi.

Davison, "Kız ilginç değil mi?" diye seslendi.

"Kız mı?"

"Evet, bu sabah 'Jameslerin dostu' olarak tanıtılan kız. Belli ki Albay'la arasında bir ilişki var," Bazı ayrıntıları Davison'dan gizli tutma planı suya düşmüştü.

"Ah, Bayan Neele'yi kastediyorsun. Onunla görüştüm bile."

Davison birden kapının eşiğinde belirdi. Elinde çay tepsisi yoktu. Belli ki meraklanmıştı.

"Görüştüm derken ne kastediyorsun? Onun yasaklı bölge olduğunu düşünüyordum."

"Ah evet, sanırım öyle. Ama ben kendime özgü gizli bir teknik kullandım."

Davison sırıtarak, "Ne olduğunu tahmin edeyim mi?" dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gerek yok. Sinsi, şeytanca bir plan filan yapmadım." Una güldü. "Kendimi Bayan Christie'nin kuzeni olarak tanıttım, hepsi bu. Beni içeri aldı ve bana çok önemli bilgiler verdi."

"Ne gibi?"

"Bunu sana şimdi söyleyemem, özel haberimi beklemelisin. Neyse, çayım nerede kaldı?"

"Hemen getiriyorum. Ancak böylece kurtulabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun, bana birkaç ilginç haber çıtlatmadan gidemezsin."

Una, *Express* gazetesini aldı, Surrey ve Berkshire polisinin aptallık edip Scotland Yard'dan destek istemedikleriyle ilgili yazıyı okudu. *The Times* ise Newlands Corner çevresindeki başarısız yeni bir araştırmadan söz ediyordu, araştırmayı yapan grupta ağırlıklı olarak yörenin insanları ve özellikle dikkatli bir inceleme için davet edilen Guilford ve Shere Avcılar Birliği'nin üyeleri ile av köpekleri vardı. Ancak birinci paragrafın sonundaki bir açıklama Una'nın özellikle dikkatini çekti, bu izini sürmeye değer bir şeydi: Haberden anlaşıldığı kadarıyla Agatha Christie ortadan kaybolmadan önce kayınbiraderi Campbell Christie'ye bir mektup yazmıştı ve mektubun üzerindeki posta damgası, SW1 posta kodlu bölgeden, yani Londra'dan postaya verildiğini gösteriyordu. Davison'ın posta merkezinde bir bağlantısı olmalıydı, en azından ona bunu sormasında bir sakınca yoktu.

"Evet, anlat bakalım, Bayan Neele'yi nerede buldun?" diye sordu çaylarla birlikte dönen Davison.

"Hertfordshire'ın biraz dışında, Rickmansworth'te."

"Daha önce Hertfordshire'a gidip gitmediğimden emin değilim... Ah evet, anımsadım. Bir defasında orada gerçekten çok sıkıcı bir hafta sonu partisine katılmak zorunda kalmıştım,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

St. Albans'ın hemen yakınında, Hartford'un eski bir dostunun saray yavrusu denilebilecek korkunç evinde. Hartford bana onunla tanışmama değeceğini söylemişti, ama bu yaşamımın en kötü hafta sonlarından biri oldu. Bir gün sana daha fazlasını anlatırım."

"Neyse, bu iş bitince ben de oraya bir daha gitmek isteyeceğimi sanmıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Bu ilginç bir deneyimdi, ama kesinlikle beklediğim gibi değildi. Asıl güzel olan sonunda yapmak istediğim işi bulmam."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bir kez içine girdim mi çok geçmeden sıkılıp pişman olacağımı düşünüyordum, ama tam tersi oldu. Bence bu kesinlikle çok heyecan verici bir iş. Özellikle de polis muhabirliği. Tüm bu lanet suçlular, katiller! O kadar ilginç ki..."

"Bundan emin misin? Ben bu işi koca bulmanın bir yolu olarak yaptığını düşünüyordum. Uygun birini bulmak için doğru ve iyi bir çevre değil, ama ne derler: Kısmetin nerede karşına çıkacağı belli olmaz."

Una'nın kahkahası şuh ve bulaşıcı olduğu kadar tuhaf ve yüksek tondaydı.

Davison, "Lütfen biraz sakin ol," dedi. "Senin yüzünden komşularım dedikodu yapacak."

"Onlara konuşacak bir şey vermek iyi olabilir. İnsanın hakkında konuşulması için yaşamıyla uyumlu olmayan birine ihtiyacı vardır, sence de öyle değil mi?"

"Hakkımda ne kadar az konuşulursa o kadar iyi. Neyse, konumuza dönelim. Bana neler keşfettiğini anlat."

Una bir an düşündü. Söylediklerinde seçici olmaya karar vermişti, Davison'ın can sıkıcı bir biçimde koruyuculuk rolü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne soyunmasını istemiyordu. Yapması gereken bir işi vardı ve bunu dışarıdan biri karışmadan, özgürce yapmalıydı.

"Polis tabii ki işbirliğine yanaşmadı. Dolayısıyla bilgi toplamak için başka yollara başvurmam gerekti."

Davison ona şüpheyle baktı. "Ne gibi?"

"Şöyle, öncelikle Albay'ın evde olmadığı bir anda onların evine girerek hizmetçileriyle konuşmayı başardım. Bayan Christie'ye kız kardeşinin yazdığı bir mektup buldum..."

"Mektup 'buldum' derken ne kastediyorsun?"

"Açıklayayım... Evi araştırırken bir mektup buldum ve bu mektup beni bu olayın gerisinde neler olduğu konusunda epey aydınlattı."

Davison'ın dehşete kapıldığı anlaşılmayacak gibi değildi. "Sanırım seni yanlış anladım. Yani bir şekilde gizlice Albay ve Bayan Christie'nin evine girip oradan bir mektup çalmadın, değil mi?"

"Biliyorum biliyorum," diyen Una konuya açıklık getirmeye çalıştı. "Lütfen bana kızma. Bu önemliydi. Tek yolu buydu. Mektuptan Bayan Neele'nin ismini öğrendim. Bu bilgiye birkaç gün önce ulaştım ve bunu gazetelere satmaya kalksam isim yapabileceğimi bilmeme rağmen şimdilik kendime saklamaya karar verdim, üzerine gidersem bir umut başka ipuçları da bulabilirim."

"Bunu hoş görmemi bekleyemezsin, Una. Yaptığının yasalara aykırı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Yasalar! İnsanın kuralcılıktan çıkıp yaratıcı olması gereken anlar da vardır, sence de öyle değil mi? Sakın bana bölümünün daima yasalar çerçevesinde çalıştığını anlatmaya kalkma."

"Bu tamamen başka bir şey," dedi Davison kızararak. "Bu ülkenin yararı ve esenliği için, ulusal güvenlik adına gerçekleştirilen bir durum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii ki istersen bunu böyle de adlandırabilirsin. Ama ben orada neler döndüğünü biliyorum, toplumun asla duymadığı bir sürü şey. Ayrıca senin de bildiğin gibi ahlak konusunun her zaman çok fazla üstünde durmamak gerek. Ardından neler çıkacağı bilinmez."

Davison bir an için sustu.

"Çok dikkatli olmalısın, Una. Kendini durup dururken parmaklıkların arkasında... Ya da daha da kötüsü bu hikâyeyi asla anlatamayacak şekilde toprağın altında bulmanı istemem. Dikkatli olacağına söz ver."

Una tereddüt etti. Dikkatli olma konusunda kendi önlemleri vardı, ama bunları Davison'a açıklamak gibi bir niyeti yoktu.

"Söz veriyorum," dedi.

"Neyse mektupta ne keşfettin?"

"Albay'ın Bayan Nancy Neele ile bir aşk ilişkisi içinde olduğunu öğrendim. Bayan Neele'nin bu olaya ışık tutacak bir şeyler söyleyebileceğini düşündüm ve çok geveze bir terzi sayesinde kadının evine girmenin yolunu buldum. Bu görüşme beni Bayan Neele'nin doktoruna götürdü ki onun bu kaybolma vakasıyla ilgili bir şeyler bildiğinden eminim."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Ah hiç bilmiyorum, kadınca bir sezgi diyebilirsin. Onunla yarın yeniden buluşacağım. Her ne kadar adını kullanmama asla izin vermeyeceğini belirttiyse de bana bu olayla ilgili geri planda kalmış bazı bilgiler verebileceğini söyledi."

"Bütün bunlar çok ilginç ama daha önce de söylediğim gibi senin ülkenin dört bir köşesine gidip, başka bir isimle yabancıların evlerine girmenden hoşlanmıyorum. Karşına nasıl birinin çıkacağını asla bilemezsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani uygun bir eş adayı gibi mi?"

"Şakayı bırak, Una, seni korumam gerektiğini hissediyorum. Babana ne söz verdiğimi anımsıyorsun değil mi? Ölümünden hemen önce onunla yaptığım son konuşmada?"

Una'nın gözlerindeki pırıltı soldu ve yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Baban beni sana göz kulak olmakla görevlendirdi. Sana zarar gelmesini istemiyordu. Eğer sana bir şey olursa görevimde başarısız olurum."

"Evet, bunu anlıyorum. Teşekkürler Davison," diyen Una hafifçe Davison'ın bacağını okşadı. O gerçekten de çok tatlı bir adamdı.

"Aptalca, gözü kara bir şey yapmayacağına söz vermelisin. Tek kelime bile söylemeden aceleyle Hertfortshire gibi yabancı yerlere kaçıp gitmek de yok."

"Peki, tamam," diyen Una, *The Times* gazetesini eline aldı. "Şimdi söyle bana. Posta merkezinde bana yararlı olabilecek bir bağlantın var mı?"

"Neden?"

Una ona Bayan Christie'nin kayınbiraderi Champbell Christie'ye yazdığı bir mektubun ortaya çıktığını ve mektup zarfının üstündeki mührün SW1 bölgesine ait olduğunu anlattı.

"Yani sence Bayan Christie kaybolduktan sonra Londra'ya mı geldi?" diye sordu Davison.

"Evet ya da bu mektubu postaya götürmesi için arkadaşlarından birine verdi. Kim bilir belki onun da kocasının bilmesini istemediği gizli bir yaşamı vardı?"

"Neden herkesin gizli bir yaşamı olsun ki? İnsanlar dürüst, açık sözlü ve doğru olamazlar mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Una onu anlamlı bakışlarla süzdü. "Bu soruya senin yanıtının ne olduğunu duymak isterdim asıl."

Una, "Pardon?" diyen Davison'ın gülüşünde bir tuhaflık olduğunu, bunun bir şeyler gizlemeye çalışan birinin gülüşü olduğunu düşündü.

"İşin ve işinin gerektirdikleri," dedi Una. "Aldatma, yalan, hile, yanıltma, bütün bunlar senin işinin doğasında var, değil mi?"

"Ah onlar mı?" diyen Davison elini boş ver anlamında salladı. "Bir an için başka bir konudan bahsettiğimizi düşünmüştüm."

"Hayır, kesinlikle değil," diyen Una gülümsedi. "Böyle bir şeyi rüyamda bile göremem. Her neyse, gerçekten de Londra posta merkezinde bilgi verebilecek bir bağlantın olup olmadığını bilmek istiyordum."

"Tabii ki var. Ama sana nasıl yardımcı olabileceklerini anlayamıyorum."

"Aslında ben de," dedi Una. "Sorun da bu ya zaten. Şu an ne yapmam gerektiğinden emin değilim. İzlemek istediğim birkaç ufak ipucu var. Dediğim gibi yarın Rickmansworth'e gidiyorum. Ama ondan sonra yolun sonuna gelmiş olacağımı hissediyorum. Polisin bana yardımcı olmayacağı çok açık ve bir kez daha Bayan Neele ya da Albay Christie'nin karşısına çıkmam da olanaksız."

"İyi öyleyse, posta merkezinde bu mektupla ilgili birkaç gizli araştırma yapabilirim. Ne zaman postaya verildiğini ve nerede damgalandığını bulabilirim. Bu zor olmamalı."

"Bu da bir şey sanırım."

"Öyle ya, Bayan Christie ya da senin çarpık düşüncene göre, onun gizemli dostu dışında kimse bu mektubu postaya vermiş olamaz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gizli dostlara gelince..."

"Yeter," diyen Davison elini kaldırarak onu susturdu, gözleri parlıyordu. Una'nın alışılmadık araştırma yöntemleriyle ilgili açıklamalarının dostluklarına zarar vermemesi gerektiği apaçık ortadaydı.

"Seni bu konuya fazla bulaşmaman konusunda uyarmıştım. Gazeteciliğe yatkın olduğunda hiç kuşku yok. Sana... Normal, nazik bir konuşmayla bir şey anlatmak olanaksız. Kafanın çalışma şekli..."

"Davison!"

İkisi birden kahkahalara boğuldular. Bu öylesine güçlü bir kahkahaydı ki tüm evde yankıladı, hatta Davison'ın çok beğendiği III. Napolyon zamanından kalma avizesinin kristal taşları bile neşeyle şıngırdadılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Beşinci Bölüm

Bu olayı çözmem yalnızca an meselesi, diye düşündü Kenward. Albay'ı biraz daha köşeye sıkıştırmayı başarırsa belki de onun her şeyi itiraf etmesini sağlayabilirdi. Her şey ustalıkla uygulanacak psikolojik baskının dozuna bağlıydı: Baskı az olursa katil itiraf etme gereği duymayacak, fazla olursa tıpkı bir sümüklüböcek gibi kabuğuna çekilecekti.

Son yirmi dört saat Kenward ve Surrey Polis Merkezi'ndeki adamları açısından bir hayli hareketli geçmişti. Öğleden sonra iki delikanlı Bayan Christie'nin arabasının terk edilmiş halde bulunduğu yerin yakınındaki çalılıkların altında teneke bir konserve kutusu bulmuştu. Kutunun içinde çok tuhaf bir mesaj vardı: "Candle Lanche'a sor. Silent Pool hakkında ondan daha fazlasını biliyor..." Adamlarına yakın çevrede bu isimde birinin olup olmadığını araştırmaları, telefon rehberlerini incelemeleri konusunda talimat vermişti, ama bundan bir sonuç alamamışlardı. Hatta bu mesajı memurlarından birine, çapraz bulmacada uzman olan Hughes'a da göstermişti. Acaba bu bir anagram olabilir miydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hughes yaklaşık iki saat mesajdaki harflerle uğraştıktan sonra kendi içinde tutarsız birkaç fikirle geldiyse de Kenward bu mesajın aptalca bir şakadan başka bir şey olmadığına karar vermişti. Aslında kutuyu bulduklarını iddia eden Frederick Jones ve Stanley Lane adlı iki delikanlının bu olaya karışmış olabileceğinden kuşkulandı, ama bunu kanıtlayamadı. Hiç kuşkusuz onları sorguya alabilirdi, ama zaman kaybetmek istemiyordu, çünkü bu kez de bir ayakkabı bulunduğu haberi merkeze ulaşmıştı.

Ayakkabı bir spor derneğinin toplu yürüyüşüne katılan bir üyesi tarafından, Albury yakınındaki tepelerden birinin yamacında bulunmuştu. Acaba bu ayakkabı Bayan Christie'ye ait olabilir miydi? O zaman yakınlarda onun giysilerinden başka bir parça da olabilir miydi acaba? Adamlarından biri onu ayakkabının bulunduğu yere götürdü, bir an için önemli bir kanıta ulaştıkları düşüncesiyle büyük umutlar beslemiş olsa da oraya varıp ayakkabıyı görünce bunun uzun zamandır orada kalmaktan çürümüş bir ayakkabı olduğunu gördü. Sonra aynı gece, geç vakitte, tam Kenward yatağına girecekken, kapısının çalındığını duydu. Gelen Hughes'tu. Önemli bir şey olmasa adamının onu evinde rahatsız etmeyeceğini çok iyi biliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Kenward iyi bir haber almanın heyecanıyla. "Ah, evet, içeri girsene."

Kenward onu mutfağa götürdü.

"Biraz önce merkeze bir telefon geldi. Basingstoke Kanalı'nda bir kadın cesedi bulunmuş."

İşte bu! Bu beklediği dönüm noktasıydı.

"Kadın nasıl biriymiş?"

"Bir şey söylemek zor, efendim. Henüz cesedi görmedim, ama pek hoş bir görünümü olduğunu sanmıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üzerinde giysi var mıymış?"

"Ah evet, efendim," diyen Hughes not defterinin sayfasını çevirdi.

"Üzerindeki giysileri anlatır mısın, lütfen."

"Bu konuda da uzman sayılmam efendim, ancak tanık kadının iyi giyimli biri olduğunu ifade etmiş."

"Ceset nereye götürüldü? Morga mı?"

"Evet efendim."

"İyi o zaman ne bekliyoruz?"

Hughes, Kenward'ın üzerindeki zar zor kapanan lacivert yün sabahlığa ve altındaki yeşil-beyaz çizgili pijamaya baktı.

"Ah evet, elbette," diyen Kenward hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Hemen üzerimi değiştireyim."

Morgun kapısını açan Doktor Anderson bir ayağı çukurda gibi görünen yaşlı bir adamdı. Derisi sararmış, teni öylesine kurumuş ve incelmişti ki antik bir kitabın parşömen sayfası olduğunu düşünebilirdiniz. Beli neredeyse yarıya kadar eğilmiş, sırtı kamburlaşmıştı. Bundan dolayı başını kaldırmakta ve iki polisin bakışlarına karşılık vermekte zorlandı.

"İçeri gelin, ceset mermer masada," dedi kayıtsız bir havada.

Kenward ve Hughes uzun bir koridor boyunca onu takip ettiler ve binanın arka tarafına geçtiler. Boş sayılabilecek büyük odada mermer masa dışında, üzerinde ameliyat araç gereçleri, metal kaplar ve çeşitli boyutlarda cam şişelerin durduğu bir raftan başka eşya yoktu. Havaya koruyucu maddelerin kokusu ile mide bulandıran, iğrenç bir çürük kokusu hâkimdi.

"Cesedi teşhis etmemizi sağlayacak herhangi bir belgeye rastlanamadığı gibi sanırım yakın çevrede el çantası filan gibi bir şey de bulunamamış," dedi Doktor Anderson elindeki notlara bakarak.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kenward duraksayarak mermer masaya yaklaştı, gergindi, ama bunun nedeni ölü görmekten çekinmesi değildi: Daha önce o kadar çok görmüştü ki, ölüler hangi durumda olursa olsun onu ürkütmüyordu, onu asıl rahatsız eden içinde giderek artan meraktı. Kendini mermer masanın üstüne yatan kadının yüzüne bakmaya hazır hissetmeden önce bir an durup sakinleşmeyi bekledi. Cesedin tam üstünde ortama soğuk, parlak beyaz bir ışık yayan bir ampul asılıydı, ama bir an için ona o ampul sönüyormuş gibi geldi. Görüşü bulandı, kardı ve çok geçmeden kendini karanlık bir tünelin içinde buldu.

Doktor Anderson'ın hemen yanında durduğunu biliyordu. Başını yana çevirdi, sanki oda *Titanic*'te olduğu gibi tepetaklak olmuştu. Kenward birinin onu kolundan tutarak bir sandalyeye oturttuğunu hissetti. Başının dizlerinin arasında olduğunun farkındaydı, karın kısmında tanımlanamaz bir kasılma ve kalbinde büyük bir baskıyla birlikte ağrı hissediyordu. Birkaç kez derin derin soluk almaya çalıştı, sonra ağır ağır gözlerinin önünde yeniden gerçek dünya belirmeye başladı. Ancak gördüğü manzarada, Anderson toprak rengi teni ve kaplumbağayı andıran vücuduyla adeta ölüme doğru yürüyordu ve bu hiç de rahatlatıcı değildi.

"Kenward? Kenward?" dedi nabzını almaya çalışan Anderson. "Bizi çok endişelendirdiniz."

"Yalnızca basit bir mide bulantısı. Üzgünüm."

"Bunu şimdi yapmak istediğinizden emin misiniz?" diye sordu Anderson. "Neden biraz dinlenip yarın sabah tekrar gelmiyorsunuz?"

"Hayır, hayır, iyiyim ben," diyen Kenward sandalyesinden kalktı. "Benim için endişelenmenize gerek yok. Asıl endişelenmemiz gereken burada bu masada yatan kadın, umarım..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Masada yatan kadının görüntüsü sözcükleri boğazına tıkadı. Birkaç kez gözünü kırpıştırdı ve bu hareketiyle karşısındaki görüntünün değişebileceğini umdu. Hayal kırıklığı şiddetli bir tokattan farksızdı, bir an yeni bir kriz geçirebileceğini düşündü. Masada yatan kadın yirmi yaşlarında bile değildi, yaklaşık bir metre elli santim boylarındaydı ve uzun siyah saçları tıpkı bir su yosunu gibi vücudunu sarmıştı. Teni soluk ve şeffaftı, sol şakağında ince mavi damarlar görünüyordu. Ve kesinlikle hamileydi.

"Lanet olsun! Kahretsin!" diye mırıldandı Kenward. Bu lanet okuma, yalnızca henüz doğmamış çocuğunu öldüren, bu talihsiz kadına değil, aynı zamanda Albay Christie ve onun kaybolan karısınaydı.

O akşam Kenward uykusunda korkunç kâbuslar gördü. Mermerin üstündeki boğulmuş kadın Bayan Christie'ye dönüştü. Albay'ın karısını öldürdüğü düşüncesi tekrar tekrar düşlerine hâkim oldu: Düşünde Albay karısını Newlands Corner'da boğuyor, cesedi arabasının bagajına koyuyor, karanlık kanalın kenarına götürüp suya atıyordu. Sonra da arkadaşlarının Godalming yakınındaki villasına dönüyor, sevgilisinin sımsıcak yatağına giriyor ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Bütün bunlar birkaç saat içinde yapılabilirdi. Oradan oraya yolculuk ne kadar sürerdi? Hurtmore Cottage ile Newlands Corner arası yaklaşık on beş kilometreydi, oradan kanala kadar cesedin nerede suya atıldığına bağlı olarak yaklaşık otuz kilometre daha. Albay'ın tüm bu yolculuğu tamamlaması –bu arada cinayeti de işlemesi– yaklaşık üç saatini alırdı. Evet, bu mümkündü, yapmış olabilirdi. O sabah çok erken saatte olayı çözdüğü düşüncesiyle uyandı, ancak şafağın soluk ışığı ona aslında hiçbir şeyi çözmediğini anımsattı:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bulunan ceset Bayan Christie'ye ait değildi. Kahvaltı tam anlamıyla iç karartıcıydı, o sabah huysuz ve aksiydi, gereksiz yere ona moral vermeye çalışan Naomi'ye çattı, tereyağlı kızarmış ekmeğinin ve haşlanmış yumurtasının olduğu tabağı dokunmadan itti.

Masasının başına geçtiğinde öfkeden kuduracak haldeydi ancak bir ya da iki parmak kadar viskiyi kafasına dikince kızgınlığı geçti. Güne masasındaki gazeteleri okuyarak başladı. Gazete yığınının en üstündeki *Daily Express*, polisi Scotland Yard'ı devreye sokmamakla eleştiriyordu. Acaba Albay bunu özellikle yazdırmış olabilir miydi? Fleet Sokak'ta etkisi var mıydı? Bir diğer gazete ise Bayan Christie'nin sözde görülme hikâyesine yer vermişti. Bu, o kadar çok olan bir şeydi ki Kenward sayısını şaşırmıştı artık. Son olarak bir kadın Bayan Christie'yi puantiyeli, fok derisinden bir paltoyla gördüğünü iddia etmiş ve bunu Wokingham Polis Merkezi'ne bildirmişti. Makalede Berkshire Polis Merkezi'nden Başkomiser Goddard'ın görüşü de yer alıyordu. "Bu tanığın ifadesinin üzerinde pek fazla durulması gerektiğini düşünmüyorum," demişti. "Ancak ben kişisel olarak Bayan Christie'nin hâlâ yaşadığına inanıyorum." Kahrolasıca Goddard. Neden çenesini tutamıyordu ki? Böylelikle yalnızca Albay'ın elini güçlendiriyordu.

Moral bozukluğu ancak bir kadeh içki daha içtikten ve "Bayan Neele'nin" James'lerin dostu olarak adının gazetede geçtiğini gördükten sonra düzeldi. *Bu işe yaramalı*, diye düşündü, *bu Albay'ı sonunda bezdirecek.* Ve gerçekten de daha masasının başından kalkmadan Albay aradı. Kenward "Neele" adının basına sızmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını ve onların bunu nasıl öğrendiğine dair en ufak bir fikrinin dahi bulunmadığını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tekrarladı. "Büyük olasılıkla hizmetçiler," diye yalan söyledi. "Onların gerekli gereksiz konuştuğunu bilirsiniz."

Kenward o sabahı adamlarıyla konuşarak ve aramaya yardımcı olacak bir gönüllüler ekibi oluşturmakla geçirdi. Bunun gibi bir operasyon ancak toplumun desteğine dayandırılabilirdi ve böylesine rüzgârlı, soğuk bir aralık gününde ipucu aramak için kırsalda saatlerini geçirmeye hazır olan, sıradan erkek, kadın ve hatta çocukların sayısı inanılır gibi değildi. Hiç kuşkusuz birçoğu Bayan Christie'nin yazdığı o aptal kitaplardan etkilenmişti, hatta belki de kendilerini bir cinayeti çözmek için bilgi avına çıkmış amatör dedektifler olarak görüyordu. Bu işin aslında ne kadar güç bir iş olduğunu bilselerdi... Bir cinayeti araştırmanın kesinlikle cazip bir tarafı yoktu. Bir kez olsun morgdaki mermer masanın önünde dursalar ve boğulmuş bir kadının davul gibi şişmiş bedenine baksalar... Önlerine yüzlerce ele alınması ve okunması gereken çelişkili tanık ifadesi konsa...

Bütün bunlar geçtikten, Bayan Christie olayının gizemini çözdükten sonra –ki muhakkak çözecekti– belki de emekliye ayrılmalıydı. Peki, ama o zaman ne yapacaktı? Polislik onun yaşamının bir parçasıydı. Henüz gitmeye hazır değildi. Özellikle de Albay Christie'nin hakkından gelmenin eşiğine gelmişken.

Adamlarına Albay'ı telefonla arayarak onu o gün öğleden sonra Newlands Corner'a çağırmaları talimatını verdi. Daha önceki sıcak konuşmalarından sonra böyle bir isteğin başka birinden gelmesinin daha doğru olacağını düşünmüştü. Ayrıca adamlarına, Albay bu davetin niteliği ya da amacı hakkında bir şey sorarsa, bunu başkomiserlerinin ona olay yerinde bir şey göstermek istediği gibi belli belirsiz bir yanıtla geçiştirmelerini söyledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Daha sonra kendisi de Newlands Corner'a araştırmayı yönetmeye gitti. O günkü araştırmanın Peaslake ve Chilworth köylerine kadar genişletilmesi kararlaştırılmıştı. Sabah boyunca her zamanki gibi sıradan dökümtülerden başka bir şeye ulaşılamadı: Atılmış bir kadın iç çamaşırı (çok büyük olduğu için bunun Bayan Christie'ye ait olmasının olanaksız olduğuna karar verildi), bir erkek ayakkabısı, iki yıpranmış futbol topu, avarenin tekine ait olduğu anlaşılan, üzeri güve yenikleriyle dolu eski bir tüvit ceket, genç bir hizmetçi ve şoförün birbirlerine yazdıkları, yağmurda ıslanıp lekelenmiş bir tomar aşk mektubu... Kalabalıktan gelen her bağırışla, her yeni keşifle birlikte Kenward'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyor, soluğu hızlanıyor, ancak bu kaçınılmaz hayal kırıklığının da etkisiyle göğsündeki boğucu ağrı, dayanılmaz bir baskıya dönüşüyordu.

Albay, Newlands Corner'a öğlen yemeğinden hemen sonra geldi. Kenward, Christie'nin her zamanki hırçın ve kendini beğenmiş tavrıyla arabadan inip, kız kardeşi, sekreterleri Charlotte Fisher ve ailenin köpeğiyle birlikte yanlarına gelmesini izledi.

"Geldiğiniz için teşekkürler, Albay," diyen Kenward onu birlikte geldiği iki kadının yanından uzaklaştırdı. "Bu öğleden sonra, buraya kadar gelme zahmetine katlanmış olmanızı gerçekten çok takdir ediyorum."

Christie onu şaşkın bakışlarla süzdü, bu ani tavır değişikliğine, bu nazik ve dostça davranışlara anlam veremiyordu.

"Sizi bugün buraya niçin çağırdığımızı merak ediyor olmalısınız, sizden öncelikle özür dilemek isterim. Bir şekilde gözünüz korktuysa ya da kendinizi baskı altında hissediyorsanız, bunun tek suçlusu benim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kenward elini uzattıysa da Albay başını sallamakla yetindi.

"Araştırmalarımızı çok yönlü olarak sürdürmemiz gerektiğinin siz de farkında olmalısınız, dolayısıyla bir noktada sizin üzerinizde de yoğunlaşmamız gerekti elbette."

"Yani artık karımın kaybolmasından dolayı benden kuşkulanmadığınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

Kenward onun omzunun üzerinden ileri baktı.

"Bana kalsa sizin masumiyetinizi resmen ilan ederdim," diye fısıldadı. "Ama bu işler nasıldır bilirsiniz."

Yüz ifadesi belirgin şekilde yumuşamaya başlayan Albay, "Öyle mi?" dedi. "Bu arada bu fikir değişikliğine neyin sebep olduğunu sorabilir miyim?"

"Şu an için sizinle paylaşamayacağım bazı kanıtlara ulaştık ve artık karınızın hayatta olduğunu düşünüyoruz."

"Sahi mi? Peki nerede?"

"Bundan emin değiliz. Ama onu bulmaya çok yakın olduğumuza inanıyoruz."

"Tanrım! Bu ne güzel haber! Nasıl rahatladığımı bilemezsiniz."

Albay aldığı bu habere gerçekten sevinmiş gibi görünüyordu. Ancak Kenward erkeklerin, tabii kadınların da, hissettiklerinin tam tersini gösterecek şekilde yüz ifadelerine hâkim olabildiklerini de çok iyi biliyordu.

Kenward, "Gazeteler ve asılsız skandal haberler korkunç olmalı," dedi.

"Düşünemeyeceğiniz kadar rahatsız edici. Son günlerde kendimi tutsak edilmiş gibi hissediyorum. Bir gazeteci tarafından rahatsız edilmeden ya da fotoğrafım çekilmeden sokağa çıkamaz oldum. İnsanlar bana adi bir katilmişim gibi bakıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Röportaj yapmalarına izin vermeyi hiç düşündünüz mü? Bu belki de tüm yaşananlara nokta koymanızı sağlar. Olaya bakış açınızı açıklayabilirsiniz. Dediğim gibi Bayan Christie'nin yaşadığını düşündüren bilgilere ulaştık, ama nerede olabileceği henüz bilinmiyor. Bir röportaj Bayan Christie'nin saklandığı yerden çıkmasını sağlayabilir."

"Bilemiyorum. Basının ağızdan çıkan her sözcüğü çarpıttığı düşünülünce..."

"*Daily Mail*'de çalışan güvenilir birini tanıyorum. Karınızın en sevdiği gazeteydi, öyle değil mi? Belki gazetede sizden birkaç satır okursa, bunun yararı olur."

"Belki."

"Bunu bir düşünün. Bu öğleden sonraya gelince, çevrede kısa bir yürüyüş yapıp bir şeyler bulup bulamayacağımıza bakabiliriz."

"Elbette, size yardımcı olmak için elimden geleni yaparım."

İki adam fundalık arazide ilerleyerek, hafif bir yokuştan aşağıdaki ormana doğru yürüdüler. Peter, Albay'ı adım adım izliyor, zaman zaman yerdeki bir şeyi koklamak için duruyordu. Kuş sesleri ve rüzgârın ağaçlardaki uğultusu dışında onların konuşmasını bölecek en ufak bir ses yoktu. Başkomiser ve zanlısı, taşocağının sınırındaki ormanlık alana ulaştığında artık herkes için görünmez olmuşlardı.

Albay, "Karımın gecenin bir yarısında burada olduğunu hayal bile edemiyorum," dedi. "Burada yalnız olması inanılır gibi değil, bunu aklım almıyor. Ona bir şey olmuş olmalı."

"Evet, bizi endişelendiren de bu zaten."

"Peki, size onun yaşadığını düşündüren ne? Bu konuda kesin bir şey söyleyemeyeceğinizin farkındayım, ama küçük bir ipucu da veremez misiniz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kenward sessiz kaldı.

"Mektup mu? Size yazdı mı?"

Başmüfettiş gözlerini Albay'dan kaçırarak sanki bunu doğrularcasına çenesini eğdi, ama bir şey söylememeye özellikle dikkat etti.

"Ona ne olduğunu anlayamıyorum, ama bir şekilde bunun annesinin ölümüyle ilgili olduğuna inanıyorum. Size daha önce de söylediğim gibi annesini kaybetmek onu tam kalbinden vurdu. Geçen gün bir psikiyatrla konuştum, bana yasın hafıza kaybına hatta bazen tam bir amneziye kadar giden durumlara yol açabildiğini anlattı."

"Böyle bir senaryo elbette ki olası," dedi Kenward. "Eğer böyle bir durum söz konusuysa Bayan Christe'nin gazetede göreceği bir röportaj hafızasını yerine getirebilir."

"Gerçekten bunun yardımı olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bakın Albay, basından nefret ettiğinizi biliyorum. Ben de belki farklı nedenlerle onlardan hiç hoşlanmıyorum. Bugün manşetleri gördünüz mü? Polis güçlerimizi nasıl da eleştiriyorlar? Bazen gerçekten dayanılmaz oluyorlar. Ancak bazı durumlarda basının faydalı olabileceği gerçeğini de kabullenmek gerekir."

Albay kararsız görünüyordu.

"Bakın, neden size bahsettiğim *Daily Mail*'deki adamla bağlantı kurmuyorsunuz, onunla konuşabilirsiniz. Ona henüz röportaj konusunda bir karara varamadığınızı, önce buluşup konuşmak istediğinizi söyleyeceğim."

"İyi o zaman, belki de siz haklısınız."

"Kesinlikle. Karakola dönünce onu ararım. Ah bir şey daha, *Daily Mail*'deki adamla konuşmaya karar verirseniz ona

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bugün size yaptığım açıklamadan bahsetmezsiniz değil mi? Bayan Christie'nin yaşadığına ilişkin bilgi... Bu şimdilik aramızda kalsa iyi olur."

"Evet, elbette. Siz nasıl isterseniz."

Kenward, Christie'nin yanaklarını ısırdığını görebiliyordu. Röportaj verme fikri onu sinirlendirmişti, öyle de olmalıydı. *Daily Mail*'deki bağlantısı, George Fox, Fleet Sokak'taki en acımasız, en zorlu muhabirlerden biriydi. Tabii bunu Albay'a söylememişti.

"Hiç endişelenmeyin, bu görüşmenin çok olumlu sonuçlar getireceğinden eminim," dedi Kenward. Bu bir ölçüde doğruydu da. Başını kaldırdığında bir arama grubunun ağır ağır tepeye doğru ilerlediğini görünce, "Niçin adamlara katılıp işe yarar bir şey bulmuşlar mı öğrenmiyoruz?" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Altıncı Bölüm

Rosie hafifçe odamın kapısını yavaşça tıklattı, ardından kahvaltı tepsisiyle içeri girdi. Yatakta oturduğum yerden onun yan gözle beni süzdüğünü görebiliyordum. Acaba gerçek kimliğimi biliyor olabilir miydi?

"Teşekkürler, canım," dedikten sonra çayımı doldurdum ve *Daily Mail*'i açarak okumaya başladım.

Kız odada bir süre, gerekenden fazla oyalandı.

"Hepsi bu kadar," dedim ve gülümsedim.

Odadan çıktı, kapıyı arkasından kapadı. Gazetenin sayfalarını birbiri ardına çevirdim, ancak dokuzuncu sayfaya gelince durdum. Yüzümün kızardığını, soluğumun hızlandığını hissediyordum. Sersem, aptal şey! Bunu nasıl düşünebilirdi ki? Ne okuduklarıma ne de atılan gülünç manşete inanabiliyordum: "KARISININ ÖZGÜR İRADESİYLE KAYBOLDUĞUNDAN EMİN." Hemen altındaki satırda da, "*Karısı ortadan kaybolabileceğiyle övünmüştü*," yazıyordu. Yazının tamamını ağır ağır ve sakin kalmaya gayret ederek okumaya çalışsam da okuduğum her paragrafta biraz daha öfkeleniyordum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Karımın, eğer isterse ortadan kaybolabileceğini iddia ettiği kesinlikle doğru. Bir süre önce kız kardeşine, 'İstersem özenle planlayarak birden ortadan kaybolabilirim,' demişti.

Sanırım o sırada gazetedeki bir haberi tartışıyorlardı. Bu da ortadan kaybolma gibi bir eylem kurgulamanın kafasından geçtiğini gösteriyor ki bunu da büyük olasılıkla işinin gereği olarak da görmüştür."

Acaba bunu, planlanmış bir kaybolma olayının yer aldığı yeni romanımla ilgili Madge'le aramda geçen konuşmalara mı dayandırıyordu? Sanırım o sohbet sırasında bu konu üzerine rastgele bir şeyler söylemiş olabilirim, ama asla bunun ciddiye alınabileceğini düşünmemiştim.

"Ben şahsen bunun böyle olduğunu düşünüyorum. Aslına bakarsanız bu olasılığa dört elle sarılmak, buna inanmak istiyorum. Bakın, bu kayboluşun üç mantıklı açıklaması olabilir: Gönüllü bir kaybolma, hafıza kaybı ya da intihar.

Ben birinci olasılığa inanmaktan yanayım ama son zamanlarda sinirlerinin son derece bozuk olduğu da düşünülürse hafıza kaybı söz konusu olabilir."

ZEHİR

"Bunun arkasında bir intihar olabileceğine asla inanmıyorum. Bu yönde bir tehdidi de olmadı, zaten böyle bir niyeti olsaydı sanırım bunun için zehir kullanmayı düşünürdü. Kesinlikle zehir içmek gibi bir şeyden bahsettiğini söylemek istemiyorum, ancak romanlarında büyük ölçüde zehir kullanmıştır.

Böyle bir ölüm şeklini romanlarında kullandığı için onu zaman zaman eleştirsem de romanlarının kurgu aşamasında daima buna

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yöneliyordu. Eğer zehir bulmak isterse, rahatlıkla bulabilir. Bundan eminim. İstediği şeyleri elde etme konusunda çok beceriklidir."

Bu ne küstahlıktı böyle. Üstelik onun için yaptığım onca fedakârlıktan sonra: Onun seçtiği ve taşındığımız günden beri nefret ettiğim Styles köşkünde yaşamam, golf kulübündeki arkadaş grubumuz, katlanmak zorunda kaldığım dostları ve beni, arkadaşım olmasa da (kesinlikle değildi) kendi dost çevremizden biriyle aldatması.

"Ayrıca şunlar da bu olayın bir intihar olmadığını gösteriyor: Yaşamına son vermek isteyen biri, bunun için kilometrelerce yol gittikten sonra soğukta sımsıcak paltosunu geride bırakıp karanlıklara karışmaz.

Karımın intihar etmediğini düşünmemin bir nedeni de bu. Arabadan ayrılmadan önce kürk paltosunu çıkarıp arka koltuğa koymuş, sonra da tepeden aşağı yürüyüp kaybolmuş... nereye olduğunu ise bir Tanrı biliyor. Tepeden aşağı yürüdüğünü söylüyorum, çünkü yokuş çıkmaktan hiç hoşlanmazdı."

Bu son cümle beni ister istemez güldürdü. Archie beni ne kadar iyi tanıyordu. Ama sonra bu gülüş önce bir iç çekmeye, ardından inlemeye ve en sonunda da ağlamaya dönüştü. Gözyaşlarım arasından Archie'nin gazetedeki resmine baktım. Köşeli çenesindeki gamzeye, güzel yüzüne. Onu hâlâ seviyordum; tüm söylediklerinden, tüm yaptıklarından sonra bile onu hâlâ özlüyordum.

Yüzümü soğuk suyla yıkayıp gözlerimi kurulamadan önce bir süre daha ağlamak için kendime izin verdim. Hiçbir şekilde zayıf olmayı kabullenemezdim, özellikle de bugün. Giyindim, gerekli malzemelerimi toparladım, olabildiğince

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şık ve zarif göründüğümden emin olunca –solgun yüzüm hâlâ kırmızıydı ve gözbebeklerimin etrafı da kanlıydı– aşağı kahvaltıya indim.

Aşağıda kızarmış ekmeğimi yerken masama yaklaşan bir otel görevlisi bana bir mektup getirdi. Mektup yeni gelmişti. Zarfın üzerindeki elyazısını gördüğüm anda midem bulandı, mektubu açmadan önce kendimi toparlamak için birkaç yudum çay içtim.

Sevgili Bayan Christie,

Hydropathic Otel'de kalmaktan memnun olduğunuzu ve orada keyifli günler geçirdiğinizi umuyorum.

Ancak korkarım bu dinlenme ve gevşeme döneminin artık sona yaklaştığını, çünkü haftanın bitmek üzere olduğunu size anımsatmak durumundayım. Sanırım siz de bunun farkındasınız. Her şeyin konuştuğumuz gibi, plana uygun bir şekilde gerçekleşeceğini ummak istiyorum. Bildiğiniz gibi eğer bir şey ters giderse bunun sonuçları ağır olacaktır.

Her şey hallolduktan sonra bunu The Times'a ilan vererek bana bildirmenizi istiyorum. İçinde Neele isminin geçtiği basit bir ilan yeterli olacaktır, bunu şekillendirmeyi size bırakıyorum. Daha önce de belirttiğim gibi sizden yalnızca bu mektubu değil, şu ana kadarki tüm yazışmaları yakmanızı bekliyorum, bu konuyla ilgili aldığınız notlar da dahil.

Size dünyalar kadar şans diliyorum. Bu göreviniz tamamlandıktan sonra birbirimizi bir daha görür müyüz hiç bilemiyorum. Ancak kariyerinizi ilgiyle izleyeceğim, özellikle de bu son deneyimlerin eserlerinizdeki etkisini görmeye çalışacağım.

Saygılarımla...

Dr. Patrick Kurs

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mektubu çantama atıp istasyona doğru yola koyuldum. Yine fırtınalı bir gündü ve soğuktan gözlerim yaşarmıştı. Yapmak üzere olduğum şeyi zar zor kavrayabilmiştim.

Trene binerken kendimi bir katil gibi –en azından vicdanlı bir katil gibi– suçlu hissettim ve trendekilerin meraklı bakışlarından kaçınmaya çalıştım. Şapkamı iyice alnıma indirip yüzümü sakladım. Mümkün olduğu kadar boş bir vagon seçtim. Oturunca not defterimi çantamdan çıkardım. Yapacağım en ufak bir hata başka bir kadının yaşamına mal olabilirdi. Ve ben bir cinayet işlemiş olurdum. Bütün süreci yeniden defterime not ettim, planımı kâğıt üstünde apaçık yazılı görünce kendimi daha iyi hissedeceğimi ya da en azından bu amansız korkudan kurtulacağımı umuyordum. Sonra oteldeki komodinimin çekmecesine sakladığım *laudanum*'u[1] düşündüm, bu elimdeki zehirden daha huzurlu bir ölüm sağlayacaktı. Şişeyi gözümde canlandırmak ve onun vaat ettiği huzurlu son, sinirlerime ilaç gibi geldi. Sonra birden paniğe kapıldım: Tanrı'ya gerçekten inanıyorsam yaşamıma kendi elimle son vermem sonsuza dek lanetlenmeyle sonuçlanacaktı.

İşleri ağırdan almaya, planı uygulamamak için sebepler bulmaya çalıyordum. Leeds'teki eve yaklaştığımda içimden geri dönüp, Harrogate'e giden ilk trene binmek geldi, ama kendimi tuttum ve devam ettim. Sonuçta Kurs beni izliyor olabilirdi ya da belki işbirlikçilerinden biri her hareketimi adım adım izliyordu. Kapının önünde durdum ve kendimi kapıyı çalmaya zorladım. Kapıyı bizzat Flora açtı.

"İstediğiniz gibi hizmetçiye ve aşçıya haftanın kalan günleri için izin verdim," dedi. "İçeri gelin."

---

1 *Laudanum:* Afyon tentürü. Yatıştırıcı ve uyuşturucu olarak kullanılan afyonun alkol içindeki kahverengi çözeltisi. Afyon ruhu. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büyük geniş giriş holüne adım attığım anda Flora'nın enerjik havası dikkatimi çekti. Gözleri parlıyor, giderek artan büyük bir coşkuyla konuşuyordu. Bilmesem, pembe yanaklarına, pervasız, tasasız davranışlarına bakıp onun birine âşık olduğunu düşünebilirdim. O an aklıma Flora'nın gizli aşkının ölüm olabileceği geldi.

"Başlamak için sabırsızlanıyorum. İstediğiniz her şeyi temin ettim. Tuzlu çözelti için tuz aldım, buradaki eczacımdan. Hiçbir şey sormadı, ilgilenmedi bile. İhtiyacımız olacağını söylediğiniz araç gereci de toparladım, bir parça ince hortum, bir huni, kovamız zaten vardı. Her şey gerçekten çok kolay oldu. Hiç sorun çıkmadı."

Birden kendimi çok kötü hissettim, Flora'nın bu deneye böylesine hevesle yaklaşması benim sürecin doğasından kuşku duymama neden oldu.

"Flora, dinle beni," dedim. "Başlamadan –eğer başlayacaksak– önce bazı şeyleri konuşmamız gerektiğini düşünüyorum..."

"Ne demek istiyorsun? Başlayacaksak ne demek?... Anlayamıyorum. Değişen bir şey mi var? Patrick mi devreye girdi? Bir şey mi oldu?"

"Derin bir soluk al ve bir an için sakinleş."

Onu elinden tutup oturma odasına götürdüm. Flora her şeyi hazırlamıştı, odanın uzak köşesindeki şöminede alevler görünüyordu. Masalardan birinin üstüne gerekli araç gereçler konmuştu: Bir tomar kolalı beyaz el bezi, bir huni, bir kova, bir parça kahverengi hortum, bir şişe mürekkep, birkaç beyaz mektup kâğıdı ve bir dolmakalem.

"Gördüğün gibi her şey hazır. Özel olarak hazırladım. Ben de hazırım."

"Zaten beni endişelendiren de bu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl yani?"

"Flora, bu olaya yanlış sebeplerle canla başla sarılmış olabileceğinden endişeleniyorum. Bana yardımcı olmak, kızımı kurtarmak istediğini biliyorum ve bundan dolayı da sana minnettarım. Ancak senin bu aşırı hevesli tavrın beni endişelendiriyor. Eğer bütün bunları ölümünü çabuklaştırmak için yapıyorsan bil ki bu düşünceyle yaşayamam. Kendimi senin büyük bir günah işlemene yardımcı olmuş gibi hissederim."

"Anlıyorum," diyen Flora derin bir soluk aldıktan sonra soğuk ellerimi tuttu. Gözlerimin içine bakarak, "Yemin ederim ki yeniden uyanmayı ve seni yeni bir güne başlıyormuş gibi selamlayabilmeyi her şeyden çok istiyorum. Yaşamak için sebeplerim var, bu sözlerime inan lütfen, ölmeden önce yapmam gerekenler var. Annemin ve babamın ölüleri üzerine yemin ederim ki gerçek bu; onların benim için ne kadar değerli biliyorsun."

Ona inandım, zaten aksi mümkün değildi.

"Peki, öyleyse," dedim. "Sana son defa soruyorum, buna hazır mısın? Eğer herhangi bir nedenle bunu yapamayacağın gibi bir tereddüttün varsa inan bu beni hiç incitmez."

"Bayan Christie, Agatha. Size tüm kalbimle inanıyorum, bunu biliyorsunuz."

"Daha önce de söylediğim gibi vereceğim bu ilacın çok kötü yan etkileri de olabileceğini biliyorsun, değil mi? Rahatsız edici yan etkiler..."

"Evet, her şeyin farkındayım ve hazırım. Bütün bunlar geçtikten sonra yatağımda oturup senden bana bir fincan çay getirmeni isteyeceğimi hayal ediyorum."

Flora'nın yüzünü inceledim, şimdi çok daha sakin ve serinkanlı görünüyordu, gözlerindeki çılgın parıltı kaybolmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki ya doktor?" diye sordum.

"Ah evet, senin de söylediğin gibi bulabildiğim en yetersizini seçtim. Doktor Maxwell diye biri. Elleri titriyor... Sanırım alkol sorunu var. Detaylar burada."

Bana uzattığı kâğıdı okuduktan sonra birkaç kez derin derin nefes aldım ve *tetrodotoksin* şişesini çıkarmak için çantama uzandım. Bunu yaparken yıllar önce bana her zaman yanımda bir miktar kürar taşımamı öneren eczacıyı anımsadım. Asla kendimi birinin ölümüne ya da yaşamasına karar verecek durumda bulmak istemezdim, bir an sevgili yavrumu, Rosalind'i düşündüm. Saatime baktım. On buçuğa geliyordu.

"Evet, hazırlıklara başlayalım," dedim. "Ben hortum ve huninin olduğu tepsiyi alayım, sen de lütfen kovayı yatak odasına getir. Sanırım en uygun yer orası."

Flora beni merdivenlerden birinci kattaki yatak odasına çıkardı. Burası evin arka tarafındaki, büyük bir köknar ağacının hâkim olduğu bahçeye bakan, konforlu, büyük bir odaydı.

"Küçük bir kızken babam bu ağacın en güçlü dallarından birine benim için bir salıncak bağlamıştı," dedi Flora. "Onu çok severdim, ileri geri sallanmayı, rüzgârı yüzümde hissetmeyi, yerçekiminden kurtulmayı. Onun da böyle bir şey olduğunu düşünüyorum... Yani ölümün. Bir tür kurtuluş, özgürlük."

Ona endişeyle baktım.

"Ama yemin ederim bunu bugün için düşünmüyorum."

"Evet, umarım öyledir. Kullanacağım ilaçtan bahsettim, bilincini asla tamamıyla yitirmeyeceğini unutmamalısın."

"Yani etrafımda olup biten her şeyin farkında mı olacağım?"

"Evet, bir anlamda paralize olacaksın, donup kalacaksın, birtakım yan etkilere katlanmak zorunda kalabilirsin, ama zihnin tamamıyla açık, bilincin yerinde olacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Flora yatağın kenarına oturup intihar notunu hazırlarken ben de süreci yeniden gözden geçirdim. Bu hem benim hem de onun yararınaydı. Bu arada tıpkı savaş sırasında gönüllü hemşire olarak çalıştığım zaman da yapmak zorunda kaldığım gibi, kendimle yerine getirmek zorunda olduğum görev arasına belirli bir mesafe koymam gerektiğini fark ettim. Torquay'ın eski belediye binasındaki sahra hastanesine ilk kez adım attığımda ne kadar da az şey biliyordum. Orada gördüğüm kirli kompres ve bandaj yığınları hâlâ aklımda. İlk anda içimde hepsini yakıp kurtulma isteği uyanmıştı, ama sonra oradaki hemşire bana kumaş bandajların sterilize edildikten sonra yeniden kullanılabildiklerini söylemişti. Sonra hastaların bulunduğu salonun uzak köşesindeki dört kazan dikkatimi çekmişti, içinde kaynar su bulunan, hemşirelerin sıcak kompresleri hazırladıkları büyük tencereler. Beceriksiz kızlar ile onları "tencerelerin başında durup suyun kaynayıp kaynamadığına bakmaktan başka işe yaramamakla" suçlayan başhemşirenin sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Bir gün o kızlardan birinin durumuna düşmekten çok korkuyordum. Sonra ilk kez bir ameliyata girmem gerekti. Parçalanmış etin görüntüsü, açık yaranın iğrenç kokusu, kesik etten boşalan kanlar benim için çok fazlaydı ve kendimi bir an için bayılacak gibi hissetmiştim. İyi kalpli bir hemşire yetişmeseydi, ameliyathanede yere yığılıp rezil olabilirdim.

Zorunlu olarak her şeyi çok çabuk öğrenmek zorunda kaldım ve çok geçmeden de bu işten hoşlandığımı fark ettim. Belki de bu benim doğamda vardı, annemin bana bir zamanlar büyük büyükannemlerden birinin hemşire olduğunu anlattığını anımsıyorum. Duygusal olmamam gerektiğini çok çabuk anlamıştım, kendimi duygularıma kaptırırsam kimseye yardım edemezdim. Ruhum ıstıraptan avazı çıktığınca bağır-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak istese bile bunu belli edemezdim. Bir süre sonra kendimi gerçekçi olmaya alıştırdım, hatta belki biraz katı, çelik gibi oldum. İşte şimdi de tam olarak buna ihtiyacım vardı.

"Buna ihtiyacın olmayacağından eminim, ama her ihtimale karşı," diyen Flora bana intihar mektubunu uzattı.

"Teşekkürler," dedim. "Geceliğini giymeyi düşünmüyor musun? Bence öylesi daha iyi olur."

Flora giyinirken arkamı döndüm, ama gözucuyla kadının omzuna, yumuşak mermersi tenine, çekici vücut hatlarına baktım. Hiç kimse onun sayılı günü kalmış biri olduğunu anlayamazdı. Ne korkunç, ne acı bir kayıp. Flora beyaz dantel geceliğini giydikten sonra yüzüne soğuk su çarptı, saçlarını taradı ve yatağa girdi.

"Mümkün olduğu kadar rahat etmeye çalış. Evet, böyle çok iyi. Yastık koyayım mı?"

"Çok iyisin," diyen Flora hafifçe yatış pozisyonunu değiştirdi ve geceliğinin yakasını gevşetti.

Yeniden *tetrodotoksin*'i hazırladığım tuvalet masasına döndüm. Yirmi beş miligramdan biraz fazlasının ağızdan alınması sağlam bir insanı öldürmeye yeterliydi, fark edilmeyen tek bir damla bile fazlasıyla ölümcül olabilirdi. Flora'daki semptomları izlemem ve kadının tehlikede olduğunu hissettiğim anda müdahale etmeye hazır olmam gerektiğini biliyordum. Zamanlama her şeyden önemliydi.

Yeniden saatime baktım, tam olarak on birdi. Dikkatle zehri ölçtüm, dozu tekrar tekrar kontrol ettim ve sonra üzerine su ekledim.

"Tadı tuhaf gelebilir," dedim. "Şimdi bunu sana vermeden önce son bir kez sormak istiyorum, bunu yapmak istediğinden emin misin? Hâlâ fikrini değiştirecek zamanın var."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Hayır, kararlıyım. Hazırım."

"Peki, o zaman. Söylediğim gibi, bir dizi çok tuhaf duygu yaşayabilirsin, ama asla paniğe kapılma. Her şey kontrolüm altında."

Aslında bu son söylediğim tam olarak doğru değildi, bu da savaş sırasında sorumluluğum altındaki yaralı hatta yarı ölü denilebilecek hastalara söylemek zorunda olduklarımdan biriydi. Bu sözcükler yalnızca hasta üzerinde değil, hemşire üzerinde de rahatlatıcı etki yapıyordu.

İlacı verdikten yirmi dakika sonra ilk belirtileri görmeye başladım. Flora'nın ağzının köşelerinde önemli miktarda salya birikirken parmakları kıvrıldı ve elini yüzüne götürdü. Vücudunun her yerinde ter damlaları belirdi, soluğu giderek hızlandı.

"Bir şey söyleyemediğini ama beni çok büyük olasılıkla duyduğunu biliyorum, Flora. Buradayım, ben Agatha. Çok yakında kendini kötü hissedebilirsin... Mide krampları, bulantı, baş ağrısı olabilir."

Flora en kötü düşmanıma, hatta belki Kurs'a bile, dilemeyeceğim tüm bu ıstıraplara dayanmak zorundaydı. Hepsi daha yeni başlıyordu: Mide krampları sürecekti, vücudu mavimsi bir renk alabilirdi, kan basıncı tehlikeli derecede düşecekti; kramplar, aşırı tükürük üretimi, salya ve soluk alamama gibi durumlar yaşayacaktı. Her değişikliği anında fark edebilmek için sürekli olarak nabzını ve soluğunu izliyordum.

"Beni duyabildiğini biliyorum, Flora," dedim alnındaki terleri silerken. "Ölmene izin vermeyeceğim." Bu sözcükleri yeniden kısık sesle tekrarladım.

Yanında oturduğum sırada Flora'nın nabzı yavaşladı öyle ki bir süre sonra alınamaz duruma geldi. Çantamdan küçük pudriyerimi çıkarıp ağzının üstüne koydum, aynada hiçbir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şey görünmüyordu, en ufak bir buğulanma bile, bu da öldüğünü gösteriyordu. Doktor çağırmanın zamanıydı. Odadan çıkmadan önce son bir kez daha Flora'ya baktım ve Doktor Maxwell'i çağırmak üzere merdivenlerden indim. Telefonu bir kadın açtı, doktorun bir hastasına gittiğini, döner dönmez geleceğini söyledi. Ona adresi ve Flora Kurs adını verdim, arkadaşımın kendinde olmadığını, bayılmış olabileceğini söyledim. Sonra yeniden Flora'nın yatak odasına çıktım, yatağının başucuna oturdum ve zavallı kadının vücudunun yaz güneşinde sıcak kumlara bırakılmış canlı bir balık gibi çırpınmasını, seğirmesini izledim. Doktor geldiğinde bu kasılmaların bitmesi ve vücudun bir ceset gibi görünmesi gerekiyordu.

Saatime baktım. Neredeyse on iki olmuştu. Bir an için onu bırakıp, doktorun gelip gelmediğini görmek için evin ön tarafına bakan pencerelerden birine gittim, şimdilik doktordan iz yoktu. Kolumdan mendilimi alıp, gerginliğimi bir ölçüde de olsa atmak için tekrar tekrar kıvırmaya, burmaya başladım. Flora'nın odasına döndüğümde onu sakin ve hareketsiz buldum. İlacın beklenen etki sürecinde bir sonraki aşamanın akciğerde bronşların spazm şeklinde kasılması olduğunu, bunu solunum kaybından kaynaklanan komanın ve ardından da ölümün izleyeceğini biliyordum. Bir kez daha Flora'nın nabzını yokladım. Yine alamadım. Çok fazla zamanımız kalmamıştı. Bu doktor da nerede kalmıştı?

Sonra kapının tıklatıldığını duydum. Yatak odasını, kuşku uyandıracak herhangi bir şey olup olmadığını görmek için son bir kez dikkatle inceledim: Hortumu, huniyi, kovayı ve pek tabii zehir şişesini özenle saklamıştım. Sonra merdivenlerden aşağı koştum. Kapıyı açtığımda karşımda altmışlı yaşlarda, kahverengi saçları seyrelmiş, yüzü ve burnu kızarmış, gözlerinin altında koyu renk halkalar belirmiş bir adam gördüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merhaba... Doktor Maxwell. Bayan Kurs'u görmeye geldim. Üzgünüm biraz geciktim, ama..."

"Hemen içeri gelin. Bayan Kurs sanırım... Ah umarım çok geç değildir."

"Nesi var?"

"Lütfen acele edin."

"Bana baygınlık geçirdiği söylendi."

"Evet öyleydi, ama sonra. Lütfen yardım edin."

Doktoru merdivenlerden çıkarıp yatak odasına götürdüm. Flora'nın yataktaki hareketsiz bedenini gören Doktor Maxwell hemen yanına koştu ve nabzına baktı. Doktor Maxwell'in yüz ifadesi geçen her saniyeyle birlikte ciddileşiyor, giderek karamsarlaşıyordu. Sonra çantasından stetoskobunu aldı ve kadının göğsünü dinledi.

"Korkarım umut yok," dedi sonunda bana dönerek. "Size bunu söylediğim için üzgünüm ama ölmüş."

"Ah Aman Tanrım, olamaz, korkunç!" diye haykırdım. Gözümden boşalan yaşlar gerçekti, ama nedeni Flora'nın ölmesinin acısı değildi. Kendime, şimdi ne yapacağıma ağlıyordum.

"Bana neler olduğunu anlatır mısınız? Bayıldığını söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet, konuşuyorduk. Şimdi olduğu gibi yataktaydı. Ona çay yapmak için aşağı indim, döndüğümde yatağında öne yığılmış bir halde duruyordu. Etrafta amonyak ruhu aradım, ama bulamadım. Sonra da size telefon ettim."

"Bayan Kurs hasta mıydı?"

"Evet, hastaydı. Bana tuhaf bir mektup yazıp kendisini ziyaret etmemi istedi. Bu sabah erken saatte trenle doğruca buraya geldim, kapıyı açtım; mektupla birlikte evin anahtarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da göndermişti. Hizmetçiler yoktu, sanırım izinliydiler, Flora yatağında oturuyordu. Bir süre sohbet ettik. Ona çok solgun göründüğünü söyledim, sonra bir fincan sıcak şekerli çayın iyi gelebileceğini düşündüm. Mutfaktan döndüğümde de..."

"Anlıyorum," dedi Doktor Maxwell. "Hastalığının ne olduğu konusunda bir fikriniz var mı?"

"Hayır, ama mektuptan pek de iyi bir şey olmadığı anlaşılıyordu. Tabii ki mektubu alır almaz buraya geldim."

"Anlıyorum. Peki, niçin her zamanki doktoruyla bağlantı kurmadınız?"

"Kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Rehberde gözüme çarpan ilk numarayı aradım, bilmem anlıyor musunuz?"

"Evet, evet, anlıyorum. Neyse, ben şimdi polise telefon etmeye gidiyorum."

Buna da hazırlıklıydım.

"Evet, evet. Ne kadar çabuk gelirlerse o kadar iyi."

"Aynen öyle. Bu arada yakın bir akrabası olup olmadığını biliyor musunuz? Onlara da haber vermek gerekecek."

"Evet, kocası, o da doktor. Doktor Patrick Kurs. Kendisi Hertfordshire Rickmansworth'te."

"Eğer siz aramayacaksanız, ben kendisini arar, durumu bildiririm. Bazen kötü haber vermek zordur."

"Hayır, hayır, yapamam," dedim gözyaşlarını mendilimin ucuyla silerek. "Flora'nın çok eski arkadaşıyım, ama korkarım kocasıyla hiç karşılaşmadım. Zaten son birkaç yıldır da ülke dışındaydım."

"Evet, anlıyorum," dedi Doktor Maxwell. Biraz gergin görünüyordu, sanki alkoliklerde sıkça rastlanan gut hastalığından mustaripti. Sonra başını kaldırdı ve beni gerekenden biraz fazla süzdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bağışlayın, ama sizi bir yerden tanıyor gibiyim. Daha önce karşılaşmış olabilir miyiz?"

Kendimi çok kötü hissettim, o an bayılıp kalabilirdim.

"Hayır, sanmıyorum," dedim.

"Leeds'te mi yaşıyorsunuz?"

"Hayır, daha önce de söylediğim gibi yurtdışında yaşıyordum, Güney Afrika'da."

"Demek öyle? Yorkshire'dan çok uzakta."

"Evet, öyle. Kocam savaşta öldüğünden beri oradayım."

"Sizin adınıza üzüldüm."

"Belki de size benzeyen bir akrabanızı tanıyorum, Bayan..."

"Korkarım o da olamaz. Burada hiç akrabam yok."

"Demek öyle." Uzaklara dalıp gitti, sanki unuttuğu bir şeyleri anımsamak ister gibiydi. "Adınızın ne olduğunu söylemiştiniz?"

Maxwell'e Hydropathic Otel'de kullandığım adı vermenin yanlış olacağını biliyordum. Ne diyebilirdim ki? Bir an için kafamın çalışmadığını hissettim. Sonra aklıma bir sözcük geldi, çocukluğumdan bir sözcük ve bunu sıradağların eteklerindeki küçük bir köyün anıları izledi. Yine çocukluk günlerime dönmüştüm, ailemle birlikte Fransa'da Pireneler'deydim. Aile olarak yürüyüşe çıktığımız bir gün çok iyi bir adam olan rehberimiz bana kurutulmuş bir kelebek armağan etmişti. O kadar güzel bir şeydi ki... Kanatlarındaki o renkler! Hemen bir iğne alıp bu muhteşem yaratığı şapkama takmıştım. O sırada o kadar heyecanlanmıştım ki ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemedim ve susmayı yeğledim.

"Pardon, sanırım anlayamadım." Maxwell'in sesi beni yine gerçek dünyaya döndürdü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Cauterets," dedim. "Jessica Cauterets."

Maxwell arkasını dönüp oda kapısına doğru ilerledi. O kadar rahatlamıştım ki o an orada yere çöküp kalabilirdim. Sonra tam kapının eşiğinde durdu ve beni yeniden dikkatle süzdü.

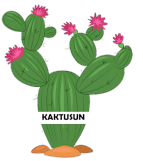
"Tabii ki Bayan Kurs'un doktoruyla da konuşmam gerekecek. Belki de kendisi beni ölüm nedeni konusunda aydınlatabilir. Bu konuda bilginiz yok değil mi? Acaba kim olduğunu bulmama yardımcı olacak bir şey bulabilir misiniz?"

"Flora'nın belgelerinin arasında bir not olup olmadığına bakabilirim."

"Aşağıda oturma odasında olacağım."

Merdivenlerden indiğinden emin olmak için kapı sesini dinledim. Sonra odanın diğer ucuna gittim, pudriyerimi çıkardım; ayna yine temiz kaldı. Parmaklarımı Flora'nın soğuk alnına götürdüm, elini tuttum. Elleri morarmaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Yedinci Bölüm

Una, Doktor Kurs'la tekrar görüşmenin doğru olup olmadığına karar veremiyordu. Davison'ın söylediklerini düşündü, onu tehlikeye atılmaması konusunda uyarmıştı. Aslında kendisi de kesinlikle ikinci bir doz ilaç almak istemiyordu. Sonuç olarak doktor toplumda saygın yeri olan biriydi. Ayrıca ona Bayan Christie ve Nancy Neele'yle ilgili arka planda kalmış bazı bilgiler verebileceğini de söylemişti. Tabii ki doktorun olayı aydınlatacak kadar önemli bir bilgi vermesi olanaksızdı, ama okuduğu Agatha Christie romanlarından öğrendiği kadarıyla bazen küçük ayrıntılar bile her şeyi değiştirebiliyordu. Kurs'un Rickmansworth'teki evine vardığında oradan çıkan iki polis gördü.

"Üzgünüm, hanımefendi," dedi yaşlı olan, kollarını iki yana açıp, yolunu kesmişti. "Doktorla olan randevunuzu ertelemeniz gerekiyor. Biraz önce ona çok kötü bir haber ilettik, üzgünüm."

"Aman Tanrım!" dedi Una. "Umarım çok ciddi bir durum değildir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bir adamın alabileceği en kötü haber," dedi genç polis memuru.

"Belki de bunu yeniden düşünmeliyim," diyen Una arkasını döndü.

Tam polislerle birlikte yokuş aşağı yürümeye başlamıştı ki Doktor Kurs evin kapısına çıkarak seslendi:

"Beyler, lütfen hanımefendinin içeri girmesine izin verir misiniz?"

Una, *Bu da ne şimdi*, diye düşündü iki polisin yanından ayrılırken.

"Bayan Crowe, tam da görmek istediğim kişisiniz," diyen doktorun gözlerinde derin bir çaresizlik vardı.

"Doktor Kurs, iyi misiniz? Polisler size çok kötü bir haber ilettiklerini söylediler."

"Evet, çok üzücü. İçeri gelin, size anlatacağım. Haberi alınca Bayan Johnston'a bugün için izin verdim. Tabii ki burada kalıp beni rahatlatmak istedi ama gerçekten etrafımda anaç bir tavuk gibi dolanan birini istemiyorum. Ah, çok acımasız olduğumu düşünüyor olmalısınız, Bayan Crowe. Sizin üzerinizde kötü bir izlenim bırakmış olmak istemem ama insan böyle bir haber alınca..."

"Ne oldu?"

Kurs, Una'yı muayenehanesine götürerek oturmasını istedi.

"Karım Flora, ne yazık ki biraz önce onun ölüm haberini aldım."

"Ah, çok acı! Kendinizi dünya başınıza yıkılmış gibi hissediyor olmalısınız."

"Evet, öyle. Aramızda sorunlar vardı, bunu itiraf etmeliyim. Farklı şehirlerde yaşıyorduk, bu yüzden bir süredir gö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rüşemiyorduk. Flora, İngiltere'nin doğup büyüdüğü kuzey kısmında yaşıyordu. Zaten hep güneyde yaşamaktan hiç hoşlanmadığını söyleyip dururdu. Tabii benim de burada hastalarım var. Bir süredir onun hasta olduğunu biliyordum, ama durumunun bu kadar kötüleştiğinden haberim yoktu. Polis bana onun... Bu sabah yatağında ölü bulunduğunu söyledi."

Una'nın adama karşı hissettiği tüm antipati bir anda kaybolmuş, yerini acıma duygusu almıştı. Kaybettiği babasının anısı hâlâ öylesine canlıydı ki bu haberi duyduğu anda o günü anımsamıştı, hissettiği acı ve keder o ilk günden farksızdı.

"Çok üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm!" dedi yaşlı gözlerle. Bu sözcükler hem kendisi hem de Kurs içindi.

"Evet, zavallı Flora! Yaşamak için çok sebebi vardı. Canlıydı, neşe doluydu. Tabii bütün bunlar o hastalık onu yiyip bitirmeye başlayıncaya kadardı. Onu çok özleyeceğim. Aman Tanrım, ne diyorum. Bazen kendime doktor olduğumu anımsatmam gerekiyor."

Kurs ayağa kalkarak oturduğu sandalyede için için ağlayan Una'yı sakinleştirmeye geldi.

"Bana ne olduğunu anlayamıyorum. Onu çok özlüyorum –babamı– öyle çok özlüyorum ki." Una gözlerini kuruladı. "Lütfen beni bağışlayın. Benim çok bencil olduğumu düşünüyor olabilirsiniz. Karşımda karısını daha yeni kaybetmiş biri olarak duruyorsunuz ve benim tek yaptığım on sekiz ay önce kaybettiğim babamın acısını dile getirmek."

Kurs elini Una'nın omzuna koydu.

"Bunda özür dileyecek bir şey yok. Lütfen duygularınızı bastırmaya çalışmayın. Shakespeare ne demişti: 'Ağlamak kederin derinleşmesini önlemektir.'"

"VI. Henry, üçüncü bölüm?" dedi Una burnunu çekerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, çok iyi. Ben şahsen bunu bilmiyordum..."

"Eğitimli olduğumu mu? Okuldayken zeki olduğumu söylüyorlardı. Bedford College için burs kazandım, ama babamın ölümünden sonra öylesine yıkıldım ve avutulamaz bir hal aldım ki benim için en doğrusunun eğitimime devam etmemek olduğuna karar verildi. Babamın ölümü benim için gerçekten çok büyük bir darbe oldu. Bunun üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum. Özür dilerim, şimdi bunları dinlemek istemezsiniz. Bunun için uygun zaman değil."

Una gitmek için ayağa kalktı ama Kurs omzuna hafifçe bastırarak onu oturttu.

"Sizi biraz rahatlatacak küçük bir planım var... ilaca alternatif bir plan."

"Gerçekten mi?" Una'nın yüzü az da olsa aydınlanmıştı.

"Bu bazı hastalarımda denediğim bir şey. Bunun kendilerine bir ölçüde yardımcı olduğunu ve kederlerini azalttığını ifade ettiler. Ayrıca bu konuda bana yardımcı da oldular, şu an için bu konudaki araştırmalarımı sürdürüyorum ve gelecekte de bu konuda bir makale yayımlamayı düşünüyorum. Belki... Ama hayır, bunun için kesinlikle yanlış bir zaman. Lütfen tüm bu söylediklerimi unutun."

"Eğer sizin için yapabileceğim bir şey varsa..."

"Bu ülkede her şeyi içimize attığımız için yaşamayı başarıyoruz. En zor durumlarda bile güçlü ve dirençli görünebilmek bizi İngiliz kılan. Gerçekten güçlü olanlar ve dayanıklılar için sorun yok, her şey iyi ve güzel. Peki ya bir sonraki gün güneşin yine doğacağını düşünmeye bile fırsat bulamayanlar? Ona hiçbir zaman bu kadar acımamıştım. Zavallı Flora!"

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha önce de söylediğim gibi, sizin gibileri –ve şimdi ağır bir kayıp yaşadığım için beni de– tedavi etmeye yarayacak bir yöntemi test etme aşamasındayım. Bence, nasıl diyelim, sorunları örtbas etmeye ve duyguları bastırmaya çalışmaktansa, kişinin kaybıyla yüzleşmesi, duygularını açıkça yaşaması daha doğru. Bu İngiliz davranış normlarına ters olabilir ama... Aslına bakarsanız Kıta Avrupa'sında bazı üniversitelerde bu yönde uygulanan teknikleri ve bunların gelişimini inceledim, bazı hastalarımın bu yöntemi çok acılı bulduğunu söylemezsem yalan söylemiş olurum. Asıl önemli olan nokta da bu... Başarılı olmasının nedeni."

"Maalesef sizi tam olarak anlayamadım. Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Bu yöntemi sizin üzerinizde de deneyebileceğimi düşündüm. Babanızın ölümünün sizi çok kötü etkilediğini, bunu aşamadığınızı biliyorum, eğer duygularınızı açığa vurursanız kendinizi çok daha iyi hissedebileceğinizi umuyorum."

"Peki, bu nasıl olacak? Yine bir ilaç mı almam gerekecek?"

"Hayır, öyle bir şey değil, ilaç yok. Sizi şimdiye kadar belki de hep kaçındığınız bazı gerçeklerle yüzleştirmeye çalışacağım."

"Öldüğünden beri babamın Swanage'deki mezarını hiç ziyaret etmedim. Kastettiğiniz böyle bir şey mi?"

"Kesinlikle! Aslına bakarsanız işe tam olarak bu noktadan başlayabiliriz. Eğer sizin için de bir sakıncası yoksa birlikte Dorset'e kısa bir yolculuk yapabiliriz."

"Peki ya karınız? Yapılacak..."

"Polis şu an için yapılacak bir şey olmadığını söyledi. Önce otopsi yapılacak. Bunun da önümüzdeki haftanın ortasından önce sonuçlanması mümkün değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiç bilemiyorum, sanırım buna hazır değilim."

"Tabii, eğer bana şu an için yardımcı olamayacağınızı hissediyorsanız, bunu kesinlikle anlayışla karşılarım. İyi bir hikâye peşinde olduğunuzu biliyorum. Oraya giderken yolda size bu konuyla ilgili tüm bildiklerimi de anlatabileceğimi düşünmüştüm. Ama tabii siz..."

Una kuşkuları olmasına ve kendini güvende hissetmemesine rağmen, "Bence bu çok iyi bir fikir," dedi. "İhtiyacım olan tam olarak bu. Bunun bana çok iyi geleceğinden eminim."

"Harika! Yarın sabah yapmam gereken bazı işlerim var, acaba yarın öğleden hemen sonra buluşabilir miyiz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Evet, teşekkürler, iyi günler," dedim son polisin arkasından kapıyı kapatırken. Ne çileydi ama! Tek umudum zamanında yetişebilmekti. Mutfağa koştum ve artık yeterince soğuyan, içinde litrelerce tuzlu suyun olduğu büyük ağır demliği aldım. Elimden geldiğince acele ederek ve dökmemeye çalışarak merdivenlerden yukarı taşıdım. Soluk soluğa, ellerim titreyerek yatak odasına girdim. Flora ölmediyse bile bu dünyadan ayrılmasına artık dakikalar kalmıştı: Teni eski mermer mezar taşları gibi beyaz ve soğuktu.

Çantamdan uzun kahverengi hortumu çıkardım. Hortumun bir ucuna büyük bir parça tereyağı sürüp, Flora'nın ağzını açtım ve hızla hortumu boğazından aşağı ittim. Hemşirelik deneyimlerimden, kırk beş santimlik bir hortumun mideye ulaşmak için yeterli olduğunu biliyordum. Sonra onu başı yatağın kenarından aşağı sarkacak şekilde çekip karnının üstüne çevirdim. Ardından da huni yardımıyla tuzlu suyu hortuma akıtmaya başladım. Yaklaşık yarım litre kadar su akıttıktan sonra hortumun ucunu yerde duran kovaya daldırdım ve hemen ardından sular Flora'nın midesindekilerle birlikte dışarı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

boşaldı. Aynı işlemi, çıkan su tamamen berraklaşana kadar tekrarladım.

"Haydi, Flora, dön artık," diye mırıldanıyordum ısrarla. Elini tuttum ve iyice sıktım, sanki Flora'ya yaşam vermek istermiş gibi. Ama herhangi bir tepki vermedi. Flora için dua ettim, sonra da kendim için. Aslında bunu kabullenmem, o sözcüğü ağzıma almam bile olanaksızdı, ama itiraf etmeliydim: Ben cinayet işlemiştim. Bu düşünülemeyecek kadar korkunç bir şeydi. Nasıl cinayetle oyun oynanabileceğini düşünecek kadar aptal olabilmiştim? Kitaplarımdan bazılarında da bunu hafife almıştım. Artık cinayetin ne demek olduğunu, doğasını, insana neler hissettirdiğini, gölgesinin bile bir insanın yaşamının üstüne kara bir leke gibi çöreklenip onun yaşamını nasıl mahvedebileceğini çok iyi biliyordum. Sanki zehri içen benmişim gibi bir duygu içindeydim, karanlık bir boşluğun tüm benliğimi kapladığını ve ruhumu yiyip bitirdiğini hissediyordum.

Keşke o polis memurları bu kadar uzun kalmamış olsaydı. Bana Flora'yla arkadaşlığımız konusunda akla gelebilecek her soruyu sormuşlardı; nerede, nasıl tanıştığımızı, hastalığının ne olduğunu (bu konuda dikkatli davranmam gerekiyordu) ve tabii, doktorunun kim olduğunu. Bu son sorudan sonra paniğe kapılmıştım. İşinin ehli bir doktorun Flora'nın yanına yaklaşmasına izin veremezdim. Gerçek bir doktor, onda bir yaşam belirtisi görebilir ya da zehirlenme olasılığını fark edebilirdi. Dolayısıyla Flora'nın tedavisiyle doktor olan kocasının ilgilendiğini söyledim. Polis bunu kontrol etmeye kalkarsa Kurs'un yalan söylemek zorunda kalmamın nedenini anlayacağından emindim. Neyse ki acilen öğle içkisini alması gerektiği anlaşılan Doktor Maxwell de polisler de bu yanıtımdan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tatmin oldular. Polisler hafta sonu bir ara yeniden uğrayabileceklerini söylediler. Haberi alınca Bayan Kurs'un kocasının onlarla bağlantı kuracağından emin olduklarını belirttiler. Ve tabii bir otopsi gerekebileceğini de eklediler.

Flora'nın cansız ama hâlâ güzel vücuduna bakarken bir patoloğun bisturisiyle onu delik deşik edeceğini tasavvur bile edemiyordum. Ne yapmıştım ben? Pek fazla tuzlu su kalmamıştı, yalnızca yarım litre kadar. Onu da hortuma doldurdum ve bir ucunu yeniden aşağı uzattım. Bu kez hortumdan kovaya boşalan su oldukça berraktı. O an, Flora'nın göğsü vücudunun derinlerinden gelen dehşet verici bir inlemeyle hafifçe hareketlendi. Bir saniye sonra kirpikleri kırpışmaya başladı. Hemen aceleyle hortumu topladım ve boğazından çektim. Ardından da Flora'nın olası duygularını dikkate alarak kovayı, hortumu ve demliği göremeyeceği bir noktaya kaldırdım. Flora konuşmak için ağzını açtı, ama tek bir sözcük bile çıkaramadı.

"Döndün," dedim gözyaşları içinde. "Senin... Öldüğünü sanmıştım... Geç kaldığımı... Ah Flora!"

Ona sarılmak istiyordum, ama henüz kendisini zayıf hissettiğini ve ağrıları olabileceğini biliyordum. Çok fazla zamanım yoktu ve daha yapılacak bir sürü şey vardı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Su?"

Flora ağır ağır başını salladı.

"Al canım su, işte burada," dedim, Flora'nın başını suyu içebileceği şekilde düzeltirken. "Ben her şeyi ayarlarken sen birkaç saat dinlen. Tabii ki burada kalıp sana bakmak isterdim. Ama sana Harrogate'e dönmem gerektiğini söylediğimi anımsıyorsun değil mi? Endişelenme, seni bırakmayacağım. Sen de benimle geleceksin. Şimdi senin için küçük bir valiz hazırlayıp evi toparlayacağım." Alnını sildim. "Bana yardımcı olmak için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bunca şeye katlanman... Sana sonsuza kadar minnettar olacağımı biliyorsun. Bir gün umarım sana borcumu ödeyebilirim. Teşekkürler." Flora'nın elini tutup ısıtmak için parmaklarını ovuşturdum. "Sanırım şömineyi yaksam iyi olacak. Bunun yardımı olabilir. Tabii eğer içebilirsen sıcak, şekerli bir çay da iyi gelecektir. Önümüzdeki birkaç gün ağrı ve sızıların devam edebilir, kendini iyi hissetmeyebilirsin ama hepsi geçecek."

Flora bir şey söylemek için ağzını açıp kapadı.

"Patrick'i mi merak ediyorsun? Polisler ona öldüğünün haberini iletmeye gittiler."

"Peki ya sonra?" diye fısıldadı. "Ya sonra?"

"Bunun için endişelenmene gerek yok," dedim. Ama Flora haklıydı. Bunu ancak bir noktaya kadar bu şekilde sürdürebilirdik. Bir noktada Kurs ne yaptığımızı, daha doğrusu ne yaptığımı keşfedecekti. Planımın bir sonraki aşamasını hayata geçiremezsem onun benden ve ailemden alacağı korkunç intikamı düşünmek bile istemiyordum. Bu durumda yapmam gereken şeyin düşüncesine katlanmak bile çok zordu.

Ev doğrudan sokağa bakmıyordu, ama ben yine de hava karardıktan hemen sonra koyu yeşil kadife perdeleri çektim. Oradan geçen birinin, özellikle de bir polisin "tesadüfen" ya da "endişelendiği" için içeri bakmasını istemiyordum. Hortumu yıkadım ve yeniden çantama koydum. Flora'nın birkaç parça giysisini ve en zarif, pahalı mücevherlerini valizine yerleştirdim. Saat yedide Flora'yı uyandırmaya çalıştım, ama beklediğim gibi, homurtular ve inlemelerle karşılaştım.

"Flora uyanmalısın. Ne söylediğimi anımsamıyor musun? Ne için anlaştığımızı?"

Bu sözlerime ağzının içinde küfrederek karşılık verdi, Flora'nın halen zehrin etkisinde olduğu anlaşılıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Üzgünüm tatlım, uyumak istediğini biliyorum, uyuyacaksın da. Ama burada değil. Ve şimdi değil. Seni uyandırmak zorundayım. Otele vardığımızda istediğin kadar uyuyabilir, dinlenebilirsin."

"Hayır, ben..." dediyse de cümlenin geri kalanı anlaşılmaz sözlerden başka bir şey değildi.

Çantama uzanıp amonyak ruhunun olduğu şişeyi aldım. Bunu Flora'nın burnuna tutmadan önce bir an duraksadım. Flora bu iğrenç kokudan kurtulmak için başını şiddetle bir yandan öte yana savurdu ve dönmeye çalıştı, ama ben amonyağı uzaklaştırmadım. Flora kustu, ama midesi boş olduğu için hiçbir şey çıkmadı.

"Üzgünüm tatlım, ama gerçekten gitmeye hazırlanmalıyız," dedim. "Gel sana yardım edeyim." Yüzünü ıslak bir bezle sildim, sonra dağılmış saçlarını taradım. Korkuyor gibiydi, ama umursamadım. Yaşıyordu ve bu gerçek bir mucizeydi. Flora'nın geceliğini çıkardım, öylesine lekeliydi ki en iyisi yakmaktı. Yavaşça ve dikkatle kimonosunu giydirdim. Sonra başına yumuşak, kenarları sarkık bir şapka geçirdim, üzerine geniş bir şal doladım, ayaklarına da bir çift rahat ev ayakkabısı giydirdim. Bu kadarı şimdilik yeterliydi.

"Şimdi tüm ağırlığını bana ver," dedim. "İşte böyle, yavaş, adım adım. Tamam, oldu işte."

Onu yatak odasından çıkarıp merdivenlerden indirdim. Ağırlığı bana çok fazla geldi ve zaman zaman merdivende durup derin bir soluk almak zorunda kaldım.

Sonunda oturma odasına vardık, Flora'yı bir koltuğa oturttum. Yüzüm gözüm ter içindeydi. Bir süre kalp atışlarımın sakinleşmesini bekledikten sonra telefona gittim. Rehberi aldım ve aradığım numaraları buldum. Önce bizi istasyona götürecek bir taksi çağırdım. Harrogate'e kadar taksiyle git-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mek Flora açısından çok daha iyi olabilirdi, ama bunun çok riskli olacağını biliyordum. Polis "ölü" kadının kaybolduğunu fark ederse Leeds'teki tüm taksi firmalarını arayıp otele kadar izimizi sürebilirdi. Flora çok zayıf ve halsiz olsa da fiziksel çabanın ona iyi gelmesi, onu canlandırması gibi bir olasılık da vardı.

Sonra Flora için benimkine birkaç dakikalık yürüyüş mesafesinde olan Cairn Otel'de yer ayırttım. Onu her an gözümün üstünde olacağı kendi otelime yani Hydropathic Otel'e götürmek isterdim, ama bu pek akıllıca olmazdı, çünkü peşimde iz süren meraklı muhabirler olabilirdi. Yapmam gereken bir şey daha vardı: *The Times* gazetesine Kurs'un planın gerektiği şekilde uygulandığını anlayacağı bir ilan vermek. Büyük harflerle yazdım: "GÜNEY AFRİKA'DA VEFAT EDEN TERESA NEELE'NİN DOSTLARININ VE AKRABALARININ İLETİŞİME GEÇMELERİ BEKLENİYOR. ŞİFRE R 702, TIMES, EC4." Zarfın içine biraz da para koydum ve zarfı kapadım. Mektubu istasyonda postaya verecektim.

Taksinin gelmesini beklerken çay yapmaya karar verdim. Onun çayını içmesine yardımcı olduktan sonra –bu arada Flora tatlı, sıcak sıvıdan bir iki yudumdan fazla içemedi– dostuma gardırobundan ödünç olarak birkaç parça eşya alıp alamayacağımı sordum. Kendim için de bir şapka ve şal seçtim, aynanın önünde, tıpkı Flora'ya yaptığım gibi kendimi de sarıp sarmaladım. Sonra pencerenin önünde beklemeye başladım, günün sonunu düşünmeye cesaret dahi edemiyordum. Evin önünde bir arabanın farlarını görünce özenle Flora'nın koltuğundan kalkmasına yardımcı oldum ve onu arabaya götürdüm. Onun rahat ettiğinden emin olduktan sonra da kendi eşyalarımı ve Flora'nın valizini almak için eve döndüm. Yüzümü sürücünün görmeyeceği şekilde gizledim ve ona, bizi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

istasyona, Londra'ya kalkacak son trene götürmesini söyledim. Sonra da kız kardeşimin çok hasta olduğunu ve ertesi sabah Harley Sokağı'ndaki bir uzmana görünmesi gerektiğini anlattım. Bu yanlış bilginin polisi aldatmaya yeterli olacağını umuyordum.

Trende Flora'nın uyuyup dinlenmesine izin verdim, ama her an gözüm onun üzerindeydi, yeniden kendini kaybetme olasılığına karşı sürekli nabzını kontrol ediyordum. Harrogate'te Flora'yı başka bir taksiye bindirip Cairn Otel'e götürdüm ve onu orada Bayan Daphne Flowers olarak kaydettirdim. Resepsiyondaki kadına arkadaşımın Londra'dan gelirken trende hastalandığını ve ertesi gün de rahatsız edilmek istemeyeceğini söyledim. Sonra da orada yaşadığımı ve ertesi gün onun için bir doktor ayarlayacağımı, çok zayıf olduğu ve hiçbir şeye iştahı olmadığı için de beslenmesiyle şahsen ilgileneceğimi belirttim. Oteldeki kadın bana bunun sorun olmayacağını söyledi.

Odaya girince Flora'yı yatağına yatırıp yeniden nabzını saydım. Nabzı giderek artıyordu. Ona biraz su içirdikten sonra dinlenmesi için onu yalnız bırakacağımı, ama ertesi sabah yeniden geleceğimi, bu arada dostumun kendini iyice toparlamış olacağını umduğumu söyledim.

"Benim için yaptığın her şey için çok teşekkür ederim, sevgili dostum. Bu gerçekten çok cesurcaydı. Yaptıklarını asla unutmayacağım."

"Bunu yapabileceğini, beni geri döndüreceğini biliyordum," dedi usulca.

Ona neler yaşadığını sormak istiyor, bunu çok merak ediyordum ama iyice güçlenene kadar bunu erteleyebilirdim. Şimdi ölümün gölgesinden söz etmenin zamanı değildi.

Flora gözlerini kaparken, "Tanrı seni korusun," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kurs evden çıkarlarken Una'ya, "Bugün gazetelerde yeni bir şey var mı?" diye sordu. "Yani Bayan Christie'yle ilgili. Yalnızca *The Times* okudum, diğerlerine bakma fırsatım olmadı."

"Sanırım *Daily Mirror*'da bazı sıra dışı iddialar vardı, ama hiçbirine inanmıyorum. Uydurma gibi geldi bana."

"Sahi mi? Ne ki bu iddialar?"

Una o sabah Londra'dan gelirken trende okuduğu bir makaleyi anlattı. Gazeteye göre Bayan Christie'nin ortadan kaybolması ile yazarın son yazdığı romanı *Mavi Trenin Esrarı*'nı bir türlü bitirememesi arasında bir bağlantı olabilirdi. Una bu düşünceyi, yazarın ortadan kaybolmasına yalnızca bir dizi roman karakterinin sebep olduğunu ileri sürmelerini saçma, hatta gülünç bulduğunu söyledi. Kesinlikle mantıksız, absürt bir düşünceydi bu! Anlaşıldığı kadarıyla bu hikâye Albay Christie'nin annesi Bayan Hemsley'den çıkmıştı. Kadın kendisiyle yapılan röportajda, gelininin romanını tamamlayamadığı için çok üzgün olduğunu, bu yüzden Newlands Corner'a gitmiş, orada yaşamına son vermiş ya da amaçsızca, kendinden geçmiş bir halde dolaşırken donup kalmış olabileceğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylemişti. Una son haberleri özetlemeyi bitirdikten sonra doktora dönerek ne düşündüğünü sordu.

"Evet, size katılıyorum, bu pek olası görünmüyor. Hatta fazlasıyla mantıksız."

"Yani siz de Bayan Christie'nin hayatta olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Ah evet, hatta öyle olduğunu bildiğimi söyleyebilirim."

Bu açıklama Una'yı tam kalbinden vurmuştu, bir an soluğunun kesildiğini hissetti. Yeniden kendini toplaması, sesinin titremediğinden emin olması birkaç dakikasını aldı.

"Onun yaşadığından nasıl böyle emin olabiliyorsunuz?"

"Ah onu gördüm," dedi Kurs sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi.

"Yani Bayan Christie'yi kaybolduktan sonra gördünüz mü?"

"Ah evet, birçok kez."

Una'nın kafası karışmıştı, sormak istediği birçok şey vardı, ama hangisinden başlayacağını bilemiyordu. Derin bir soluk aldı.

"Peki, şimdi nerede?"

"Sizi ona götürüyorum."

"Nasıl yani?" diye haykırdı Una. "Korkarım sizi tam anlayamadım."

"Sakin olun, hanımefendi. Belki size daha önce söylemeliydim, ama bir süre gözlemlemeyi uygun buldum, anlıyorsunuz değil mi? Yani sizi bir anlamda test ettim."

"Test mi ettiniz?"

"Ah evet. Küçük deneyim için bana yardım etmeye hazır olup olmadığınızı görmek istedim. Ancak siz teklifime evet dedikten sonra size güvenebileceğimi anladım."

"Yani Swanage'a gitmiyor muyuz? Babamın mezarını görmeye?"

"Evet gidiyoruz. Bayan Christie'yle orada buluşacağız."

"Bütün hafta boyunca neredeydi? Nasıl kayboldu? Ona siz mi yardım ettiniz? Niçin evinden ayrılmaya karar verdi? Bütün bunların arkasında ne var? Kim..."

"Sorularınızı teker teker sorun sevgili hanımefendi. Çok basit. Bayan Christie durum kendisi için katlanılmaz bir hal alınca bana geldi, çünkü benim bu konulardaki uzmanlığımı, deneyimimi, yas ve kaygı yönetimi konusunda uyguladığım tedavileri çok iyi biliyordu. Bayan Neele'nin hastam olduğunu bilip bilmediğinden emin değilim, tabii ona bundan bahsetmedim. Birlikte çalıştık, ona bahsettiğim birçok tekniği uyguladık, tamamen iyileşmek üzere olduğu bir anda kocasının Bayan Neele'yle olan ilişkisini öğrendi ve yıkıldı. Korkarım her şeye son vermek istedi, onun bu planından son dakikada haberdar oldum. Ben olaya müdahale etmeseydim, bunu söylediğim için üzgünüm ama, başarılı da olabilirdi. Yıkılmıştı, her şey altüst olmuştu, tabii ki Bayan Christie'nin bir skandala karışmasını istemiyordum, dolayısıyla onun için bir meslektaşımın evinde yer ayarladım. Arkadaşım emekli hemşire, çok güvenilir biri ve Dorset'in güney kıyılarında her yerden uzak, ıssız bir noktadaki evinde yaşıyor."

"Peki, Bayan Christie şimdi kendini nasıl hissediyor?"

"Ah, daha iyi. Çok doğal olarak intihar gibi bir şeyi düşündüğü için çok utanıyor. Onun her şeye son vermenin kıyısına bu denli gelebilmiş olmasına inanamıyorum. Tabii gazetelerde yayımlananlar da ona çok ağır geldi. Gerçi ondan birçok şeyi uzak tutmaya çalıştım, ama ne yaparsanız yapın bir yerlerden bir şeyler öğreniyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden polise gitmediniz?"

"Öncelikle Bayan Christie istemedi, sonrasında da zaten üzerinden çok zaman geçmişti. Ayrıca bu durumun ortaya çıkmasının kariyerine zarar vereceğinden endişeleniyordu. Bakın, Bayan Christie aslında çok ihtiraslı bir insan ve en iyi polisiye roman yazarlarından biri olarak tanınmak gibi bir hırsı var. Bunun için de toplumun desteğine ihtiyacı olduğunun farkında. Dolayısıyla iyi niyetli, anlayışlı bir muhabire vereceği bir röportajın onun insanları kazanmasına yardımcı olacağını düşündük."

"Ve beni seçtiniz, öyle mi?" diye soran Una'nın gözlerini yaşarmıştı.

"Evet, küçükhanım, sizi seçtik."

"Bayan Christie kim olduğumu biliyor mu? Yani benim..."

"Ben bu süreçte onun gözü kulağı oldum. Onu konuşmalarımızın detayları konusunda aydınlattım. Kişiliğinizi öyle bir anlattım ki sizin bu iş için en doğru kişi olduğunuza kendisi karar verdi."

"Daha önce hiç yazmamama rağmen mi? Ben bu konuda tamamen acemiyim, yeni başlıyorum. Gerçekten ama gerçekten ben bir hiçim."

"Bayan Christie buna sıcak bakıyor. Bana her zaman güçsüzlere karşı bir zaafı olduğunu söyledi. Sizin ruhunuz, macera hevesiniz hoşuna gitti. Daha doğrusu sizi tanımak istediğini, çünkü sizi gelecekte yazacağı kitaplardan birinin kahramanı olarak kullanmak gibi bir fikri olduğunu söyledi."

"Ah bu harika," diyen Una'nın gözleri parlıyordu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Kendinizle gurur duymalısınız, haklı olarak. Birçok kişi sizin bugün yaşayacaklarınız için birbirini boğazlardı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bundan eminim. Çok teşekkürler Doktor Kurs. Gerçekten çok teşekkür ederim."

Batıda güneş ufukta kaybolurken, solgun ışıklar manzarayı açık pembe-turuncu arası bir renge boyamıştı. Una bu kadar geç olduğunu fark etmemişti. Şimdi nasıl otel bulacaktı? Neyse bunu dert etmesine gerek yoktu, Doktor Kurs'un bir ayarlama yapacağından emindi. Kim bilir belki de Bayan Christie'yle aynı evde kalır, akşam yapacakları konuşmanın ardından sabah da röportaja devam ederlerdi. Annesine o akşam Chelsea'ye dönmeyeceğini bildirmeliydi. Doktor Kurs'a gidecekleri ilk şehirde, ailesine haber vermek için bir telefon kulübesinin önünde biraz durmalarında bir sakınca olup olmadığını sordu. Hayır, hayır, asla onlara tam olarak nerede olduğunu ve ne yapacağını söylemeyecekti, yalnızca üstünkörü bir şekilde akşam eve gelemeyeceğini haber verecekti. Bir arkadaşına çaya uğradığını, akşam yemeğine katılamayacağını, hatta belki gece de onlarda kalacağını söyleyecekti. Doktor bunun çok iyi bir plan olduğunu onayladı.

Banliyö bölgesinden çıkıp taşranın giderek daha da vahşi bir görünüm alan kırsalında bir süre hiç konuşmadan, sessizce yol aldılar. Ancak çok geçmeden kendini tutamayan Una konuşmaya başladı. Her sözcüğü heyecanını ve sevincini bastırmayı başaramayan küçük bir kızın coşkusuyla doluydu.

"Bu sabah uyandığımda kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Sanırım bu babamın mezarını göreceğimi düşünmemden kaynaklanan bir duyguydu. Bu pek kafama yatmıyordu. Hatta kahvaltıda annem çok kötü göründüğümü söyledi ve nedenini sordu."

"Ne dediniz?"

"Hiç, ona sizinle buluşacağımdan bahsetmedim. Neyse, dediğim gibi bu sabah moralsizdim, çok canım sıkılıyordu,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama şimdi, şimdi o kadar mutluyum ki yaşamın daha iyi olamayacağını düşünüyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim Bayan Crowe."

Una, Bayan Christie'yi bir verandada, dizlerinin üstünde battaniyeyle berjer koltuğa oturmuş, denize bakarken hayal etti. Pembe yanaklı, düzgün vücutlu hemşiresi ona bir macera kitabı okuyor ya da ikisi birlikte bilmece çözüyorlardı. Büyük olasılıkla hemşiresinin yanında olmadığı anlarda Bayan Christie hemen kâğıda kaleme sarılıyor, bir sonraki romanıyla ilgili notlar alıyordu, tabii hemşire bunu fark edip onu nazikçe uyarana ve şimdilik kafasını bu gibi şeylere yormamasını söyleyene dek. Onun bu hale gelmesinin bir nedeni hiç kuşkusuz çok fazla çalışmasıydı. Una karşılaştıklarında yazarın ona ne diyeceğini düşündü. Acaba onu gerçekten sevecek miydi? Peki, ama ya ona karşı koyar, ona hiçbir şey anlatmamaya karar verirse? Ama sonra asıl Bayan Christie'nin ona ihtiyacı olduğunu düşündü, Una sonuç olarak yazarın hikâyesini anlatmasında ve ona kolayca sırtını dönebilecek bir toplumun sempatisini kazanmasında aracı görevi üstlenecekti.

"Peki, Bayan Christie'nin şu andaki moral durumu benimle konuşmaya uygun mu? Bu görüşmenin ona ekstra stres yüklemesini istemem."

"Ah evet. Doktoru olarak onun sağlığını tehlikeye düşürecek bir şey yapmasına izin vermem. Tabii ki durumunu yakından izledim ve içini dökmesinin onun için iyi olacağı sonucuna vardım. Artık gerçeklerle yüzleşmeye, özellikle de kendine ve dışarıda tüm iyi niyetleriyle onu arayan insanlara karşı dürüst olmaya ihtiyacı var."

"Peki ya kocası? Ona haber verecek misiniz?"

"Bu fikrimi Bayan Christie'ye açtım, ama daha Albay'ın adı geçer geçmez fazlasıyla sinirlendi ve gerildi. Sanırım şu an için onun adını bile duymak istemiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki ya kızı?"

"Bayan Christie kızının hiçbir şeyden haberi olmadığını ve her şey geçtikten sonra onunla yeniden eski iyi ilişkilerini kurabileceğini düşünüyor. Bu makale, senin makalen yayımlanır yayımlanmaz kızını alıp yurtdışında bir yere gitmek istiyor."

"Anlıyorum. Ya siz... Bütün bunların içinde adınızın geçmesini istiyor musunuz?"

"İdeali geçmemesi tabii."

"Yazarın kaybolmasıyla bu kadar yakın bağlantınız olduğu düşünülünce bu çok zor olabilir. Bunu nasıl açıklayacağımızı düşünüyorum. Arabayı Newlands Corner'da tepeden aşağı iten siz miydiniz? Bence sizdiniz. Tabii ki oraya kadar ayrı arabalarla gittiniz. Bayan Christie arabasından indi, el frenini serbest bıraktı, siz arabayı yokuş aşağı itiniz ve sonra sizin arabanızla birlikte yola devam ettiniz. Böyle oldu değil mi?"

"Aşağı yukarı. Ancak ayrıntılara girmeyi Bayan Christie'ye bırakmak istiyorum. Sizin de bu hikâyeyi büyük olasılıkla onun kendi sözcükleriyle dinlemek isteyeceğinizi düşünüyorum. Bu okuyucuya da daha ilginç gelecektir, öyle değil mi?"

"Evet, anlıyorum. Onunla nerede buluşacağımızı söylemiştiniz?"

"Swanage'in hemen dışında, kayalıkların üstünde kaldığı evde. Oranın manzarası muhteşem. Ama sanırım siz de oraları iyi biliyorsunuz."

"Evet, çocukken ebeveynlerim Studland Körfezi'nde yazlık ev kiralardı. Yakın dostlarımızın da Worth Matravers'ta evleri vardı. Oraya dönmek ilginç olacak. Babam öldüğünden beri bütün bunları kafamdan silmek, bu anılardan uzak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalmak gibi bir eğilime girdim, bu konuda kendimi kontrol etmeye çalıştım ve asla oralara geri dönmek istemedim. Bunun benim için çok zor olacağını düşündüm. Bir anlamda korkuyordum oraya geri dönmekten, belki de bunun nedeni düşlerimdi."

"Ne gibi düşler?"

"Ah, çok rahatsız edici kâbuslar. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Düşlerim her defasında aynı şekilde bitiyor, bir uçurumdan aşağı düşüyorum." O anda söylemek istemediği bir şey vardı, her defasında onu yere çakılmadan önce yakalayan adamın adı: Davison! "Bu düşü her gördüğümde çığlıklarımla evdekileri uyandırıyorum."

"Neyse, şimdi bunu düşünmeyin. Bayan Christie'ye sormayı düşündüğünüz sorulara yoğunlaşın."

"Evet. Bana kendimi kanıtlama fırsatı verdiğiniz için size minnettarım."

Kurs yanıt vermedi, yalnızca kıza dönüp gülümsedi. Una onun yüz kaslarının tuhaf bir şekilde hareket ettiğini, ağzının gerildiğini fark etti, bakışları ise aynıydı; soğuk, sinsi ve katı, tıpkı bir yılan gibi. Una doktorların görevlerini yapabilmeleri için serinkanlı ve duyarsız olmaları gerektiğini düşündü. Evet, belki de sebep buydu.

Una, not defterini çıkardı ve bir şeyler karalamaya başladı. Doktor Kurs'un zaman zaman gözucuyla aldığı notlara baktığını fark ediyor ancak umursamıyordu, çünkü kargacık burgacık yazısını deşifre etmekte kendisinin bile çok zorlandığını biliyordu. Aslında bu tam olarak doğru da değildi: Ağabeyi dışında Davison da okuyabiliyordu yazısını. Davison'a bu son macerasını anlatmak için sabırsızlanıyordu. Yüzyılın haberini yakalamayı başardığını açıkladığı zaman kim bilir nasıl sevinç gösterileri yapacaklardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Araba yoğun ağaçların oluşturduğu ormandan geçen yoldan çıkıp düzlüğe çıkınca gökyüzü aydınlandı ve Una uzakta denizin gri-mavi parıltılarını gördü. Yine gençliğinde ailesiyle birlikte aynı sahile geldikleri zaman hissettiği sevinci, coşkuyu hissetti. Bayan Christie'nin saklanmak için kendisinin de çocukluğundan anımsadığı ve çok sevdiği kumlu sahillerin, yalçın kayaların bulunduğu böyle bir yeri seçmesinin çok tuhaf olduğunu düşündü. İlginç bir rastlantıydı bu! Belki de kaderin cilvesiydi.

Kurs, "Çok yaklaştık," dedi. "Yalnızca birkaç kilometre sonra orada olacağız."

Uzun bir yolculuk olmuştu. Kurs, Bayan Christie'yle karşılaşmadan önce ikisinin de kafalarını biraz toplamalarının iyi olacağını söyledi. Eğer Una için de bir sakıncası yoksa biraz temiz hava almak istiyordu. Sonra kısa bir yürüyüş yapmalarını önerdi. Yürümekten her zaman hoşlanan Una, yürüyecekleri yer bir de Dorset kıyıları olunca, ona bunun harika bir plan olduğunu söyledi.

"Bayan Christie nasıl biri?" diye sordu daha sonra. "Yani demek istediğim romanlarındaki o entrikaları kurgulayabildiğine göre olağanüstü bir beyni olmalı."

"Ah evet. Birçok yönden olağanüstü bir kadın. Çok şaşırtıcı bir karakter. Onun neler... Neler yapabileceğini düşünemezsiniz bile..."

"Sahi mi? Ne gibi?"

"Size her şeyi anlatacağım ama zamanı gelince. Haydi, şimdi biraz yürüyelim."

Kurs doktor çantası da dahil eşyalarını toparlayana kadar Una arabanın yanında bekledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu niçin yanınıza alıyorsunuz ki? Bayan Christie'yle karşılaşabileceğimiz olasılığına karşı mı? Ben önce biraz yürüyüp sonra arabayla onun kaldığı eve gideceğimizi sanıyordum."

"Ah bunu mu?" diye sordu Kurs çantayı işaret ederek. "Hiçbir yere onsuz gitmem. Korkarım bu benim elim ayağım gibi bir şey oldu. İçinde yaşam kurtarmak için gerekli her şey var. Kırsalda ne olacağı bilinmez."

Una uzakta St. Nicholas kilisesinin alışılmadık biçimde alçak olan eyer çatısını görüyordu, babası o kilisenin mezarlığında yatıyordu. Bir an eğer ölüm anında yanında bir doktor olsaydı babasının yaşayıp yaşamayacağını düşündü. Büyük olasılıkla kurtulamazdı, çünkü uzun yıllardır kronik böbrek yetmezliği çekiyordu. Ama eğer babası doktorların önerilerine kulak verip çok önceden dinlenmeye çekilseydi, belki de birkaç yıl daha yaşayabilirdi.

Kendi kendine, "Kesinlikle öyle," diye mırıldanan Una soluk kesici soğuk rüzgâra karşı şalını boynunun etrafına sıkı sıkı sardı.

"Temiz hava insanı zindeleştiriyor, öyle değil mi?"

Otların arasından deniz kıyısına doğru yürümeye başladılar. Una'nın gözleri kıyının biraz uzağındaki Old Harry kayalıklarının kireçtaşından yüzeyine çarpan büyük dalgalara takıldı. Denizin içinden çıkan bu devasa kayalıkları ilk gördüğü anı anımsıyordu. Babası en baştaki kayayı işaret ederek, kara ile ilk kayalık arasındaki boşluğa St. Lucas Leap[1] dendiğini, büyük olasılıkla av sırasında tavşan kovalayan bir tazının oraya atlamaya çalışırken boşluğa düştüğü için buraya bu adın verildiğini söylemişti. Una, zavallı köpekçiğin havada

1 Leap: Uzağa ya da yükseğe sıçrama mesafesi. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

patileriyle çırpınmasını, kayanın kenarına tutunmaya çalışırken kayıp sulara gömülmesini hayal ederek ağlamaya başlamış, ancak babası onu hemen arabasıyla Studland'a götürüp koskocaman bir dondurma ısmarlamış ve neşesinin yeniden yerine gelmesini sağlamıştı.

"Evet, şimdi de size Bayan Christie'yle ilgili bilmek isteyeceğiniz birkaç gerçeği açıklayacağım."

"Lütfen anlatın!" diyen Una'nın morali düzelmişti.

"Sanırım size hikâyeyi en başından, tıpkı bir romancının kaleme alacağı gibi anlatsam en iyisi olacak."

Una çantasından not defterini çıkarmaya çalıştıysa da Kurs buna gerek olmadığını işaret etti.

"Bunları not etmeseniz daha iyi. Neyin ne olduğunu anlayabilmeniz için size geri planda kalması gereken bazı bilgiler vereceğim."

Una, "Anlıyorum," dedi.

"Bayan Christie'nin kariyerini bir süre yakından izledim, ama benim asıl dikkatimi çeken *Roger Ackroyd Cinayeti* adlı roman oldu. Sanırım o kitabı okumuşsunuzdur."

"Elbette. Çok da beğendim."

"Evet. Oradaki Doktor Sheppard'ın karakteri bana çok ilginç geldi, kitaptaki cesur son da beni çok etkiledi. Ve Bayan Christie benim için ne yapabilir diye düşündüm."

"Sizin için mi?"

"Evet, onun çok farklı, alışılmışın dışında bir düşünce yapısı olduğunu gördüm, insan doğasının karanlık köşelerinde dolaşmaya alışık bir beyin. Anlayacağınız Bayan Christie'yle beni birbirimize bağlayan çok özel bir ortak hikâyemiz var."

Una bu cümleden ne çıkarması gerektiğini bilemiyordu. Hiç kuşkusuz aralarında bir aşk ilişkisi olduğunu kastetmiyordu. Yoksa? Bu hikâye her dakika daha da ilginçleşiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İlginizi uyandırabildiğimi görüyorum, Bayan Crowe?"

Doktor ve gözü yükseklerde olan gazeteci adayı uçurumun kıyısında uzanan yola ulaşmışlardı. Aşağıda kırılan dalgaların sesi o kadar fazlaydı ki birbirlerini duyabilmek için seslerini yükseltmek zorunda kalıyorlardı.

"Burası insanı canlandıran bir nokta, sizce de öyle değil mi? Böyle bir arazinin kıyısında durmak. Ne zaman buraya gelsem ya da benzeri bir yere gitsem her şeyi yapabilirmişim, her isteğime ulaşabilirmişim gibi bir hisse kapılıyorum. Siz de aynı şeyi hissediyor musunuz, Bayan Crowe?"

Una, onun ne demek istediğinden tam olarak emin değildi ama yine de başını sallayarak onayladı.

"Bence çok parlak bir geleceğiniz olabilirdi... Şey yani olabilir."

Rüzgârın uğultusu ve aşağıdaki dalgalar yüzünden Kurs'un sesi pek duyulmuyordu ama Una onun tuhaf bir şey söylediğinden emindi. Ondan bahsederken geçmiş zaman kullanmıştı. Bu yüreğine hançer gibi saplandı. Durdu ve gözlerini adama dikti.

"Ne dediniz?"

"Pardon?"

"Benim hakkımda bir şey söylediniz. Çok parlak bir geleceğiniz olabilirdi dediniz, sonra da düzelttiniz."

"Yalnızca bir dil sürçmesi. Neyse, ne diyordum, Bayan Christie... Bakın, ondan benim için çok farklı ve alışılmadık bir şey yapmasını istedim. Şu sıralar çeşitli nedenlerle antipati duyduğum karım Flora'ya ebeveynlerinden çok büyük bir servet kaldı. Bu koşullarda Flora'nın ortadan kalkması benim için çok iyi olacaktı. Ancak bunu ben yapamazdım, hemen anlaşılırdı ve sonum darağacı olurdu. İşte tam da bu noktada

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Christie ve onun cinayet konusundaki becerisi aklıma geldi."

Una, Kurs'un ne söylemeye çalıştığını anlayamıyordu. Hiç kuşkusuz tatsız bir şakadan başka bir şey değildi bu söyledikleri.

"Sizi anlamıyorum," dedi.

"Ondan benim için bir cinayet işlemesini istedim. Tabii ki karşı koydu, direndi, bu çok normaldi, ama sonunda onu kandırmayı başardım. Başarılı bir ikna çalışması diyebiliriz buna. Bayan Christie, Flora'yı öldürmek için zehirler konusundaki çok derin bilgilerinden yararlandı ve sanırım bu işi kimsenin kendisinden kuşkulanmayacağı bir şekilde yapmayı da başardı."

"Bu... Bu doğru olamaz," diye kekeledi Una. Birden sanki çok dalgalı bir denizde sallanan küçük bir sandaldaymış gibi midesi bulanmaya, başı dönmeye başlamıştı. "Size inanmıyorum."

"Ah, bütün bunlar kesinlikle doğru. Daha dün polislerin karımın öldüğünü bildirmek için evime geldiğini anımsamıyor musunuz? Yüzlerindeki üzgün ifadeyi görmediniz mi? Emin olun bu doğru. Haber Harrogate'ten telgrafla yerel polise bildirilmiş ve..."

"Harrogate mi? Yani Bayan Christie Yorkshire'da mı?"

"Ah evet. Hep oradaydı. Swan Hydropathic Otel'de kalıyor. Orayı biliyor musunuz? Birinci sınıf bir tesis, ben öyle olduğunu düşünüyorum. Orada kalmanın ona çok iyi geldiğinden eminim. Büyük olasılıkla eve dönmeden önce birkaç gün daha oranın keyfini çıkaracak. Evliliği pek tabii ki sarsılmış durumda ama..."

"Yani Bayan Christie burada değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kurs onu sanki anlamadığı başka bir dilde konuşuyormuş gibi boş bakışlarla süzdü.

"Emekli hemşirenin Swanage'in dışındaki evinde değil mi?" diye yineledi Una sorusunu.

"Ah, hayır. O sizi buraya getirebilmek için bir hileydi. Karşı koyamayacağınızı biliyordum. Merak, anlıyorsunuz değil mi? Sizin de zayıf tarafınız bu."

Una yatılı okulda Bayan Fromer adlı öğretmeninin de benzer bir şey söylediğini anımsadı.

Yeniden Kurs'un söylediklerine odaklandı. Bu doğru olamazdı. Bu ruhsal dengesini yitirdiği dönemlerde zihninin ona oynadığı oyunlardan biri olmalıydı, tıpkı babasını kaybettiğini öğrendiği zaman olduğu gibi. Gözlerini sımsıkı kapamaya çalıştı ancak duyduğu korku öylesine gerçekti ki dayanamayıp açtı. Kurs tam karşısında durmuş gülümsüyordu.

"Merak ve saflık," diye devam etti Kurs. "Tabii ki anımsamıyorsunuz ama muayenehaneme ilk geldiğiniz gün hakkınızdaki her şeyi öğrendim. Siz uyurken çantanızı karıştırdım. Bilmem gereken her şey orada, not defterinizde yazılıydı. Bakın, planımı bozmanıza göz yumamazdım. Bu plan için o kadar çok emek harcadım ki... Anlıyorsunuz, değil mi?"

Una hızlı düşünmeliydi. Hayır, çok geç olamazdı. Hâlâ kaçmak için bir şansı vardı. Derin bir soluk aldı ve tüm gücüyle öne doğru bir hamle yaptı, amacı çayırların üzerinden Swanage'e doğru koşmaktı. Ancak Kurs ondan daha hızlıydı. Onu kolundan yakaladı, Una tökezleyip düştü ve bir karaçalının dikeni yüzünü çizdi.

"Bakın işte, kendinizi yaraladınız," diyen Kurs hafifçe eğildi. "Bir bakalım. Yalnızca bir çizik, ama sanırım buna rağmen çok acıyordur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Una'nın ne onu görmeye ne de hastalıklı, sözde sevecen ses tonunu duymaya tahammülü vardı.

"Bu işten kurtulabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Bu söylediklerinizin hepsi çok saçma, anlamsız! Polis nasıl olsa..."

"Polis hiçbir şey yapmayacak," dedi Kurs alaycı bir tonda. "Bayan Christie'nin polise gidip işlediği cinayeti itiraf etmesinin neredeyse olanaksız olduğunu siz de kabul edersiniz. Onun dışında bu planla ilgili hiç kimse bir şey bilmiyor."

"Peki ya ben? Hiç düşünmüyor musunuz ki ben..." Cümlesini tamamlayamadı. Mide asidinin yemekleri parçalayıp erittiği gibi korku da kalan sözcükleri eritip bitirdi.

Doğrulup yeniden ileri doğru bir hamle yapmaya çalıştı, ama Kurs bu kez de onu ayak bileğinden yakaladı ve öylesine bir güçle çekti ki bir an bacağının çıkacağını hissetti. Una gözucuyla Kurs'un elinde bir şey olduğunu gördü. Kurs sol ayağını da çekti ve dizinden aşağısını hareket ettirmesini engelledi. Hemen öbür ayağıyla ona bir tekme attı, tekmesi doğrudan adamın yüzüne geldi. Bir kez daha doğruldu, kalkıp kaçabildi. Kurtulmuştu! Ama bir daha yüzüstü yere düştü. Islak toprağın kokusu burnuna doldu.

Yüzünü döndüğünde Kurs'un ayaklarını bağlamak için yeşil bir yapışkan bandı açmaya çalıştığını gördü. Yeniden bir tekme savurdu, ama bu kez sadece Kurs'un omzuna vurabilmişti. Bütün gücünü toplayıp Kurs'un yüzünü tırmaladı, yanağını çizdi. Ayakları bağlı olmasına rağmen kalkmaya çalıştı, ama bir an sonra kafasının yan tarafına bir şey çarptı. Kurs, bir kez daha, bu defa tam sağ gözünün yanına küçük bir kaya parçasıyla vurdu. Yüzünden aşağı sıcak bir sıvının aktığını hissetti ve kan tadı aldı. Panik içinde başını çevirdi, bu arada görüşü dalgalandı ve bulanıklaştı. Soluklarının sesi –kapana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kısılmış bir hayvan gibi– çığlığını bastırıyordu. Sonra başına bir kez daha ağır bir cisim indi ve artık hareket edemedi.

Bilincini kaybederken gerisin geriye yere yığıldı. Kurs dizlerine dolanmış mavi elbisesini düzeltti, not defterini doktor çantasına koydu. İnce narin bedenini kucakladı ve uçurumun kenarına gitti. Tam onu kayalardan aşağı attığı anda Una yeniden kendine geldi. Çaresizlik içinde kollarını iki yana savurarak kayalara tutunmaya çalıştı. Ancak artık çok geçti. Korkunç bir boşluktan başka hiçbir şey hissedemedi.

Düştüğünü, döndüğünü, büküldüğünü, yeniden düştüğünü hissediyordu, yaklaşan denizin öfkesini dile getirmek istercesine coştuğunu, köpüklü dalgaların kayalara çarpıp parçalandığını duyuyordu. Kafasından bir anda sayısız resim gelip geçti. Bayan Fromer'ı, tavşanın peşinden koşarken düşüp ölen zavallı köpeği, Bayan Christie'yi, babasının onun için satın aldığı çilekli dondurmanın tadını düşündü. Son düşüncesi de Davison oldu. Davison onsuz ne yapacaktı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuzuncu Bölüm

Flora'nın oteline vardığımda, arkadaşımın çok neşeli ve moralinin yerinde olduğunu gördüm ve buna çok şaşırdım. Yüzüne, yanaklarına belirgin şekilde pembe bir renk gelmişti. Gerçi hâlâ güçsüz ve yorgundu, ama ölümün eşiğinden döndüğü düşünülürse kendini çok iyi, hatta olağanüstü hissettiğini söyledi. Sonra kendi şakasına içtenlikle güldü ama ben zorlama bir gülüşten fazlasını başaramadım.

Flora, "Her şey yolunda gitti," dedi. "Buna sevinmelisiniz. Hepsi oyuna geldi, bize inandılar. Bu inanılır gibi değil."

"Evet, biliyorum," dedim çantamı yatağa bırakırken.

"Peki ya şimdi?" Flora'nın yüzü asıldı. "Bugün bir cenaze kaldırıcısı ya da doktor eve uğrayıp orada kimseyi bulamayınca bir şeylerden kuşkulanabilir. Hemen polise haber vereceklerinden, onların da ön kapıyı kırıp içeri gireceklerinden eminim... Sanırım cesedin kaybolduğunu görünce çok şaşıracaklar. Patrick'in bir şeylerin ters gittiğini anlaması uzun sürmez."

"Bunun için endişelenme," dedim sakin görünmeye çalışarak. "Çok zor, çok korkunç bir şey yaşadın. Şu anda en son ihtiyacın olan şey biraz daha stres."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi de Agatha, şimdi ne yapacağız? Patrick seni, bizi aramaya başlayacak. Ah hayır, bunun düşüncesine bile katlanamıyorum."

Uzanıp kolunu tuttum, teni ısınmaya başlamıştı. Ne yapmam gerektiğini kesinlikle biliyordum, ama bunu Flora'yla paylaşmak gibi bir niyetim yoktu. "Her şeyi planladım," dedim.

Flora o anda ne demek istediğimi anladı. Bir şey söylemedi ama beni karşıladığı zamanki şakacı, neşeli tavrı kayboldu. Yutkundu, elimi sıktı ve başını salladı.

"Başka şansım olmadığını anlamalısın..." Cümlemi tamamlamama gerek yoktu.

"Evet, anlıyorum," diye fısıldadı. "Korkarım tek yolu bu."

"Bu inandığım, savunduğum her şeye ters. Başka bir olasılık olup olmadığı üzerinde çok düşündüm, ama bu kâbustan kurtulmanın tek yolu bu. Sonsuza dek bundan dolayı vicdan azabı çekeceğimden eminim, ama konu Rosalind'i kurtarmak olunca her şeyi yapmaya hazırım." Gözyaşlarım gözümü sanki asit damlatılmış gibi yakıyordu. "Seni bütün bunlara alet ettiğim için çok üzgünüm, Flora!" Birden kendimi çok bitkin hissettim. "Bazen keşke en başında, Kurs bana bu planını açıkladığı zaman, intihar etseydim diye düşünüyorum. Böylesi çok daha kolay olurdu." Ama intihar etmem her şeyin yoluna girmesini sağlayabilir miydi? Hayır, ölümüm hiçbir şeye çözüm olmayacaktı. Flora kindar ve çok tehlikeli bir adam olan kocasıyla baş başa kalacaktı, Rosalind annesiz kalmanın ötesinde hayatının sonuna kadar bu utançla yaşamak zorunda kalacaktı, kız kardeşim Madge yıkılacak, zavallı ağabeyim Monty ise büyük bir olasılıkla daha da fazla uçurumun kıyısına sürüklenecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Böyle konuşma," dedi gözlerini kapayarak.

Bir süre hiç konuşmadan, sessizce oturduk.

"Hâlâ ilacın etkilerini hissediyor musun?" diye sordum neden sonra.

"Pek sayılmaz. Birden çok susadığımı hissettim. Bana bir bardak su verebilir miydin, Agatha?"

"Ah, üzgünüm!" dedim ayağa kalkarken. "Acaba beni bir gün bağışlayabilecek misin?"

"Bağışlanacak bir şey yok," dedi. "Bu bir bardak suyu getirmeyi ağırdan alman dışında."

"Ah elbette," dedim gülümsemeye çalışarak. "Peki ya kahvaltı? Kızarmış ekmek ister misin?"

"Hayır, şimdilik yalnızca su yeterli. Korkarım köşedeki lavabonun musluğunun her iki tarafından da sıcak, hatta kaynar su akıyor. Sorun ne bilmiyorum. Pompada bir arıza olmalı. Sanırım su almak için şansını koridorun ucundaki banyoda denemen gerekecek."

"Elbette, birkaç dakika içinde dönerim," dedim ve bardağı alarak odadan çıktım. Döndüğümde Flora onu bıraktığım yerde, yatakta yatıyordu, ancak ensesinde ve vücudunun çeşitli yerlerinde birkaç kırmızı leke belirmişti. "İşte suyun, tatlım," dedim bardağı ona uzatarak. "Umarım bu ilacın yan etkisi değildir." Bana tuhaf tuhaf baktı. "Ensende isilik benzeri kızarıklıklar oluşmuş."

"Ah hiç önemli değil," dedi başını sallayarak. "Bir iki yudum su içersem çok daha iyi olacağım. Aslında biliyor musun, kendimi biraz yorgun hissediyorum. Eğer uyuyakalırsam beni bağışlarsın, değil mi?"

"Nabzına bakabilir miyim?"

Flora bileğini uzattı, dostumun nabzını saydım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biraz hızlı atıyor, ama sanırım bu yavaş atmasından iyi," dedim onu endişeyle süzerek.

"Biraz dinlendikten sonra kendimi çok daha iyi hissedeceğimi düşünüyorum."

"Öğle yemeğinde tekrar geleyim mi? Belki de acıkmış olursun? Sana yiyecek bir şeyler getirebilirim."

"Teşekkürler. Gerçekten çok iyisin."

Tam ona ne istediğini –yumurtalı sandviç mi yoksa daha doyurucu bir yemek mi– soracağım sırada arkasını döndü ve uyumaya başladı. Ona bakarken onun bu huzurlu anını kıskandım. Bundan sonra kendimi bir daha huzurlu, kendimle barışık hissedebilecek miydim, bilemiyordum.

Otelden çıktığım sırada bir arabanın başında dikilen bir grup adamın birbirine gazete uzattıklarını ve agresif tavırlarla gazetede bir şeyleri gösterdiklerini gördüm. Bu adamların gazete muhabiri olabileceklerinden korkarak şapkamı iyice yüzüme indirdim. İçlerinden birinin; dazlak, siyah bıyıklı ve kısa boylu olanın, adımı söylediğinden ve ardından da şöyle dediğinden emindim: "Ölmüş, bu kesin."

Cümlenin devamını duyamadım, ama tartışmanın bu ölümün cinayet mi yoksa intihar mı olduğu çerçevesinde geliştiği anlaşılıyordu. Caddeler alışverişe çıkmış, ellerinde Noel hediyeleriyle neşe içinde gülen insanlarla doluydu; onların arasından geçerken kendimi bir gölge gibi hissettim, boş ve değersiz. Köşeyi döndüğüm anda ak saçlı, zeki ve masmavi gözleri olan yaşlı bir kadınla çarpışıyordum neredeyse. Kadın sanki beni tanımış gibi bir an durdu, ama tam bir şey söylemek için ağzını açacağı anda arkamı döndüm ve çenemi paltoma gömüp gözlerim yerde, başım önümde uzaklaştım. Hissettiğim kadar görünmez olmadığım ortadaydı, çok daha dikkatli olmalıydım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Odama dönünce yeniden not defterimi çıkardım. Kurs'u düşündüm ve karısının "ölümü" karşısındaki olası davranış biçimlerini tahmin etmeye çalıştım. Polisin ona bu haberi verdiği sırada derin bir yas ifadesi takındığını, hatta belki gözünden birkaç damla yaş bile geldiğini hayal ettim ve tabii onlar gittikten sonra bütün benliğini kaplayan mutluluğu. Hiç kuşkusuz hemen emin olmak, karısının cesedini görmek için Leeds'e hareket edecekti. Kusursuz bir cinayet planladığını ve planının gerçekleştiğini düşünüyordu. Onun buna inanmaya devam etmesini sağlamanın bir yolu var mıydı?

Bunun için bir sürü sıra dışı olasılık düşünmüştüm: Leeds'e gidip hastaneden Flora'nın yaşında ve görünümünde bir ceset çalmaya çalışsam? Hayır, bu işe yaramazdı. Flora'dan yeniden ilaç alıp hasta yatağındaki ölmüş halini sürdürmesini istesem? Bir kez onu yaşama döndürmeyi başarmıştım, bu konuda şanslıydım, ama Flora'nın zayıf vücudunun ikinci bir doza dayanabileceğini sanmıyordum. Ona bir uyku hapı verebilir ve gelen doktorun ya da cenaze kaldırıcısının onu yakından incelememesini umabilirdim? Ama ya Flora tabutun içine konulup götürülmek istenirse? O zaman ne olacaktı? Dostumun diri diri gömülmesine asla izin veremezdim. Sonuçta bu hayali senaryoların bulunduğu listenin üzerini tek tek çizdim. Hayır, bu mantıksız düşüncelerin geçerliliği yoktu.

Bunu bir süredir biliyordum, ama kendime bile bir sonraki adımımın kaçınılmazlığını itiraf etmekten korkmuştum.

Tek bir çarem vardı: Doktor Kurs'u öldürmek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Birinci Bölüm

Kenward "Büyük Pazar Avı" olarak adlandırılan olayı Fleet Sokağı'ndaki tanıdıkları sayesinde zaten biliyordu. Bu çarpıcı bir manşetti, eğer bundan da bir sonuç alınamazsa ne yapacağını bilemiyordu. Kenward son iki günü Bayan Christie için düzenlenecek yeni bir toplu arama faaliyetinin hazırlıklarını yaparak geçirmişti. O akşam yayımlanacak hemen tüm gazeteler, halka, Newlands Corner'a gelip, kayıp yazarı bulmak için yapılacak olan çok geniş çaplı bir arama faaliyetine katılmaları yönünde çağrı yapacaktı.

Çok büyük bir gücü toparlamayı başarmıştı: Eğer hesaplarında yanılmazsa elli üç ayrı arama ekibi kurulacak, her birinin başında onları yöneten bir polis olacaktı. Görevlendirilen bir otobüs, gönüllüleri Guildford'dan Newlands Corner'a taşıyacak, Clandon Su İşletmeleri'nden, Coal Kitchen Lane'den ve One Tree Hill'den de gönüllü gruplar aramada yer alacaktı. Bir Bloodhound[1] köpek yetiştiricisi de Bayan Christie'den bir iz bulabilecekleri umuduyla köpeklerini hizmete sunmuş, Albury'deki Northumberland Dükü de yaklaşık otuz kadar

1 Bloodhound köpeği: Koku alma yeteneği çok güçlü olan bir cins tazı. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adamıyla yardım etmeyi vaat etmişti. Onların görüşüne göre yazar intihar etmişti; onun cesedi ve adı konusunda o kadar hassastılar ki, kadını kendileri bulmayı ve konuyu ağırbaşlılıkla, kimsenin itibarı lekelenmeden ve mümkün olan en az skandalla kapatabilmeyi umuyorlardı.

Tabii ki Kenward aynı görüşte değildi. *Daily Mail*'in Albay Christie'yle yaptığı röportaj onun için gerçek anlamda bir hayal kırıklığı olmuş, bu girişimden beklediği sonucu alamamıştı. Kenward, George Fox'a telefon ederek Albay Christie'nin kuşku uyandırıcı bir davranışı olup olmadığını ya da tuhaf bir şey söyleyip söylemediğini sormuştu, ama anlaşılan Albay, Fox'u bile kandırmayı başarmıştı. Eğer Albay'ı gözaltına alıp iyice sorgulayabilirse onun çözüleceğinden emindi. Ama bunun için önce cesedin bulunması gerekiyordu.

Medyumların devreye alınmasına ilişkin öneriler de yapılıyordu, hatta bir gazetenin birkaç gün içinde böyle bir hüner gösterisine hazırlandığını duymuştu, ama Kenward hiçbir şekilde bu saçmalıklara karışmak istemiyordu. Söylentiler çok çeşitliydi, insanların kafalarından geçenler akıl alır gibi değildi. Hatta Bayan Christie'nin kayboluşunu reklam yapmak için kasıtlı olarak düzenlediğini söyleyenler bile vardı. Bu olayın tüm dikkatleri üzerine toplamasının onun toplumdaki tanınırlığını artırdığı inkâr edilemezdi. Daha o sabah *Daily Mirror*'da, *Reynolds Illustrated News* dergisinin hemen ertesi günden itibaren yazarın *Dersimiz Cinayet* adlı eserinin tefrika etmeye başlayacağını okumuştu. Hiç kuşkusuz kimse, en şöhret düşkünü, yozlaşmış kişi bile bu şekilde polise zaman kaybettirmeyi hayal edemezdi.

Aramayı planlarken, gönüllü ekiplerin hareketlerini düzenlerken askeri bir operasyon titizliğiyle davranıyordu. Her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaman işlerinde ayrıntılara ve düzene önem vermişti. Eğer Bayan Christie evinden ya da bir otel odasından kaybolsaydı her şey çok daha kolay olabilirdi, böylece daha metodik bir araştırma yürütülebilir, şansı yaver giderse de kolayca kanıt bulabilirdi. Sorun olay yerinin kontrol edilemeyecek kadar büyük olmasıydı. Daha o gün memurlarından, okumayı çok seven, kendini serbest entelektüel sayan biri Bayan Christie için düzenlenen bu büyük avı ustaca düzenlenmiş "epik" bir organizasyon olarak nitelendirmişti. Kenward bunun üzerine şaka yollu, "Muhabir olmalıymışsınız," demişti. "Burada vakit kaybediyorsunuz." Bu, merkezde hemen herkesi güldürmüştü. İşin gerçeği, Kenward'ın içinden gülmek gelmiyordu, biraz bile. Hiç kimseye itiraf etmemesine rağmen kendisi de Bayan Christie için düzenlenen bu araştırmanın biraz fazla abartıldığını düşünüyordu, hatta onun için bile.

Tabii yalnızca o kadar da değil, Surrey Emniyet Genel Müdürü Başkomiser Sant da yaklaşık bir saat kadar önce telefon etmişti ve ses tonu hiç de hoş değildi. Yola çıktığını ve bir saat içinde Guildford'da olacağını söylemişti. Operasyonun yönetimi konusunda Kenward'la konuşmak istediği birkaç şey vardı. Kenward kendi kendine özgüvenini kaybetmemesi gerektiğini söylüyordu; eğer adamlar araştırmayı sürdürürse hiç kuşkusuz bir şeye ulaşacaklardı. Bu belki ceset olmayacaktı, ama en azından bu kayboluşu açıklayan bir ipucu, bir iz, bir kanıt parçası geçecekti ellerine.

Başkomiser Sant merkeze ulaştığında Kenward, Berkshire Polisi'nden biriyle telefonda konuşuyordu. Onun bu kadar çabuk geleceğini tahmin etmemişti. Sant'ın sabırsız bakışlarından Kenward'ın telefon konuşmasına hemen son vermesini beklediği anlaşılıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yarın için tüm hazırlıklar tamam mı?" diye sordu Sant.

"Evet, bu çok kapsamlı bir operasyon ama her şey ayarlandı."

Kısa bir sessizlik oldu, bu sessizlik Kenward'ın bir şekilde kendisini huzursuz hissetmesine yol açtı. Sant boğazını temizledi.

"Size yalan söylemeyeceğim, Kenward," dedi ardından. "İçişleri'nden bir telefon geldi. Henüz bir sonuca ulaşılamamış olmasından dolayı endişelenmeye başlamışlar. Aynı şekilde, kanımca haklı olarak, bütün bunların maliyeti hakkında da kafalarında sorular belirmeye başlamış. Daha şimdiden yüzlerce ve yüzlerce pound harcanmış olduğunu..."

Kenward araya girmeye çalıştıysa da Sant elini kaldırarak onu susturdu.

"Eğer bu olayda tatmin edici bir sonuca ulaşabilirsek bu sorun olmayacaktır ancak Bayan Christie'yi bulmayı başaramazsak ciddi bir problemle karşı karşıya kalabiliriz. Bilmem nereye varmak istediğimi anlatabiliyor muyum?"

"Evet, efendim," diyen Kenward yine kalbinin çevresinde o bilindik, rahatsız edici baskıyı hissetti. "Yarın kesinlikle bir şey bulacağımıza inanıyorum. Önemli olan araştırmaya devam etmek ve derinleştirmek. Bayan Christie'nin ya da ondan bir izin bu çevrede bir yerlerde olduğundan kesinlikle eminim."

"Bundan yüzde yüz emin misiniz?"

"Evet, evet efendim, eminim." Kenward korkunun ensesinden başlayarak onu pençesine almaya başladığını hissediyordu.

"İyi güzel o zaman. Yarın tekrar konuşuruz," diyen Sant kapıya döndü. "Nasıl bir baskı altında bulunduğumu sanı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rım size anlatmama gerek yok, Kenward. Siz iyi bir adamsınız, geçen yıllar içinde çok iyi işler çıkardınız. Blue Anchor Oteli'ndeki cinayetle ilgili çalışmanız gerçekten birinci sınıftı, bunun sizin son işiniz olabileceğini düşünmekten bile nefret ediyorum."

Sant, Kenward'a yanıt verme fırsatı tanımadan ofisten çıktı. Kenward'ın ilk tepkisi yazı masasının çekmecesini açıp neredeyse bitmek üzere olan viski şişesini çıkarmak oldu. Bir an duraksadı, sonra iki yudumda şişeyi boşalttı. Kehribar renkli sıvı buruk tadıyla sinirlerini biraz yatıştırsa da bir soru, içine yerleşmiş korkunç bir parazit gibi durmadan beynini kemiriyordu: Ya bütün bu kovuşturma sürecinde yanıldıysa ne olacaktı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Gerçek kimliğimin her an ortaya çıkabileceğinin farkındaydım. Rosie ve hizmetçilerden birini koridorda fısıldaşırken yakalamıştım, başlarını kaldırıp beni gördüklerinde kızarıp yüzlerini gizlemişlerdi. Otelde dolaşırken yüzlerce gözün bana döndüğünü hissediyor ya da bana öyle geliyordu. Acıkmama rağmen öğle yemeği için aşağı yemek salonuna inmeye cesaret edemiyordum. Bu ortaya çıkma riskini daha da artırmaktan başka işe yaramayacaktı, bu arada Flora'nın oteline dönüp onun nasıl olduğunu görmek istiyordum. Birkaç saat daha istirahat etmenin ona iyi geldiğinden emindim, yine de Flora'nın artan nabzından endişeliydim, belki de bunun kontrol altında tutulması ve düşürülmesi gerekiyordu.

Tam otelden ayrılacağım sırada birinin bana ismimle, daha doğrusu sahte ismimle seslendiğini duydum. Ne zaman bu ismi duysam anlamsızca yüreğim sıkışıyor, Archie'nin ihanetinin ve Kurs'un zalimliğinin acısını hissediyordum.

"Bayan Neele? Bayan Neele?"

Arkamı döndüğümde otel müşterilerinden bir kadını gördüm –tanıştığım ama adını anımsayamadığım ufak tefek kuşa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

benzeyen bir kadını– elindeki okunmuş gazeteyi bana doğru sallayarak seslendi.

"Son haberleri gördünüz mü? Sizce ne olmuş olabilir? Bir fikriniz var mı?"

Başımı salladım.

"Daha bu sabah kahvaltıda Bay Robson'a Bayan Christie'nin kayboluşunun çok tuhaf olduğunu söylüyordum. Bu işin içinde bir iş var."

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Acaba kaçırılmış ve beyaz kadın ticareti yapanlara satılmış olabilir mi? İstediğiniz kadar gülün Bayan Neele, ama bu gibi şeyler düşünebildiğinizden de fazla oluyor. Tanrım, kim bilir bu ahlaksızlar zavallı kadına şimdi neler yapıyorlardır."

Susacak gibi değildi, nazikçe gülümseyip tam oradan ayrılmak için arkamı dönecektim ki kadın birden sustu, ağzı açıldı ve şaşkınlık içinde beni süzmeye başladı. Oradan ayrılmak için adım attığım anda pençesini kolumda hissettim.

"İnanılır gibi değil," dedi kadın elindeki gazeteye bakarak. "Ona ne kadar benziyorsunuz. Ah bu nasıl olur! Kardeş olabilirdiniz. Bunu size daha önce söyleyen olmadı mı? Hiç kimse mi fark etmedi?"

Elimden geldiğince kayıtsız davranmaya çalıştım.

"Evet, söyleyenler oldu, ama ben kendimi benzetemiyorum."

"Gazetelerdeki bu hikâyeyi takip edebildiniz mi?" diye ekledi kadın heyecanla. "Bu hikâye ilginizi çekmiyor mu? Tanrım, çok korkunç! Sanki kitaplarındaki gibi, sizce de öyle değil mi?"

"Bayan Christie'nin çok zeki ve kurnaz bir kadın olduğundan eminim ve açıkçası onun canını sıkacak bir şey yap-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak istemem. Bence artık gazeteler de onun kendi hayatını yaşamasına izin vermeliler, sizce de öyle değil mi?"

"Ah, yani siz onun hayatta olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi? Bu çok ilginç! Bu konuda fikirlerine başvurulanlardan pek çoğu..."

Buna daha fazla dayanamayacaktım. Hızla arkamı dönüp otelden çıktım ve hızlı adımlarla yürümeye başladım. Gerçekten de bu kadın tahammül edilir gibi değildi, sonraki günlerde de bu konuda dikkatli olmalıydım. Cairn Otel'e yaklaşırken adımlarımı sıklaştırdım. Bir şeyler yolunda gitmiyormuş gibi bir huzursuzdum. Odaya girmeden önce Flora'nın bana verdiği anahtarı elime aldım. Hafifçe kapıyı tıklattım, ensemin terlediğini, yüreğimin sıkıştığını hissediyordum. Tuhaf bir panik duygusuyla anahtarı kilide sokup kapıyı açtım. Perdeler kapalıydı, oda karanlıktı ve Flora hiçbir yerde görünmüyordu. Çarşafı, kuştüyü yorganı, ipek yatak örtüsünü kaldırdım, hatta yatağın altına bile baktım, ama hiçbir yerde ondan en ufak bir iz bile yoktu.

Şehrin içindeki koşuşturma, Flora'yı bulamamamın şokuyla birleşince beni soluksuz bırakmıştı. Biraz su iyi gelebilirdi. Tuvalet masasının üzerindeki tepsiden bir bardak aldım, lavaboya gittim ve soğuk su musluğunu açtım. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Flora daha birkaç saat önce su tesisatında bir sorun olduğunu söylemişti. Ama soğuk su adeta fışkırarak akmaya başladı. O an midemin bulandığını hissettim. Odadan yalnızca birkaç dakika için ayrılmıştım, ama bu Flora'ya yetmişti.

Ellerimden sular damlayarak çantamın yanına koştum ve çantayı kaparcasına aldım. İçindekileri incelemeye başladım: Evet not defterim oradaydı, pudriyerim, mendilim, yıpranmış

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eski adres defterim, para çantam... Hepsi oradaydı, ama zehir şişesi yoktu. Sabırsızlık içinde, panikle çantayı ters çevirdim ve içindekileri yatağa döktüm. Elimi yatağın üstündeki karmaşanın arasında gezdirdim, ama çabam boşunaydı, durum ortadaydı. Flora *tetrodotoksin*'i almıştı. Öne doğru eğildim, başımı ellerimin arasına aldım ve tam o anda yerde duran zarfı gördüm, üzerinde adım yazıyordu. Yatağın üstündekileri kaldırdığım sırada yere düşmüş olmalıydı. Zarfı hızla yırttım ve mektubu okumaya başladım.

Sevgili Agatha,

Birbirimizi henüz birkaç gündür tanımamıza rağmen izninle sana dostum demek istiyorum. Pek zamanım yok, dolayısıyla bu mektubun kısalığından dolayı beni bağışla.

Bu sabah seni gördüğüm zaman Patrick'i öldürmeye karar verdiğini anladım. Senin bunu yapmana izin veremezdim, çünkü böyle bir şeyin seni yıkacağını biliyordum. Eğer bu planı uygulasaydın, asla kendinle barışamaz, cinayetin kara gölgesinden kurtulamazdın.

Bu arada bilmeni istiyorum ki artık hem kendi kaderimi hem de kocamın kaderini elime alma zamanım gelmişti ve bunu yapmaya karar verdim. Aslında bunu en başında, bana geldiğin ilk gün yapmalıydım, çünkü seni içine düşürdüğü bu iğrenç durumdan, bu çıkmazdan kurtarmanın tek yolu buydu. Beni bağışlamanı istiyorum. Bu yapmayı düşündüğüm şeyin günah olduğunu biliyorum, ama bazen işte böyle iki kötülükten daha az kötü olanı seçmek gerekiyor.

Bugün trenle güneye gideceğim. Patrick'in Rickmansworth'daki evine gidip tüm bunlara bir son vermek istiyorum. Lütfen beni durdurmaya çalışma. Senin için çok zor olduğu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nun farkındayım, ama bunun hepimiz için en iyisi olduğuna yürekten inanmanı istiyorum.

Lütfen benim için dua et.

Sevgilerimle...

Flora Kurs

Mektubu okuduktan sonra kucağıma düşürdüm. İyi tarafım Flora'yı durdurmayı denemek istiyordu, ona telefon etmek ve planını hayata geçirmemesi için onu ikna etmek. Polise başvurup olacakları ihbar edebilirdim. Bu da bir fikirdi, ama Flora'ya olabileceklerden dolayı endişeleniyordum. Ancak sonra kendi içinde bulunduğum durumu fark ettim, sonuç olarak ben de aynı şeyi yapmaya hazırlanıyordum.

Ayağa kalktım, aynanın karşısına geçtim ve kendime baktım. Hep böyle mi görünüyordum yoksa ağzımın kenarındaki derin çizgiler ve gözümün altındaki koyu gölgeler son haftanın armağanı mıydı? Eğer Flora inisiyatifi ele almasa gerçekten gidip Kurs'u öldürecek miydim? Evet, büyük olasılıkla yapacaktım bunu. Doktorla karşılaştığım günden beri ahlak anlayışımın pusulası şaşmış, sınıra dayanmıştı. Önce Kurs benden Flora'yı öldürmemi istemişti, buna aklımca başarıyla karşı koyabilmiştim, ama bu kez de kendimi doktoru öldürmeyi düşünmekten başka çarem kalmayacak kadar kötü bir duruma düşürmüştüm. Kendimi çok huzursuz hissediyordum, sanki içimde bir şeyler değişmiş, masumiyetimin bir kısmı benden alınmıştı. Bunu başlatan ne Flora'ydı ne de bendim, ikimiz de bunları yaşamayı hak etmemiştik, bunun tek suçlusu Kurs'tu ve sonuçlarına katlanmalıydı. Kurs'un ölüp ölmemesi umurumda değildi, ben yalnızca Flora için üzülüyordum. Mektubundaki son cümleyi düşündüm. Başımı eğdim, gözyaşları yanaklarımdan süzülürken içimden sessizce onun için dua ettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Üçüncü Bölüm

Kapıda dönen anahtar sesini ve hemen ardından da giriş holündeki ayak seslerini duydu. Kendini onunla karşılaşmaya hazır hissediyordu. Yıllar boyu kocasından korkmuştu, hem de yalnızca ona yapacaklarından değil, yakınındakilere yapacaklarından da. Onun cinayet işlemeyi göze alamayacağını düşünmüştü hep; onun yerine bunu yalakaları, soysuz işbirlikçileri yapıyordu. Bayan Christie'yle konuşmak ona kocasının içindeki kötülüğün gerçek derinliğini ve boyutunu göstermişti. Artık buna hemen ve sonsuza dek son vermenin zamanıydı.

Agatha'nın çantasından zehri aldıktan sonra Flora güçlükle de olsa giyinmiş, doğruca otelin resepsiyonuna gitmişti. Orada hesabı ödemiş, Doktor Maxwell adıyla Kurs'a bir telgraf göndermiş ve cesedin resmen teşhis edilmesi için onu Leeds'teki eve beklediklerini bildirmişti. Kurs'un bu telgrafı cinayetle arasında bir bağlantı kurulması riskini göze alamayan Bayan Christie'den gelen şifreli bir mesaj olarak algılayacağından emindi. Telgrafı alınca hemen yarım kalmış işleri tamamlamak isteyecekti. Ölü bedendeki zehir izini tamamen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

silmek için cesedin yakılarak yok edilmesini isteyecekti. Her ne kadar cinayeti işleyen o değil, Bayan Christie olsa da onun anlık bir ruhsal çöküntüyle her şeyi itiraf etmesi gibi bir risk vardı. Kurs, Surrey'deki evden şafakla birlikte ayrılmış ve kuzeye giden ilk trene yetişmiş olmalıydı.

Tabii ki çalışanlara da mesaj göndererek o hafta izinli olduklarını bildirmişti. Nedeni tam olarak belirtmemişti. İyi olduğunu, birkaç günlüğüne şehir dışına gideceğini, bu iznin onların Noel alışverişleri için iyi bir fırsat olacağını düşündüğünü ve böylece kutlama hazırlıkları başlamadan gidip uzaktaki akrabalarını ziyaret etme fırsatı bulacaklarını umduğunu yazmıştı. Tabii Noel döneminde birkaç arkadaşını davet etmeyi düşündüğünü, bunun onlara ekstra iş yükleyebileceğini belirtmeyi de unutmamıştı. Dolayısıyla şimdilik onlara, en azından avans olarak, biraz izin veriyordu.

Odanın dışındaki zemin gıcırdadı, kapının tokmağı dönmeye başladı. Flora önündeki tepside duran çay malzemelerini kontrol etti ve Kurs'un içeri girmesini bekledi. O anda bunun son yıllarda Kurs'un yüz ifadesini görmeyi gerçekten istediği ender anlardan biri olduğunu fark etti. Onun ölümden döndüğünü görünce nasıl bir tepki vereceğini çok merak ediyordu.

Kurs'un odaya girişi tıpkı en ufak bir tehlikede düşmanının üzerine atlamaya hazır bir kedi gibi ağır ve dikkatliydi. Flora onun yüzünün bir anda kireç gibi bembeyaz kesildiğini ve siyah gözlerinin parladığını gördü. Bir zamanlar bu parıltıyı cazip bulmuştu, ama şimdi ona itici geliyordu. Kurs hareket etmedi, kapıda sanki felç olmuş gibi donup kaldı. Ama hemen sonra kendini toparladı ve Flora'ya doğru birkaç adım attı. Flora yaklaşınca onun yüzündeki çiziği gördü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni burada bulduğuma hiç şaşırmadım," dedi Kurs soğuk bir ifadeyle.

"Öyle mi?" diye soran Flora son derece kayıtsız, umursamaz bir havadaydı.

"Sanırım bütün bunlar Bayan Christe'nin işi," dedi Kurs. "Ondan çok daha iyisini beklerdim, gerçekten."

"Gerçekten onun beni öldüreceğine inandın mı?"

Kurs yanıt vermedi.

"Ona yalan söylemek zorunda kaldım, bu riski göze alması için ona çok hasta olduğumu, önümde sayılı günler kaldığını söyledim. O çok iyi bir kadın, Patrick."

"Senin düşündüğün kadar iyi değil," dedi Kurs tıslayarak. "Her neyse, bunun cezasını ödeyecek."

Flora onun ne demek istediğini biliyordu, ama yine de sormak istedi, hatta kendini buna zorladı. "Neyin cezasını?"

"Senin ölümünün, elbette. Bunu onun yanına bırakamam. Bildiğim kadarıyla –lütfen yanılıyorsam düzelt– bir doktor senin için ölü raporu imzaladı ve polis de cesedini görüp ölümü onayladı. Polislerin evime kadar gelip söyledikleri aynen buydu."

"Evet, bu doğru. Ama..."

"Görüyor musun işte? Bu durumda tek yapmam gereken seni öldürüp yeniden yatağına yatırmak ve hazır olunca da cenaze kaldırıcısı çağırıp, seni almasını söylemek. Düşündüm de Bayan Christie sana hangi zehri vermiş olursa olsun... Bu arada hangi zehir bilmiyorsun değil mi?"

"Hayır... Hayır bilmiyorum."

"Sorun değil," diyen Kurs, Flora'nın karşısındaki koltuğa oturdu. "Her neyse, sana nasıl bir zehirli madde vermiş olursa olsun izlerinin hâlâ vücudunda olduğundan eminim. Patolog

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

otopsi yapacak, zehrin izlerini saptayacak ve Bayan Christie cinayet suçuyla hapsi boylayacak. Ona bunu engelleyebileceğimizi söyledim, ama beni dinlemedi. Toplum eminim bir polisiye yazarının katile dönüşmesinin dehşet verici ayrıntılarını heyecanla izleyecektir. Bu ilginç bir haber olacak."

Flora artık Kurs'a derin bir nefretle bakmıyordu, acıma duygusu daha ağır basmıştı. Gözlerinde yaşlar birikirken düğün günlerini ve balayı için gittikleri Cornwall'deki küçük, şirin otelde havaya hâkim olan hanımeli çiçeklerinin kokusunu anımsadı.

"Bunun nasıl yapmayı düşünüyorsun? Yani beni öldürmeyi?"

"Henüz emin değilim. Bir tercihin var mı?"

Bu sorunun soğukluğu Flora'nın yüreğindeki acıma duygusunu tamamıyla silip attı. Onu daha fazla karşısında görmeye dayanamayacaktı.

"Çay ister miydin? Uzun bir yolculuk yapmış olmalısın."

"Çok çekmiş, hüzünlü karımla son bir fincan sıcak çay içmek mi? Evet, bu iyi olabilir."

Flora tepsiye baktı.

"Bana biraz süt getirebilir misin? Mutfak dolabında olması lazım. Gördüğün gibi hizmetçiler izinli."

Kurs'un gözleri kuşkuyla kısıldı. Önündeki çay tepsisinde duran ince porselen fincanlara, ufak pembe çiçekli çaydanlığa baktı. Bir fincanı aldı, dikkatle inceledi, özenle avucunun içinde çevirip yokladı ve yeniden tabağının üstüne koydu. Sonra diğerini de aynı şekilde inceledi.

"Senin için bir sakıncası yoksa çayımı sütsüz içmeyi yeğlerim," dedi.

Flora yutkunmaya çalıştı, ama ağzı iyice kurumuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl istersen..." dediyse de sesindeki dehşeti gizlemekte zorlanıyordu. Çayları doldururken elleri titriyordu, tepsiye biraz çay döküldü.

"Ne yapmaya çalıştığının farkındayım, Flora. Çok gergin olduğunu görüyorum, haklısın, olmalısın da. Benden aşağı inip, mutfaktan süt getirmemi istemek. Beni kandırabileceğini mi sandın, aptal kadın?" Bunu aşağılayıcı "cık cık cık" sesleri izledi. "Bu arada yalnızca meraktan soruyorum, bunu nasıl yaptı? Bunu bana söylemelisin. Sana bir tür uyku hapı verdi ve ölü gibi görünmeni mi sağladı? Yine de doktoru da kandırabilmiş olması olağanüstü. Acaba ne kullandı? Ne olduğunu bilmediğinden emin misin?"

Flora başını sallayarak çay fincanını Kurs'a uzattı.

"Bu sıradan bir uyuşturucu olamaz, öyle olduğunu hiç sanmıyorum. Çok daha egzotik bir şey olmalı. Çok ilginç! Geri döndüğümde zehirler sözlüğünü dikkatle incelemeliyim. Tabii asılmadan önce Bayan Christie'yi hapishanede ziyaret edip bunu sorabilirim de."

"Bu arada sana bir şey sorabilir miyim, senin..."

"Elbette," diyen Kurs bir yudum çay içti. "Bence evli insanların arasında sır olmamalı, özellikle de böyle bir anda."

"Ebeveynlerimin geçirdiği araba kazasının arkasında senin olabileceğini düşünmekte haklı mıydım?"

"Evet, kesinlikle haklıydın. Eğer doğru adamları tanıyorsan bunu organize etmek çok basit. Biliyorsun, çok yaşlanmışlardı, böylece onları acı çekmekten, yaşla birlikte kaçınılmaz olarak ortaya çıkan ağır hastalıklar sonucunda başkalarına muhtaç olup, küçük düşmekten kurtardım."

Flora ona saldırmamak için kendini tutmayı başarsa da ağzından çıkan sözcükleri kontrol edemedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hiçbir zaman cinayet işleyecek kadar bile cesaretin olmadı, değil mi alçak korkak!"

"İşte bunda yanılıyorsun, hayatım. Daha dün sorun olabileceğini düşündüğüm genç bir kadını ortadan kaldırdım, çok fazla soru soran gözü yükseklerde olan bir gazeteciyi. Tatlı ve oldukça da zeki bir kızdı, inanılmayacak kadar büyük ve ünlü bir aileden geliyordu ve gördüğün gibi ciddi anlamda direndi de." Yanağındaki çiziği işaret ederken eli bir anda donup kaldı. Flora o an onun bir heykeltıraşın yonttuğu mermer bir heykelden farkı olmadığını düşündü.

"Ne yaptın sen?" Kurs'un sesi alçak ancak çok öfkeliydi. "Flora?"

"Bayan Christie'nin bana ne verdiğini öğrenmek istiyordun, değil mi? Bunu deneyerek öğrenmen için sana da bir miktar vermemin doğru olacağını düşündüm. Söz konusu zehrin adı *tetrodotoksin*, doğru söyleyebildim mi bilmiyorum. Sanırım tropik bir cins balon balığından elde ediliyormuş. Birçok açıdan çok sıra dışı bir zehir. Bayan Christie bana Kaptan James Cook'un seyir defterinde okuduğu çok ilginç bir vakadan söz etti, ama senin onu okuyacak zamanın olacağını sanmıyorum.

Dudaklarının hissizleşmesinden rahatsız olduğunu anlıyorum. İnan bana bu en basit semptom. Çok geçmeden aşırı tükürük üretmeye başlayacaksın, bunu... Beni dikkatle dinle, bir tıp adamı olarak şimdi sana açıklayacağım belirtilerin anlamını tam olarak bileceksin: aşırı terleme, bitkinlik, halsizlik, mide bulantısı, ishal, felç, titreme, ses kaybı, nefes darlığı, kasılmalar, kramplar, bronşlarda aşırı ifrazat birikimi, soluk alamama, koma ve sonuç olarak... Ölüm!"

Onlar karşılıklı bakışırken odaya tam bir sessizlik çöktü. Kurs kıpırdamadı –Flora felcin bedenini etkilemeye başladığını düşündü– ama sonra birden Kurs ayağa kalktı ve finca-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nını yere düşürdü. Porselen parçaları dört bir yana saçılırken birkaçı Flora'nın ayak bileklerini çizdi. Kan ve çay karışımı elbisesinin eteğine sıçradı, beyaz elbisenin üzerindeki leke yavaşça kumaşa yayıldı. Kurs elleri önde Flora'nın üzerine geldi, tepsiyi ve zehrin bulunduğu çaydanlığı yere savurdu. Parmaklarını Flora'nın narin boynuna doladı ve sıkmaya başladı.

"Bunun... Yararı yok," diye fısıldadı Flora güçlükle. "Bunu göze aldım. Beni neyin beklediğini biliyorum. Ben... Ben... Ölüme hazırım."

Bu sözler Kurs'un onun boynunu daha da güçlü sıkmasını engellemedi. Flora boynundaki parmakların giderek daha fazla derisine gömüldüğünü, boynunu sıktığını, beynine oksijen gitmesini engellemeye başladığını fark edince çabalamayı ve karşı koymayı bıraktı. Sonuç olarak boğularak ölmek zehrin etkisiyle ıstırap çeke çeke ölmekten çok daha iyiydi.

Her şey bitmeden önce ona söylemek istediği son bir şey daha vardı, ama sözcükler çıkmadı ağzından. Gözleri yerlerinden fırlıyormuş gibi bir hisse kapıldı, bir an dilini yuttuğunu düşündü. Bu ıstırap her an bitebilirdi. Ama sonra Patrick'in ellerinin gevşediğini hissetti ve adam sırtüstü yere yığıldı. Gözyaşlarının arasından kocasının vücudunun sarsılarak kasıldığını gördü. Flora rahatlama ve hayal kırıklığıyla karışık duygular içinde kendini kanepenin üzerine bıraktı. Zehir Patrick'i öldürecekti, bundan emindi, çünkü çaydanlığın içinde olması gerekenden çok yüksek dozda zehir vardı. Ama Patrick'in onun işini bitirecek gücü bulamamış olmasından dolayı üzgündü. Şimdi onunla aynı kaderi paylaşacaktı, aynı dehşeti, aynı korkunç ölüm sürecini yaşaması gerekecekti: uzun, acılı, korkulu bir süreç, üstelik son ana kadar bilinci yerinde olarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Dördüncü Bölüm

Uykum sürekli olarak kâbuslarla, Flora ve Kurs'un olduğu korkunç görüntülerle bölündü. Düşlerimden birinde Flora, Kurs'u zehirlemeye çalışıyor, ancak Kurs onu oyuna getiriyor, şişeyi elinden alıp boynuna sarılıyor, Flora son nefesini verene dek sıkıyordu. Bir diğer düşümde Flora onu öldürmeyi başarıyordu, ama bu kez de bundan dolayı cehenneme gidiyor, ateş bileklerini yakarken, bağırarak benim adımı söylüyor, onu bunu yapmak zorunda bıraktığım için bana küfrediyor, lanet okuyordu. Uyandım ve vicdan azabının iğrenç bir zehir gibi tüm vücuduma yayıldığını hissettim. Mantığım Flora'nın planının en iyi çözüm olduğunu söylüyordu, onu bundan vazgeçirmeye çalışmamın yararı yoktu ve zaten önünde yaşayacak pek fazla zamanı yoktu, ama yine de bu benim kendimi iyi hissetmemi sağlamadı. Kendimi kötü hissediyordum, bedenen de ruhen de.

Rosie kahvaltı tepsimi bıraktığında tereyağı ve kızarmış ekmeğin kokusunu almamak için başımı çevirdim. İştahım olmadığını söylemek için başımı kaldırıp ona döndüğümde gözlerime bakmadı, sanki utandığı bir şey vardı. Vicdanımı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rahatsız eden suçluluk duygusuna rağmen sahte bir samimiyetle onunla konuşmaya çalıştım. Ancak sanki her zamanki neşeli tavrı kaybolmuş, kabuğuna çekilmişti. Sonra birden gerçeği anladım. Rosie'nin birine 105 numaralı odada kalan kadının gerçek kimliğinden bahsettiği apaçık ortadaydı. Kız odadan çıkar çıkmaz göğsümün o çok iyi bildiğim panik duygusuyla sıkıştığını hissettim.

Bir önceki akşam orkestradan iki kişinin beni dikkatle süzdüğünü fark etmiştim. Daha sonra, akşam yemeğinin ardından odama giderken, aynı iki müzisyenin iki adamla konuştuğunu gördüm. Konuştukları adamlar polis olmalıydı, sivil polis. Adamlardan birinin gözlerinden çok şey yaşayıp gördüğü ve halen de her şeyin en kötüsünü görmeye hazır olduğu anlaşılıyordu. Diğerinin ise elinde, polis memurlarının hemen pantolonlarının cebinden çıkardıklarına benzeyen bir not defteri ve duyduklarını, gördüklerini not almakta kullandıkları küçük bir kurşunkalem vardı.

Dikkatimi kaçınılmaz gerçeklerden biraz olsun uzaklaştırabilmek için elime sabah gazetesini aldım. Ancak aksiliğe bakın ki gazete sayfaları da adımın manşet yapıldığı haberlerle doluydu. Hemen her sayfada "Büyük Pazar Avı" olarak adlandırılan büyük araştırmanın heyecan verici detayları vardı. Saçmalamakta o kadar ileri gitmişlerdi ki, Arthur Conan Doyle'un benim eldivenlerimden birini tanıdığı bir medyuma verdiği ve medyumun ruhlardan benim nerede olduğumu öğrenmeyi umduğu bile yazıyordu.

Bütün bunlar beni daha da çok kızdırdı, –eldivenlerimin onda ne işi vardı– hiddetle gazetenin sayfalarını çevirirken gözüm tanıdığım bir isme takıldı: Una Crowe, geçen gün Londra'da Davison'ın yanında gördüğüm kız. Haberde henüz yirmi yaşında olan kızın cumartesi günü Chelsea'deki evin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den çıktığı ve bir daha da görülmediği yazıyordu. Ailesi genç kızın babasının ölümünden dolayı psikolojik sorunlar yaşadığını, melankolik bir ruh durumunda olduğunu ve güvenliğinden endişe ettiklerini söylemişti. Annemin ölümünden sonra, kendimi en diplerde hissettiğim anlarda, kendimi karanlığın kollarına bırakmak eğilimine girdiğim anlar olmuştu. Eğer Rosalind ve bir ölçüde de Peter olmasaydı, belki her şeye son vermeyi seçebilirdim. Acaba zavallı Bayan Crowe da bunu mu yapmıştı? Haberi kesip, not defterimin arka kısmına yerleştirdim.

Sayfaları çevirmeye devam ettim, neyse ki bu sayfalarda benden bahsedilmiyordu. Polisin Kit-Kat Kulüp'e[1] yaptığı ziyareti, Fransa'daki bir müzeden çalınan on dördüncü yüzyıla ait çok değerli bir heykelin kurtarıldığını, bir süredir ağır hasta olan Japon imparatorunun beklenen ölümünü ve polisin Londra çatılarında evlere pencereden giren hırsızları kovaladığını okudum. Sonra yine tanıdık bir isim çarptı gözüme.

DOKTORUN VE KARISININ ÖLÜMÜ

Dün Leeds'teki bir evde Rickmansworth'ten Doktor Kurs ile karısının cesetleri polis tarafından bulundu. Cinayet masası dedektiflerinden edinilen bilgilere göre çiftin cesetleri Calverley sokaktaki bir evdeydi. Flora Kurs'un cumartesi günü öldüğü, Doktor Kurs'un ise karısının ölümünü öğrendikten sonra yaşamına son verdiği tahmin ediliyor. Doktorun Leeds'teki eve dün geldiği ve karısının cesedini yatak odasında, yatağında bulduğu

1 Kit-Kat Club: 18. yüzyılda muhalif liberal parti üyelerinin Londra'da buluştukları kulüp. Üyeleri arasında Richard Steele, Joseph Addison ve William Congreve gibi yazarlar ve Robert Walpole, Marlborough dükü gibi politik kişilikler de yer almaktadır. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşünülüyor. Yapılan incelemelere göre her iki ceset de oturma odasında bulundu; polis, doktorun karısının cesedini aşağı taşıdığı, ardından da kederden cinnet getirerek yaşamına son verdiği ihtimali üzerinde duruyor. Leeds Polis Merkezi'nden yapılan açıklamada, Flora Kurs'un ölüm anında yanında olduğu öğrenilen otuz-kırk yaşlarında, muhtemelen aile dostları olan kadının ise hâlâ arandığı ve en yakın polis merkezine başvurmasının beklendiği belirtildi.

Önce haberi sanki bütün bu olan bitenle hiçbir ilişkim yokmuş gibi bir duygusuzluk içinde okudum. Kurs ölmüştü. Kâbus bitmişti. Flora bana söylediği gibi güneye gideceği yerde Leeds'deki evine dönmüştü. Aslında ben de aynı şeyi planlamıştım: Kurs'u cesedi inceleyebilmesi için Flora'nın evine çağırmayı. Büyük olasılıkla onu hiçbir iz bırakmayacak bir zehir kullanarak zehirleyecektim. Flora benim bu korkunç planımı gerçekleştirmemi engellemiş, bu zor görevi üstlenmişti. Birçok açıdan da beni kurtarmıştı. Kurs gibi, alçağın teki bile olsa, birinin yaşam hakkını elinden aldığımı bile bile bir kadın, bir anne olarak yaşamımı sürdürmeye nasıl katlanabilirdim? Aslında Kurs'un ölüm haberinin beni sevindirmesi, mutlu etmesi –hatta otel odamın penceresinden bunu tüm dünyaya haykırmam– gerekirdi, ama bunun yerine içimde çok büyük bir çöküntü ve boşluk hissediyordum.

İşin gerçeği şuydu: Benim yüzümden masum bir kadın ölmüştü. Flora'yı düşününce gözümden aşağı yaşlar boşandı. Çok iyiydi. Böylesine kötü bir ölümü hiç hak etmemişti. Şu lanet olası *Roger Ackroyd*! Belki de o romanı yazmasaydım, bütün bunlar hiç olmayacaktı. Kurs, bir doktor tarafından anlatılan bu hikâyenin, bana olan bu uğursuz ilgisini ateşlediğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylemişti. Belki de yazmaya tamamen son vermeliydim. Sonra birden bunun gülünç bir fikir olduğunu düşündüm, zaten yazamıyordum ki, annemin ölümünden beri doğru dürüst bir şey kaleme alamamıştım.

Kapının çalınmasıyla birlikte bu düşüncelerden sıyrıldım. Gelen Rosie'ydi, kahvaltı tepsisini almaya gelmişti. Yüzümdeki gözyaşlarını sildim. Ve onun meraklı bakışlarından kaçmaya çalıştım.

"Bugün iştahınız yok mu, madam?" diye sordu neredeyse hiç dokunulmamış kahvaltı tepsisini alırken.

"Pek yok," dedim ve burnumu sesli bir biçimde çekmemeye çalıştım.

İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilmediğimiz için bir süre suskun kaldık. Zaten Rosie hemen sonra odadan çıktı. Nasıl derler, belki de oyun bitmişti. Aşağı indiğimde Archie'yi otel lobisinde beni beklerken bulacaktım. Peki, ona ne diyecektim? Gerçeği anlatamazdım. Kurs ve karısının ölümüyle aramda bir şekilde bağlantı kurulmasını göze alamazdım. Bu tuhaf davranışımı açıklayacak bir hikâye uydurmalıydım, insanlar buna inanır mı, inanmaz mı, önemli değildi. Bir defasında bir yerde bir kadının hafızasını kaybettiği için kaybolduğunu okumuştum. Evet, bunu kullanabilirdim. Bir amnezi atağı geçirdiğim hikâyesine sığınacaktım. Ne nasıl kaybolduğumu ne de Berkshire'dan Harrogate'e nasıl geldiğimi anımsayacaktım. Tekrar tekrar, ta ki bıkana bıktırana kadar, yarı şuursuz bir halde olduğumu, kuzeydeki bir kaplıca kentinde ne yaptığımı bilmediğimi ileri sürecektim. Peki, ama ya gönderdiğim mektuplar? Onları da anımsamadığımı söyleyecek, inkâr edecektim. Peki ya bana gazetelerdeki kaybolmamla ilgili haberleri okuyup okumadığım sorulursa? Gördüğümü, ama başka bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadınla ilgili olduğunu düşündüğümü söyleyecektim. Fotoğraflardaki kadına her baktığımda onun bana tanıdık geldiğini, onunla bir iki kez karşılaştığımı düşündüğümü ancak ismini çıkaramadığımı anlatacaktım.

Annemin ölümüyle başlayan, yazamamamla ağırlaşan korkunç bir sinir krizi geçirdiğimi ileri sürebilirdim: Sonuçta kısmen de olsa bu doğruydu: Kendimi çok büyük baskı altında hissediyordum. Peki ya Teresa Neele adını seçmem? Bu ismi neden seçmiştim ki? Bu sorudan mümkün olduğunca kaçınmalıydım, sonuç olarak ailemi bir skandala karıştırmak istemezdim. Ancak bir açıklama yapmak zorunda kalırsam, bu ismi bir yerlerde duymuş olabileceğimi, belki de kocamdan duyduğumu söyleyecektim.

Tek düşüncem Rosalind'di. Onun güvende olduğundan emin olmalıydım. Onu çok özlemiştim, bir zamanlar Archie'ye duyduğumu düşündüğümden çok farklı, basit, temel bir özlem. Bütün bu karmaşanın çok yakın zamanda biteceğini umuyordum. İçimden bir ses merdivenlerden aşağı koş ve gerçek kimliğini açıkla diyordu, ama bunun kesinlikle sağduyulu bir davranış olmayacağının farkındaydım. Evet, resmi makamlardan biri, bir polis ya da bir yabancı yanıma gelip de sorana kadar hafıza kaybı rolümü sürdürmeliydim. O zamana kadar topluluk içine girdiğimde tuhaf davranmaya çalışacaktım. Bunu yüzümü ekşiterek söylemiş olsam da sanırım bu benim için hiç zor olmayacaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Otuz Beşinci Bölüm

Sant ofisine girdiğinde Kenward telefonda *Daily Mirror*'ın muhabiriyle konuşuyordu. Bütün günü bir gazeteciye büyük pazar araştırmasında niçin önemli sayılabilecek bir kanıt ya da ipucunun ortaya çıkarılamadığını açıklamaya çalışarak geçirmişti; bir de şefi tarafından sorguya çekilmek o anda isteyebileceği son şeydi. Sant'ın onun telefon konuşmasını bir an önce bitirmesini istediğini görüyordu, ama konuşmaya daha yeni başlamıştı. Kenward eliyle bir dakika kadar daha telefonda kalması gerektiğini işaret etti ve bu hareketi Sant tarafından aşağılayıcı bakışlarla karşılandı.

"İnanın bana Bayan Christie ölü ya da diri Newlands Corner yakınlarında bir yerde bulunacak," dedi Kenward telefondaki muhabire. "Eğer Londra'da ya da başka bir yerde olsaydı hiç kuşkusuz, büyük olasılıkla anonim bir mektup yazıp araştırmanın durdurulmasını sağlardı. Bu çarşambadan başlayarak bir hafta süreyle yüz kilometrekareyi kapsayan araştırmamızdan bir sonuç alacağımızdan kesinlikle eminiz."

Sant yazı masasının başına geçip tam arkasında durdu. Kenward amirinin hızlı hızlı soluk aldığını duyuyordu, bu ses

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onu açıkça rahatsız ediyordu. "Bağışlayın, ama artık kapatmam gerekiyor. Sizi geri arayabilir miyim? Evet, iyi, güzel. O zaman on beş dakika sonra görüşürüz. Hoşça kalın."

Sant, Kenward'ın ahizeyi yerine koymasına bile fırsat vermeden gürledi.

"Bir araştırma daha mı? Çarşamba günü mü? Aklınızı mı kaçırdınız?"

"İlerleyebilmenin tek yolu bu, efendim."

"Yüz kilometre mi? Bir hafta mı? Siz ne dediğinizin farkında mısınız?"

"Efendim, izninizle size hareket noktamızı açıklamak isterim. Eğer Bayan Christie yaşasaydı..."

"Evet, sizi duydum, eğer yaşasaydı bize başvururdu. Belki, ama kesin değil. Peki, öldüyse –ki bu halen tartışmaya açık– ve cesedi Guildford, Camberley ya da Tanrı bilir nerede bir garajda kapalıysa, buna yanıtınız var mı? Bunu düşündünüz mü?"

"Eğer durum buysa da efendim, bizi sonuca götürecek bir kanıt bulacağımızdan eminim."

"İşin ciddiyetini algılayabildiğinizi sanmıyorum. Surrey Emniyeti'nin geleceği ve onuru tehlikede, bunu anlamıyor musunuz?" Sant'ın ses tonu alçalmıştı, ama buz kadar soğumuştu ki bu Kenward'ın ürkmesine neden oldu. "Bu sabah İçişleri'nden ikinci bir telefon aldım. Harcadığımız kaynakların iyi kullanıldığından ve bir sonuca ulaştırılacağından emin olmak istiyorlar. Şimdi anladığım kadarıyla büyük ses getiren 'Büyük Pazar Avından' bir sonuç elde edilememesine rağmen, yeni bir araştırma yapmayı planlıyorsunuz, hem de daha büyüğünü?"

"Evet efendim, bu doğru, izninizle açıklamak..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Beni bu yaptığınızın doğru olduğuna ikna edebileceğinizden şüpheliyim. Gerçekten de Kenward, artık buna bir son vermelisiniz. Hem kendinizi hem de polisi gülünç duruma düşürüyorsunuz. Alay konusu oluyorsunuz."

"Bu kez pek büyük bir masrafımız olmayacak. Aldershot Motor Kulübü'nden seksen üyenin bana yardım edeceği sözünü aldım, ayrıca Londra'daki bir şirket de Newlands Corner civarındaki derin göllere dalması için bir dalgıç göndermeyi teklif etti. Yardımcı olacak daha fazla gönüllü, daha fazla adam da bulabiliriz. Bu arama faaliyetinin toplumun hayal dünyasını nasıl harekete geçirdiğini gördünüz. Dün binlerce kişi başvurdu. Eğer bunlardan faydalanmaya devam edersek eminim şu ana kadar gözümüzden kaçan ipucuna ulaşacağız. Şimdi bu işin peşini bırakmak aptallık ve ileriyi görememekten başka bir şey olmaz. Peki, şimdi araştırmayı bırakırsak ve önümüzdeki hafta köpeğini gezdiren birinin ayağı Bayan Christie'nin cesedine takılırsa ya da onu bir ağaca asılmış halde bulursa ne olacak? Eminim o zaman bütün ülkenin alay konusu oluruz."

Sant bu gerekçeleri düşünürken kısa bir süre yanıt vermeyip sustu.

"Bu inatçılığından dolayı sana hayranlık mı duymalıyım, yoksa sana acımalı mıyım, hiç bilemiyorum, Kenward?" diyen Sant biraz da olsa yumuşama belirtileri gösteriyordu. "En azından bu kararlılığından dolayı sana son bir şans vermeliyim, bu kesin. Neyse, o zaman çarşamba! Yalnızca birkaç gün sürecek bir operasyon olmalı bu, bir hafta söz konusu bile olamaz. Mümkün olduğunca fazla gönüllü kullanmaya çalış. Bunun Parlamento soruşturmasına kadar gitmesini istemem. Eminim sen de istemezsin."

"Teşekkürler efendim. Pişman olmayacaksınız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Albay Sant başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Kenward *Daily Mirror*'daki muhabiri arayarak yarım kalan konuşmayı tamamladı. Ona yapılacak yeni operasyonun ayrıntılarından, araştırmanın Newlands Corner'dan Dorking yakınındaki Ranmore Common'a kadar olan tüm vadi ve tepelerde sürdürüleceğini anlattı. Tam o sırada odasına giren bir polis memuru masasının üzerine bir telgraf bıraktı. Telgraf West Riding Polis Merkezi'ndeki bir meslektaşındandı.

Kenward, Bayan Christie'nin Harrogate'te görüldüğünü okuyunca gerçek anlamda şok geçirdi. Yaklaşık on gündür oradaki Swan Hydropathic Otel'de kalıyordu. Bu ne saçmalıktı böyle! İlk anda inanmadı, telgrafı kenara itti. Telgrafı, yazarı gördüğünü iddia edenlerin ifade tutanaklarının, medyum görüşlerinin ve genel anlamda uçuk kaçık kuramların olduğu yığının arasına koydu. Sonra Mirror'ın muhabiriyle konuşmasını sürdürdü, bu konuşmasının ve o gün yaptığı diğer konuşmaların yaklaşan halkla ilişkiler felaketini bir ölçüde de olsa engelleyeceğini umuyordu. İnsanları kendi yanında tutması çok önemliydi. Alışkanlık olarak eli yeniden masasının çekmecesine gitti, o anda içkiye çok ihtiyacı olmasına rağmen bunu bastırmayı başardı. Sant savaş alanında olduğuna göre her an ayık olmalıydı.

Kenward o akşam yemekte karısına Sant'le toplantısından bahsetti.

"Bütün bunlar kuru gürültü," dedi karısı. "Seni takdir ettiği çok belli ama bunu açık açık söylemeyi kendine yediremiyor. Benim görüşüm bu."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soran Kenward tatmin olmuş gibiydi. Hemen ardından konuşmayı başka yöne çevirmekteki başarısı ise onu hem şaşırttı hem de mutlu etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Son çılgınlığı asla tahmin bile edemezsin," dedi. "Seni uyarıyorum, bu gerçekten çok iyi."

Naomi, "Ne oldu?" diye sordu.

"Tam *Mirror* ile konuşmamı bitireceğim sırada Hughes kapıyı çalıp masamın üzerine bir telgraf bıraktı. Telgrafta – şimdi dikkat et– Bayan Christie'nin Harrogate'deki bir kaplıca otelinde kaldığı yazıyordu."

"Harrogate'de mi?"

"Biliyorum. Bu çok saçma, hatta absürt bile denilemeyecek kadar gülünç. Düşünsene yaklaşık on gündür Kuzey İngiltere'deki küçük bir kaplıca otelinde serbestçe dolaşıyor ve kimse onu tanımıyor, bu olabilir mi? Neyse en azından komik."

Naomi gülerek, "Anlıyorum," dedi. "Peki, şimdi, bu durumda ne yapacaksın?"

"Bir şey yapmak mı? Tabii ki hiçbir şey yapmayacağım."

"Çok haklısın, hayatım. Kesinlikle haklısın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Altıncı Bölüm

Bu ne zaman olacaktı? Ne zaman bir yabancının sırtıma hafifçe dokunduğunu hissedecek ya da ismimi fısıldadığını duyacaktım? Bunu yaparken çok kısık sesle konuşacaklarını, çünkü güçlü bir çığlığın daha büyük bir sıkıntı yaratacağından korkacaklarını hayal ettim. Bir psikiyatrın hakkımda kimlik bölünmesi, kişilik kaybı, kimlik kargaşası gibi anlaşılmaz, saçma sözcüklerle sözde kendi jargonunda açıklamalar yapmaya çalıştığını düşünebiliyordum. Tabii ki bunu hayal dünyamda çok daha ötelere de götürebilir, bununla dilediğimce oynayabilirdim: Biraz nörotik, fazlasıyla gergin bir dönemden geçen, kendini romanlarındaki kahramanlarla özdeşleştirme eğilimde olan romancı çok sevdiği bir yakının kaybı ve ihanet acısıyla ruhsal bir çöküntü yaşamış ve geçici bir hafıza kaybına uğramış olabilir. Evet, bu çok inandırıcı olabilirdi.

Beni çok yakında sorguya çekecek polislerin arasında polisiye romanlarına düşkün birilerinin olmamasını diliyordum, sonuç olarak bir kitabımda amneziden bahsetmiştim, ondan esinlendiğimden kuşkulanabilirdi. *Gizli Düşman* adlı kitabım-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da gizemli Jane Finn düşmanlarını kurnazlıkla alt edebilmek için hafıza kaybı yaşıyor numarası yapmıştı.

Her şeyin ortaya çıkmasının çok yakın olduğunu, hatta bunun önümüzdeki saatler içinde olabileceğini biliyordum. Önceki akşam, yemekten sonra odama dönünce bazı eşyalarımın yerlerinden oynatıldığını fark ettim. Bu aslında fark edilmeyecek kadar ufak bir değişiklikti; odama giren adam ya da adamlardan biri –havada hafif bir puro kokusu kalmıştı– bu farklılığı ayırt edememişti. Ama kadın gözü bu gibi şeyleri algılardı. Polis, tuvalet masamdaki saç fırçamı ve başucumdaki komodinde duran polisiye romanının yerini çok az da olsa değiştirmişti. Hiç kuşkusuz sevgili yavrum Rosalind'in üzerine "Teddy" yazan küçük fotoğrafını bulsalar bu kimliğimi saptamalarına yeterli olabilirdi.

Tabii ki not defterimi her an el çantamda taşıyacak kadar tedbirliydim, hiç kimsenin buna bakmasını istemiyordum. Zaten ilk fırsatta defteri yakacaktım. Bu defterde yalnızca Flora'yı zehirlemek ve Kurs'u öldürmekle ilgili yaptığım planlar değil; çiftin ölümüyle ilgili delil sayılıp tutuklanmama neden olabilecek bilgiler ve ayrıca Archie-Nancy Neele çiftiyle ilgili duygularım gibi çok özel konularda birçok şey yazılıydı. *Roger Ackroyd Cinayeti* adlı romanımla ilgili notlarım da oradaydı. Bunların hepsinin alevler içinde yandığını görmek benim için çok üzücü olacaktı, ama başka çarem yoktu.

Bütün gün bu karmaşık duygular, düşünceler içinde bocaladım. Bunlardan kendimi biraz uzaklaştırmak istediğimde ise *The Phantom Train* adlı romanı okudum. Çok sıradan bir roman olmasına rağmen kafamı boşaltmama yarıyordu. Odamdan yalnızca yemek saatlerinde ayrıldım, yemeğe giderken ve dönerken otelin içinde bir tur atıp kuşkulu birile-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ri olup olmadığını anlamaya çalıştım. Oldukça geç indiğim akşam yemeğinden sonra, tam odama dönüyordum ki lobide koyu renk elbiseli bir adamın gazete okuduğunu gördüm. Başıma gelebilecek kötü şeylere hazır olma konusunda epey yol aldığımı düşündüğüm bir anda, kendimi gazetenin birinci sayfasının manşetinde görmek birden midemi bulandırdı, başımı döndürdü. Dengemi sağlamak için hemen oradaki büyük kahverengi deri koltuğun kolçağına tutundum. BAYAN CHRISTIE'NİN HARROGATE'TE OLDUĞU İDDİA EDİLİYOR! Hemen sonra da şu yazıyordu: "*Yazarın kocası iddiayı araştırmak için kuzeye doğru yola çıktı.*" Demek Archie geliyordu. Acaba hikâyem onu kandırmaya yetecek miydi? Belki de yetmeyecekti, ama bu hiç önemli değildi.

Yeniden odama döndükten sonra, *The Phantom Train*'in de beni artık sıkmaya başladığı bir anda kapımın hafifçe çalındığını duydum. Herhalde Archie gelmiş olamazdı, değil mi?

Kapıya doğru giderken, "Kim o?" diye sordum.

Biri, "Bayan Christie?" diye fısıldadı. "Benim Davison. John Davison. Daha önce Londra'da karşılaşmıştık."

Onun burada ne işi vardı?

"Lütfen kapıyı açın... Pek fazla zamanım yok."

Ona güvenebilir miydim? Tereddüt içinde kapının tokmağını tuttum, parmaklarımın titrediğini görebiliyordum.

Aman Tanrım, yoksa Archie'ye ya da Rosalind'e bir şey mi olmuştu? Yoksa Kurs öte dünyadan hain planını hareket mi geçirmişti, işbirlikçileri, soysuz dostları tarafından uygulanacak korkunç planını? Tanrım, ne olur kocam ve kızım güvende olsunlar. Kapıyı açtığımda karşımda Londra'da gördüğümden çok farklı bir Davison gördüm. Sanki tüm canlılığı eriyip kül olmuş, çevresine yansıttığı zarif pırıltı kaybolmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerine kan oturmuştu, yüzü günlerdir hiç uyumamış gibi soluktu.

"Ne oldu?" diye sordum panik içinde. "Lütfen bana..."

"Endişelenmeyin, aileniz güvende," dedi odaya girerken.

"Emin misiniz?"

"Evet, eminim."

Peki, konu neydi? Beynimi zorladım. Charlotte olabilir miydi? Ya da bana zaten bildiğim bir şeyi haber vermeye mi gelmişti: Flora'nın öldüğünü? Peki, ama nasıl onunla benim aramda bir bağlantı kurmuş olabilirdi ki?

"Sizden bir bardak su isteyebilir miyim? Size zahmet verdiğim için üzgünüm ama doğruca buraya gelince..."

Daha fazlasını söyleyemedi. Ağlamamak için yumruğunu ağzına götürdü.

"Ah elbette," deyip hemen ona bir bardak su verdim. "Lütfen oturun."

Davison pencerenin önündeki koltuğa oturarak sakinleşmeye, kendini toparlamaya çalıştı. Bardaktan bir yudum su aldı, boğazını temizledi.

"Bakın Bayan Christie, Leeds'ten doğruca buraya geldim. Bay ve Bayan Kurs'un cesetlerinin bulunduğu evden."

Tepkimi bekledi. Ne biliyor olabilirdi? Patrick ve Flora Kurs'un ölümleri onu niçin böyle perişan etmişti ki? Yoksa Kurs'un bana bahsettiği adam o muydu? Ağza alınamayacak kadar kötü şeyler yapma yeteneği olan adam?

"Evet, gazetede okudum," dedim elimden geldiğince kayıtsız ve umursamaz görünmeye çalışarak. "Bunun benimle ne gibi bir ilgisi olduğunu anlayamadım."

Davison beni soğuk bakışlarla süzdü.

"Bayan Crowe'u anımsıyor musunuz? Sizinle Londra'da karşılaştığımız gün yanımda olan kızı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, gazetelerde onun kaybolduğunu..."

"Evet kayboldu. Onu her yerde aradık ama sonuç alamadık. Şimdi ise sanırım korktuğumuz başımıza geldi."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Başlangıçta onun başını alıp gittiğini ve bir aptallık yaptığını düşündük. Bildiğiniz gibi babasının ölümü onu gerçekten çok kötü etkilemişti. Bu olasılığı düşünmek zaten yeterince kötüydü. Ama sonra, polis benimle bağlantı kurdu ve Una'nın not defterinin Kurs'un çantasında bulunduğunu haber verdi." Tepkimi ölçmek için dikkatle yüzüme baktı. "Anlaşılan ikisi bir şekilde tanışıyorlardı."

"Ama nasıl?"

"Bu benim hatam oldu, keşke onu buna teşvik etmeseydim." Yüzü öfkeden renk değiştirmeye başladı. "Neden sanki böyle bir şeyi önerdim ki?"

"Neyi kastediyorsunuz?"

"Siz ortadan yok olunca Una'ya sizin kayboluşunuzun izini sürmesini önerdim. Gazeteci olarak isim yapmak istiyordu. Bunun onu kafasını babasının ölümüne takmaktan uzaklaştıracağını düşündüm. Bu onun dikkatini başka bir yöne çekecek, onun için bir tür rahatlama olacaktı, bir tür oyalanma..."

Bu son sözcüğü özellikle vurgulamıştı.

Birden gerçeği kavradım, bu dayanılır gibi değildi. Yüzümün ancak Antik Yunan trajedilerinde rastlanan maskelerde olduğu gibi ürkütücü bir hal aldığını hissedebiliyordum. "Yani... Yani benim peşimde miydi? Benim izimi mi sürüyordu?"

"Evet, öyle."

"Ve siz şimdi Kurs'un onu..."

"Öldürdüğünden kuşkulanıyorum." Bu sözcük odayı sanki havada yayılan bir zehirle enfekte etmişti. "Bana Bayan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Neele'nin doktoruyla konuşmaya gittiğini söyledi, ama hiçbir şeyden kuşkulanmadım, hiçbir şey düşünmedim. Tabii ki onu asla riske girmemesi konusunda uyardım, ama..." Sustu ve derin bir soluk aldı. "Anladığım kadarıyla Kurs onu sizinle tanıştıracağını söyleyerek Dorset'e götürdü, sizinle röportaj yapmasını sağlayacağını söylemiş olabilir, çok büyük olasılıkla da onu orada öldürdü. Şu an için kapsamlı bir araştırma yapılıyor, ama tabii deniz cesedi alıp götürmüş de olabilir..." Sesi gitti, devam edemedi.

O masum genç kız ve o canavar... İkisini birlikte düşünmek...

"Tanrım bir insan bu kadar kötü olabilir mi?" Acaba Davison benim doktorla ilişkimin ne kadarını biliyordu?

"Bütün bunlar çok üzücü," dedim zaman kazanmaya çalışarak. Bu arada bir an bile olsa düşünmek istiyordum. İlerledim, elimi omzuna koydum. "Çok mu yakındınız?"

"Ağabey kardeş gibi... Hatta belki daha bile yakın," diyen Davison'ın gözyaşlarına hâkim olmakta zorlandığı anlaşılıyordu. "Üzgünüm... Bu bir erkeğe yakışmıyor, ama..."

"Hiç çekinmeyin, çok doğal. Bana sorarsanız bu zayıflıktan çok gücünüzü gösteriyor."

Dudaklarını ısırarak yutkundu.

"Benim asıl anlayamadığım Kurs'un sizin üzerinizde nasıl bir baskı kurduğu?"

"Korkarım ne demek istediğinizi tam olarak anlayamadım. Ben... Ben bir tür ruhsal tükenmişlik yaşıyorum."

"Bunda hiç kuşkum yok ama Kurs'un da bunda, yani kayboluşunuzda, payı olduğundan adım gibi eminim. Sanırım Una da böyle düşünüyordu. Yaptıklarınız... Arabanızı Newlands Corner yakınında bırakıp hiçbir iz bırakmadan or-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tadan kaybolmak, bu sizin karakterinizde birinin yapacağı şey değil. Tamamen polisi yanıltmak için kurgulanmış bir şey ve Surrey Emniyeti'nin en iyi adamlarından birini rezil etti. Kenward büyük olasılıkla emekliye sevk edilecek, zavallı adam."

Sessiz kaldım.

"Bu noktada her şeyi bilmem gerektiğini sanırım anlıyorsunuz," dedi Davison boğazını temizlerken. "Bunun yeri ve zamanı olmadığını anlayışla karşılıyorum, kocanız yolda ve her an gelebilir." Saatine baktı, ayağa kalktı ve ceketinin iç cebinden başka bir kart çıkardı. Bunu el çantamın gözündeki diğerinin yanına koymamı söyledi. "Bizim de yardımımızla olanları basının dikkatinden uzak tutabileceğinizden eminim."

Yeni bir panik duygusunun tüm bedenimi esir almaya başladığını hissediyordum.

"Yani bütün bu olanların... Her şeyin gazetelere düşebileceğinden söz etmeye çalışmıyorsunuz değil mi?" Gazetelerin benim kayboluşumu ele alıp nasıl korkunç yorumlar yapabildiklerini görmüştüm. Şimdi bir de Kurs ve karısının bu işin içinde olduğunu öğrenirlerse nasıl yorumlar yaparlardı kim bilir? Bunun sonuçlarını düşünebilecek kadar bile güçlü değildim.

"Hiç endişelenmeyin. Sorularımızı yanıtlar ve bizimle işbirliği yaparsanız, toplumun bu konuda hiçbir şey öğrenmeyeceğini garanti edebilirim. Bu konu basına kapalı olacaktır."

"Bundan emin misiniz?" Evliliğimi kurtarmak için artık çok geçti, ama kızımı korumaya çalışmayı sürdürebilirdim. "Bir skandalın daha riskini üstlenemem."

"Lütfen kendinizi hazır hissettiğiniz zaman bizimle bağlantı kurun. Halen sizi bölümümüzde, aramızda görmek istiyoruz, gayriresmi nitelikte olsa bile."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlıyorum." Davison'ın düşündüğümden de zeki olduğunu anlamıştım. "Bayan Crowe için çok üzüldüm, gerçekten, inanın buna."

"Ben de, ben de öyle, ne kadar üzüldüğümü anlatamam," dedi kapıya doğru giderken. Bir an için gözlerini kapadı ve yeniden kendini toplamaya çalıştı. "Gerçek dünyaya dönüşünüzde size iyi şanslar. Anlatacağınız iyi bir hikâyeniz var mı? Hazırladınız mı?"

"Öyle olduğunu sanıyorum," dedim tereddütle. Mantıklı, inandırıcı hikâyeler bulmanın ne kadar zor olduğunu herkesten iyi biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Akşam yemeğine hazırlanmam her zamankinden uzun sürdü. Biraz pudra, allık ve ruj sürdüm. Bayan Crowe'la ilgili haber beni çok sarsmış ve dolayısıyla da bitkin görünmeme yol açmıştı. Sonra fazlasıyla dekolte ipek somon-pembe jorjet gece elbisemi giydim. O yağmurlu günde bu elbiseyi ilk gördüğümde bunun işime yarayabileceğinden ciddi anlamda kuşku duymuştum. O akşam ise Archie'nin beni başka bir kadın olarak görmesini istiyordum.

Yemek salonuna giderken Bayan Robson'la karşılaştım.

"Aman Tanrım!" dedi ve kızardı.

"Bir şey mi var?"

"Hayır, yok, yok bir şey," dedi ve bilinçli bir şekilde bakışlarını vücudumu sımsıkı saran elbisemin kıvrımlarından uzak tutmaya çalıştı. "Akşam için mi hazırlandınız?"

Bir şey mi atlamıştım?

"Pardon?"

"Prospect Otel'deki danslı partiyi kastediyorum. Çok eğlenceli olabileceğini düşünüyorum. Pek danstan hoşlanmamasına rağmen Arthur bile parti için heyecanlanıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aman Tanrım! Tamamen kafamdan silinmiş." Bundan kurtulmak için ne söyleyebilirdim? "Ama biraz önce ağabeyimin bu akşam otelde bana eşlik edeceğini öğrendim. Beni bağışlarsınız, değil mi?"

"Elbette," diyen Bayan Robson biraz daha yanıma sokuldu. "Sonunda size de eşlik edecek birinin olmasına çok sevindim. Son bir haftadır çok yalnızlık çektiniz, öyle değil mi? Bu sizin için çok sıkıcı olmalı."

"Evet, gerçekten öyle," dedim yavaşça.

"Belki başka bir gün birlikte oluruz. Sanırım önümüzdeki perşembe yine var. Sözleşelim mi?"

"Çok iyi fikir," dedim. Bayan Robson'ı büyük olasılıkla bir daha hiç görmeyeceğimi biliyordum. Ama aynı zamanda gerçeği öğrendiği zaman kadının yüzünde oluşacak hayal kırıklığı ve aldatılmışlık ifadesine tanık olmayı da istemiyordum.

"Benim için de ağabeyinle eğlenmeye çalış ve akşamın keyfini çıkar, tamam mı? Sen bunu hak ediyorsun."

"Teşekkürler Janet."

Büyük balo salonundaki dans tam da o sırada bana çok iyi gelecek bir şeydi. Mideme vuran sinirim ancak ciddi fiziksel hareketle çözülebilirdi. İçimden bir ses otelin bahçesinde dolaş, avazın çıktığınca bağırarak rüzgâra adını söyle diyordu, bu hiç kuşkusuz çok tuhaf bir insan olduğum imajını güçlendirirdi, ama kendim olarak kalmayı daha doğru buldum. Normalde hemen hiç alkol almasam da –favori içkim süte karıştırılmış yarım pint[1] kremaydı– şu durumda bara gidip, bir kadeh bir şey içmek hoşuma gidebilirdi.

Doğruca oyun odasına gittim, evet biraz bilardo iyi olabilirdi. Biraz hareket kaygımın, korkularımın hafiflemesine iyi

1 Pint: Yarım litrelik sıvı ölçü birimi, bir galonun sekizde biri, ABD 0,473 litre, İng. 0,550 litre, büyük bira bardağı. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geleceği gibi gece elbiseli bir kadının elinde ıstaka, masanın etrafında dönüp durduğunu görenler tam istediğim izlenimi edinecek, çok eksantrik bir kadın olduğumu düşüneceklerdi. Tek başıma oynamaya başladım, topun yumuşak kumaşta kaymasını hissetmek, kenarlara çarpmasıyla çıkan sesleri duymak hoşuma gitti. Kendi kendime eğlenmeye başladım ta ki Bay Pettleson, adlı nazik bir beyefendi bana katılana dek. Bay Pettleson Londra'dan gelen bir şarap tüccarıydı ve yüzü iyi bir kırmızı şarap kadar kırmızıydı.

"Otelin önü fokur fokur kaynıyor ve benim neler olup bittiğiyle ilgili hiçbir fikrim yok," dedi toplardan birine vururken.

Ne dediğini çok iyi biliyordum, ama yine de sordum.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Hiç görmediğim kadar büyük bir kargaşa. Bir sürü araba. Etrafta dolanan takım elbiseli adamlar. Fotoğrafçılar. Yanılmıyorsam polis birini tutuklamak üzere."

"Tutuklamak mı?" Sesim titriyordu. Bir şekilde adımı Kurs ve karısının ölümüyle ilişkilendirmiş olabilirler miydi? "Emin misiniz?"

"Aynısını bir defasında güneyde Aldgate yakınında görmüştüm. Polis basına bilgi sızdırmıştı." Istakasının üstünden doğrudan gözlerimin içine baktı. "İçimizde bir katil olabilir, bunu kim bilebilir ki? Burada bu otelde kalanlardan biri? Buna ne dersiniz?"

"Affedersiniz Bay Pettleson, bana bir dakika izin verir misiniz? Odama gitmem gerekiyor."

"Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz? Umarım toplara vurmaktaki beceriksizliğim keyfinizi kaçırmamıştır. Normalde de çok kötü oynarım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır, hayır kesinlikle değil. Yalnızca birkaç dakika izin isteyeceğim." Elimden geldiğince sakin olmaya çalışarak bilardo salonundan çıktım, lobiden geçtim ve merdivenlerden odama gittim. Odamın penceresi otelin ön kısmına bakıyordu, perdeleri hafifçe aralayınca çok sayıda muhabir ve fotoğrafçının aşağıda bahçede bekleştiğini gördüm. Kasıla kasıla yürümeleri ve kibirli tavırları her nedense bana Güney Afrika'da gördüğüm bir av partisini anımsattı, ama o sırada avcılar bir aslanın peşindeydiler. Bu durumda av bendim, bunun farkındaydım ve aşağıdakiler benden bir parça almadıkça durmayacaklardı.

O sırada aşağıdaki kalabalığın içinden bir adamın penceremi işaret ettiğini gördüm. Hemen perdeleri kapadım ve sanki derin bir uçurumun kıyısından geri çekiliyormuşçasına panikle geriye doğru bir adım attım. Bir dikişte bir bardak suyu boşalttım ve koltuğa oturdum. Aşağıdaki adamların çıkardığı her sesle birlikte kalbim daha da hızlı çarpıyordu. O sırada dışarıda, koridorda duyduğum bir sesle irkildim. Odamın dışında biri mi vardı? Bu Archie miydi? Yoksa Davison mu dönmüştü? Saatime baktım: Yediyi birkaç dakika geçiyordu. Çok korkmama rağmen buna daha fazla katlanamayacaktım. Ertelemenin anlamı yoktu. Artık dünyanın karşısına Güney Afrika'dan gelmiş Theresa Neele olarak değil, çok yıpranmış, darbe almış, yitik bir Agatha Christie olarak çıkmanın zamanı gelmişti.

Aynada kendime baktım ve burnumun üstünü hafifçe pudraladım. Bu arada çok fazla rol yapmama gerek olmadığını, psikiyatrların durumumu hiç kuşkusuz kişilik bölünmesi olarak nitelendireceklerini hissettim. Bu duygu fazlasıyla gerçekti. Elim titrer, soluğum hızlanırken kapıyı açtım ve kori-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dora çıktım. Az önce duyduğum gürültüyü her kim yaptıysa ortadan yok olmuştu. Merdivenlere yürüdüm, tırabzanlara sımsıkı tutundum, derin bir soluk alarak otel lobisine indim. İlk bakışta her şey yolundaydı: Aynı çiftler, buraya geldiğim günden beri gördüğüm aynı yüzler, aynı sakin, saygılı, nazik sohbetler. Görünürde hiç gazeteci yoktu, anlaşılan otel yönetimi içeri girmelerini engellemişti.

Şöminenin başında yüzü okuduğu gazetenin arkasında kaybolmuş bir adam oturuyordu. Sonra gazeteyi indirip bana baktı. Bu tanıdığım, bildiğim, çekici bir yüzdü, Archie'nin yüzüydü. Ona dikkatli bakınca çok kötü göründüğünü fark ettim. Yüzü hiç alışık olmadığım kadar çökmüş görünüyordu, tıraş olurken kendisini kesmişti ve gözlerinin altında mor halkalar belirmişti. Belki de yemekten içmekten kesilmiş, beni özlemişti. Hâlâ bana âşık olabilir miydi? Yine saçmalıyorsun, dedim kendi kendime.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama konuşamadım. Beni sanki bir yabancıymışım gibi süzen Archie de konuşamıyordu. Gözleri elbiseme takılıp kalmıştı, vücudumu hafifçe saran ince yumuşak dökümlü kumaşa bakıyordu. Sonra birden solgun yanakları hafifçe pembeleşti. Ne hissediyordu acaba? Pişmanlık? Özlem? Arzu? Utanç? Bir şey söylemek için ağzını açtı, bana çok hoş göründüğümü söylemesini isterdim. Bunu yapacağı yerde bana yanındaki koltuğa oturmamı işaret etti. Otururken ona duyduğum eski aşkın yeniden gün yüzüne çıktığını hissettim, acaba hiç kaybolmuş muydu ki? Bir an için tüm iğrenç gerçekleri açıklamak isteğine kapıldım. O sırada Archie uzanarak elini benim elimin üstüne koydu. Elinin teması uzun zamandır hissettiğim belki de ilk gerçek hoş duyguydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, nasıl şimdi daha iyi misiniz Bayan Neele?" Bay Pettleson'un sesi aramızdaki bu çok hassas yakınlık anını berbat etti. "Yaklaşık yirmi dakika kadar sizi oyun salonunda bekledim, ama sonra dönmeyeceğinize karar verdim. Umarım bilardo hevesinizi sonsuza dek kaçırmamışımdır?"

Ne diyebilirdim ki?

"Bay Pettleson, izninizle size... Ağabeyimi tanıştırmak isterim," diye mırıldandım. "Archie, bu Bay Alexander Pettleson, kendisi Londra'dan, şarap tüccarı."

"Tanıştığımıza sevindim," diyen Pettleson, Archie'nin elini sıktı. "Burada kalacak mısınız? Birinci sınıf bir tesis. Hiçbir şikâyetim yok."

Bunu rahatsız edici bir sessizlik izledi. Bu ne tatsız bir durumdu. Archie'nin bana delirmişim gibi baktığını görebiliyordum.

Resmi bir şekilde, "Yemeğe gitmek ister miydin, tatlım?" diye soran Archie'nin bunu özellikle Bay Pettleson'dan uzaklaşmak için yaptığı o kadar belliydi ki.

"Tabii, bu çok iyi olur," dedim aynı resmiyetle.

Yemeğe giderken yeniden Bayan Robson'a rastladık. Bilinçli bir şekilde yanımdaki uzun boylu, yakışıklı adamla tanıştırılmak için olduğu yere çakılıp kaldı. Archie'yi yine ağabeyim olarak tanıttım. Yemek salonuna doğru ilerlerken Archie'yle aynı sessiz sinema oyununu sürdürmeye çalıştım, benim dengesiz olduğumu düşündüğü o kadar belliydi ki.

"Bu kadının kızı da tıpkı benim gibi bebeği olduktan sonra hafızasını kaybetmiş," diye fısıldadım. "Ama biliyor musun, iyileşeceğim, çünkü Hydropathic Otel'de kalan bu kadın, kızının da benim gibi olduğunu ama sonra iyileştiğini söyledi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Archie'nin gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. Onu böyle kandırmak çok iğrençti, ama tek çıkar yol buydu.

"Hiç endişelenme, hayatım," dedi. Bunları söylerken sanki kocam değil, benim iyiliğimi isteyen bir arkadaşım gibiydi. "Her şey yoluna girecek. Şimdi akşam yemeğimizi yiyelim, yarın buradan ayrılacağız ve her şey normale dönecek." Bunun asla olmayacağını biliyordum.

İkimiz için de ızgara biftek ısmarladıktan sonra Archie elimi avuçlarının arasına aldı ve kısık bir sesle, "Çok büyük baskı altında kaldın, hayatım," dedi. "Bunun ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Seni görmek hepimizi çok rahatlattı, tatlım, senin için ne kadar endişelendiğimizi hiç bilemezsin. Polisin bu işi nasıl yüzüne gözüne bulaştırdığına inanamazsın. Neyse, artık bunları düşünmeye gerek yok. Önemli olan senin yeniden sağlıklı olarak aramızda olman."

"Hiç anlamıyorum. Yani sağlıklı değil miyim?"

Archie yanıt vermedi. Aramızdaki sessizlik sonsuza dek sürecek gibiydi. Yemek servisi bittikten sonra Archie gözlerini bana dikerek sesini alçalttı.

"Rosalind'i anımsıyor musun?" diye sordu. "Seni görmek için sabırsızlanıyor."

O anda gözlerimin parlamasını engelleyemezdim. Yine de kendimi sormak istediğim soruları –Rosalind'in nasıl olduğunu, yaptığı yeni resimleri, yaramazlıklarını– sormaktan alıkoyabildim ve ikiyüzlü davranışımı sürdürdüm. "Ah elbette, sevgili Rosalind," dedim kanlı bifteğimi keserken. "Evliliği nasıl gidiyor? Umarım mutludur?"

"Ya Peter? En azından onu anımsadığını sanıyorum."

"Evet, en iyi arkadaşın. Şehirdeki işleri nasıl gidiyor?" Sevgili köpeğim, onun için yüreğim sızlıyordu. Onu görmek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için sabırsızlanıyordum. Sonra bir an gözümde Kurs'un bana gönderdiği o korkunç paket canlandı, kanlı köpek patileri. Birden biftekten tiksindim, yiyemeyecektim, çatalımı ve bıçağımı tabağa bıraktım.

"Aç değil misin?"

"Aç olduğumu düşünmüştüm, ama birden tuhaf bir şekilde olmadığımı fark ettim. Kendimi çok yorgun hissediyorum, başım kazan gibi. Belki de gerçekten hastayım, anımsamıyorum. Erkenden yatmamın senin için bir sakıncası var mı?"

"Hayır yok, neden olsun."

Bir kez daha aramızda ezici bir sessizlik oldu. Archie beni acıyarak, endişeyle süzüyordu, ama bu bakışlarda kesinlikle sevgi yoktu. Evet, sevgisi tamamen bitmiş, kaybolmuştu. Ancak ilişkisinden dolayı rezalet çıkarmadığım için bana minnettar olduğunu görebiliyordum. Yine de ruhsal durumum önceden kestirilemez bir durumdaydı, ne yapacağım belli olmazdı. En azından onu buna inandırabilmiştim. Beklediğinden daha erken odasına çekilebileceği için rahatladığını görebiliyordum. Sandalyemden kalkmama yardımcı oldu, beni merdivenlerden çıkardı ve odama kadar eşlik etti. Bana hemen bitişiğimdeki odada kaldığını, gece herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsam yalnızca iki oda arasındaki kapıyı tıklatmamın yeterli olacağını söyledi. Bunun dışında ertesi sabah sekizde kahvaltıda buluşacak ve trenle eve dönecektik. Kız kardeşim Madge ve kocası Jimmy de Harrogate'e doğru yola çıkmıştı. Onlar da ertesi gün yolculukta bize katılacaklardı. Hiç kuşkusuz bu benim kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlayacaktı.

Archie bana iyi geceler demek için döndü.

"Uyuyabilecek misin, yoksa doktora ihtiyacın var mı?" diye sordu. Bu sözcüğü duymak ürpermeme neden oldu,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerimin kısıldığını hissediyordum. "Demek yok, neyse çok yorgun olduğunu görüyorum," dedi Archie çatlak bir sesle. "Şimdilik iyi bir gece geçirmenin sana çok iyi geleceğinden eminim. Eve döndüğümüz zaman iyi bir doktor muayenesinden geçmen için yeterince zamanımız olacak. En iyi doktorları çağıracağız, hiçbir masraftan kaçınmayacağız."

Bundan sonra kendimi bir doktor karşısında yeniden rahat hissedebileceğimi sanmıyordum.

Beni hafifçe yanağımdan öptü, ruhsuz, duygusuz bir hareketti. Sonra arkasını döndü, yeniden gözlerinin yaşla dolduğunu görebiliyordum. Başı önünde, koridorda odasına doğru giderken arkasından baktım. Ağladığını gizlemek istiyordu ama hafifçe titreyen omuzları onu ele veriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Sekizinci Bölüm

Kahvaltı korkunçtu. Masamızdaki tek ses Archie'nin kızarmış ekmeğinin çıtırtısı ve çay kaşığının porselen fincandaki sesiydi. Hiç uyumamış gibiydi. Gözünün altındaki mor halkalar derinleşmiş, teni ince kuru bir parşömen görünümü almıştı. İkimiz de konuşmamız gerektiğini biliyorduk, hatta bu ne zaman yola çıkacağımız gibi basit, pratik düşünceler, kararlar bile olsa konuşmalıydık. Ama Archie o kadar ezik ve kolu kanadı kırılmış görünüyordu ki... Belki de kötü bir haber almıştı. Acaba Bayan Neele onunla ilişkisini bitiren bir mektup yazmış ya da bir telgraf göndermiş olabilir miydi? Gerçekten de adının evli bir erkekle birlikte anılması –ve bu arkadaşlığın tüm gazetelerin dİline düşmesi– ebeveynlerinin hiç hoşuna gitmemiş olmalıydı.

Sonunda bu gerginliğe daha fazla dayanamadım ve masanın üzerinden uzanıp Archie'nin kolunu tuttum. Dudaklarını ısırdı, sonunda başını kaldırdığında gözleri pişmanlık, hüzün ve suçluluk doluydu.

"Üzgünüm," demeye çalıştı. "Ben..."

"Aptallık etme! Üzülmeni gerektiren bir şey yok," dedim neşeli, yapay bir ses tonuyla.

"Bütün bunların suçunun bende olduğunu hissediyorum. Ben böyle, şey, biliyorsun işte..." Duraksadı, ama sonunda yüzü acıyla, utançla büzülse de benim için çok şeyler ifade eden bir sözcüğü –ihanet, evliliğimizin sonu, kişisel ve toplumsal utanç!– söylemeyi başardı: "Nancy."

Bir kez daha sessizliğe gömülmeden önce, "Şişşt," demeyi başardım.

Archie bir yudum çay daha içti, sonra duyguların tehlikeli evrenine attığı deneme niteliğindeki adımın şaşkınlığıyla boğazını temizledi, tren tarifelerinden ve benzeri şeylerden konuşmaya başladı. Gerçeklerin değişmezliği çalkantılı, tedirgin vicdanını rahatlatmış, çok geçmeden yine kendisi, eski Archie olmuştu.

"Madge ve Jimmy'nin ne zaman kahvaltıya ineceklerinden emin değilim," dedi saatine bakarak. "Dün gece çok geç geldiler. Styles'a döneceğine onlarla birlikte Abney Hall'a gidip bir süre orada kalmanın senin için daha iyi olacağını düşünüyorlar. Basının ilgisi inanılır gibi değil, tüm dikkatleri üzerimizde. *Daily Mail* özel bir röportaj için beş yüz pound önerdi. Hatta senin için özel bir tren ayarlayabileceklerini bile söylediler. Akbabadan farksızlar, tabii polis de daha iyi değil. Kahrolası Kenward! Onu mahkemeye verip cebindeki son kuruşu tazminat olarak almak benim için çok büyük keyif olurdu. Bağışla tatlım, seni huzursuz etmek istemezdim. Neyse, şimdi bunları bir yana bırakalım. Korkarım seni dışarıda bir basın ordusunun beklediğini, hepsinin senden bir söz, bir fotoğraf ya da herhangi bir şey almak istedikleri konusunda uyarmam gerekiyor. Jimmy'nin süper bir planı var. Otelden yanıltıcı hedef oluşturabilecek bir grup gönüllü ayarlamış. İki çift ön ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pıdan çıkacak, muhabirlerin yanılıp onları takip etmeleri için doğruca arabaya gidecek ve buradan uzaklaşacaklar. Bu arada biz de yan kapıdan çıkıp kaybolacağız. Buna ne dersin? Bu arada gar müdürüyle de konuştuk. Bizim için trende özel bir kompartıman ayarlayacak."

Bütün bunlarla öylesine dopdoluydu, kendisini buna öyle kaptırmıştı ki –gözlerine yeniden az da olsa hayat gelmişti– sorun olan karısındansa çözümlerden konuşabildiği için mutluydu.

"Jimmy ayrıca basının bizim Londra'ya gittiğimizi sanmasını sağlamamız gerektiğini düşünüyor, buna uygun haberleri yaymaya başladık bile. Bu arada Leeds'te tren değiştirip izimizi kaybettirecek, arkamızdaki köpekleri yanlış iz peşine düşüreceğiz."

Zor bir problemi çözdüğünü düşünen küçük bir çocuk gibi, büyük bir zafer kazanmış bir havada kısa konuşmasını tamamladı.

"Çok iyi," dedim. "Her şeyi düşünmüş gibisiniz. Teşekkürler."

"Yukarı çıkıp onlara baksak mı? Madge ve Jimmy'ye?"

"Ah evet, sabırsızlanıyorum," dedim. Archie'nin bakışları cesaret vericiydi, umutlandırıcıydı, sonunda iyileşme yönünde adımlar attığımı gördüğü için mutluydu. "Çok güzel insanlar onlar."

Archie sağ eliyle sinir içinde saçlarını düzeltirken bir an duraksadı.

"Madge'i tanıyorsun değil mi? Punkie'yi?"

"Elbette tanıyorum, aptal şey, yeryüzünde en sevdiğim köpek." Düşünüyordum da Madge'in takma adı gerçekten de bir köpek adını çağrıştırıyordu. "Her an Jimmy'nin peşinde."

Archie önüne baktı, üzülmüş gibiydi, hatta sanki acı çekiyordu. Bu acımasız oyunu böyle daha ne kadar sürdürebilir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dim? Madge'le yüz yüze baktığımızda bunun üstesinden gelebilecek miydim? Acaba gerçekten içimi okuyabilecek miydi? O anda kız kardeşim ve kocası kahvaltı salonunun kapısında belirdiler. Madge beni görünce hızlı adımlarla bana doğru ilerledi, Archie hemen sandalyesinden fırlayarak ikisiyle konuşmaya gitti. Onlarla konuşmaya henüz hazır olmadığımı düşündüğü apaçık ortadaydı. Onların fısıldaştıklarını ve endişeli bakışlarla bulunduğum yöne baktıklarını gördüm. Madge başını salladı ve anladığım kadarıyla, "Ama ben onunla konuşmalıyım, muhakkak konuşmalıyım," gibi bir şeyler söyledi. Archie bir konuda inatla direndi ve yanaklarına yeniden renk geldiğini gördüm. Madge başını uzatıp bulunduğum yöne bir kez daha baktı. Onunla göz göze gelmek istemiyordum, bakışlarımı salonun uzak bir köşesinde duran palmiye ağacına yoğunlaştırdım.

Madge, "Eğer bundan eminsen," dedi ve kocasının koluna girerek arkasını döndü, birlikte dışarı çıktılar. Madge hayal kırıklığına uğradıysa da belli etmemişti.

Yeniden masaya dönen Archie, "Onu tanıdın mı?" diye sordu.

Başımı salladım ve gözlerimi önümde duran soğuk çay fincanına diktim.

"Biraz daha zamana ihtiyacımız var, hepsi bu. Hiç korkma. Çok yakında eskisi gibi olacaksın. Bu uzun sürmeyecek."

Sanki üzerinde çok düşünülüp çalışılmış bir metinden okunuyormuşçasına boş, inandırıcılıktan uzaktı bu sözcükler. Aslında ben de kendi adıma "eski ben" olmak istemiyordum, bu her ne demekse. Hiç kuşkusuz bir yanım yara almıştı ama diğer yanım özgür kalmıştı.

"Trene yetişeceksek artık çıkmalıyız. Toparlanmayı başarabilecek misin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, her şey hazır," dedim.

"İyi o zaman, komiye valizleri aşağı getirmesini söyleyeyim."

Archie'nin dönmesini beklerken son bir kez çevreme, son bir hafta ya da daha uzun bir süre evim olan otele baktım. Buraya ilk vardığımda Hydropathic Otel'i bir tür altın kafese benzetmiştim, iradem dışında tutulduğum bir yere. Şimdi buradan ayrılmakta özgür olduğumun söylendiği bu anda, bu eski ve hoş otele karşı içimde iyi duygular belirmeye başlamıştı. "Yes! We Have No Bananas" ile dans ettiğim –ki bunu anımsayınca hâlâ utançtan kızarıyorum– eski kimliğimden sıyrılıp yeni bir kimlik edindiğim ve bir cinayet planladığım bu yere.

"Her şey ayarlandı," dedi Archie dönünce. "Şimdi koluma gir hayatım. Sana daha önce de söylediğim gibi yan kapıdan çıkacağız. Bu hepimizin işini kolaylaştıracak."

Kendimde Hydropathic Otel'de tanıştığım insanlarla vedalaşacak gücü bulamıyordum, bana bir ölçüde kuşkuyla yaklaşan insanlarla. Hiç kuşkusuz bu şekilde aldatılmış olmak ağırlarına gitmişti. Zavallı Bayan Robson, bana karşı hep o kadar iyiydi ki, üstelik onunla dansa gitmeye de söz vermiştim. Archie beni bir koridordan geçirdi, sonra Madge ve Jimmy'nin bizi beklediği bir diğerinden. Archie kapıyı açarken başımı önüme eğdim. Sabahın serin havası bir an için soluğumu kesti, soğuk içime işledi, tıpkı Kurs'la buluşmak için Newlands Corner'da arabadan indiğim zaman olduğu gibi. Şapkamı biraz daha aşağı indirdim, ama aynı anda *Daily Mail*'den olduğunu söyleyen, adi ifadeli, ucuz giysili, ufak tefek acar bir fotoğrafçı ardı ardına fotoğraflarımı çekmeye başladı. Archie önce buna son vermesini rica etti, ama bu fayda etmedi. Archie'nin yüzünün öfkeden kıpkırmızı kesildiğini, yumruklarını sıktığını gördüm, o an son ihtiyacımız olan şey itişip kakışmaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

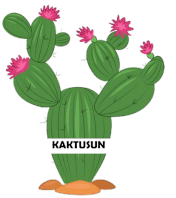
"Lütfen Archie, bırak şunu," dedim dişlerimi sıkarak ve onu bizi bekleyen taksiye götürdüm. "Trene yetişmeliyiz."

"Evet, lütfen bizi istasyonun yük giriş kapısına götürür müsünüz?" dedi Archie şoföre abartılı sert bir sesle. "Bizim için özel bir vagon ayarlanmıştı, bizi bekliyor olmalılar, Bay Parker ve yanındakiler. Gar müdürünün adı bu."

İstasyona vardığımızda haber çoktan oraya ulaşmıştı. Londra peronu muhabir ve gazetecilerle doluydu, hepsi en iyi yeri kapmak için itişip kakışıyor, bağrışıyorlardı. Her şey bir zamanlar gördüğüm bir heykelden bir kesit gibiydi, kıvranan hayvanlar ve insanların akıl almaz şeyler yaptıkları cehennemden bir sahne.

Gözlerimi kapayıp bana peron boyunca eşlik eden Madge'in eline sarıldım. O anda arkamda yoğun bir hareketlenme hissettim, öne doğru itildiğimi, dengemi kaybetmek üzere olduğumu fark ettim. Biri, sanırım ufak tefek bir oğlan bağırdı. "Bu o! Bayan Christie! O burada!" İnsanlar boyunlarını dört bir yana uzatıp bakınmaya başladılar, kimse küçük oğlanın "Burada" sözcüğüyle neyi kastettiğini anlayamamıştı. Kalabalık birden hareketlendi. Yine arkamdan birinin beni ittiğini hissettim. Madge'in elini bırakmak zorunda kaldım ve peron boyunca sürüklendiğimi hissettim. Sonra bir an metrodaymışım gibi bir hisse kapıldım, Kurs arkamdaydı ve beni ölüme itiyordu. Çığlık attım, kendi sesimin tınısı beni bile korkuttu. Sıcak buhar yüzümü yaktı, gözlerimi kapadım, karanlık dört bir yanımı kapladı. Tüm enerjim bedenimden akıp gidiyordu, düştüğümü hissettim. Belki de benim cezam da buydu. Belki de her şey bu şekilde son bulacaktı. O anda birinin beni kucaklayıp trene götürdüğünü hissettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Aslında mutlu olmalıydım. İstediğim her şeye sahiptim. Rosalind hemen ayağımın dibinde oynuyor, onun hemen yanında da sevgili Peter kırık bir parça köpek bisküvisini kemirmeye çalışıyordu. Carlo'nun salonda piyano çalıştığını duyabiliyordum. Madge bana çok sayıda not defteri ve kalem vermişti. Abney Hall, yani Madge'in Cheshire'daki büyük evinde büyüleyici kitaplarla dolu muhteşem bir kütüphane ve dilediğimce dolaşabileceğim büyük bahçeler vardı. Hatta hemen yanımdaki masaya bir bardak nefis kremalı süt bile koymuşlardı. Yine de kendimi sinirli, huzursuz ve tek kelimeyle diken üstünde hissediyordum.

Belki de beni perondaki o korkunç kalabalıktan kurtardıktan ve Cheshire'a kadar eşlik ettikten sonra Styles'a dönen Archie'yi kaybettiğim için üzülüyordum. Gerçi boşanmadan söz etmemiştik, ama bir sonraki mantıklı adımın bu olacağını tahmin edebiliyordum. Belli ki toplum karşısında küçük düşme korkusu, gazetelerdeki iğrenç dedikodular, kaybolmamla onun ilgisi olduğuna ilişkin çıkarımlar ve benim devam eden ruhsal dengesizliğim onu yaralamış ve elini kolunu bağlamıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Onun bu olayın gerisinde basit bir hafıza kaybından fazlasının olduğuna inandığından kuşkulanıyordum. Ancak bu konuda beni sıkıştırıp sorguya çekmekten çekiniyordu, çünkü gerçek –ya da onun gerçek algısı– katlanamayacağı gibi olabilirdi. Gazetelerdeki bazı haberlere –kaybolmamın bir reklam taktiği ya da yoldan çıkmış kocamın aklını başına getirmek için olarak bilinçli olarak sahnelediğim bir oyun olduğuna ilişkin haberler– tepki olarak beni muayene etmek için iki çok ünlü doktor getirmişti. Her ikisi de işlerinin ehli ve nazik adamlardı, Kurs'a hiç benzemiyorlardı. Bana çok sayıda soru yönelttikten sonra ağır bir hafıza kaybı yaşadığıma ilişkin rapor verdiler. Buna rağmen basında buna inanmayan bir grup vardı.

Archie bana mektup yazarak bu konuda dava açmak isteyip istemediğimi sormuş, ben de ona artık bu konuyla ilgili yeni bir şey yapılmasını istemediğimi bildirmiştim. Bu dönemle ilgili bir daha asla konuşmak istemediğimi de özellikle belirtmiştim.

Tabii ki bütün bunlar vicdanımı rahatsız eden karanlık gölgeyle kıyaslanınca çok yüzeysel sorunlardı: Flora Kurs ve Una Crowe'un ölümleri. Kızın cesedi sonunda Swanage'da Ballard Point kayalıklarının dibinde bulunmuştu. Kendimi en kötüye hazırlamış olmama rağmen bu korkunç keşfi gazetelerde okuyunca midemin kasıldığını ve acı mide suyumun ağzıma kadar geldiğini hissettim. Gazetede yazdığına göre ceset, köpeğini gezdiren bir kadın tarafından görülmüştü. Bir başka haberde ise polisin cesedi sarp kayalardan çıkarmasının altı saat sürdüğü yazıyordu. Davison'a bir başsağlığı mektubu gönderdim, ama bunu kısa ve öz tuttum. O günden beri sık sık kartını avucumun içinde evirip çevirip ona telgraf çekmeyi dü-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şünüyorum. Ama beni Sunningdale'deki evimin görünürdeki huzurundan ve konforundan koparıp, Newlands Corner'ın vahşi kırsalına, ardından da Harrogate ve Leeds'teki dehşet günlerine sürükleyen olayları değil konuşmak aklıma bile getirmek istemiyordum.

Her ne kadar olaylara gerçekçi bakmaya çalışsam, bütün bu olanlarda suçum olmadığını, her şeyin Kurs'tan kaynaklandığını kendi kendime söylemeye çalışsam da onların ölümlerinden dolayı kendimi suçlamaktan vazgeçemiyordum. Acaba bir gün beni yiyip bitiren bu suçluluk duygusundan kurtulabilecek miydim? Ya onların yüzlerini düşlerimde tekrar tekrar görmekten? Kurtuluş olmasa bile tek tesellim yazmaktı. Yapmam gereken çok fazla işim vardı: *Mavi Trenin Esrarı* adlı romanımı tamamlamalı ve bir sonraki romanımı düşünmeliydim. Sonsuza dek Madge ve Jimmy'nin misafirperverliklerinden yararlanamazdım. Kendi paramı kazanmak zorundaydım.

Tam aklıma gelen bir fikri not etmek için kalemi elime almıştım ki kız kardeşim odaya girdi. Onunla bu on bir günü hiç konuşmamıştık ve bundan sonra da konuşmayacağımızı umuyordum.

"Merhaba, tatlım. Seni görmek isteyen biri var."

"Kim?" diye sordum.

"Hiç endişelenme, o lanet muhabirlerden ya da hoşlanmadığın doktorlardan biri değil." Madge bu meslek gruplarından hoşlanmadığımı biliyordu, ama beyaz önlüklülere duyduğum antipatinin nedenini belki de ömrü boyunca hiç öğrenemeyecekti. "Yakışıklı bir adam, sarı saçlı, hoş bir ses tonu var. Onunla Londra'da tanıştığınızı söyledi. Seni gidi kapalı kutu seni, bana ondan hiç bahsetmedin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani? Davison mu?"

"Evet, adı bu. Ona kahvaltı odasında beklemesini söyledim. Henüz iyileşme aşamasında olduğunu, görüşmek istemeyebileceğini söyledim, ama çok ısrar etti."

Ayağa kalkıp hemen kapıya gittim.

"Aman Tanrım, biraz dikkatini dağıtabilecek, seni oyalayabilecek bir şeyin sana iyi geleceğini düşünmüştüm. Ama bu adamın senin için bu kadar önemli olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Şimdiye kadar hiç yerinden bu kadar hızlı kalktığını görmedim."

"Madge, bu öyle bir şey değil, kesinlikle öyle bir şey değil," dedim heyecanla karışık bir kızgınlıkla.

At, köpek ve İngiliz kırsalından yağlıboya manzara tablolarının bulunduğu uzun koridor boyunca ilerledim, kalbimin deli gibi çarptığını hissediyordum. Ne istiyor olabilirdi? Şu ana kadar söz verdiği gibi adımı basından uzak tutmayı başarmıştı. Yoksa şimdi her şey değişiyor muydu? Buraya beni bu hikâyenin ortaya çıkmak üzere olduğu konusunda uyarmaya mı gelmişti?

Doğuya bakan odaya girdiğimde onun Fransız stili pencerelerden sızan soluk kış güneşinde durduğunu gördüm. Beni görünce gülümsedi, ama bakışları hoş değildi.

"Günaydın Bayan Christie," dedi bana doğru gelerek. Yanıma gelince hâlâ gözlerini gölgeleyen mor halkaları gördüm.

"Lütfen oturun. Çay ya da kahve ister miydiniz?"

"Hayır, çok naziksiniz. Pek fazla kalabileceğimi sanmıyorum. Sağlığınızın iyi olduğunu gördüğüme sevindim. Gazetelerde çıkan bazı haberler..."

"En iyisi gazetelerde çıkan her şeye inanmamaya çalışmak," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Aynen öyle."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkimizin de susmasıyla oluşan sessizlikte köşede duran büyükbaba saatinin tik takları daha da net duyuluyordu.

"Ben... Ben gerçekten çok üzgünüm!" dedim. "En büyük korkumuz gerçek oldu. Zavallı kız!"

"Evet, gerçekten çok üzücü!" Gerçek duygularını gizlemek için sözcükleri özenle seçiyordu. Düşüncelerini açıkça ifade etmeye kalksa tamamıyla yıkılacağını hissettim.

"Sizi kuzeye getiren ne oldu?"

"Aslına bakarsanız Leeds'ten Londra'ya dönüyorum."

Bu şehrin adını her duyduğumda sırtımdan aşağı böyle soğuk terler mi boşalacaktı? "Orada ne yaptınız?" Bunu duymak istediğimden emin değildim.

"Doktor Kurs ve zavallı karısının ölümüyle ilgili toplanması gereken bilgiler vardı, yapılması gereken bazı işler. Ancak şimdi Doktor Kurs'un gerçekten de ne kadar kötü olduğunu anlayıp, portresini çizmeye başlayabiliyoruz."

Benim bu olaylardaki rolümün ne kadarını bildiğini merak ediyordum.

"Yeni bir şey öğrendiniz mi?"

"Evet, gerçekten çok önemli bilgilere ulaştık. Anlaşılan Kurs çok sayıda insanı kontrol ediyormuş. Muayenehanesinde bir dizi insanı ödün vermeye zorlayabilecek, çok ilginç belgelere rastladık ki bunların arasında çok güçlü kişilere ait belgeler de var. Ancak nedeni kesinlikle finansal değil. Anlaşılan insanları kontrol etmekten tuhaf bir heyecan duyuyordu."

"Çok ilginç!" dedim kendimi ele vermeme çabası içinde.

"Tahminimiz onun kendisini yazar, çevresindekileri ise romanının kahramanları olarak gördüğü yönünde. Elyazması taslaklar da bulduk, daha doğrusu taslak parçaları, hepsi bir hayli ilginç. Dedektif hikâyeleri, korku hikâyeleri filan..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beni sinsi bakışlarla süzüyordu.

"Özellikle de sizin eserlerinizin büyük bir hayranı olduğu anlaşılıyor. *Roger Akroyd Cinayeti*'yle ilgili düşüncelerini belirttiği sayfalarca not var. Sanırım romandaki Doktor James Sheppard karakterini takıntı haline getirmiş, kendini onunla özdeşleştirmiş. Onu kahraman gibi görüyor."

"Bu çok büyük talihsizlik."

"Tabii bu hikâyede boşluklar da yok değil. Tam resmi görebilmek için sizden gerçeği öğrenmemiz gerekiyor. Olanların tam dökümünü."

Bu acı hikâyenin tamamını ona anlatmak gibi bir riski göze alabileceğimden emin değildim. Yalnızca adımın lekelenmesinden değil, akıl sağlığımdan da korkuyordum.

"Neden tereddüt ettiğinizi çok iyi anlıyorum, Bayan Christie," dedi Davison duraksadığımı fark edince. "Sizi bilgilendireyim, Una'nın ölümü ile ilgili savcılık soruşturması önümüzdeki hafta yapılacak. Meslektaşım Hartford'la birlikte sizin adınızın bunun tamamen dışında tutulmasını sağladık. Kurs'un kesinlikle adı geçmeyecek ve polis Una'nın ölümünün ruhsal bunalım sonucunda gerçekleşmiş bir intihar olayı olduğunu açıklayacak. Babasının ölümü ruhsal çöküşünün ana nedeni olarak gösterilecek. Bir uzman Una'nın kendi ayağını yapışkan bantla sarıp bağladığı konusunda görüş bildirecek, sonra da... Neyse sonrasını biliyorsunuz zaten." Yutkunarak yere baktı. "Basın asla sizin bu olaya karıştığınızı öğrenemeyecek ve toplum sizi hafıza kaybı yaşamış, on bir gün boyunca gerçeklerle bağlantısını kaybetmiş eksantrik bir yazar olarak anmaya devam edecek."

"Peki, bunun karşılığında?" Her şeyin bir bedeli olduğunu çok iyi biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O gün size Forum'un merdivenlerinde ne söylediğimi anımsıyorsunuz, değil mi? Ve de Harrogate'de?"

Kalbimin daha hızlı çarpmaya başladığını hissediyordum.

"Evet, evet anımsıyorum."

"Neyse, teklifimi düşünme fırsatınız olup olmadığını öğrenmek istedim. Bir durumla karşı karşıyayız ve sizin bu konudaki..."

"Maalesef doktorlar önümüzdeki birkaç ay boyunca tam istirahat önerdiler. Hatta sıcak bir yerde tatil yapmamın iyi geleceğini söylediler, ama hiç bilemiyorum... Seyahatten hoşlanıyorum, ama..."

"Evet, bu konuda size yardımcı olabileceğimizi sanıyorum."

"Ne gibi?"

"Önerdiğimiz iş Kanarya Adaları'na seyahati de içeriyor. Bu gerçekten çok hassas bir konu, bana sorarsanız çok tuhaf bir olay. Acaba bu konuda bize yardım etmek ilginizi çeker miydi?"

Ne diyeceğimi düşündüğüm için sessiz kaldım.

"Bu arada Flora Kurs'un ölümcül bir hastalığı yoktu, biliyor muydunuz," diye ekledi kayıtsız bir havada.

Sanki Davison yabancı dilde bir şey söylüyordu, onu anlayamıyordum.

"Nasıl yani? Anlayamıyorum."

"Aslında sağlığı pek iyi değildi ama sağlık raporları kanser ya da kuşkulu bir tümör gelişimi gibi bir bulguya işaret etmiyor."

"Ama bana dedi ki..." Birden kan beynime sıçradı. Bana evinde hastalığından bahsettiği günü anımsadım. Şimdi her şey anlam kazanıyordu. Flora benim düşündüğümden daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyük bir özveriyi göze almıştı. Benim bunu yapmak zorunda kalmamam için kocasını öldürmüştü. Onun yardımını kabul etmem için bana çok ağır hasta olduğu gibi bir yalan söylemeyi yeğlemişti. Ona bu borcumu nasıl ödeyecektim? Davison neyi, ne kadar biliyordu? Göründüğü kadarıyla pek çok şey biliyordu. Peki, ama neden birden bana bunu açıklama gereği duymuştu? Yaptığı çok kurnazcaydı, kararımı vermek için bilmecenin bu son parçasına, bu son bilgiye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Artık kendimi suçlamak, yapamadıklarımdan dolayı pişmanlık duymak için çok geçti, geleceğe yönelik planlar yapmanın zamanıydı. Belki de Davison'ın önerisini kabul edersem, Flora ve Bayan Crowe'un ölümlerini bir şekilde telafi edebilirdim.

"Size her şeyi anlatacağım ama yalnızca size ve yalnızca bir kez," dedim kararlılıkla. "Ve bundan sonra bu konuda bir daha konuşmayacağım, asla! Beni anlıyorsunuz değil mi? Asla."

"Evet, anlıyorum."

İçimde yeni bir heyecan duygusunun yükselmeye başladığını hissediyordum. Ne yapmak istediğimi biliyordum.

"Neden anlatmaya başlamamdan önce bana biraz Kanarya Adaları'ndan bahsetmiyorsunuz?" dedim yumuşak bir sesle. "Çok ilginç ama hep oraya gitmek istemişimdir. Doğasının muhteşem olduğu söyleniyor, tabii iklim de çok uygun, özellikle de bu mevsimde."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

GERÇEKLER

- 1 Aralık 1926 günü Agatha Christie, Londra'ya giderek geceyi üye olduğu Kulüp Forum'da geçirir. Ertesi gün Fleet Sokak 40 Numara'daki yayıncısı Edmund Cork'u ziyaret eder ve Berkshire, Sunningdale'deki Styles adlı köşküne geri döner. 3 Aralık Cuma günü Agatha ve kocası Archie kavga ederler, kocası ona hafta sonunu Godalming'deki arkadaşlarının evi Hurtmore Cottage'da geçireceğini söyler, bu hafta sonunun diğer konuğu da sevgilisi Nancy Neele olacaktır. Aynı akşam Agatha, Styles'tan ayrılır, Surrey'deki Newlands Corner bölgesine gider. Morris Cowley marka arabası ertesi gün orada terk edilmiş olarak bulunur.

  Agatha 4 Aralık günü Bayan Teresa Neele adıyla Harrogate'deki Swan Hydropathic Otel'e giriş yapar. Aynı akşam "Yes! We Have No Bananas" adlı melodi eşliğinde otelin barında dans ettiği görülür. Otelde kaldığı süre içinde otelin konuklarından birine, Bayan Robson'a kız bebeğini kaybettiğini söy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ler. Bir diğer otel konuğuna da, "Bu Bayan Christie çok kurnaz, anlaşılmaz bir kadın, onunla muhatap olmak istemezdim," der. 7 Aralık'ta Londra'dan adına bir paket gelir, bunun Harrods'ta kaybettiği yüzük olduğunu söyler. 10 Aralık Cuma günü Leeds'e gider.

Gerçek kimliğinin kat hizmetçisi Rosie Asher tarafından keşfedildiğini, onun orkestrada çalan iki müzisyene 105 Numaralı odada kalan kadının kayıp yazar olduğunu söylediği düşünülmektedir. 14 Aralık Salı günü Archie Christie, Harrogate'e gider, karısıyla buluşur, Agatha onu herkese kardeşi olarak tanıtır.

Aile tarafından yapılan resmi açıklamaya göre Agatha ağır bir hafıza kaybı yaşamıştır. Kendisi bu dönemle ilgili pek konuşmaz, otobiyografisinde de bu dönemden hiç bahsetmez. Ustalık eseri *Roger Akroyd Cinayeti*'yle ilgili notlarını aldığı not defterleri arşivinde bulunamamıştır, kayıptır. 23 Ocak 1927 tarihinde Las Palmas'a giden SS Gelria adlı gemiyle Southampton'dan ayrılır.

Agatha ve Archie Christie 1928 yılında boşanırlar ve Archie, Nancy Neele ile evlenir.

Agatha Christie, tüm zamanların romanları en çok satan yazarıdır.

- 4 Aralık Cumartesi günü Surrey Emniyeti'nden Başkomiser William Kenward acilen kayıp yazarı bulmak için geniş kapsamlı bir araştırma ve kovuşturma faaliyeti başlatır, bu daha sonraki on gün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

boyunca da devam eder. Onun bu olayın çözümündeki başarısızlığı –Başkomiser, Agatha Christie'nin öldüğünden emindir– toplumda alay konusu olur. 1931 yılında Surrey Emniyeti'nden emekli olur ve bir sonraki yıl, elli altı yaşında vefat eder.

- Sir Eyre Crowe'un kızı yirmi yaşındaki Una Crowe son olarak 11 Aralık 1926 tarihinde ailesi tarafından görülmüştür. Cesedi 19 Aralık Pazar günü Swanage'ın dışında Balard Point kayalıklarının dibinde parçalanmış halde bulunur. Resmi soruşturmada ayak bileklerinin yeşil yapışkan bantla bağlanmış olduğu belirtilir ve ölümü kayıtlara, "Akli dengenin yerinde olmamasına bağlı intihar vakası" olarak geçer.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM